JASHER

KAPITEL 1

1 Och Gud sade: Låt oss skapa människor till vår avbild, till att likna oss. Och Gud skapade människan till sin avbild.
2 Och Gud formade människan av jord och blåste livsande i hennes näsborrar, och människan blev en levande själ med talförmåga.
3 Och Herren sade: Det är inte gott för människan att vara ensam. Jag skall göra henne en hjälp som passar henne.
4 Och Herren lät en djup sömn falla över Adam, och han sov, och han tog bort ett av hans revben, och han byggde kött på det, och formade det och förde det till Adam, och Adam vaknade ur sin sömn, och se, en kvinna stod framför honom.
5 Och han sade: Detta är ett ben av mina ben, och det skall kallas kvinna, ty detta är taget från mannen. Och Adam gav henne namnet Eva, ty hon blev moder till alla levande.
6 Och Gud välsignade dem och gav dem namnen Adam och Eva, den dag han skapade dem. Och Herren Gud sade: Var fruktsamma och föröka er och uppfyll jorden.
7 Och Herren Gud tog Adam och hans hustru och satte dem i Edens lustgård för att bruka och vårda den. Och han befallde dem och sade till dem: Av alla träd i lustgården får ni äta, men av trädet med kunskap om gott och ont får ni inte äta, ty den dag du äter därav skall du dö.
8 Och när Gud hade välsignat och befallt dem, lämnade han dem, och Adam och hans hustru bodde i trädgården enligt den befallning som Herren hade befallt dem.
9 Och ormen, som Gud hade skapat med dem på jorden, kom till dem för att hetsa dem till att överträda Guds befallning som han hade befallt dem.
10 Och ormen lockade och övertalade kvinnan att äta av kunskapens träd, och kvinnan lyssnade till ormens röst och överträdde Guds ord och tog av kunskapens träd om gott och ont, och hon åt, och hon tog därav och gav också till sin man och han åt.
11 Och Adam och hans hustru överträdde Guds befallning som han hade gett dem, och Gud visste det, och hans vrede upptändes mot dem och han förbannade dem.
12 Och Herren Gud drev dem den dagen ut ur Edens lustgård för att bruka den mark varifrån de var tagna. De gick och bodde öster om Edens lustgård. Adam kände sin hustru Eva, och hon födde två söner och tre döttrar.
13 Och hon gav den förstfödde namnet Kain och sade: Jag har fått en man från Herren. Och den andre gav hon namnet Abel, ty hon sade: I fåfänglighet kom vi till jorden, och i fåfänglighet skall vi tas därifrån.
14 Och pojkarna växte upp, och deras fader gav dem besittning i landet. Kain blev jordbrukare och Abel fåravaktare.
15 Och det hände efter några år att de bar fram ett offer av samma slag till Herren, och Kain bar fram av markens frukt, och Abel bar fram av sin hjords förstfödda av dess fett, och Gud vände sig och böjde sig mot Abel och hans offer, och en eld kom ner från Herren från himlen och förtärde det.
16 Och Herren vände sig inte till Kain och hans offer, och han böjde sig inte för det, ty han hade fört fram något av markens sämre frukt inför Herren. Och Kain blev avundsjuk på sin bror Abel för detta skull, och han sökte en förevändning att döda honom.
17 Och en tid därefter gick Kain och hans bror Abel en dag ut på åkern för att utföra sitt arbete; och de var båda ute på åkern, Kain brukade och plöjde sin åker, och Abel vallade sin hjord; och hjorden gick förbi den del som Kain hade plöjt i marken, och det bedrövade Kain djupt för denna skull.
18 Och Kain gick fram till sin bror Abel i vrede och sade till honom: ”Vad är det mellan mig och dig, eftersom du kommer för att bosätta dig och hämta din hjord för att beta i mitt land?”
19 Och Abel svarade sin broder Kain och sade till honom: Vad är det mellan mig och dig, att du skall äta köttet av mina får och klä dig i deras ull?
20 Och nu, avkläd dig ullen på mina får som du har klätt dig i, och ge mig vedergällning för deras frukt och kött som du har ätit, och när du har gjort detta, skall jag då lämna ditt land som du har sagt.
21 Och Kain sade till sin bror Abel: ”Om jag dödar dig i dag, vem skall då kräva ditt blod av mig?”
22 Och Abel svarade Kain och sade: Sannerligen, Gud som har skapat oss på jorden, han skall hämnas min sak, och han skall kräva mitt blod av dig om du dödar mig, ty Herren är domaren och skiljemannen, och det är han som skall vedergälla människan efter hennes ondska, och den ogudaktiga mannen efter den ondska han kan göra på jorden.
23 Och om du nu skulle döda mig här, så känner Gud säkert till dina hemliga tankar och skall döma dig för det ont som du i dag har sagt att du vill göra mig.
24 Och när Kain hörde de ord som hans bror Abel hade talat, se, Kains vrede upptändes mot hans bror Abel för att han hade förkunnat detta.
25 Och Kain skyndade sig och reste sig upp och tog järndelen av sitt plogredskap, med vilken han plötsligt slog sin bror och dödade honom, och Kain spillde sin bror Abels blod på jorden, och Abels blod strömmade över jorden framför hjorden.
26 Och efter detta ångrade Kain att han hade dödat sin bror, och han blev djupt bedrövad och grät över honom och det plågade honom djupt.
27 Då reste sig Kain och grävde ett hål på åkern, där han lade sin brors kropp, och han strödde stoftet över den.
28 Och Herren fick veta vad Kain hade gjort mot sin bror, och Herren uppenbarade sig för Kain och sade till honom: Var är din bror Abel, som var med dig?
29 Och Kain förskräckte och sade: ”Jag vet inte, är jag min broders beskyddare?” Och Herren sade till honom: ”Vad har du gjort? Din broders blod ropar till mig från marken där du har dödat honom.”
30 Ty du har dödat din bror och förställt dig inför mig, och du inbillade dig i ditt hjärta att jag inte såg dig och inte visste om allt du gjorde.
31 Men du gjorde detta och dödade din bror för ingenting, och därför att han talade rätt till dig. Förbannad vare du nu, från den mark som öppnade sin mun för att ta emot din brors blod från din hand, och där du begravde honom.
32 Och när du brukar det, skall det inte mer ge dig sin kraft som i begynnelsen, ty marken skall ge törnen och tistlar, och du skall vandra och vandra i jorden ända till din dödsdag.

33 Vid den tiden gick Kain bort från Herrens ansikte, från den plats där han var, och han vandrade omkring och vandrade omkring i landet öster om Eden, han och allt han ägde.
34 Och Kain kände sin hustru i de dagarna, och hon blev havande och födde en son, och han gav honom namnet Enok, och sade: Vid den tiden började Herren ge honom ro och ro på jorden.
35 Och vid den tiden började även Kain bygga en stad. Han byggde staden och gav staden namnet Enok, efter sin sons namn. Ty i de dagarna hade Herren gett honom vila på jorden, och han rörde sig inte omkring och vandrade inte omkring som i begynnelsen.
36 Och Irad föddes åt Enok, och Irad födde Mekujael, och Mekujael födde Metusael.

KAPITEL 2

1 Och det var i Adams hundratrettionde levnadsår på jorden som han återigen kände sin hustru Eva, och hon blev havande och födde en son i hans likhet och avbild. Och hon gav honom namnet Set och sade: Gud har gett mig en annan avkomma i Abels ställe, ty Kain har dödat honom.
2 Och Set levde ett hundra och fem år och fick en son. Set gav hans son namnet Enos och sade: "Ty vid den tiden började människornas söner att föröka sig och plåga sina själar och hjärtan genom att överträda och göra uppror mot Gud."
3 Och det var i Enos dagar som människornas söner fortsatte att göra uppror och överträda Gud, för att öka Herrens vrede mot människornas söner.
4 Och människornas barn gick och tjänade andra gudar, och de glömde Herren som hade skapat dem på jorden. Och i de dagarna gjorde människornas barn bilder av koppar och järn, trä och sten, och de tillbad och tjänade dem.
5 Och var och en gjorde sig sin gud och tillbad dem, och människornas barn övergav Herren i alla Enos' och hans barns dagar. Och Herrens vrede upptändes för deras gärningar och styggelser som de gjorde på jorden.
6 Och Herren lät floden Gihons vatten översvämma dem, och han förintade och förtärde dem, och han förintade en tredjedel av jorden, och trots detta vände sig inte människornas söner från sina onda vägar, och deras händer sträcktes fortfarande ut till att göra det som var ont i Herrens ögon.
7 Och på den tiden varken sådd eller skördades på jorden, och det fanns ingen mat för människornas söner, och hungersnöden var mycket stor på den tiden.
8 Och utsädet som de sådde i jorden på den tiden blev törnen, tistlar och tistlar. Ty från Adams dagar kom detta budskap om jorden, om Guds förbannelse, som han förbannade jorden, på grund av den synd som Adam begått inför Herren.
9 Och det var när människorna fortsatte att göra uppror och överträda Gud, och att fördärva sina vägar, som också jorden blev fördärvad.
10 Och Enos levde i nittio år och födde Kenan.
11 Och Kenan växte upp och blev fyrtio år gammal, och han blev vis och hade kunskap och skicklighet i all visdom, och han regerade över alla människosöner, och han ledde människosönerna till visdom och kunskap; ty Kenan var en mycket vis man och hade förstånd i all visdom, och med sin visdom härskade han över andar och demoner;
12 Och Kenan visste genom sin visdom att Gud skulle förgöra människornas söner för att de hade syndat på jorden, och att Herren i de sista dagarna skulle låta flodens vatten komma över dem.
13 Och på den tiden skrev Kenan på stentavlor vad som skulle ske i framtiden, och han förvarade dem i sina skattkammare.
14 Och Kenan regerade över hela jorden, och han vände några av människornas söner till Guds tjänst.
15 Och när Kenan var sjuttio år gammal, födde han tre söner och två döttrar.
16 Och dessa är namnen på Kenans barn: den förstföddes namn var Mahallel, den andre Enan och den tredje Mered. Deras systrar var Ada och Silla. Dessa är Kenans fem barn som föddes åt honom.
17 Och Lemek, Metusaels son, blev besläktad med Kenan genom äktenskap, och han tog hans två döttrar till hustrur. Och Ada blev havande och födde en son åt Lemek, och hon gav honom namnet Jabal.
18 Och hon blev åter havande och födde en son och gav honom namnet Jubal. Hennes syster Silla var ofruktsam vid den tiden och hade ingen avkomma.
19 Ty i de dagarna började människornas söner att synda mot Gud och överträda de bud som han hade befallt Adam, att de skulle vara fruktsamma och föröka sig på jorden.
20 Och några av männens söner lät sina hustrur dricka en dryck som skulle göra dem ofruktsamma, för att de skulle behålla sin figur och varigenom deras vackra utseende inte skulle blekna.
21 Och när männens söner gav sina hustrur att dricka, drack Silla med dem.
22 Och de barnafödande kvinnorna framstod som avskyvärda i sina mäns ögon, såsom änkor, så länge deras män levde, ty endast de ofruktsamma var fästa vid dem.
23 Och när dagar och år var till ända, när Silla blev gammal, öppnade Herren hennes moderliv.
24 Och hon blev havande och födde en son och gav honom namnet Tubal-Kain och sade: Efter att jag hade vissnat bort har jag fått honom från Gud den Allsmäktige.
25 Och hon blev havande igen och födde en dotter, och hon gav henne namnet Naama, ty hon sade: Efter att ha vissnat bort har jag fått njutning och glädje.
26 Och Lemek var gammal och till åren kommen, och hans ögon var så svaga att han inte kunde se, och Tubal-Kain, hans son, ledde honom. Och det hände sig en dag att Lemek gick ut på fältet och Tubal-Kain, hans son, var med honom. Och medan de vandrade på fältet, kom Kain, Adams son, fram mot dem; ty Lemek var mycket gammal och kunde inte se mycket, och Tubal-Kain, hans son, var mycket ung.
27 Och Tubal-Kain sade till sin far att spänna sin båge, och med pilarna slog han ner Kain, som ännu var långt borta, och han dödade honom, ty han tycktes vara ett djur för dem.
28 Och pilarna gick in i Kains kropp, trots att han var långt ifrån dem, och han föll till marken och dog.
29 Och Herren vedergällde Kains ondska efter den ondska som han hade gjort mot sin bror Abel, i enlighet med det ord som Herren hade talat.

30 Och det hände sig när Kain hade dött, att Lemek och Tubal gick för att se djuret som de hade slaktat, och de såg, och se, Kain, deras farfar, låg död ner på jorden.
31 Och Lamek blev mycket bedrövad över att ha gjort detta, och genom att klappa händerna slog han sin son och orsakade hans död.
32 Och Lameks hustrur hörde vad Lamek hade gjort, och de ville döda honom.
33 Och Lameks hustrur hatade honom från den dagen, därför att han hade dödat Kain och Tubal-Kain, och Lameks hustrur skilde sig från honom och ville inte lyssna till honom i de dagarna.
34 Och Lemek kom till sina hustrur, och han vädjade enträget till dem att lyssna till honom om denna sak.
35 Och han sade till sina hustrur Ada och Silla: Hör min röst, I Lameks hustrur, lyssna till mina ord! Ty nu har ni föreställt er och sagt att jag dödade en man med mina sår och ett barn med mina slag, därför att de inte har gjort något våld. Men vet att jag är gammal och gråhårig, och att mina ögon är tunga av ålderdom, och jag gjorde detta utan att veta det.
36 Och Lameks hustrur lyssnade till honom i denna fråga, och de återvände till honom enligt sin fader Adams råd, men de födde inga barn med honom från den tiden, eftersom de visste att Guds vrede tilltog mot människornas söner i de dagarna, så att han förgjorde dem med flodens vatten för deras onda gärningar.
37 Och Mahallel, Kenans son, levde sextiofem år och födde Jared; och Jared levde sextiotvå år och födde Enok.

KAPITEL 3

1 Och Enok levde sextiofem år och födde Metusela. Och Enok vandrade med Gud sedan han hade fött Metusela. Han tjänade Herren och föraktade människors onda vägar.
2 Och Enoks själ var uppslukad av Herrens undervisning, av kunskap och av förståelse; och han drog sig visdomligt tillbaka från människornas söner och höll sig gömd från dem i många dagar.
3 Och efter många års lopp, medan han tjänade Herren och bad inför honom i sitt hus, ropade en Herrens ängel till honom från himlen och sade: ”Här är jag.”
4 Och han sade: ”Res dig upp, gå ut ur ditt hus och från den plats där du gömmer dig, och uppenbara dig för människornas söner, så att du kan lära dem den väg de bör gå och det verk de måste utföra för att komma in på Guds vägar.”
5 Och Enok reste sig enligt Herrens ord och gick ut från sitt hus, från sin plats och från den kammare där han var gömd; och han gick till människornas söner och lärde dem Herrens vägar, och vid den tiden samlade han människornas söner och bekantade dem med Herrens undervisning.
6 Och han befallde att det skulle kungöras överallt där människornas söner bodde: Var är den man som vill lära känna Herrens vägar och goda gärningar? Må han komma till Enok.
7 Och alla människors söner samlades då till honom, ty alla som önskade detta gick till Enok, och Enok regerade över människors söner enligt Herrens ord, och de kom och bugade sig för honom och de hörde hans ord.
8 Och Guds ande var över Enok, och han lärde alla sina män Guds visdom och hans vägar, och människornas söner tjänade Herren alla Enoks dagar, och de kom för att höra hans visdom.
9 Och alla människosonernas kungar, både de första och de sista, tillsammans med sina furstar och domare, kom till Enok när de hörde talas om hans visdom, och de böjde sig för honom, och de krävde också av Enok att han skulle regera över dem, vilket han samtyckte till.
10 Och de samlades sammanlagt ett hundra trettio kungar och furstar, och de gjorde Enok till kung över sig och de var alla under hans makt och befäl.
11 Och Enok lärde dem visdom, kunskap och Herrens vägar; och han skapade fred bland dem, och fred rådde över hela jorden under Enoks livstid.
12 Och Enok regerade över människornas söner i tvåhundra fyrtiotre år, och han utövade rätt och rättfärdighet med hela sitt folk, och han ledde dem på Herrens vägar.
13 Och detta är berättelsen om Enoks, Metuselas, Elisas och Elimeleks släktled, tre söner; och deras systrar voro Melka och Nahma. Metusela levde åttiosju år och födde Lemek.
14 Och det var i Lameks femtiosjätte levnadsår som Adam dog; nio hundra trettio år gammal var han vid sin död, och hans två söner, tillsammans med Henok och hans son Metusela, begravde honom med stor ståt, som vid kungars begravning, i den grotta som Gud hade sagt honom.
15 Och på den platsen höll alla människors söner en stor sorg och gråt över Adam; därför har det blivit en sedvänja bland människors söner än i dag.
16 Och Adam dog därför att han åt av kunskapens träd, han och hans barn efter honom, såsom Herren Gud hade sagt.
17 Och det var i Adams dödsår, vilket var det tvåhundrafyrtiotredje året av Enoks regering, att Enok vid den tiden beslutade att avskilja sig från människornas söner och att gömma sig som tidigare för att tjäna Herren.
18 Och Enok gjorde så, men höll sig inte helt undan för dem, utan höll sig borta från människornas söner i tre dagar och gick sedan till dem i en dag.
19 Och under de tre dagar han var i sin kammare bad han till och prisade Herren, sin Gud. Den dag han gick och visade sig för sina undersåtar lärde han dem Herrens vägar, och allt de frågade honom om Herren berättade han för dem.
20 Och han gjorde på detta sätt i många år, och därefter gömde han sig i sex dagar och uppenbarade sig för sitt folk en dag var sjunde; och därefter en gång i månaden, och sedan en gång i året, tills alla kungar, furstar och människosöner sökte honom och återigen önskade se Enoks ansikte och höra hans ord; men de kunde inte, eftersom alla människosöner var mycket rädda för Enok, och de fruktade att närma sig honom på grund av den gudalika vördnad som vilade på hans ansikte; därför kunde ingen människa se på honom, av rädsla för att han skulle bli straffad och dö.
21 Och alla kungar och furstar beslutade att samla människornas söner och komma till Enok, i den tro att de alla kunde tala till honom när han skulle träda fram bland dem, och de gjorde så.

22 Och dagen kom då Enok gick ut och de samlades alla och kom till honom, och Enok talade till dem Herrens ord och han lärde dem visdom och kunskap, och de böjde sig ner inför honom och sade: Må kungen leva! Må kungen leva!
23 Och en tid därefter, när kungarna och furstarna och människornas söner talade till Enok, och Enok undervisade dem om Guds vägar, se, då ropade en Herrens ängel till Enok från himlen och önskade föra honom upp till himlen för att låta honom regera där över Guds söner, liksom han hade regerat över människornas söner på jorden.
24 När Enok vid den tiden hörde detta gick han och samlade alla jordens invånare och lärde dem visdom och kunskap och gav dem gudomliga instruktioner, och han sade till dem: Jag har blivit ombedd att stiga upp till himlen, därför vet jag inte dagen för min bortgång.
25 Och nu skall jag lära dig visdom och kunskap och ge dig undervisning, innan jag lämnar dig, så att du kan göra det på jorden, så att du kan leva. Och han gjorde så.
26 Och han lärde dem visdom och kunskap, och gav dem undervisning, och han tillrättavisade dem, och han förelade dem stadgar och domar att utföra på jorden, och han skapade fred bland dem, och han lärde dem evigt liv, och bodde hos dem en tid och undervisade dem om allt detta.
27 Och vid den tiden var människornas söner hos Enok, och Enok talade till dem, och de lyfte upp sina ögon och en gestalt av en stor häst steg ner från himlen, och hästen gick fram och tillbaka i luften;
28 Och de berättade för Enok vad de hade sett, och Enok sade till dem: För min skull stiger denna häst ner till jorden; tiden är inne då jag måste lämna er och jag skall inte mer synas av er.
29 Och hästen steg ner vid den tiden och ställde sig inför Enok, och alla människobarn som var med Enok såg honom.
30 Och Enok befallde då återigen att en röst skulle utropas och säga: Var är den man som finner behag i att känna Herrens, sin Guds, vägar? Må han komma till Enok i dag innan han tas ifrån oss.
31 Och alla människors söner samlades och kom till Enok den dagen; och alla jordens kungar med sina furstar och rådgivare stannade hos honom den dagen; och Enok lärde sedan människornas söner visdom och kunskap och gav dem gudomlig undervisning; och han befallde dem att tjäna Herren och vandra på hans vägar alla sina livsdagar, och han fortsatte att skapa fred bland dem.
32 Och det var efter detta som han reste sig upp och red upp på hästen; och han drog ut och alla människors söner följde honom, vida åtta hundra tusen män; och de följde honom en dagsresa.
33 Och på andra dagen sade han till dem: "Vänd hem till era tält, varför går ni? Kanske dör ni." Och några av dem lämnade honom, och de som var kvar följde honom en sex dagsresa. Och Enok sade till dem varje dag: "Vänd tillbaka till era tält, så att ni inte dör." Men de ville inte återvända, och de följde honom.
34 Och på den sjätte dagen stannade några av männen kvar och höll fast vid honom och sade till honom: Vi vill följa dig till den plats dit du går. Så sant Herren lever, skall allena döden skilja oss åt.
35 Och de enträgnade så mycket att de skulle följa med honom att han slutade tala till dem; och de följde efter honom och ville inte återvända.
36 Och när kungarna återvände lät de hålla en folkräkning för att få veta antalet återstående män som följde med Enok; och det var på den sjunde dagen som Enok steg upp till himlen i en virvelvind, med hästar och vagnar av eld.
37 Och på den åttonde dagen sände alla kungar som hade varit med Enok bud för att hämta tillbaka antalet män som var med Enok, från den plats varifrån han hade stigit upp till himlen.
38 Och alla dessa kungar gick till platsen och de fann jorden där fylld med snö, och på snön låg stora snöstenar, och den ene sade till den andre: Kom, låt oss bryta igenom snön och se, kanske männen som stannade kvar hos Enok är döda och nu ligger under snöstenarna, och de sökte men kunde inte hitta honom, ty han hade stigit upp till himlen.

KAPITEL 4

1 Och Enoks hela levnadstid på jorden var tre hundra sextiofem år.
2 Och när Enok hade stigit upp till himlen, reste sig alla jordens kungar och tog hans son Metusela och smorde honom, och de satte honom till kung över dem i sin fars ställe.
3 Och Metusela handlade rättrådigt inför Gud, såsom hans far Enok hade lärt honom, och likaså lärde han människorna visdom, kunskap och gudsfruktan under hela sitt liv. Och han vek inte av från den goda vägen, vare sig till höger eller vänster.
4 Men i Metuselas sista dagar vände sig människornas söner bort från Herren, de fördärvade jorden, de plundrade och rövade varandra, och de gjorde uppror mot Gud och de överträdde, och de fördärvade sina vägar, och ville inte lyssna till Metuselas röst, utan gjorde uppror mot honom.
5 Och Herren blev mycket vred på dem, och Herren fortsatte att förgöra utsädet i de dagarna, så att varken sådd eller skörd fanns i jorden.
6 Ty när de sådde jorden för att skaffa sig mat till sin försörjning, se, då växte törnen och tistlar upp som de inte hade sått.
7 Och människornas söner vände sig fortfarande inte från sina onda vägar, och deras händer var fortfarande utsträckta till att göra det som var ont i Guds ögon, och de retade Herren med sina onda vägar, och Herren blev mycket vred och ångrade att han hade skapat människan.
8 Och han tänkte förgöra och utrota dem, och han gjorde det.
9 I den tiden, när Lemek, Metuselas son, var ett hundra sextio år gammal, dog Set, Adams son.
10 Och Sets hela levnadstid blev nio hundra tolv år, sedan dog han.
11 Och Lemek var ett hundra åttio år gammal när han tog Asmua, dotter till Elisha, son till sin farbror Enok, och hon blev havande.
12 Och vid den tiden sådde människorna jorden, och lite gröda kom, men människorna vände sig inte från sina onda vägar, utan de överträdde och gjorde uppror mot Gud.
13 Och Lameks hustru blev havande och födde honom en son vid den tiden, vid årsskiftet.

14 Och Metusela gav honom namnet Noa och sade: Jorden var i hans dagar i ro och fri från förgängelse. Och hans fader Lemek gav honom namnet Menakem och sade: Denne skall trösta oss i våra gärningar och vår eländiga möda på jorden, som Gud hade förbannat.
15 Och barnet växte upp och blev avvandt, och han vandrade i sin far Metuselas vägar, ostrafflig och rättrådig inför Gud.
16 Och alla människors söner avvek från Herrens vägar i de dagarna, eftersom de förökade sig på jorden med söner och döttrar, och de lärde varandra deras onda handlingar och de fortsatte att synda mot Herren.
17 Och varje människa gjorde sig en gud, och de rövade och plundrade var och en sin granne såväl som sin släkting, och de fördärvade jorden, och jorden fylldes av våld.
18 Och deras domare och härskare gick till människornas döttrar och tog deras hustrur med våld från deras män enligt deras val, och människornas söner tog i de dagarna från jordens boskap, markens djur och himlens fåglar, och lärde blandning av djur av den ena arten med den andra, för att därmed reta Herren; och Gud såg hela jorden och se att den var fördärvad, ty allt kött hade fördärvat sina vägar på jorden, alla människor och alla djur.
19 Och Herren sade: Jag skall utplåna människan som jag skapade från jordens yta, ja, från människan till himlens fåglar, jämte boskapen och markens vilda djur, ty jag ångrar att jag skapade dem.
20 Och alla människor som vandrade på Herrens vägar dog i de dagarna, innan Herren lät det onda komma över människorna som han hade förkunnat. Ty från Herren kom detta, för att de inte skulle se det onda som Herren hade talat om mot människornas barn.
21 Och Noa fann nåd för Herrens ögon, och Herren utvalde honom och hans barn till att av dem uppväcka avkomma över hela jorden.

KAPITEL 5

1 Och det var i Noas åttiofjärde levnadsår som Enok, Sets son, dog. Han var niohundrafem år gammal när han dog.
2 Och i Noas etthundrasjuttionionde år dog Kenan, Enos son, och Kenans hela ålder blev niohundratio år, sedan dog han.
3 Och i Noas tvåhundratrettiofyra levnadsår dog Mahallel, Kenans son, och Mahallels dagar blev åttahundratnittiofem år, sedan dog han.
4 Och Jared, Mahallels son, dog i de dagarna, i Noas trehundratrettiosjätte levnadsår; och Jareds hela livslängd blev niohundratsextiotvå år, sedan dog han.
5 Och alla som följde Herren dog i de dagarna, innan de hade sett det onda som Gud hade förkunnat att göra på jorden.
6 Och efter många års förlopp, i Noas fyrahundraåttionde levnadsår, när alla de män som följde Herren hade dött bort från människornas söner, och endast Metusela var kvar, sade Gud till Noa och Metusela:
7 Tala och förkunna för människornas barn: Så säger Herren: Vänd om från era onda vägar och överge era gärningar. Herren skall då ångra det onda som han har förkunnat att han skall göra mot er, så att det inte skall ske.
8 Ty så säger Herren: Se, jag ger er en tid på ett hundra tjugo år. Om ni vänder er till mig och överger era onda vägar, då skall jag vända mig bort från det onda som jag har sagt till er, och det skall inte finnas kvar, säger Herren.
9 Och Noa och Metusela talade alla Herrens ord till människornas söner, dag efter dag, och talade oavbrutet till dem.
10 Men människornas barn ville inte lyssna till dem, inte heller lyssna till deras ord, utan de var hårdnackade.
11 Och Herren gav dem en tid på ett hundra tjugo år och sade: Om de vänder om, skall Gud ångra det onda och inte fördärva jorden.
12 Noa, Lameks son, avstod från att ta sig en hustru på den tiden för att få barn, ty han sade: "Nu skall Gud förgöra jorden, varför skulle jag då kunna få barn?"
13 Och Noa var en rättfärdig man, han var fullkomlig i sin generation, och Herren utvalde honom till att uppväcka avkomma från hans avkomma på jordens yta.
14 Och Herren sade till Noa: ”Tag dig en hustru och skaffa barn, ty jag har sett dig rättfärdig inför mig i detta släkte.”
15 Och du skall uppväcka avkomma, och dina barn med dig, mitt i jorden. Och Noa gick och tog en hustru, och han utvalde Naama, Enoks dotter, och hon var femhundraåttio år gammal.
16 Och Noa var fyrahundranittioåtta år gammal när han tog Naama till hustru.
17 Och Naama blev havande och födde en son, och han gav honom namnet Jafet, i det han sade: Gud har utvidgat min förmögenhet på jorden. Och hon blev havande åter och födde en son, och han gav honom namnet Sem, i det han sade: Gud har gjort mig till en kvarleva, för att uppväcka avkomma på jorden.
18 Noa var femhundratvå år gammal när Naama födde Sem. Pojkarna växte upp och vandrade på Herrens vägar, i allt vad Metusela och deras far Noa lärde dem.
19 Och Lemek, Noas far, dog i de dagarna; men sannerligen följde han inte av hela sitt hjärta sin fars vägar, och han dog i Noas hundra nittiofemte levnadsår.
20 Och Lameks hela ålder blev sju hundra sjuttio år, sedan dog han.
21 Och alla människobarn som kände Herren dog det året innan Herren lät olycka komma över dem. Ty Herren ville att de skulle dö, så att de inte skulle se det onda som Gud skulle låta komma över deras bröder och släktingar, så som han hade förkunnat.
22 Vid den tiden sade Herren till Noa och Metusela: ”Träd fram och förkunna för människornas barn alla de ord som jag talade till er i de dagarna. Kanske vänder de sig från sina onda vägar. Då ångrar jag det onda och låter det inte komma över mig.”
23 Och Noa och Metusela trädde fram och framförde inför människornas öron allt vad Gud hade talat om dem.
24 Men människornas söner ville inte lyssna, och de ville inte lyssna till alla deras ord.
25 Och det var efter detta som Herren sade till Noa: Slutet för allt kött har kommit inför mig, på grund av deras onda gärningar, och se, jag skall förgöra jorden.
26 Och du skall ta dig goferved och gå till en viss plats och bygga en stor ark och placera den där.
27 Och så skall du göra den: trehundra alnar lång, femtio alnar bred och trettio alnar hög.

28 Och du skall göra dig en dörr, öppen på sidan, och du skall avsluta den ovanpå, upp till en aln, och täcka den med tjära både inifrån och utifrån.
29 Och se, jag skall låta en vattenflod komma över jorden, och allt kött skall förgås, allt som finns på jorden skall förgås under himlen.
30 Och du och ditt hushåll skall gå och samla två par av alla levande varelser, hane och hona, och föra dem till arken, för att av dem skall uppstå säd på jorden.
31 Och samla till dig all föda som alla djuren äter, så att det finns föda åt dig och dem.
32 Och du skall utvälja tre flickor åt dina söner, bland människornas döttrar, och de skall bli hustrur åt dina söner.
33 Och Noa reste sig upp och byggde arken på den plats där Gud hade befallt honom, och Noa gjorde som Gud hade befallt honom.
34 I sitt femhundranittiofemte år började Noa bygga arken, och han byggde arken på fem år, såsom Herren hade befallt.
35 Då tog Noa Eljakims, Metuselas sons, tre döttrar till hustrur åt sina söner, så som Herren hade befallt Noa.
36 Vid den tiden dog Metusela, Enoks son, nio hundra sextio år gammal när han dog.

KAPITEL 6

1 Vid den tiden, efter Metuselas död, sade Herren till Noa: Gå in i arken med ditt hushåll. Se, jag skall samla till dig alla markens djur, markens djur och himlens fåglar, och de skall alla komma och omringa arken.
2 Och du skall gå och sätta dig vid arkens dörrar, och alla djur, djur och fåglar skall samlas och ställa sig framför dig, och de som kommer och böjer sig inför dig skall du ta och överlämna i dina söners händer, som skall föra dem till arken, och alla som står inför dig skall du lämna kvar.
3 Och Herren lät detta ske nästa dag, och djur, vilda djur och fåglar kom i stora skaror och omringade arken.
4 Och Noa gick och satte sig vid arkens dörr, och av allt kött som låg hukigt inför honom förde han in i arken, och alla som stod inför honom lämnade han kvar på jorden.
5 Och en lejoninna kom med sina två ungar, en hane och en hona, och alla tre böjde sig ner inför Noa. De två ungarna reste sig mot lejoninnan och slog henne och drev henne på flykten från sin plats. Hon gick därifrån, och de återvände till sina platser och böjde sig ner på jorden inför Noa.
6 Och lejoninnan sprang iväg och ställde sig där lejonen stod.
7 Och Noa såg detta och förundrade sig mycket, och han reste sig och tog de två ungarna och förde dem in i arken.
8 Och Noa förde in i arken något av alla levande varelser som fanns på jorden, så att ingen blev kvar utom det som Noa hade fört in i arken.
9 Två och två kom till Noa in i arken, men av de rena djuren och de rena fåglarna hämtade han sju par, så som Gud hade befallt honom.
10 Och alla djuren, odjuren och fåglarna var fortfarande där, och de omringade arken på alla platser, och regnet hade inte fallit förrän sju dagar senare.
11 Och på den dagen lät Herren hela jorden skaka, och solen förmörkades, och världens grundvalar rasade, och hela jorden bävade våldsamt, och blixtarna blixtrade, och åskan dånade, och alla jordens källor bröts upp, ett sådant som inte tidigare var känt för invånarna. Och Gud gjorde denna mäktiga gärning för att skrämma människornas söner, så att det inte mer skulle finnas något ont på jorden.
12 Och människornas barn vände sig icke om från sina onda vägar, och de ökade Herrens vrede vid den tiden och riktade inte ens sina hjärtan mot allt detta.
13 Och efter sju dagar, i Noas sexhundrade levnadsår, kom flodens vatten över jorden.
14 Och alla djupets källor bröts upp, och himmelens fönster öppnades, och regn föll över jorden i fyrtio dagar och fyrtio nätter.
15 Och Noa gick in i arken med sin familj och alla levande varelser som var med honom på grund av flodvattnet, och Herren stängde inne efter honom.
16 Och alla människors söner som fanns kvar på jorden blev utmattade av ondska på grund av regnet, ty vattnet forsade över jorden med allt våldsammare krafter, och djuren och andra vilda djur omgav fortfarande arken.
17 Och människornas söner samlades, vid pass sju hundra tusen män och kvinnor, och de kom till Noa till arken.
18 Och de ropade till Noa och sade: Öppna för oss, så att vi kan komma till dig i arken. Varför skall vi då dö?
19 Och Noa svarade dem med hög röst från arken och sade: ”Har ni inte alla gjort uppror mot Herren och sagt att han inte finns? Därför lät Herren detta onda drabba er, för att förgöra och utrota er från jordens yta.”
20 Är inte detta det som jag sade till er för etthundratjugo år sedan, och ni ville inte lyssna till Herrens röst, och nu önskar ni leva på jorden?
21 Och de sade till Noa: Vi är redo att vända om till Herren; öppna bara för oss, så att vi må leva och inte dö.
22 Och Noa svarade dem och sade: Se, nu när ni ser era själars nöd, vill ni vända om till Herren. Varför vände ni er inte om under dessa hundra tjugo år, som Herren gav er som den bestämda tiden?
23 Men nu kommer ni och säger detta till mig på grund av era själars nöd. Inte heller nu skall Herren lyssna på er, inte heller skall han lyssna till er i dag, så att era önskningar inte längre skall lyckas.
24 Och människobarnen närmade sig för att bryta sig in i arken, för att komma in på grund av regnet, ty de kunde inte uthärda regnet.
25 Och Herren sände alla de vilda djur och djur som stod runt arken. Och vilddjuren övermannade dem och drev dem bort därifrån, och var och en gick sin väg och de spreds återigen över jordens yta.
26 Och regnet fortsatte att fälla över jorden, och det föll i fyrtio dagar och fyrtio nätter, och vattnet övervann jorden i övermäktighet, och allt kött som var på jorden eller i vattnet dog, vare sig människor, fyrdjur, kräldjur eller himlens fåglar. Endast Noa blev kvar och de som var med honom i arken.
27 Och vattnet tog överhanden och förökade sig mycket över jorden, och de lyfte upp arken, och den höjdes från jorden.
28 Och arken flöt ovanpå vattnet och kastades över vattnet, så att alla levande varelser inuti vändes om och om igen, likt en gryta i en kittel.
29 Och stor oro grep tag i alla levande varelser som var i arken, och arken höll på att gå sönder.

30 Och alla levande varelser som var i arken blev förskräckta, och lejonen röt, och oxarna vrålade, och vargarna ylade, och varje levande varelse i arken talade och klagade på sitt eget språk, så att deras röster nådde långt borta, och Noa och hans söner grät och grät i sin nöd; de var mycket rädda att de hade nått dödens portar.
31 Och Noa bad till Herren och ropade till honom för detta skull och sade: Herre, hjälp oss, ty vi har ingen styrka att bära detta onda som har omslutit oss, ty vattnets vågor har omringat oss, onda strömmar har skrämt oss, dödens snaror har kommit framför oss. Svara oss, Herre, svara oss, lys upp ditt ansikte mot oss och var nådig mot oss, förlossa oss och befria oss.
32 Och Herren lyssnade till Noas röst, och Herren kom ihåg honom.
33 Och en vind blåste över jorden, och vattnet blev stilla och arken stannade.
34 Och djupets källor och himmelens fönster stängdes till, och regnet från himlen upphörde.
35 Och vattnet minskade på den tiden, och arken stannade på Ararats berg.
36 Och Noa öppnade då arkens fönster, och Noa ropade fortfarande till Herren vid den tiden och sade: O Herre, som har format jorden och himlen och allt som är däri, för våra själar ut ur denna fångenskap och ur fängelset där du har satt oss, ty jag är mycket trött av suckar.
37 Och Herren lyssnade till Noas röst och sade till honom: När ett helt år har gått, skall du gå ut.
38 Och vid årsskiftet, när ett helt år hade gått, sedan Noa hade bott i arken, torkade vattnet bort från jorden, och Noa tog av arkens lock.
39 Vid den tiden, på den tjugosjunde dagen i andra månaden, var jorden torr. Men Noa och hans söner och de som var med honom gick inte ut ur arken förrän Herren hade sagt till dem.
40 Och den dag kom då Herren befallde dem att gå ut, och de gick alla ut ur arken.
41 Och de gick och återvände var och en till sin väg och till sin plats, och Noa och hans söner bodde i det land som Gud hade sagt åt dem, och de tjänade Herren alla sina dagar, och Herren välsignade Noa och hans söner när de gick ut ur arken.
42 Och han sade till dem: Var fruktsamma och uppfyll hela jorden, bli starka och föröka er på jorden och föröka er där.

KAPITEL 7

1 Och dessa äro namnen på Noas söner: Jafet, Ham och Sem; och barn föddes åt dem efter floden, ty de hade tagit sig hustrur före floden.
2 Dessa var Jafets söner: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mesek och Tiras, sju söner.
3 Gomers söner var Askinas, Refat och Tegarma.
4 Magogs söner voro Elichanaf och Lubal.
5 Och Madais barn voro Akon, Seelo, Hasoni och Lot.
6 Javans söner var Elisa, Tarsis, Kittim och Dudonim.
7 Tubals söner voro Arifi, Kesed och Taari.
8 Meshek hade sina söner: Dedon, Saron och Sebasni.
9 Tiras söner voro Benib, Gera, Lupirjon och Gilak. Dessa voro Jafets söner, efter deras släkter, och de som på den tiden var i antal var omkring fyrahundrasextio män.
10 Och dessa voro Hams söner: Kush, Mitsraim, Put och Kanaan, fyra söner; och Kushs söner voro Seba, Havila, Sabta, Raama och Sateka, och Raamas söner voro Seba och Dedan.
11 Mitsraims söner voro Lud, Anom, Patros, Kaslot och Kaftor.
12 Och Puts söner voro Gebul, Hadan, Bena och Adan.
13 Och Kanaans söner var Sidon, Het, Amori, Gergasji, Hivi, Arkee, Seni, Arodi, Zimodi och Chamothi.
14 Dessa var Hams söner, efter deras släkter, och de som var inräknade på den tiden var vida sju hundra trettio män.
15 Och dessa var Sems söner: Elam, Assur, Arpaksad, Lud och Aram, fem söner; och Elams söner voro Susa, Makul och Harmon.
16 Och Ashars söner voro Mirus och Mokil, och Arpakshads söner voro Shelak, Anar och Ashkol.
17 Och Luds söner voro Petor och Bisajon, och Arams söner voro Us, Kul, Gether och Mas.
18 Dessa var Sems söner, efter deras släkter; och de som var antalet på den tiden var vida trehundra män.
19 Detta är Sems släktberättelse: Sem födde Arpaksad, Arpaksad födde Shelak, Shelak födde Eber, och åt Eber föddes två barn. Den ene hette Peleg, ty i hans dagar blev människornas söner delade, och i de sista dagarna blev jorden delad.
20 Och den andres namn var Joktan, vilket betyder att på hans tid förminskades och förminskades människornas liv.
21 Dessa var Joktans söner: Almodad, Shelaf, Hasarmovet, Jerak, Hadurom, Osel, Dikla, Obal, Abimael, Sheba, Ofir, Havila och Jobab; alla dessa var Joktans söner.
22 Och hans bror Peleg födde Jon, och Jon födde Serug, och Serug födde Nahor och Nahor födde Terach. Terach var trettioåtta år gammal, och han födde Haran och Nahor.
23 Och Kush, Hams son, Noas son, tog sig en hustru vid den tiden på sin ålderdom, och hon födde en son, och de gav honom namnet Nimrod, i det att de sade: Vid den tiden började människornas söner återigen göra uppror och överträda Gud. Och barnet växte upp, och hans far älskade honom mycket, ty han var hans ålderdoms son.
24 Och de skinnkläder som Gud hade gjort åt Adam och hans hustru, när de gick ut ur lustgården, gavs åt Kush.
25 Ty efter Adams och hans hustrus död gavs kläderna till Enok, Jareds son, och när Enok blev upptagen till Gud gav han dem till Metusela, hans son.
26 Och när Metuselas död var över, tog Noa dem och förde dem till arken, och de var hos honom tills han gick ut ur arken.
27 Och när de gick ut, stal Ham kläderna från sin far Noa, och han tog dem och gömde dem för sina bröder.
28 Och när Ham födde sin förstfödde son Kush, gav han honom kläderna i hemlighet, och de var hos Kush i många dagar.
29 Och Kush dolde dem också för sina söner och bröder, och när Kush hade fött Nimrod, gav han honom dessa kläder av kärlek till honom, och Nimrod växte upp, och när han var tjugo år gammal tog han på sig dessa kläder.
30 Och Nimrod blev stark när han tog på sig kläderna, och Gud gav honom kraft och styrka, och han var en mäktig jägare på jorden, ja, han var en mäktig jägare på fälten, och han jagade djuren och han byggde altaren, och han offrade djuren på dem inför Herren.

31 Och Nimrod stärkte sig, och han reste sig upp från sina bröder, och han utkämpade sina bröders strider mot alla deras fiender runt omkring.
32 Och Herren överlämnade alla hans bröders fiender i hans händer, och Gud lät honom då och då lyckas i hans strider, och han regerade över jorden.
33 Därför blev det vanligt på den tiden att när en man förde fram dem som han hade tränat till strid, sade han till dem: Liksom Gud gjorde med Nimrod, som var en mäktig jägare på jorden, och som hade seger i de strider som segrade mot hans bröder, så befriade han dem från deras fienders händer, må Gud så stärka oss och befria oss i dag.
34 Och när Nimrod var fyrtio år gammal, vid den tiden utbröt krig mellan hans bröder och Jafets barn, så att de var i sina fienders våld.
35 Och Nimrod drog ut vid den tiden, och han samlade alla Kushs söner och deras familjer, omkring fyrahundrasextio män, och han lejde också från några av sina vänner och bekanta omkring åttio män, och han gav dem deras lön, och han drog med dem i strid, och när han var på väg, stärkte Nimrod hjärtana hos de människor som följde med honom.
36 Och han sade till dem: ”Frukta inte och var inte förskräckta, ty alla våra fiender skall bli överlämnade i våra händer, och ni kan göra med dem som ni vill.”
37 Och alla män som drog dit var omkring femhundra, och de stred mot sina fiender, och de förintade dem och kuvade dem, och Nimrod satte ständiga officerare över dem på deras respektive platser.
38 Och han tog några av deras barn som borgen, och de blev alla tjänare åt Nimrod och hans bröder, och Nimrod och allt folket som var med honom vände hem.
39 Och när Nimrod glatt hade återvänt från striden, efter att ha besegrat sina fiender, samlades alla hans bröder, tillsammans med dem som kände honom tidigare, för att göra honom till kung över dem, och de satte den kungliga kronan på hans huvud.
40 Och han satte furstar, domare och härskare över sina undersåtar och sitt folk, såsom kungar brukar göra.
41 Och han satte Terach, Nahors son, till sin härs hövding och gav honom ära och upphöjde honom över alla sina hövdingar.
42 Och medan han regerade enligt sitt hjärtas önskan, efter att ha besegrat alla sina fiender runt omkring, rådde han med sina rådgivare att bygga en stad till sitt palats, och de gjorde så.
43 Och de fann en stor dal mittemot österut, och de byggde åt honom en stor och vidsträckt stad, och Nimrod gav staden som han byggde namnet Shinar, ty Herren hade skakat hans fiender våldsamt och förgjort dem.
44 Och Nimrod bodde i Shinar, och han regerade tryggt, och han stred mot sina fiender och kuvade dem, och han hade framgång i alla sina strider, och hans rike blev mycket stort.
45 Och alla folk och språk hörde talas om hans rykte, och de samlades till honom, och de böjde sig ner till jorden, och de frambar offergåvor till honom, och han blev deras herre och kung, och de bodde alla med honom i staden Shinar, och Nimrod regerade på jorden över alla Noas söner, och de var alla under hans makt och råd.
46 Och hela jorden hade ett enda språk och ett enda ord, men Nimrod vandrade inte på Herrens vägar, och han var mer ogudaktig än alla människor som hade varit före honom, från flodens dagar till de dagarna.
47 Och han gjorde gudar av trä och sten, och han tillbad dem, och han upprorade sig mot Herren, och lärde alla sina undersåtar och jordens folk sina onda vägar; och hans son Mardon var mer ond än sin far.
48 Och var och en som hörde talas om Mardons, Nimrods sons, gärningar sade om honom: Från de ogudaktiga utgår ogudaktighet. Därför blev det ett ordspråk på hela jorden: Från de ogudaktiga utgår ogudaktighet. Och det var allmänt känt bland människor från den tiden till nu.
49 Och Terach, Nahors son, furste över Nimrods här, var på den tiden mycket hög i kungens och hans undersåtars ögon, och kungen och furstarna älskade honom, och de upphöjde honom mycket högt.
50 Och Terach tog en hustru, och hennes namn var Amthelo, dotter till Kornebo; och Terachs hustru blev havande och födde honom en son i de dagarna.
51 Terach var sjuttio år gammal när han födde honom, och Terach gav sin son som han föddes namnet Abram, eftersom kungen hade uppfostrat honom vid den tiden och prioriterat honom framför alla sina furstar som var med honom.

KAPITEL 8

1 Och det var den natten då Abram föddes som alla Terachs tjänare och alla Nimrods visa män och hans besvärjare kom och åt och drack i Terachs hus, och de gladde sig med honom den natten.
2 Och när alla de vise männen och besvärjarna hade gått ut från Terachs hus, lyfte de sina ögon mot himlen den natten för att se på stjärnorna. Och de såg, och se, en mycket stor stjärna kom från öster och for fram på himlen, och den uppslukade de fyra stjärnorna från himlens fyra sidor.
3 Och alla kungens visa män och hans besvärjare häpnade över synen, och de vise förstod denna sak, och de förstod dess betydelse.
4 Och de sade till varandra: ”Detta är bara ett tecken på det barn som i natt har fötts åt Terach, ett barn som skall växa upp och bli fruktsamt och föröka sig och besitta hela jorden, han och hans barn för evigt, och han och hans avkomma skall dräpa stora kungar och ärva deras länder.”
5 Och de vise männen och besvärjarna gick hem den natten, och på morgonen steg alla dessa vise män och besvärjare upp tidigt och samlades i ett avsett hus.
6 Och de talade till varandra och sade: Se, den syn vi såg i natt är dold för kungen, den har inte blivit kungjord för honom.
7 Och om detta blir kungen kunnig i de sista dagarna, kommer han att säga till oss: Varför har ni dolt detta för mig, och då kommer vi alla att lida döden? Låt oss därför nu gå och berätta för kungen om synen vi såg och dess uttydning, så att vi kan hålla oss fria.
8 Och de gjorde så, och de gick alla till kungen och bugade sig för honom till marken och sade: Må kungen leva, må kungen leva!
9 Vi hörde att en son hade fötts åt Terach, Nahors son, din härs furste, och vi kom igår till hans hus och åt och drack och gladde oss med honom den natten.

10 Och när dina tjänare gick ut från Terahs hus för att gå till våra respektive hem för att övernatta där, lyfte vi våra blickar mot himlen, och vi såg en stor stjärna komma från öster, och samma stjärna sprang med stor hastighet och slukade fyra stora stjärnor, från himlens fyra sidor.
11 Och dina tjänare häpnade över den syn vi såg och blev mycket förskräckta. Vi avgjorde synen och förstod genom vår visdom den rätta tolkningen, att detta gäller barnet som föds åt Terach. Han skall växa upp och föröka sig mycket och bli mäktig och döda alla jordens kungar och ärva alla deras länder, han och hans avkomma för evigt.
12 Och nu, vår herre och kung, se, vi har verkligen berättat för dig vad vi har sett angående detta barn.
13 Om det tycks kungen gott att ge sin far betalning för detta barn, skall vi döda honom innan han växer upp och förökar sig i landet, och hans ondska mot oss tilltar, så att vi och våra barn förgås genom hans ondska.
14 Och kungen hörde deras ord, och de tyckte han gillade. Han sände därför bud och lät kalla till sig Terach, och Terach kom inför kungen.
15 Och kungen sade till Terach: ”Det har sagts mig att en son föddes åt dig igår, och att detta skedde i himlen vid hans födelse.”
16 Ge mig nu pojken, så att vi kan döda honom innan hans ondska bryter fram mot oss. Jag ska ge dig ditt hus, fullt av silver och guld, i stället för hans värde.
17 Och Terah svarade kungen och sade till honom: Min herre och kung, jag har hört dina ord, och din tjänare skall göra allt vad hans kung önskar.
18 Men min herre och kung, jag skall berätta för dig vad som hände mig igår kväll, så att jag kan se vilket råd kungen ger sin tjänare, och sedan skall jag svara kungen på vad han just har sagt. Kungen sade: Tala.
19 Terach sade till kungen: ”Ajon, Moreds son, kom till mig igår kväll och sade:
20 Ge mig den stora och vackra hästen som kungen gav dig, och jag skall ge dig silver och guld, och halm och foder för dess värde. Och jag sade till honom: Vänta tills jag får se kungen angående dina ord, och se vad kungen än säger, det skall jag göra.
21 Och nu, min herre och kung, se, jag har kungjort detta för dig, och det råd som min kung skall ge sin tjänare, det skall jag följa.
22 Och när kungen hörde Terachs ord, upptändes hans vrede och han ansåg honom vara en dåre.
23 Och kungen svarade Terach och sade till honom: Är du så dum, okunnig eller förståndslös att du gör detta, att du ger din vackra häst för silver och guld eller till och med för halm och foder?
24 Har du så ont om silver och guld att du skulle göra detta, eftersom du inte kan få tag på halm och foder till din häst? Och vad betyder silver och guld för dig, eller halm och foder, att du skulle ge bort den fina häst som jag gav dig, vars like det inte finns att få på hela jorden?
25 När kungen hade slutat tala, svarade Terach kungen och sade: Så har kungen talat till sin tjänare;
26 Jag ber dig, min herre och kung, vad är det du sade till mig: Ge din son, så att vi må döda honom, och jag skall ge dig silver och guld i stället för hans värde. Vad skall jag göra med silver och guld efter min sons död? Vem skall ärva mig? Vid min död skall då silvret och guldet återvända till min kung, som gav det.
27 När kungen hörde Terachs ord och den liknelse han hade framfört om kungen, blev han mycket förtvivlad över detta, och hans vrede brann inom honom.
28 När Terach såg att kungens vrede var upptänd mot honom, svarade han kungen och sade: Allt vad jag har står i kungens hand. Vad kungen än vill göra mot sin tjänare, det får han göra. Ja, till och med min son står i kungens hand utan betalning, han och hans två bröder som är äldre än han.
29 Kungen svarade Terach: ”Nej, jag vill köpa din yngre son för ett visst pris.”
30 Och Terach svarade kungen och sade: Jag ber dig, min herre och kung, att låta din tjänare tala ett ord inför dig, och låt kungen höra sin tjänares ord. Och Terach sade: Låt min kung ge mig tre dagars tid tills jag överväger denna sak inom mig själv och rådfrågar min familj angående min kungs ord. Och han ansträngde sig kraftigt för att kungen skulle gå med på detta.
31 Och kungen lyssnade till Terach, och han gjorde så och gav honom tre dagars tid, och Terach gick ut från kungens närvaro, och han kom hem till sin familj och talade till dem alla kungens ord; och folket blev mycket förskräckta.
32 Och på tredje dagen sände kungen bud till Terach och lät säga: Skicka mig din son för ett pris, såsom jag lovade dig. Om du inte gör detta, skall jag sända bud och döda allt du har i ditt hus, så att du inte ens skall ha en hund kvar.
33 Terach skyndade sig, eftersom kungens begäran var brådskande, och tog ett barn från en av sina tjänare, som hans tjänarinna hade fött åt honom den dagen. Terach förde barnet till kungen och tog emot betalning för det.
34 Och Herren var med Terah i denna sak, så att Nimrod inte skulle orsaka Abrams död, och kungen tog barnet från Terah och slog med all sin kraft hans huvud mot marken, ty han trodde att det hade varit Abram; och detta var dolt för honom från den dagen, och det glömdes bort av kungen, eftersom det var försynens vilja att inte lida Abrams död.
35 Terach tog i hemlighet sin son Abram, hans mor och amma, och gömde dem i en grotta och bar dem deras proviant varje månad.
36 Och Herren var med Abram i grottan, och han växte upp. Abram var i grottan i tio år. Kungen och hans furstar, spåmännen och de vise, trodde att kungen hade dödat Abram.

KAPITEL 9

1 Och Haran, son till Terach, Abrams äldste bror, tog sig en hustru vid den tiden.
2 Haran var trettionio år gammal när han tog henne till äkta, och Harans hustru blev havande och födde en son, och han gav honom namnet Lot.
3 Och hon blev havande åter och födde en dotter, och hon gav henne namnet Milka; och hon blev havande åter och födde en dotter, och hon gav henne namnet Sarai.
4 Haran var fyrtiotvå år gammal när han födde Sarai, vilket var i Abrams tionde levnadsår. Vid den tiden gick Abram ut ur grottan, hans mor och barnsköterska, eftersom kungen och hans undersåtar hade glömt Abrams angelägenheter.

5 När Abram kom ut ur grottan gick han till Noa och hans son Sem, och han stannade hos dem för att lära sig Herrens undervisning och hans vägar. Ingen visste var Abram var. Abram tjänade Noa och hans son Sem under lång tid.
6 Och Abram var i Noas hus i trettionio år, och Abram kände Herren från tre års ålder, och han vandrade på Herrens vägar ända till sin dödsdag, såsom Noa och hans son Sem hade lärt honom. Och alla jordens söner överträdde Herren i de dagarna mycket, och de gjorde uppror mot honom och tjänade andra gudar, och de glömde Herren som hade skapat dem på jorden. Och jordens invånare gjorde sig vid den tiden var och en sin gud, gudar av trä och sten som varken kunde tala, höra eller rädda, och människornas söner tjänade dem, och de blev deras gudar.
7 Och kungen och alla hans tjänare, och Terach med hela sitt hushåll, var då de främsta som dyrkade gudar av trä och sten.
8 Terach hade tolv stora gudar, gjorda av trä och sten, under årets tolv månader, och han tjänade var och en av dem månadsvis. Varje månad frambar Terach sitt matoffer och sina dryckesoffer åt sina gudar; så gjorde Terach alla dagar.
9 Och hela den generationen var ond i Herrens ögon, och de gjorde var och en till sin gud, men de övergav Herren som hade skapat dem.
10 Och på den tiden fanns ingen man på hela jorden som kände Herren, ty var och en tjänade sin Gud, förutom Noa och hans hushåll. Alla som stod under hans råd kände Herren på den tiden.
11 Och Abram, Terachs son, blev stor i Noas hus på den tiden, och ingen visste det, och Herren var med honom.
12 Och Herren gav Abram ett förståndigt hjärta, och han förstod att alla den generationens verk var fåfänga, och att alla deras gudar var fåfänga och till ingen nytta.
13 Och Abram såg solen skina över jorden, och Abram sade till sig själv: Sannerligen, denna sol som skiner över jorden är Gud, och honom skall jag tjäna.
14 Och Abram tjänade solen den dagen och bad till honom. Och när kvällen kom och solen gick ner som vanligt, sade Abram inom sig själv: "Detta kan väl inte vara Gud?"
15 Och Abram fortsatte att säga inom sig själv: Vem är han som har gjort himmel och jord? Han som har skapat på jorden? Var är han?
16 Och natten mörknade över honom, och han lyfte sina ögon mot väster, norr, söder och öster. Då såg han att solen hade försvunnit från jorden och dagen hade blivit mörk.
17 Och Abram såg stjärnorna och månen framför sig och sade: Sannerligen, denne är Gud som har skapat hela jorden och människan, och se, dessa hans tjänare är gudar runt omkring honom. Och Abram tjänade månen och bad till den hela natten.
18 Och om morgonen, när det ljusnade och solen sken över jorden som vanligt, såg Abram allt som Herren Gud hade skapat på jorden.
19 Och Abram sade till sig själv: "Det är sannerligen inte dessa gudar som har skapat jorden och hela mänskligheten, utan dessa är Guds tjänare." Och Abram stannade kvar i Noas hus och där kände han Herren och hans vägar. Och han tjänade Herren i alla sina livsdagar. Men hela den generationen glömde Herren och tjänade andra gudar av trä och sten och gjorde uppror i alla sina dagar.
20 Och kung Nimrod regerade tryggt, och hela jorden var under hans herravälde, och hela jorden hade ett enda språk och ett enda ord.
21 Och alla Nimrods furstar och hans stormän rådslog med varandra; Put, Mitzraim, Kush och Kanaan med sina familjer, och de sade till varandra: Kom, låt oss bygga oss en stad och i den ett starkt torn, vars topp når himlen, och vi skall göra oss berömda, så att vi kan regera över hela världen, så att våra fienders ondska kan upphöra från oss, så att vi kan regera mäktigt över dem, och så att vi inte blir kringspridda över jorden på grund av deras krig.
22 Och de trädde alla fram inför kungen och framförde dessa ord till honom, och kungen höll med dem i denna sak och gjorde så.
23 Och alla familjerna samlades, bestående av omkring sexhundratusen män, och de gav sig av för att söka efter ett stort område för att bygga staden och tornet, och de sökte i hela jorden och de fann ingen som en enda dal öster om Shinars land, ungefär två dags vandring, och de reste dit och bosatte sig där.
24 Och de började göra tegelstenar och bränna eld för att bygga staden och tornet som de hade tänkt sig att färdigställa.
25 Och byggandet av tornet var för dem en överträdelse och en synd, och de började bygga det, och medan de byggde mot Herren, himmelens Gud, tänkte de i sina hjärtan att kriga mot honom och stiga upp till himlen.
26 Och allt detta folk och alla deras släkter delade sig i tre delar. Den första sade: Vi skall stiga upp till himlen och strida mot honom. Den andra sade: Vi skall stiga upp till himlen och ställa våra gudar där och tjäna dem. Den tredje sade: Vi skall stiga upp till himlen och slå honom med bågar och spjut. Gud kände till alla deras gärningar och alla deras onda tankar, och han såg staden och tornet som de byggde.
27 Och när de byggde, byggde de åt sig en stor stad och ett mycket högt och starkt torn; och på grund av dess höjd nådde inte murbruk och tegelstenar fram till byggarna på deras uppstigning dit, förrän de som hade gått upp hade fullbordat ett helt år, och därefter sträckte de sig till byggarna och gav dem murbruk och tegelstenar; så gjordes det dagligen.
28 Och se, dessa steg upp och andra steg ner hela dagen; och om en tegelsten skulle falla ur deras händer och gå sönder, grät de alla över den, och om en man föll och dog, såg ingen av dem på honom.
29 Och Herren kände till deras tankar, och det hände sig att när de byggde kastade de pilarna mot himlen, och alla pilarna föll på dem fyllda med blod, och när de såg dem sade de till varandra: Sannerligen har vi dödat alla dem som är i himlen.
30 Ty detta var från Herren för att förleda dem att gå vilse, och för att utrota dem från jordens yta.
31 Och de byggde tornet och staden, och de gjorde detta dagligen tills många dagar och år hade förflutit.
32 Och Gud sade till de sjuttio änglarna som stod framför honom, till dem som var nära honom, och sade: Kom, låt oss stiga ner och förvirra deras språk, så att ingen människa förstår sin nästas språk. Och så gjorde de med dem.
33 Och från den dagen glömde de sin grannes språk, och de kunde inte förstå att tala ett enda språk. Och när

byggmästaren tog kalk eller sten från sin grannes hand som han inte hade beställt, kastade byggmästaren det bort och kastade det på sin granne, så att han dog.
34 Och de gjorde så i många dagar, och de dödade många av dem på detta sätt.
35 Och Herren slog de tre grupperna som var där, och han straffade dem efter deras gärningar och avsikter. De som sade: "Vi skall stiga upp till himlen och tjäna våra gudar" blev som apor och elefanter. Och de som sade: "Vi skall slå himlen med pilar" dödade Herren, den ene genom sin nästas hand. Och den tredje gruppen av dem som sade: "Vi skall stiga upp till himlen och strida mot honom" skingrade Herren över hela jorden.
36 Och de som var kvar bland dem, när de kände till och förstod det onda som skulle komma över dem, övergav de byggnaden, och de blev också kringspridda över hela jordens yta.
37 Och de upphörde att bygga staden och tornet. Därför kallade han den platsen Babel, ty där förvirrade Herren hela jordens språk. Se, det låg öster om Shinars land.
38 Och vad gäller tornet som människornas söner byggde, öppnade jorden sin mun och svalde en tredjedel därav, och en eld kom också ner från himlen och förbrände en annan tredjedel, och den andra tredjedelen finns kvar till denna dag, och det är av den del som var uppe, och dess omkrets är tre dagars promenad.
39 Och många av människosönerna dog i det tornet, ett folk utan tal.

KAPITEL 10

1 Och Peleg, Ebers son, dog vid den tiden, i Abrams, Terachs sons, fyrtioåttonde år. Och Pelegs hela ålder blev två hundra trettionio år.
2 Och när Herren hade skingrat människornas söner för deras synds skull vid tornet, se, de spred sig i många avdelningar, och alla människornas söner skingrades till jordens fyra hörn.
3 Och alla familjer blev, var och en efter sitt språk, sitt land eller sin stad.
4 Och människornas söner byggde många städer efter sina släkter, på alla de platser dit de kom och över hela den jorden dit Herren hade förskingrat dem.
5 Och några av dem byggde städer på platser från vilka de senare utrotades, och de kallade dessa städer efter sina egna namn, eller namnen på sina barn, eller efter deras särskilda händelser.
6 Och Jafets söner, Noas son, gick och byggde sig städer på de platser där de var kringspridda, och de uppkallade alla sina städer efter deras namn, och Jafets söner blev fördelade på jordens yta i många grupper och språk.
7 Och dessa var Jafets söner efter deras släkter: Gomer, Magog, Medai, Javan, Tubal, Mesek och Tiras. Dessa var Jafets söner efter deras släktled.
8 Och Gomers barn, efter sina städer, voro frankerna, som bodde i Fransas land, vid floden Fransa, vid floden Senah.
9 Och Refats barn är Bartonim, som bor i Bartonias land vid floden Leda, vars vatten mynnar ut i det stora havet Gihon, det vill säga Okeanos.
10 Och Tugarmas barn är tio familjer, och dessa är deras namn: Buzar, Parzunac, Balgar, Elicanum, Ragbib, Tarki, Bid, Zebuc, Ongal och Tilmaz; alla dessa spred sig och bosatte sig i norr och byggde sig städer.
11 Och de gav sina städer namn efter sina egna namn, det är de som bor vid floderna Hitla och Italak än i dag.
12 Men familjerna Angoli, Balgar och Parzunac bor vid den stora floden Dubnee, och namnen på deras städer är också i enlighet med deras egna namn.
13 Och Javans barn är de javaner som bor i Makdonias land, och Medaiares barn är de orelum som bor i Kursons land, och Tubals barn är de som bor i Tuskanas land vid floden Pasjiah.
14 Mesheks barn är Shibashniterna och Tiras barn är Rushash, Kushni och Ongolis. Alla dessa gick och byggde sig städer. Det är de städer som ligger vid havet Jabus, vid floden Kura, som mynnar ut i floden Tragan.
15 Och Elishas barn är Almanim, och de gick också och byggde sig städer; det är städerna som ligger mellan Jobs och Shibatmos berg; och bland dem var Lumbardis folk som bor mittemot Jobs och Shibatmos berg, och de erövrade Italiens land och stannade där än i dag.
16 Och Kittims barn är romiterna som bor i Kanopiadalen vid floden Tibreu.
17 Och Dudonims barn är de som bor i städerna vid havet Gihon, i Bordnas land.
18 Dessa är Jafets barns släkter, efter deras städer och språk, när de blev kringspridda efter tornet, och de gav sina städer namn efter sina namn och efter sina företeelser. Och dessa är namnen på alla deras städer, efter deras släkter, som de byggde på den tiden efter tornet.
19 Och Hams barn var Kush, Mitzraim, Put och Kanaan, efter deras släktled och städer.
20 Alla dessa gick och byggde sig städer där de fann lämpliga platser, och de gav sina städer namnen Kush, Mitsraim, Put och Kanaan efter sina fäder.
21 Mitsraims barn voro ludeerna, anamerna, lehaberna, naftukerna, patruserna, kaslukerna och kafturerna, sju släkter.
22 Alla dessa bor vid floden Sihor, det är Egyptens bäck, och de byggde sig städer och uppkallade dem efter sina egna namn.
23 Patros och Kasloks barn gifte sig med varandra, och från dem kom filistéerna, asatierna, gerariterna, gitéerna och ekronéerna, i alla fem släkter; dessa byggde sig också städer, och de uppkallade sina städer efter sina fäders namn än i dag.
24 Och Kanaans barn byggde sig städer, och de gav sina städer namn, elva städer och andra oräkneliga.
25 Och fyra män av Hams släkt drog till slättlandet; dessa är namnen på de fyra männen: Sodom, Gomorra, Adma och Sebojim.
26 Och dessa män byggde sig fyra städer i slättlandet, och de gav sina städer namn efter sina egna namn.
27 Och de och deras barn och alla som tillhörde dem bodde i dessa städer, och de var fruktsamma och förökade sig mycket och levde i fred.
28 Och Seir, son till Hur, son till Hivi, son till Kanaan, gick ut och fann en dal mitt emot berget Paran. Där byggde han en stad, och han bodde där med sina sju söner och sitt hushåll. Och staden som han byggt kallade han Seir efter sitt namn; det är Seirs land än i dag.

29 Dessa var Hams barns släkter, efter deras språk och städer, när de spreds kring sina länder efter tornet.
30 Och några av Sems, Noas sons, fader till alla Ebers barns, gick och byggde sig städer på de platser där de hade blivit kringspridda, och de uppkallade sina städer efter deras namn.
31 Och Sems söner voro Elam, Assur, Arpaksad, Lud och Aram, och de byggde sig städer och uppkallade alla sina städer efter deras namn.
32 Och Ashur, Sems son, drog ut vid den tiden, med sina barn och hushåll, en mycket stor skara av dem, och de drog till ett avlägset land som de fann, och de mötte en mycket vidsträckt dal i det land dit de drog, och de byggde sig fyra städer, och de uppkallade dem efter sina egna namn och företeelser.
33 Och dessa är namnen på de städer som Assurs barn byggde: Nineva, Resen, Kalak och Rehoboter; och Assurs barn bor där än i dag.
34 Arams barn gick också åstad och byggde åt sig en stad, och de gav staden namnet Us efter sin äldste bror, och de bor där; det är Us land än i dag.
35 Och under det andra året efter tornet drog en man av Assurs hus, vid namn Bela, från Nineves land för att bosätta sig med sitt hushåll varhelst han kunde finna en plats; och de kom ända till städerna på slätten mitt emot Sodom, och de bosatte sig där.
36 Mannen byggde där en liten stad och gav den namnet Bela efter sitt namn; det är Soars land än i dag.
37 Och dessa är Sems barns släkter efter deras språk och städer, efter att de blivit kringspridda över jorden efter tornet.
38 Och varje kungarike, stad och familj bland Noas barns familjer byggde sig många städer efter detta.
39 Och de upprättade regeringar i alla sina städer, för att styras av deras befallningar; så gjorde alla Noas barns familjer för evigt.

KAPITEL 11

1 Nimrod, Kushs son, var fortfarande kvar i Shinars land. Han regerade över det och bodde där. Han byggde städer i Shinars land.
2 Och dessa är namnen på de fyra städer som han byggde, och han gav dem namn efter de händelser som hände dem när tornet byggdes.
3 Och den första kallade han Babel, ty där förvirrade Herren hela jordens språk; och den andra kallade han Erek, ty därifrån hade Gud fördrivit dem.
4 Och den tredje kallade han Eked, eftersom det hade utgått ett stort slag där; och den fjärde kallade han Kalna, eftersom hans furstar och mäktiga män hade förgåtts där, och de förhärdade Herren, de gjorde uppror och överträdde honom.
5 Och när Nimrod hade byggt dessa städer i Shinars land, bosatte han där resten av sitt folk, sina furstar och sina hjältar som var kvar i hans rike.
6 Och Nimrod bodde i Babel, och han förnyade där sitt styre över resten av sina undersåtar, och han regerade tryggt, och Nimrods undersåtar och furstar gav honom namnet Amrafel, eftersom de sade att hans furstar och män stupade vid tornet genom hans hjälp.
7 Och trots detta återvände Nimrod inte till Herren, utan han fortsatte i ogudaktighet och lärde människorna ogudaktighet. Och Mardon, hans son, var värre än sin far och fortsatte att lägga till sin fars styggelser.
8 Och han förledde människors söner att synda, därför sägs det: Från de ogudaktiga utgår ogudaktighet.
9 Vid den tiden var det krig mellan Hams barns familjer, medan de bodde i de städer som de hade byggt.
10 Och Kedorlaomer, Elams kung, drog bort från Hams barns familjer och stred mot dem och kuvade dem. Han drog till de fem städerna på slätten och stred mot dem och kuvade dem, och de var under hans kontroll.
11 Och de tjänade honom i tolv år och betalade honom en årlig skatt.
12 Vid den tiden dog Nahor, Serugs son, i Abrams, Terachs sons, fyrtionionde år.
13 Och i Abrams, Terachs sons, femtionde levnadsår lämnade Abram Noas hus och gick till sin faders hus.
14 Och Abram kände Herren, och han vandrade i hans vägar och föreskrifter, och Herren, hans Gud, var med honom.
15 Och hans far Terach var vid den tiden fortfarande hövitsman för kung Nimrods här, och han följde fortfarande främmande gudar.
16 Och Abram kom till sin fars hus och såg tolv gudar stå där i sina tempel, och Abrams vrede upptändes när han såg dessa bilder i sin fars hus.
17 Och Abram sade: Så sant Herren lever, dessa gudabilder skall inte förbli i min faders hus. Så skall Herren, som har skapat mig, göra med mig om jag inte krossar dem alla inom tre dagar.
18 Och Abram gick bort från dem, och hans vrede upptändes inom honom. Och Abram skyndade sig och gick från kammaren till sin fars yttre gård. Där fann han sin far sittande på gården och alla sina tjänare med honom. Och Abram kom och satte sig framför honom.
19 Och Abram frågade sin far och sade: Fader, säg mig var Gud är som skapade himmel och jord och alla människors söner på jorden, och som skapade dig och mig. Och Terach svarade sin son Abram och sade: Se, de som skapat oss är alla med oss i huset.
20 Och Abram sade till sin far: ”Min herre, visa mig dem.” Och Terach förde Abram in i kammaren på den inre förgården, och Abram såg, och se, hela rummet var fullt av gudar av trä och sten, tolv stora bildstoder och andra färre än de oräkneliga.
21 Och Terach sade till sin son: Se, dessa är de som har skapat allt du ser på jorden, och som har skapat mig och dig och hela mänskligheten.
22 Terach böjde sig ner för sina gudar och gick sedan bort från dem, och hans son Abram följde med honom.
23 Och när Abram hade gått ifrån dem, gick han till sin moder och satte sig framför henne. Och han sade till sin moder: Se, min fader har visat mig dem som har skapat himmel och jord och alla människors söner.
24 Skynda er därför att hämta ett killing från hjorden och tillaga en smakrik rätt av det, så att jag kan bära det fram till min fars gudar som ett offer åt dem att äta. Kanske jag därigenom kan bli välbehaglig för dem.
25 Och hans mor gjorde så, och hon hämtade en killing och gjorde en smakrik rätt av den och bar den till Abram.

Abram tog den smakliga rätten från sin mor och bar den inför sin fars gudar och gick fram till dem för att de skulle äta. Men hans far Terach visste inte om det.
26 Och Abram såg den dagen, när han satt ibland dem, att de varken hade någon röst, inget hörsel, ingen rörelse, och inte en enda av dem kunde sträcka ut sin hand för att äta.
27 Och Abram hånade dem och sade: ”Den välsmakande rätt som jag lagade har sannerligen inte behagat dem, eller kanske har den varit för liten för dem, och därför ville de inte äta. Därför skall jag imorgon tillreda ny, välsmakande rätt, bättre och mer riklig än denna, så att jag kan se resultatet.”
28 Nästa dag gav Abram sin mor instruktioner om den smakrika maten. Hans mor reste sig och hämtade tre fina killingar ur hjorden. Av dem lagade hon en utsökt, smakrik mat, sådan som hennes son tyckte om, och gav den till sin son Abram. Hans far Tera visste inte om det.
29 Och Abram tog den välsmakande maten från sin mor och bar den inför sin fars gudar in i kammaren; och han gick fram till dem för att de skulle äta, och han ställde den fram för dem, och Abram satt framför dem hela dagen och tänkte att de kanske skulle äta.
30 Och Abram såg på dem, och se, de hade varken röst eller hörsel, och ingen av dem sträckte ut sin hand till maten för att äta.
31 Och på kvällen den dagen i det huset blev Abram klädd i Guds ande.
32 Och han ropade och sade: Ve min fader och detta onda släkte, vars hjärtan alla är böjda till fåfänga, som tjänar dessa avgudar av trä och sten som varken kan äta, lukta, höra eller tala, som har munnar utan tal, ögon utan syn, öron utan hörsel, händer utan känsla och ben som inte kan röra sig! Lika dem är de som har gjort dem och som litar på dem.
33 Och när Abram såg allt detta upptändes hans vrede mot sin far, och han skyndade sig och tog en yxa i sin hand och gick till gudarnas kammare och krossade alla sin fars gudar.
34 Och när han hade krossat gudabilderna, lade han yxan i den store gudens hand som stod där framför dem, och han gick ut. Och hans far Terach kom hem, ty han hade hört ljudet av yxan som huggs vid dörren. Terach gick då in i huset för att ta reda på vad det var för något.
35 När Terach hörde ljudet av yxan i gudahuset sprang han in i gudahuset, och där mötte han Abram när han gick ut.
36 Och Terach kom in i rummet och fann alla avgudabilderna nedfallna och sönderslagna, och yxan i den största hand, som inte var bruten, och den välsmakande rätten som hans son Abram hade lagat stod fortfarande framför dem.
37 När Terach såg detta upptändes hans vrede mycket, och han skyndade sig och gick från rummet till Abram.
38 Och han fann sin son Abram sittande i huset, och han frågade honom: Vad är det för en gärning du har gjort mot mina gudar?
39 Abram svarade sin far Terach och sade: ”Inte så, herre, ty jag bar fram välsmakande mat åt dem, och när jag kom fram till dem med maten, sträckte de alla ut sina händer för att äta, innan den store hade räckt ut sin hand för att äta.”
40 Och den store såg de gärningar som de utförde inför honom, och hans vrede upptändes våldsamt mot dem, och han gick och tog yxan som var i huset och kom till dem och slog sönder dem alla, och se, yxan är fortfarande i hans hand, som du ser.
41 När Terach sade detta, upptändes hans vrede mot sin son Abram. Terach sade i sin vrede till sin son Abram: ”Vad är det för en historia du har berättat? Du ljuger för mig.”
42 Finns det i dessa gudar ande, själ eller kraft att göra allt du har sagt mig? Är de inte av trä och sten, och har jag inte själv skapat dem? Kan du då ljuga och säga att den store guden som var med dem slog dem? Det är du som gav honom yxan och sedan säger att han slog dem alla.
43 Och Abram svarade sin fader och sade till honom: Hur kan du då tjäna dessa avgudar, i vilka det inte finns någon makt att göra något? Kan dessa avgudar, i vilka du förtröstar, befria dig? Kan de höra dina böner när du åkallar dem? Kan de befria dig från dina fienders händer, eller kommer de att utkämpa dina strider för dig mot dina fiender, så att du skulle tjäna trä och sten, som varken kan tala eller höra?
44 Och nu är det sannerligen inte gott för dig eller för de människosöner som är förbundna med dig att göra dessa ting. Är du så dåraktig, så dåraktig eller så förståndslös att du vill tjäna trä och sten och göra på detta sätt?
45 Och glömmer Herren Gud, som har skapat himmel och jord, och som har skapat er på jorden, och därigenom bringar ett stort ont över era själar i denna sak genom att tjäna sten och trä?
46 Syndade inte våra fäder i forna dagar i denna sak, och Herren, världens Gud, lät floden komma över dem och förgöra hela jorden?
47 Och hur kan ni fortsätta att göra detta och tjäna gudar av trä och sten, som inte kan höra eller tala eller befria er från förtryck, och därigenom locka ner universums Guds vrede över er?
48 Avstå nu därför, min fader, från detta, och låt inte ditt och ditt hushålls själar lida ont.
49 Och Abram skyndade sig och sprang bort från sin far och tog yxan från sin fars största avgud, med vilken Abram bröt sönder den och flydde.
50 Och när Terach såg allt vad Abram hade gjort, skyndade han sig att gå från sitt hus och gick till kungen. Han kom fram inför Nimrod och ställde sig inför honom och bugade sig för kungen. Kungen sade: ”Vad vill du?”
51 Och han sade: Jag ber dig, min herre, att höra mig. För femtio år sedan föddes ett barn åt mig, och så har han gjort mot mina gudar och så har han talat. Och nu därför, min herre och kung, sänd bud efter honom, så att han kan komma inför dig och döma honom enligt lagen, så att vi kan befrias från hans ondska.
52 Kungen sände tre av sina tjänare, och de gick och förde Abram inför kungen. Nimrod och alla hans furstar och tjänare satt den dagen inför honom, och Terach satt också inför dem.
53 Då sade kungen till Abram: ”Vad är det du har gjort mot din far och hans gudar?” Abram svarade kungen med de ord han hade talat till sin far: ”Den store guden som var med dem i huset gjorde med dem vad du har hört.”
54 Och kungen sade till Abram: ”Hade de makt att tala och äta och göra som du har sagt?” Och Abram svarade kungen och sade: ”Och om de inte har någon kraft, varför tjänar du

dem då och förleder människors söner vilse genom dina dårskaper?”
55 Tror du att de kan befria dig eller göra något litet eller stort, så att du skulle tjäna dem? Och varför vill du inte känna hela universums Gud, som skapade dig och i vars makt det står att döda och hålla vid liv?
56 O dåre, enfaldige och okunne kung, ve dig för evigt.
57 Jag trodde att du skulle lära dina tjänare den rätta vägen, men du har inte gjort det, utan har uppfyllt hela jorden med dina synder och ditt folks synder, de som har följt dina vägar.
58 Vet du inte, eller har du inte hört, att våra förfäder syndade i forna dagar mot detta onda som du gör, och att den evige Guden lät floden komma över dem och förintade dem alla, och även förintade hela jorden för deras skull? Och vill du och ditt folk nu resa er och göra något liknande detta verk, för att stilla Herrens, universums Guds, vrede och för att låta ondska komma över dig och hela jorden?
59 Lägg nu därför bort denna onda gärning som du gör, och tjäna universums Gud, liksom din själ är i hans händer, och då skall det gå dig väl.
60 Och om ditt onda hjärta inte lyssnar till mina ord så att du överger dina onda vägar och tjänar den evige Guden, då skall du dö i skam i de sista dagarna, du, ditt folk och alla som är förbundna med dig, som hör dina ord eller vandrar på dina onda vägar.
61 När Abram hade slutat tala inför kungen och furstarna, lyfte Abram sina ögon mot himlen och sade: Herren ser alla de ogudaktiga, och han skall döma dem.

KAPITEL 12

1 När kungen hörde Abrams ord befallde han att han skulle sätta honom i fängelse, och Abram satt i fängelse i tio dagar.
2 Och vid slutet av dessa dagar befallde kungen att alla kungar, furstar och ståthållare i de olika provinserna och de vise skulle komma inför honom, och de satte sig inför honom, medan Abram fortfarande var i fängelsehuset.
3 Och kungen sade till furstarna och de vise: ”Har ni hört vad Abram, Teras son, har gjort mot sin far? Så har han gjort mot honom, och jag befallde att han skulle föras fram inför mig, och så har han talat. Hans hjärta förlåtit honom inte, inte heller rörde han sig i min närvaro, och se, nu sitter han fången i fängelset.”
4 Och avgör därför vilken dom som tillkommer denne man som smädade kungen, han som talade och gjorde allt vad du hörde.
5 Och de svarade alla kungen och sade: Den man som förtalar kungen borde hängas på ett trä; men eftersom han har gjort allt som han har sagt och föraktat våra gudar måste han brännas till döds, ty detta är lagen i denna fråga.
6 Om det behagar kungen att göra detta, låt honom beordra sina tjänare att tända en eld både natt och dag i din tegelugn, och sedan skall vi kasta mannen i den. Och kungen gjorde så, och han befallde sina tjänare att de skulle göra i ordning en eld i tre dagar och tre nätter i kungens ugn, som är i Kasdim; och kungen befallde dem att hämta Abram ur fängelset och föra ut honom för att brännas.
7 Och alla kungens tjänare, furstar, herrar, ståthållare och domare, och alla landets invånare, vid pass nio hundra tusen män, stod mitt emot ugnen för att se Abram.
8 Och alla kvinnor och små trängdes upp på taken och i tornen för att se vad som hände med Abram, och de stod alla tillsammans på avstånd; och det fanns inte en man kvar som inte kom den dagen för att se vad som hände.
9 Och när Abram kom, såg kungens besvärjare och de vise Abram, och de ropade till kungen och sade: Vår herre, sannerligen är det här den man som vi vet har varit barnet vid vars födelse den stora stjärnan svalde de fyra stjärnorna, vilket vi nu för femtio år sedan förkunnade för kungen.
10 Och se, nu har även hans far överträtt dina befallningar och hånat dig genom att föra dig ett annat barn, som du själv dödade.
11 Och när kungen hörde deras ord blev han mycket vred och befallde att Terach skulle föras fram inför honom.
12 Och kungen sade: Har du hört vad besvärjarna har sagt? Säg mig nu sanningen, hur du gjorde; och om du talar sanning skall du frikännas.
13 När Terach såg att kungens vrede var så upptänd, sade han till kungen: ”Min herre och kung, du har hört sanningen, och vad de vise har sagt är rätt.” Kungen sade: ”Hur kunde du göra detta, att överträda mina befallningar och ge mig ett barn som du inte har fött, och att ta betalt för det?”
14 Terach svarade kungen: ”Ty jag vid den tiden hade ömma känslor för min son, och jag tog en son av min tjänarinna och förde honom till kungen.”
15 Och kungen frågade: "Vem har rådet dig att göra detta? Säg mig, dölj ingenting för mig, så skall du inte dö."
16 Terach blev mycket förskräckt inför kungen och sade till kungen: ”Det var Haran, min äldste son, som gav mig rådet att göra detta. Haran var vid den tiden då Abram föddes, trettiotvå år gammal.”
17 Men Haran rådde inte sin far till något, ty Terach hade sagt detta till kungen för att rädda hans själ från kungen, ty han var mycket rädd. Kungen sade till Terach: Haran, din son, som gav dig detta råd, skall dö genom eld tillsammans med Abram. Dödsdomen vilar över honom, därför att han hade upprorit mot kungens vilja genom att göra detta.
18 Och Haran kände sig vid den tiden villig att följa Abrams vägar, men han höll det inom sig.
19 Och Haran sade i sitt hjärta: Se, nu har kungen gripit Abram för de ting som Abram gjorde. Om Abram får seger över kungen, skall jag följa honom, men om kungen får seger, skall jag följa kungen.
20 När Terach hade sagt detta till kungen om sin son Haran, befallde kungen att Haran skulle tas till grip tillsammans med Abram.
21 Och de hämtade dem båda, Abram och hans bror Haran, för att kasta dem i elden; och alla landets invånare och kungens tjänare och furstar och alla kvinnor och barn var där och stod den dagen över dem.
22 Och kungens tjänare tog Abram och hans bror och klädde av dem alla deras kläder utom de underkläder som de hade på sig.
23 Och de band deras händer och fötter med linnelinor, och kungens tjänare lyfte upp dem och kastade dem båda i ugnen.

24 Och Herren älskade Abram och förbarmade sig över honom, och Herren steg ner och räddade Abram från elden, så att han inte brändes.
25 Men alla rep som de hade bundit honom med brändes upp, medan Abram stannade kvar och gick omkring i elden.
26 Och Haran dog när de hade kastat honom i elden, och han brändes upp till aska, ty hans hjärta var inte ofullkomligt med Herren. Och över de män som kastade honom i elden spred sig eldslågan, och de brändes upp, och tolv av dem dog.
27 Och Abram vandrade mitt i elden i tre dagar och tre nätter, och alla kungens tjänare såg honom gå mitt i elden. De kom och berättade det för kungen och sade: Se, vi har sett Abram gå omkring mitt i elden, och inte ens de nedre kläderna som han har på sig är brända, utan snöret som han var bunden med är bränt.
28 Och när kungen hörde deras ord, försvagades hans hjärta och han ville inte tro dem; så han sände andra trogna furstar för att se på denna sak, och de gick och såg den och berättade den för kungen; och kungen reste sig för att gå och se den, och han såg Abram gå fram och tillbaka mitt i elden, och han såg Harans kropp brännas, och kungen förundrade sig mycket.
29 Och kungen befallde att Abram skulle tas ut ur elden; och hans tjänare kom fram för att hämta honom, men de kunde inte, ty elden var runt omkring och lågan steg upp mot dem från ugnen.
30 Men kungens tjänare flydde därifrån, och kungen tillrättavisade dem och sade: Skynda er att föra Abram ut ur elden, så att ni inte dör.
31 Och kungens tjänare kom åter fram för att hämta Abram ut, och lågorna slog över dem och brände deras ansikten så att åtta av dem dog.
32 Och när kungen såg att hans tjänare inte kunde komma fram till elden av rädsla för att de skulle bli brända, ropade kungen till Abram: Du tjänare åt Gud i himlen, gå ut ur elden och kom hit till mig. Och Abram lyssnade till kungens röst, och han gick ut ur elden och kom och ställde sig inför kungen.
33 Och när Abram kom ut, såg kungen och alla hans tjänare Abram komma inför kungen, i sina underkläder på sig, ty de var inte brända, utan snöret som han var bunden med var bränt.
34 Då sade kungen till Abram: ”Hur kan det vara att du inte blev bränd i elden?”
35 Och Abram sade till kungen: Himmelens och jordens Gud, på vilken jag förtröstar och som har allt i sin makt, han räddade mig från elden i vilken du kastade mig.
36 Och Haran, Abrams bror, brändes upp till aska, och man sökte efter hans kropp, och de fann den förtärd.
37 Haran var åttiotvå år gammal när han dog i Kasdims eld. Kungen, furstarna och landets invånare, när de såg att Abram var räddad från elden, kom de och bugade sig för Abram.
38 Och Abram sade till dem: Böj er inte ner för mig, utan böj er ner för världens Gud som har skapat er, och tjäna honom och gå på hans vägar, ty det är han som har befriat mig från denna eld, och det är han som har skapat alla människors själar och andar, och format människan i hennes moders livmoder, och fört henne ut i världen, och det är han som skall befria dem som förtröstar på honom från all smärta.
39 Och detta syntes mycket underbart i kungens och furstarnas ögon, att Abram räddades från elden och att Haran brändes upp; och kungen gav Abram många gåvor och han gav honom sina två övertjänare från kungens hus; den enes namn var Oni och den andre Elieser.
40 Och alla kungarna, furstarna och tjänarna gav Abram många gåvor av silver, guld och pärlor, och kungen och hans furstar lät honom gå, och han drog i frid.
41 Och Abram gick ut från kungen i fred, och många av kungens tjänare följde honom, och omkring trehundra män slöt sig till honom.
42 Samma dag återvände Abram och gick till sin fars hus, han och de män som följde honom. Abram tjänade Herren, sin Gud, alla sina livsdagar. Han vandrade i hans vägar och följde hans lag.
43 Från den dagen och framåt vände Abram människornas hjärtan till att tjäna Herren.
44 Vid den tiden tog Nahor och Abram sig hustrur, döttrar till sin bror Haran. Nahors hustru hette Milka, och Abrams hustru hette Sarai. Abrams hustru Sarai var ofruktsam och hade ingen avkomma på den tiden.
45 Och vid utgången av två år från det att Abram hade gått ut ur elden, det vill säga i hans femtioandra levnadsår, se, då satt kung Nimrod i Babel på tronen, och kungen somnade och drömde att han stod med sina trupper och härar i en dal mittemot kungens ugn.
46 Och han lyfte upp sina ögon och såg en man i Abrams likhet komma ut ur ugnen, och att han kom och stod inför kungen med sitt draget svärd, och sedan sprang han fram till kungen med sitt svärd, när kungen flydde för mannen, ty han var rädd; och medan han sprang kastade mannen ett ägg på kungens huvud, och ägget förvandlades till en stor flod.
47 Och kungen drömde att alla hans trupper sjönk i floden och dog, och kungen flydde med tre män som var framför honom och han undkom.
48 Och kungen såg på dessa män, och de var klädda i furstliga kläder som kungars kläder, och hade kungars utseende och majestät.
49 Och medan de sprang, förvandlades floden åter till ett ägg inför kungen, och ur ägget kom en fågelunge fram, som kom inför kungen och flög i huvudet på honom och slet ut kungens öga.
50 Och kungen blev bedrövad vid synen, och han vaknade ur sin sömn och hans ande var upprörd; och han kände en stor skräck.
51 Och följande morgon steg kungen upp från sin bädd i fruktan, och han befallde alla de vise männen och magikerna att komma fram till honom, när kungen berättade sin dröm för dem.
52 Och en vis kungens tjänare, vars namn var Anuki, svarade kungen och sade: Detta är inget annat än Abrams och hans avkommas ondska som skall uppstå mot min Herre och kung i de sista dagarna.
53 Och se, den dag skall komma då Abram och hans avkomma och hans hushålls barn skall kriga mot min kung, och de skall slå ner alla kungens härar och hans trupper.
54 Och vad du har sagt om tre män som du såg likna dig själv, och som undkom, betyder detta att endast du kommer

att undkomma med tre kungar från jordens kungar som kommer att vara med dig i strid.
55 Och det du såg av floden som förvandlades till ett ägg, liksom först, och den unge fågeln som plockade ut ditt öga, det betyder ingenting annat än Abrams avkomma som skall dräpa kungen i de sista dagarna.
56 Detta är min kungs dröm, och detta är dess uttydning, och drömmen är sann, och den uttydning som din tjänare har gett dig är rätt.
57 Nu alltså, min kung, du vet säkert att det nu är femtiotvå år sedan dina vise såg detta vid Abrams födelse, och om min kung låter Abram leva på jorden, kommer det att skada min herre och kung, ty alla de dagar Abram lever kommer varken du eller ditt kungadöme att befästas, ty detta var känt tidigare vid hans födelse. Och varför vill inte min kung döda honom, så att hans ondska kan hållas borta från dig i de sista dagarna?
58 Och Nimrod lyssnade till Anukis röst, och han sände i hemlighet några av sina tjänare för att gå och gripa Abram och föra honom inför kungen för att lida döden.
59 Och Elieser, Abrams tjänare som kungen hade gett honom, var vid den tiden i kungens närvaro, och han hörde vad Anuki hade rådt kungen och vad kungen hade sagt för att orsaka Abrams död.
60 Och Elieser sade till Abram: Skynda dig, res dig upp och rädda din själ, så att du inte dör genom kungens händer, ty så såg han i en dröm om dig, och så uttydde Anuki det, och så rådde även Anuki kungen om dig.
61 Och Abram lyssnade till Eliesers röst, och Abram skyndade sig och sprang i säkerhet till Noas och hans son Sems hus, och han gömde sig där och fann en trygg plats; och kungens tjänare kom till Abrams hus för att söka efter honom, men de kunde inte finna honom, och de sökte över hela landet men han fanns inte att finna, och de gick och sökte i alla riktningar men han fanns inte att finna.
62 Och när kungens tjänare inte kunde finna Abram återvände de till kungen, men kungens vrede mot Abram stillades, eftersom de inte fann honom, och kungen drev bort denna sak angående Abram från sitt sinne.
63 Och Abram höll sig gömd i Noas hus i en månad, tills kungen hade glömt denna sak, men Abram fruktade fortfarande kungen; och Terach kom i hemlighet för att träffa sin son Abram i Noas hus, och Terach var mycket högt ansedd i kungens ögon.
64 Och Abram sade till sin fader: ”Vet du inte att kungen tänker döda mig och utplåna mitt namn från jorden genom sina onda rådgivares råd?”
65 Vem har du här, och vad har du i detta land? Stå upp, låt oss tillsammans gå till Kanaans land, så att vi blir befriade från hans hand, så att inte också du förgås genom honom i de sista dagarna.
66 Vet du inte, eller har du inte hört, att det inte är av kärlek som Nimrod ger dig all denna ära, utan det är endast för sin egen fördel som han skänker dig allt detta goda?
67 Och om han gör dig större gott än detta, så är detta sannerligen bara världens fåfängligheter, ty rikedom och förtjänster kan inte gagna på vredens och vredens dag.
68 Lyssna därför nu till min röst, och låt oss resa oss upp och gå till Kanaans land, borta från Nimrods räckhåll för skada. Tjäna Herren som skapade dig på jorden, så skall det gå dig väl. Kast bort alla de fåfänga ting som du strävar efter.
69 Och Abram upphörde att tala, när Noa och hans son Sem svarade Tera och sade: Sant är det ord som Abram har sagt till dig.
70 Terach lyssnade till sin son Abrams röst, och Terach gjorde allt vad Abram hade sagt, ty det var Herrens beslut, för att kungen inte skulle orsaka Abrams död.

KAPITEL 13

1 Terach tog sin son Abram och sin sonson Lot, Harans son, och Sarai, sin svärdotter, sin son Abrams hustru, och alla själar i hans hushåll och drog med dem från Ur Kasdim för att bege sig till Kanaans land. Och när de kom fram till Harans land stannade de där, ty det var ett mycket gott betesmark och tillräckligt stort område för dem som följde med dem.
2 Och folket i Harans land såg att Abram var god och rättrådig mot Gud och människor, och att Herren, hans Gud, var med honom. Och några av folket i Harans land kom och anslöt sig till Abram, och han lärde dem Herrens undervisning och hans vägar. Och dessa män stannade kvar hos Abram i hans hus och höll sig till honom.
3 Och Abram stannade i landet i tre år, och efter tre år uppenbarade sig Herren för Abram och sade till honom: Jag är Herren som har fört dig ut från Ur i Kasdem och räddat dig från alla dina fienders hand.
4 Och nu, om du lyssnar till min röst och håller mina bud, mina stadgar och mina lagar, då skall jag låta dina fiender falla inför dig, och jag skall föröka din avkomma som himlens stjärnor, och jag skall sända min välsignelse över alla dina händers verk, och du skall inte sakna något.
5 Stå upp nu, ta din hustru och allt du äger och bege dig till Kanaans land och stanna där, och jag skall där vara din Gud och välsigna dig. Och Abram reste sig och tog sin hustru och allt du ägde och begav sig till Kanaans land, såsom Herren hade sagt till honom. Och Abram var femtio år gammal när han drog ut från Haran.
6 Och Abram kom till Kanaans land och bosatte sig mitt i staden, och där slog han upp sitt tält bland Kanaans barn, landets invånare.
7 Och Herren uppenbarade sig för Abram när han kom till Kanaans land och sade till honom: Detta är det land som jag gav dig och din säd efter dig för evigt. Jag skall göra din säd som himlens stjärnor och ge din säd till arv alla de länder som du ser.
8 Och Abram byggde ett altare på den plats där Gud hade talat till honom, och Abram åkallade där Herrens namn.
9 Vid den tiden, efter att Abram hade bott i Kanaans land i tre år, dog Noa, vilket var Abrams femtioåttonde levnadsår. Noas hela levnadstid var nio hundra femtio år, och sedan dog han.
10 Och Abram bodde i Kanaans land, han och hans hustru och allt han tillhörde och alla som följde honom, jämte dem som hade anslutit sig till honom från landets folk; men Nahor, Abrams bror, och Terach, hans far, och Lot, Harans son, och allt de tillhörde, bodde i Haran.
11 Under Abrams femte år i Kanaans land gjorde Sodoms och Gomorras invånare och alla städerna på slätten uppror mot Kedorlaomers, Elams kungs, makt. Alla kungarna i

städerna på slätten hade tjänat Kedorlaomer i tolv år och betalat honom en årlig skatt, men under det trettonde året gjorde de uppror mot honom.
12 Och i det tionde året av Abrams vistelse i Kanaans land uppstod krig mellan Nimrod, kungen i Shinar, och Kedorlaomer, kungen i Elam. Nimrod kom för att strida mot Kedorlaomer och kuva honom.
13 Ty Kedorlaomer var vid den tiden en av Nimrods härars furstar, och när allt folket i tornet var skingrat och de som var kvar också var kringspridda över jordens yta, begav sig Kedorlaomer till Elams land och regerade över det och gjorde uppror mot sin herre.
14 Och i de dagarna, när Nimrod såg att städerna på slätten hade gjort uppror, drog han med högmod och vrede till krig mot Kedorlaomer. Nimrod samlade alla sina furstar och undersåtar, omkring sju hundra tusen man, och drog mot Kedorlaomer. Kedorlaomer drog ut för att möta honom med fem tusen man, och de gjorde sig redo för strid i Babels dal, som ligger mellan Elam och Sinear.
15 Och alla dessa kungar stred där, och Nimrod och hans folk blev slagna av Kedorlaomers folk, och av Nimrods män föll omkring sex hundra tusen, och Mardon, kungens son, föll bland dem.
16 Och Nimrod flydde och återvände i skam och skam till sitt land, och han var underställd Kedorlaomer under lång tid. Kedorlaomer återvände till sitt land och sände furstar av sin här till kungarna som bodde runt omkring honom, till Arjok, kung i Elasar, och till Tidal, kung i Gojim, och slöt ett förbund med dem, och de lydde alla hans befallningar.
17 Och det var i det femtonde året av Abrams vistelse i Kanaans land, vilket är Abrams sjuttionde levnadsår, som Herren uppenbarade sig för Abram det året och sade till honom: Jag är Herren som har fört dig ut från Ur Kasdem för att ge dig detta land till arvedel.
18 Vandra därför nu inför mig och var ostrafflig och håll mina bud. Ty åt dig och din säd skall jag ge detta land till arvedel, från floden Misrajim ända till den stora floden Eufrat.
19 Och du skall komma tillbaka till dina fäder i frid och i god ålder, och den fjärde generationen skall återvända hit i detta land och ärva det för evigt. Och Abram byggde ett altare och åkallade Herrens namn, som hade uppenbarat sig för honom, och han bar fram offer på altaret åt Herren.
20 Vid den tiden återvände Abram till Haran för att besöka sin far och mor och sin fars hushåll. Abram återvände sedan till Haran med sin hustru och allt han ägde. Abram bodde i Haran i fem år.
21 Och många av Harans invånare, vida sjuttiotvå män, följde Abram, och Abram lärde dem Herrens lag och hans vägar, och han lärde dem att känna Herren.
22 I den tiden uppenbarade sig Herren för Abram i Haran och sade till honom: ”Se, jag talade till dig för tjugo år sedan och sade:
23 Gå ut ur ditt land, från din födelseort och från din faders hus, till det land som jag har visat dig att ge åt dig och dina barn, ty där i det landet skall jag välsigna dig och göra dig till ett stort folk och göra ditt namn stort, och i dig skall jordens släkter bli välsignade.
24 Stå nu upp och gå ut härifrån, du och din hustru och allt som tillhör dig, alla som är födda i ditt hus och alla själar som du har skapat i Haran. För dem med dig härifrån och återvänd till Kanaans land.
25 Abram stod upp och tog sin hustru Sarai och allt som han tillhörde och alla som föddes i hans hus och de själar som de hade vunnit i Haran, och de drog ut för att bege sig till Kanaans land.
26 Och Abram gick och återvände till Kanaans land, enligt Herrens ord. Och Lot, hans bror Harans son, följde med honom. Och Abram var sjuttiofem år gammal när han drog ut från Haran för att återvända till Kanaans land.
27 Och han kom till Kanaans land, enligt Herrens ord till Abram, och han slog upp sitt tält och bodde på Mamres hedmark. Med sig var hans brorson Lot och allt vad han tillhörde.
28 Och Herren uppenbarade sig åter för Abram och sade: Åt din säd skall jag ge detta land. Och han byggde där ett altare åt Herren som hade uppenbarat sig för honom, vilket står än i dag på Mamres hedar.

KAPITEL 14

1 På den tiden levde det i Shinars land en vis man som hade förstånd i all slags visdom och var vacker att se på. Han var fattig och utfattig. Hans namn var Rikajon, och han hade svårt att försörja sig.
2 Och han bestämde sig för att bege sig till Egypten, till Oswiris, Anoms son, kungen av Egypten, för att visa kungen hans visdom; ty kanske skulle han finna nåd för hans ögon, så att han uppfostrades och gav honom underhåll; och Rikayon gjorde så.
3 Och när Rikajon kom till Egypten frågade han Egyptens invånare om kungen, och Egyptens invånare berättade för honom om Egyptens kungs sedvänja, ty det var då Egyptens kungs sedvänja att han lämnade sitt kungliga palats och visade sig utomlands endast en dag om året, och därefter återvände kungen till sitt palats för att stanna där.
4 Och den dag då kungen drog ut avkunnade han dom i landet, och var och en som hade en rättssak kom inför kungen den dagen för att få hans begäran uträttad.
5 Och när Rikajon hörde talas om seden i Egypten och att han inte kunde komma inför kungen, blev han djupt bedrövad och mycket ledsen.
6 Och på kvällen gick Rikajon ut och fann ett hus i ruiner, ett tidigare bageri i Egypten, och han stannade där hela natten i bitterhet och hunger, och sömnen togs bort från hans ögon.
7 Och Rikajon funderade inom sig vad han skulle göra i staden tills kungen anlände, och hur han skulle kunna försörja sig där.
8 Och han steg upp på morgonen och vandrade omkring, och mötte på sin väg dem som sålde grönsaker och alla möjliga sorters utsäde som de försåg invånarna med.
9 Och Rikayon ville göra detsamma för att få sitt uppehälle i staden, men han var obekant med folkets seder och bruk, och han var som en blind man bland dem.
10 Och han gick och köpte grönsaker för att sälja dem för sin uppehälle, och pöbeln samlades omkring honom och hånade honom, och tog hans grönsaker ifrån honom och lämnade honom ingenting.

11 Och han reste sig därifrån i bitterhet och gick suckande till bageriet där han hade tillbringat natten innan, och sov där den andra natten.
12 Och samma natt funderade han återigen inom sig själv på hur han skulle rädda sig från svält, och han utarbetade en plan för hur han skulle göra.
13 Och han steg upp om morgonen och gick tillväga med ett listigt agerande. Han gick och lejde trettio tappra män ur pöbeln, som bar deras vapen i sina händer. Han förde dem upp till toppen av den egyptiska graven och lade dem där.
14 Och han befallde dem och sade: Så säger kungen: Var starka och tappra män, och låt ingen man begravas här förrän två hundra silvermynt ges, och då kan han begravas. Och dessa män gjorde enligt Rikayons befallning med folket i Egypten hela det året.
15 Och under åtta månader samlade Rikayon och hans män stora rikedomar av silver och guld, och Rikayon tog en stor mängd hästar och andra djur, och han anställde fler män, och han gav dem hästar och de stannade kvar hos honom.
16 Och när året kom, vid den tid då kungen drog ut till staden, samlades alla Egyptens invånare för att tala med honom om Rikajons och hans mäns arbete.
17 Och kungen drog ut på den bestämda dagen, och alla egyptierna kom inför honom och ropade till honom och sade:
18 Må kungen leva för evigt. Vad är det för en gärning du gör i staden mot dina tjänare, att du inte tillåter en död kropp att begravas förrän tillräckligt med silver och guld finns? Har något liknande någonsin gjorts på hela jorden, från de tidigare kungarnas dagar, ja, ända från Adams dagar, ända till denna dag, att de döda inte skulle begravas endast för ett fastställt pris?
19 Vi vet att kungar har för sed att årligen ta ut skatt av de levande, men du gör inte bara det, utan du tar också ut skatt av de döda dag för dag.
20 Nu, o kung, kan vi inte längre uthärda detta, ty hela staden är ödelagd på grund av detta, och vet du inte det?
21 Och när kungen hörde allt vad de hade sagt blev han mycket vred, och hans vrede brann inom honom över denna händelse, ty han hade inte vetat något om den.
22 Kungen sade: ”Vem och var är han som vågar göra denna onda gärning i mitt land utan min befallning? Ni skall nog säga mig det.”
23 Och de berättade för honom om allt som Rikayon och hans män hade gjort, och kungens vrede upptändes, och han befallde att Rikayon och hans män skulle föras fram inför honom.
24 Och Rikajon tog omkring tusen barn, söner och döttrar, och klädde dem i siden och broderi, och han satte dem på hästar och skickade dem till kungen med hjälp av sina män, och han tog också en stor mängd silver och guld och ädelstenar, och en stark och vacker häst, som en gåva till kungen, med vilken han kom inför kungen och bugade sig ner till jorden inför honom; och kungen, hans tjänare och alla Egyptens invånare förundrade sig över Rikajons arbete, och de såg hans rikedomar och den gåva som han hade fört till kungen.
25 Och detta behagade kungen mycket och han förundrade sig över det. Och när Rikajon satt inför honom frågade kungen honom om alla hans gärningar, och Rikajon framförde alla sina ord klokt inför kungen, hans tjänare och alla Egyptens invånare.
26 Och när kungen hörde Rikayons ord och hans visdom, fann Rikayon nåd för hans ögon, och han möttes av nåd och vänlighet från alla kungens tjänare och från alla Egyptens invånare, på grund av hans visdom och utmärkta tal, och från den tiden älskade de honom oerhört.
27 Kungen svarade Rikajon: ”Ditt namn skall inte längre heta Rikajon, utan Farao skall vara ditt namn, eftersom du har tagit ut skatt från de döda.” Därför gav han honom namnet Farao.
28 Och kungen och hans undersåtar älskade Rikajon för hans visdom, och de rådfrågade alla Egyptens invånare för att utse honom till kungens prefekt.
29 Och alla Egyptens invånare och dess visa män gjorde så, och det blev en lag i Egypten.
30 Och de utsåg Rikayon, farao, till prefekt under Oswiris, kung av Egypten, och Rikayon, farao, styrde över Egypten och skipade dagligen rättvisa i hela staden, men kung Oswiris dömde landets folk en dag om året, när han gick ut för att träda fram.
31 Och Farao Rikajon tillskansa sig slugt Egyptens styre och krävde in skatt av alla Egyptens invånare.
32 Och alla Egyptens invånare älskade Rika, Farao, mycket, och de utfärdade ett påbud om att varje kung som skulle regera över dem och deras avkomma i Egypten skulle kallas Farao.
33 Därför kallades alla kungar som regerade i Egypten från den tiden och framåt Farao ända till denna dag.

KAPITEL 15

1 Och det året blev det en svår hungersnöd i hela Kanaans land, och landets invånare kunde inte stanna kvar på grund av hungersnöden, ty den var mycket svår.
2 Och Abram och allt som han tillhörde reste sig upp och drog ner till Egypten på grund av hungersnöden, och när de var vid bäcken Mitsraim stannade de där en tid för att vila från vägens trötthet.
3 Abram och Sarai vandrade vid bäcken Misrajims strand. Abram såg sin hustru Sarai vara mycket vacker.
4 Och Abram sade till sin hustru Sarai: Eftersom Gud har skapat dig med ett sådant vackert ansikte, är jag rädd för egyptierna att de skall döda mig och föra dig bort, ty fruktan för Gud finns inte på dessa platser.
5 Då skall du göra så här: Säg till alla som frågar dig att du är min syster, för att det må gå mig väl och vi må leva och inte bli dödade.
6 Och Abram befallde detta åt alla dem som hade kommit med honom till Egypten på grund av hungersnöden; och han befallde även sin brorson Lot: Om egyptierna frågar dig om Saraj, så säg att hon är Abrams syster.
7 Och trots alla dessa befallningar litade Abram inte på dem, utan tog Sarai och lade henne i en kista och gömde den bland deras kärl, ty Abram var mycket bekymrad över Sarai på grund av egyptiernas ondska.
8 Och Abram och allt han tillhörde bröt upp från bäcken Misrajim och kom till Egypten. Knappt hade de kommit in genom stadens portar, förrän vakterna stod fram och sade till dem: Ge kungen tionde av vad ni har, och sedan får ni

gå in i staden. Och Abram och de som var med honom gjorde så.
9 Och Abram kom till Egypten med sitt folk. När de kom dit hämtade de kistan där Saraj var gömd, och egyptierna såg kistan.
10 Då kom kungens tjänare fram till Abram och sade: ”Vad har du här i denna kista som vi inte har sett? Öppna nu kistan och ge kungen tionde av allt som den innehåller.”
11 Abram svarade: ”Denna kista skall jag inte öppna, men allt du begär av den skall jag ge dig.” Faraos hovmän svarade Abram: ”Det är en kista med ädelstenar, ge oss tionde därav.”
12 Abram svarade: ”Allt vad du begär skall jag ge dig, men du får inte öppna kistan.”
13 Och kungens hovmän trängde sig på Abram, och de nådde fram till kistan och öppnade den med våld. Och de fingo se, och se, där låg en vacker kvinna.
14 Och när kungens hovmän såg Sarai, häpnade de över hennes skönhet, och alla Faraos furstar och tjänare samlades för att se Sarai, ty hon var mycket vacker. Och kungens hovmän sprang och berättade för Farao allt de hade sett, och de prisade Sarai för kungen; och Farao befallde att hon skulle föras fram, och kvinnan trädde fram inför kungen.
15 Och Farao såg Sarai, och hon behagade honom mycket, och han blev hänförd av hennes skönhet, och kungen gladde sig mycket över hennes skull och gav gåvor till dem som hade fört honom budskapet om henne.
16 Och kvinnan fördes sedan till Faraos hus, och Abram sörjde sin hustru och bad till Herren att befria henne från Faraos hand.
17 Och Sarai bad också vid den tiden och sade: Herre Gud, du har sagt till min herre Abram att han skulle gå från sitt land och från sin fars hus till Kanaans land, och du har lovat att göra gott mot honom om han utför dina befallningar. Se, nu har vi gjort vad du har befallt oss, och vi har lämnat vårt land och våra familjer och gått till ett främmande land och till ett folk som vi inte har känt förut.
18 Och vi kom till detta land för att undvika hungersnöd, och denna onda olycka har drabbat mig. Befria oss därför nu, Herre Gud, från denne förtryckares hand och gör gott mot mig för din barmhärtighets skull.
19 Och Herren lyssnade till Sarais röst, och Herren sände en ängel för att befria Sarai från Faraos hand.
20 Kungen kom och satte sig framför Sarai. Då stod en Herrens ängel över dem. Han visade sig för Sarai och sade till henne: ”Frukta inte, ty Herren har hört din bön.”
21 Då gick kungen fram till Sarai och frågade henne: ”Vad har du med den mannen att göra som har fört dig hit?” Hon svarade: ”Han är min bror.”
22 Och kungen sade: Det åligger oss att göra honom stor, att upphöja honom och att göra honom allt det goda som du befaller oss. Och vid den tiden sände kungen till Abram silver och guld och ädelstenar i överflöd, jämte boskap, tjänare och tjänarinnor. Och kungen befallde att Abram skulle hämtas, och han satte sig på kungahusets gård, och kungen upphöjde Abram högt den natten.
23 När kungen kom fram för att tala till Saraj, räckte han ut handen för att röra vid henne. Ängeln slog honom hårt, och han blev förskräckt och avstod från att nå henne.
24 När kungen kom fram till Saraj, slog ängeln honom till marken och gjorde så med honom hela natten, och kungen blev förskräckt.
25 Den natten slog ängeln svårt alla kungens tjänare och hela hans hushåll för Sarajs skull, och det uppstod en stor klagan den natten bland folket i Faraos hus.
26 När farao såg det onda som drabbade honom, sade han: ”Det är sannerligen denna kvinnas skull som detta har hänt mig.” Därför tog han sig på avstånd från henne och talade vänliga ord till henne.
27 Och kungen sade till Sarai: ”Berätta för mig om mannen som du kom hit med.” Sarai svarade: ”Denne mannen är min man, och jag sade dig att han var min bror, ty jag var rädd att du skulle döda honom genom ondska.”
28 Och kungen höll sig borta från Sarai, och Herrens ängels plågor upphörde över honom och hans hushåll. Och Farao visste att han hade blivit slagen för Sarais skull, och kungen blev mycket förvånad över detta.
29 Och om morgonen kallade kungen till sig Abram och sade till honom: Vad har du gjort mot mig? Varför sade du att hon är min syster? Därför tog jag henne till hustru, och därför har denna svåra plåga drabbat mig och mitt hushåll.
30 Här är alltså din hustru. Ta henne och lämna vårt land, så att vi inte alla dör för hennes skull. Farao tog mer boskap, tjänare och tjänarinnor, silver och guld för att ge till Abram, och han gav tillbaka sin hustru Saraj till honom.
31 Och kungen tog en flicka som han hade fött med sina konkubiner, och gav henne åt Saraj till tjänarinna.
32 Och kungen sade till sin dotter: ”Det är bättre för dig, min dotter, att vara tjänarinna i denne mans hus än att vara härskarinna i mitt hus, sedan vi har sett det onda som drabbat oss för denna kvinnas skull.”
33 Och Abram bröt upp och drog ut ur Egypten med alla sina män, och Farao befallde att några av sina män skulle följa med honom och alla som följde med honom.
34 Och Abram återvände till Kanaans land, till den plats där han hade rest altaret, där han först hade slagit upp sitt tält.
35 Och Lot, Harans son, Abrams bror, hade en mängd boskap, får och fäkreatur och tält, ty Herren var god mot dem för Abrams skull.
36 Och när Abram bodde i landet grälade Lots herdar med Abrams herdar, ty deras egendom var för stor för att de skulle kunna bo tillsammans i landet, och landet kunde inte bära dem för deras boskaps skull.
37 Och när Abrams herdar gick för att valla sin hjord gick de inte ut på landets folks åkrar, men Lots herdars boskap gjorde annorlunda, ty de fick beta på landets folks åkrar.
38 Och folket i landet såg detta dagligen, och de kom till Abram och grälade med honom för Lots herdars skull.
39 Och Abram sade till Lot: ”Vad är det du gör mot mig, att du gör mig föraktlig inför landets invånare, eftersom du befaller din herde att beta din boskap på andra folks marker? Vet du inte att jag är en främling i detta land bland Kanaans barn? Varför gör du då detta mot mig?”
40 Och Abram grälade dag för dag med Lot på grund av detta, men Lot ville inte lyssna på Abram, utan han fortsatte att göra detsamma. Och landets invånare kom och berättade det för Abram.

41 Och Abram sade till Lot: ”Hur länge skall du vara en stötesten för mig bland landets invånare? Låt oss nu inte mer gräla, ty vi är släktingar.”
42 Men jag ber dig att skilja dig från mig, gå och välj en plats där du kan bo med din boskap och allt du tillhör, men håll dig på avstånd från mig, du och ditt hushåll.
43 Och var inte rädd för att gå ifrån mig, ty om någon gör dig något ont, så låt mig veta det, och jag skall hämnas din sak från honom. Gå bara ifrån mig.
44 När Abram hade talat alla dessa ord till Lot, stod Lot upp och lyfte sina ögon mot Jordanslätten.
45 Och han såg att hela denna plats var välbevattnad och god för människorna, samtidigt som den gav bete åt boskapen.
46 Och Lot gick bort från Abram dit, och där slog han upp sitt tält och bodde i Sodom, och de skildes från varandra.
47 Och Abram bodde på Mamreslätten, som ligger i Hebron, och han slog upp sitt tält där, och Abram stannade kvar där i många år.

KAPITEL 16

1 Vid den tiden sände Kedorlaomer, kung i Elam, bud till alla grannkungarna, till Nimrod, kung i Shinar, som då stod under hans välde, och till Tidal, kung i Gojim, och till Arjok, kung i Elasar, med vilken han slöt ett förbund och lät säga: Kom upp till mig och hjälp mig, så att vi kan besegra alla städer i Sodom och dess invånare, ty de har gjort uppror mot mig i tretton år.
2 Och dessa fyra kungar drog upp med alla sina härar, vid pass åtta hundra tusen man, och de drog fram som de var, och dödade alla de mötte på sin väg.
3 Och de fem kungarna i Sodom och Gomorra, Sinab, kung i Adma, Semeber, kung i Sebojim, Bera, kung i Sodom, Bersha, kung i Gomorra, och Bela, kung i Soar, drog ut för att möta dem, och de förenades alla i Siddims dal.
4 Och dessa nio kungar förde krig i Siddims dal, och Sodoms och Gomorras kungar blev slagna av Elams kungar.
5 Och Siddims dal var full av kalkgropar och Elams kungar förföljde Sodoms kungar, och Sodoms kungar med sina läger flydde och föll ner i kalkgropen, och alla som var kvar gick till berget för att söka säkerhet, och Elams fem kungar kom efter dem och förföljde dem till Sodoms portar, och de tog allt som fanns i Sodom.
6 Och de plundrade alla städerna i Sodom och Gomorra, och de tog även Lot, Abrams brorson, och hans egendom, och de beslagtog alla ägodelar i Sodoms städer, och de drog iväg; och Unic, Abrams tjänare, som var i striden, såg detta, och berättade för Abram allt vad kungarna hade gjort med Sodoms städer, och att Lot hade blivit bortförd av dem.
7 Och Abram hörde detta, och han reste sig upp med omkring trehundra arton män som var med honom, och han förföljde dessa kungar den natten och slog dem, och de föll alla för Abram och hans män, och det fanns ingen kvar utom de fyra kungarna som flydde, och de gick var och en sin väg.
8 Och Abram återtog all egendom i Sodom, och han återtog även Lot och hans egendom, hans hustrur och barn och allt han ägde, så att Lot inte saknade något.
9 Och när han återvände från att ha slagit dessa kungar, passerade han och hans män Siddims dal där kungarna hade krigat mot varandra.
10 Och Bera, Sodoms kung, gick ut från kalkgropen där de hade fallit för att möta Abram och hans män, tillsammans med de andra män som var med honom.
11 Adonisedek, kungen i Jerusalem, det var Sem, drog ut med sina män för att möta Abram och hans folk, med bröd och vin, och de stannade tillsammans i Meleks dal.
12 Och Adonisedek välsignade Abram, och Abram gav honom tionde av allt han hade tagit med sig från sina fienders byte, ty Adonisedek var präst inför Gud.
13 Och alla kungarna i Sodom och Gomorra som var där, tillsammans med sina tjänare, kom fram till Abram och bad honom att återlämna de tjänare som han hade fört till fånga, och att ta all sin egendom.
14 Abram svarade Sodoms kungar och sade: Så sant Herren lever, han som har skapat himmel och jord och förlossat min själ från all plåga och i dag räddat mig från mina fiender och gett dem i min hand, jag skall inte ta något av det som tillhör er, så att ni inte i morgon kan skryta och säga: Abram blev rik på vår egendom som han sparade.
15 Ty Herren, min Gud, som jag förtröstar på, har sagt till mig: Ingenting skall lida dig brist, ty jag skall välsigna dig i allt du gör.
16 Och se, här är nu allt som tillhör dig, ta det och gå. Så sant Herren lever, jag skall inte ta från dig, varken en levande själ eller en sko eller tråd, förutom kostnaden för maten för dem som drog ut med mig i strid, och även andelen av de män som drog ut med mig, Anar, Ashkol och Mamre, de och deras män, såväl som de som hade blivit kvar för att vakta bagaget, de skall ta sin del av bytet.
17 Och Sodoms kungar gav Abram allt som han hade sagt, och de trängde på honom att ta av vad han än ville, men han ville inte.
18 Och han sände bort Sodoms kungar och deras återstående män, och han gav dem befallningar om Lot, och de gick till sina respektive platser.
19 Och Lot, sin brorson, sände han också iväg med sin egendom, och han följde med dem. Och Lot återvände till sitt hem i Sodom, och Abram och hans folk återvände till sitt hem på Mamres hedar i Hebron.
20 Vid den tiden uppenbarade sig Herren åter för Abram i Hebron och sade till honom: ”Frukta inte, din lön är mycket stor inför mig. Jag skall inte överge dig förrän jag har förökat dig och välsignat dig och gjort din avkomma som stjärnorna på himlen, stjärnor som inte kan mätas eller räknas.”
21 Och jag skall ge din säd alla dessa länder som du ser med dina ögon, åt dem skall jag ge dem till arvedel för evigt. Var allenast stark och frukta inte, vandra inför mig och var ostrafflig.
22 Och i Abrams sjuttioåttonde levnadsår dog Regu, Pelegs son, och Regus hela ålder blev tvåhundratrettionio år, sedan dog han.
23 Och Sarai, dotter till Haran, Abrams hustru, var ännu ofruktsam på den tiden; hon födde varken son eller dotter åt Abram.

24 När hon såg att hon inte födde några barn, tog hon sin tjänarinna Hagar, som Farao hade gett henne, och gav henne till hustru åt sin man Abram.
25 Ty Hagar lärde sig alla Sarajs vägar, precis som Sarai undervisade henne, och hon hade inte på något sätt brist på att följa hennes goda vägar.
26 Och Sarai sade till Abram: Se, här är min tjänarinna Hagar. Gå till henne, så att hon föder på mina knän, och även jag kan få barn genom henne.
27 Och efter tio år av Abrams botande i Kanaans land, vilket är Abrams åttiofemte levnadsår, gav Saraj Hagar åt honom.
28 Och Abram lyssnade till sin hustru Sarajs röst och tog sin tjänarinna Hagar till sig. Abram kom till henne, och hon blev havande.
29 När Hagar såg att hon hade blivit havande, gladde hon sig mycket, och hennes matmor föraktades av henne. Hon sade vid sig själv: ”Det är ju bara så att jag är bättre inför Gud än min matmor Saraj. Alla de dagar min matmor har varit hos min herre har hon inte blivit havande, men mig har Herren på så kort tid låtit bli havande genom honom.”
30 När Sarai såg att Hagar hade blivit havande med Abram, blev hon avundsjuk på sin tjänarinna. Hon sade inom sig: ”Det är ju bara att hon är bättre än jag.”
31 Och Sarai sade till Abram: ”Min orätt vilar på dig. Varför bad du då inte för mig, när du bad inför Herren om barn, att Herren skulle ge mig avkomma genom dig?”
32 Och när jag talar till Hagar i din närvaro, föraktar hon mina ord, eftersom hon är havande, och du säger ingenting till henne. Må Herren döma mellan mig och dig för vad du har gjort mot mig.
33 Och Abram sade till Sarai: ”Se, din tjänarinna är i din hand, gör med henne vad du finner gott.” Sarai förtryckte henne, och Hagar flydde från henne till öknen.
34 Och en Herrens ängel fann henne på den plats dit hon hade flytt, vid en brunn, och han sade till henne: Frukta inte, ty jag skall föröka din avkomma, ty du skall föda en son och du skall ge honom namnet Ismael. Vänd nu tillbaka till din husmor Saraj och underordna dig hennes hand.
35 Och Hagar kallade platsen där brunnen var Beer-Lahai-Roi; den ligger mellan Kadesh och Bereds öken.
36 Och Hagar återvände vid den tiden till sin herres hus, och vid slutet av dagar födde Hagar en son åt Abram, och Abram gav honom namnet Ismael. Och Abram var åttiosex år gammal när han födde honom.

KAPITEL 17

1 Och i de dagarna, i Abrams nittioförsta levnadsår, förde Kittims barn krig mot Tubals barn. Ty när Herren hade skingrat människornas barn över jorden, gick Kittims barn och bosatte sig på Kanopias slätt, och de byggde sig städer där och bosatte sig vid floden Tibreu.
2 Tubals barn bodde i Tuscanah, och deras gränser nådde floden Tibreu. Tubals barn byggde en stad i Tuscanah och gav staden namnet Sabinah efter sin far Tubals son, och de bodde där än i dag.
3 Vid den tiden förde Kittims barn krig mot Tubals barn, och Tubals barn blev slagna av Kittims barn, och Kittims barn dödade tre hundra sjuttio män av Tubals barn.
4 Vid den tiden svor Tubals barn till Kittims barn och sade: Ni skall inte ingå giftermål med oss, och ingen man skall ge sin dotter åt någon av Kittims söner.
5 Ty alla Tubals döttrar voro fagra på den tiden, ty inga kvinnor funnes då på hela jorden så fagra som Tubals döttrar.
6 Och alla som njöt av kvinnors skönhet gick till Tubals döttrar och tog hustrur från dem, och människobarn, kungar och furstar, som njöt av kvinnors skönhet, tog på den tiden hustrur från Tubals döttrar.
7 Och efter tre år, efter att Tubals barn hade svurit till Kittims barn att de inte skulle ge dem deras döttrar till hustrur, gick omkring tjugo män av Kittims barn för att hämta några av Tubals döttrar, men de fann ingen.
8 Tubals barn höll sina eder att inte ingå giftermål med dem, och de bröt inte sina eder.
9 Och under skördedagen gick Tubals barn ut på sina åkrar för att inbärga sin skörd. Då samlades Kittims unga män och gick till staden Sabina. Var och en av dem tog en ung kvinna bland Tubals döttrar och kom till sina städer.
10 Tubals barn hörde detta och drog iväg för att kriga mot dem, men de kunde inte besegra dem, ty berget var mycket högt från dem. Och när de insåg att de inte kunde besegra dem återvände de till sitt land.
11 Och vid årets revolution gick Tubals barn ut och lejde omkring tiotusen män från de städer som låg nära dem, och de drog i krig mot Kittims barn.
12 Och Tubals barn drog i krig mot Kittims barn för att ödelägga deras land och försätta dem i nöd. I denna strid vann Tubals barn segern över Kittims barn. Kittims barn, som såg att de var i stor nöd, satte upp de barn som de hade fött med Tubals döttrar på den byggda muren, för att de skulle stå framför Tubals barns ögon.
13 Och Kittims barn sade till dem: ”Har ni kommit för att föra krig mot era egna söner och döttrar? Har vi då inte räknats som era ben och kött från den tiden ända till nu?”
14 När Tubals barn hörde detta, upphörde de att kriga mot Kittims barn och drogo åväg.
15 Och de återvände till sina städer, och Kittims barn samlades vid den tiden och byggde två städer vid havet, och de kallade den ena Purtu och den andra Ariza.
16 Och Abram, Terachs son, var då nittionio år gammal.
17 Vid den tiden uppenbarade sig Herren för honom och sade till honom: ”Jag skall sluta ett förbund mellan mig och dig och göra din avkomma storligen talrik. Detta är det förbund som jag sluter mellan mig och dig: att alla pojkar skall omskäras, du och din avkomma efter dig.”
18 Vid åtta dagars ålder skall det omskäras, och detta förbund skall vara i ert kött och blod som ett evigt förbund.
19 Och nu skall ditt namn inte mer heta Abram utan Abraham, och din hustru skall inte mer heta Sarai utan Sara.
20 Ty jag skall välsigna er båda och föröka era efterkommande efter er, så att ni blir ett stort folk, och kungar skall utgå från er.

KAPITEL 18

1 Och Abraham stod upp och gjorde allt som Gud hade befallt honom. Han tog sina husfolk och dem som han hade köpt för sina pengar och omskar dem, såsom Herren hade befallt honom.

2 Och det fanns inte en enda kvar som han inte omskar, och Abraham och hans son Ismael blev omskurna på sin förhud. Ismael var tretton år gammal när han blev omskuren på sin förhud.
3 Och på tredje dagen gick Abraham ut ur sitt tält och satte sig vid dörren för att njuta av solens hetta, medan han hade ont i kroppen.
4 Och Herren uppenbarade sig för honom på Mamres dal och sände tre av sina tjänande änglar för att besöka honom. Han satt där vid tältets ingång. Och han lyfte sina ögon och såg, och se, tre män kom på avstånd. Och han reste sig upp och sprang för att möta dem, och han bugade sig för dem och förde dem in i sitt hus.
5 Och han sade till dem: ”Om jag har funnit nåd för era ögon, så kom in och ät en bit bröd.” Och han trängde på dem, och de kom in och gav dem vatten, och de tvättade sina fötter. Sedan lade han dem under ett träd vid tältingången.
6 Då sprang Abraham och tog en kalv, mör och god, och skyndade sig att slakta den och gav den åt sin tjänare Elieser att tillreda den.
7 Och Abraham kom till Sara i tältet och sade till henne: ”Skynda dig att göra i ordning tre mått fint mjöl, knåda det och baka kakor som täcker grytan med köttet.” Och hon gjorde så.
8 Och Abraham skyndade sig och bar fram smör och mjölk, nötkött och fårkött, och gav det åt dem innan kalvens kött var genomkokt, och de åt.
9 Och när de hade ätit, sade en av dem till honom: Jag skall komma tillbaka till dig vid en viss tidpunkt, och då skall din hustru Sara hava en son.
10 Och männen gav sig därefter av och gick sin väg till de platser dit de hade blivit sända.
11 På den tiden var alla invånare i Sodom och Gomorra, ja, i alla fem städer, mycket onda och syndiga mot Herren. De retade Herren med sina styggelser och blev starkare i sitt åldrande, avskyvärt och hånfullt inför Herren. Deras ondska och brott var stora inför Herren på den tiden.
12 Och de hade i sitt land en mycket vidsträckt dal, ungefär en halv dags vandring, och i den fanns vattenkällor och en mängd örter runt vattnet.
13 Och alla invånare i Sodom och Gomorra gick dit fyra gånger om året, med sina hustrur och barn och allt de tillhörde, och de glädjefyllde sig där med tamburiner och danser.
14 Och under glädjens stund reste de sig alla och tog tag i sina grannars hustrur, och somliga i sina grannars jungfrudöttrar, och de njöt av dem, och var och en såg sin hustru och dotter i sin grannes händer och sade inte ett ord.
15 Och de gjorde så från morgon till kväll, och därefter återvände de hem, var och en till sitt hus och var och en till sitt tält; så gjorde de alltid fyra gånger om året.
16 När en främling kom till deras städer och förde med sig varor som han hade köpt för att sälja där, samlades invånarna i dessa städer, män, kvinnor och barn, unga och gamla, och gick till mannen och tog hans egendom med våld. De gav lite till var och en, tills det var slut på alla ägarens egendomar som han hade fört in i landet.
17 Och om ägaren till egendomen grälade med dem och sade: "Vad är det för ett arbete ni har gjort mot mig?", då gick de fram till honom, en efter en, och var och en visade honom det lilla som han hade tagit, och hånade honom och sade: "Jag tog bara det lilla som du gav mig." Och när han hörde detta från dem alla, reste han sig upp och gick ifrån dem i sorg och bitterhet i själen, då reste de sig alla upp och följde efter honom och drev ut honom ur staden med stort oväsen och larm.
18 Och det fanns en man från Elams land som gick i lugn och ro på vägen. Han satt på sin åsna. Åsnan bar en fin mantel i flera färger, och manteln var bunden med ett snöre över åsnan.
19 Och mannen var på resa genom Sodoms gata när solen gick ner på kvällen, och han stannade där för att stanna över natten, men ingen lät honom komma in i sitt hus. Och vid den tiden fanns det i Sodom en ond och oärlig man, en skicklig man i att göra ont, och hans namn var Hedad.
20 Och han lyfte upp sina ögon och fick se den resande på stadens gata. Han kom till honom och frågade: ”Varifrån kommer du, och vart går du?”
21 Mannen sade till honom: ”Jag reser från Hebron till Elam, där jag bor. När solen gick ner lät ingen mig komma in i hans hus, fastän jag hade bröd och vatten, halm och foder åt min åsna, och jag har ingenting att sakna.”
22 Hedad svarade honom: ”Allt du behöver ska jag ge dig, men du får inte stanna kvar på gatan över natten.”
23 Och Hedad förde honom till sitt hus, och han tog av sig manteln från åsnan med snöret och förde den till sitt hus, och han gav åsnan halm och foder medan resenären åt och drack i Hedads hus, och han stannade där den natten.
24 Och på morgonen steg resenären upp tidigt för att fortsätta sin resa, då sade Hedad till honom: Vänta, trösta ditt hjärta med en bit bröd och gå sedan. Och mannen gjorde så; och han stannade hos honom, och de åt och drack båda tillsammans under dagen, när mannen reste sig upp för att gå.
25 Och Hedad sade till honom: ”Se, dagen lider mot sitt slut, det är bäst att du stannar över natten, så att ditt hjärta kan bli lugnat.” Och han ansträngde sig så att han stannade där hela natten, och på andra dagen steg han upp tidigt för att ge sig av, då enträget Hedad ansträngde sig för honom och sade: ”Trösta ditt hjärta med en bit bröd och gå sedan.” Och han stannade och åt med honom även den andra dagen, och sedan reste sig mannen upp för att fortsätta sin resa.
26 Och Hedad sade till honom: ”Se, dagen lider mot sitt slut. Stanna hos mig för att trösta ditt hjärta, och stå upp tidigt imorgon bitti och gå din väg.”
27 Mannen ville inte stanna, utan reste sig och sadlade sin åsna. Medan han sadlade sin åsna sade Hedads hustru till sin man: ”Se, den här mannen har varit hos oss i två dagar och ätit och druckit, och han har inte gett oss något. Nu ska han gå ifrån oss utan att ge oss något.” Hedad sade till henne: ”Var tyst.”
28 Och mannen sadlade sin åsna för att gå, och han bad Hedad att ge honom repet och manteln att binda den på åsnan.
29 Hedad frågade honom: ”Vad säger du?” Han svarade: ”Min herre, ge mig snöret och den flerfärgade manteln som du gömde hos dig i ditt hus, för att ta hand om den.”
30 Och Hedad svarade mannen och sade: Detta är uttydningen av din dröm: Snöret som du såg betyder att ditt liv skall förlängas som ett snöre, och efter att ha sett

manteln färgad i alla möjliga färger betyder det att du skall ha en vingård där du skall plantera träd av alla möjliga frukter.
31 Och resenären svarade och sade: ”Inte så, min herre, ty jag var vaken när jag gav dig snöret och även en mantel vävd i olika färger, som du tog av åsnan för att lägga dem åt mig.” Och Hedad svarade och sade: ”Jag har sannerligen sagt dig uttydningen av din dröm, och det är en god dröm, och detta är dess uttydning.”
32 Nu skall människornas söner ge mig fyra silvermynt, som är mitt uppdrag att tyda drömmar, och av dig allena behöver jag tre silvermynt.
33 Och mannen blev upprörd över Hedads ord och grät bittert och förde Hedad till Serak, domaren i Sodom.
34 Och mannen lade fram sin sak inför domaren Serak, då Hedad svarade och sade: Det är inte så, utan så står saken. Domaren sade då till resenären: Den här mannen Hedad talar sanning, ty han är känd i städerna för att korrekt tyda drömmar.
35 Då ropade mannen vid domarens ord och sade: "Icke så, min herre, ty det var den dag då jag gav honom repet och manteln som bar åsnan, för att han skulle förvara dem i hans hus." Och de två tvistade inför domaren. Den ene sade: "Så var det nu", och den andre sade något annat.
36 Och Hedad sade till mannen: ”Ge mig fyra silvermynt som jag tar betalt för mina drömtydningar. Jag tänker inte ge någon ersättning, och betala mig kostnaden för de fyra måltider som du åt i mitt hus.”
37 Mannen sade till Hedad: ”Jag ska ge dig betalt för vad jag åt i ditt hus. Ge mig bara snöret och manteln som du gömde i ditt hus.”
38 Och Hedad svarade inför domaren och sade till mannen: Sade jag inte uttydningen av din dröm? Snöret betyder att dina dagar skall förlängas som ett snöre, och manteln att du skall ha en vingård där du skall plantera alla slags fruktträd.
39 Detta är den rätta uttydningen av din dröm: Ge mig nu de fyra silvermynt som jag behöver som ersättning, ty jag vill inte ge dig någon ersättning.
40 Och mannen grät vid Hedads ord, och de grälade båda inför domaren. Domaren gav order till sina tjänare, som i förväg drev ut dem från huset.
41 Och de gick i gräl från domaren, när Sodoms invånare hörde det, och de samlades omkring dem och ropade mot främlingen, och de drev honom i förhastelse ut ur staden.
42 Och mannen fortsatte sin resa på sin åsna med bitterhet i själen, klagande och gråtande.
43 Och medan han gick vidare grät han över vad som hade hänt honom i den fördärvade staden Sodom.

KAPITEL 19

1 Och städerna i Sodom hade fyra domare till fyra städer, och dessa var deras namn: Serak i Sodom, Sharkad i Gomorra, Sabnak i Adma och Menon i Sebojim.
2 Och Eliezer Abrahams tjänare gav dem olika namn, och han omvandlade Serak till Shakra, Sharkad till Shakrura, Zebnac till Kezobim och Menon till Matzlodin.
3 Och på begäran av sina fyra domare lät folket i Sodom och Gomorra uppföra sängar på städernas gator, och om en man kom till dessa platser grep de tag i honom och förde honom till en av sina sängar, och tvingade honom med våld att ligga i dem.
4 Och när han lade sig ner, stod tre män vid hans huvudända och tre vid hans fötter och mätte honom efter sängens längd. Och om mannen var kortare än sängen, sträckte dessa sex män ut honom i vardera änden, och när han ropade till dem svarade de honom inte.
5 Och om han var längre än sängen, drog de ihop sängens två sidor i varje ände, tills mannen hade nått dödens portar.
6 Och om han fortsatte att ropa till dem, svarade de honom och sade: Så skall det göras med en man som kommer in i vårt land.
7 Och när männen hörde allt detta som invånarna i Sodoms städer hade gjort, avstod de från att komma dit.
8 Och när en fattig man kom till deras land, brukade de ge honom silver och guld, och lät utropa i hela staden att inte ge honom en bit bröd att äta, och om främlingen skulle stanna där några dagar och dö av hunger, utan att kunna få tag på en bit bröd, då kom alla invånare i staden vid hans död och tog det silver och guld som de hade gett honom.
9 Och de som kände igen silvret eller guldet som de hade gett honom tog tillbaka det, och när han dog klädde de också av honom hans kläder, och de slogs om dem, och den som segrade över sin granne tog dem.
10 Därefter bar de honom och begravde honom under några buskar i öknarna; så gjorde de alla dagar med alla som kom till dem och dog i deras land.
11 Med tiden sände Sara Elieser till Sodom för att träffa Lot och fråga hur det stod till med honom.
12 Och Elieser kom till Sodom, och där mötte han en man från Sodom som var i slogs med en främling. Mannen från Sodom klädde av den fattige mannen alla hans kläder och gick sin väg.
13 Och denne fattige man ropade till Elieser och bönföll honom om välvilja för vad mannen i Sodom hade gjort mot honom.
14 Och han sade till honom: ”Varför gör du så mot den fattige mannen som har kommit till ditt land?”
15 Mannen i Sodom svarade Elieser: ”Är denne man din bror, eller har Sodoms invånare i dag utsett dig till domare, eftersom du talar om denne man?”
16 Och Elieser grälade med mannen i Sodom för den fattige mannens skull, och när Elieser gick fram för att hämta den fattige mannens kläder från mannen i Sodom, skyndade han sig och slog Elieser i pannan med en sten.
17 Och blodet rann rikligt från Eliesers panna, och när mannen såg blodet grep han tag i Elieser och sade: Ge mig min lön för att jag har befriat dig från detta onda blod som var i din panna, ty sådan är sed och lag i vårt land.
18 Och Elieser sade till honom: Du har sårat mig och kräver att jag ska betala dig din lön. Men Elieser ville inte lyssna till mannens ord i Sodom.
19 Och mannen grep tag i Elieser och förde honom till Shakra, domaren i Sodom, för att få honom dömd.
20 Mannen talade då till domaren: ”Jag ber dig, min herre, så har denne man gjort. Jag slog honom med en sten så att blodet rann från hans panna, och han vill inte ge mig min lön.”
21 Domaren sade till Elieser: ”Denne mannen talar sanning till dig. Ge honom hans lön, ty så är sedvänjan i vårt land.” När Elieser hörde domarens ord lyfte han upp en sten och

slog domaren. Stenen träffade hans panna, och blodet rann rikligt från domarens panna. Elieser sade: ”Om detta är sedvänjan i ditt land, så ge den här mannen vad jag borde ha gett honom. Det har varit din dom, det är du som har bestämt.”
22 Och Elieser lämnade mannen från Sodom hos domaren, och han gick sin väg.
23 Och när Elams kungar hade fört krig mot Sodoms kungar, intog Elams kungar all Sodoms egendom, och de tog Lot till fånga, tillsammans med hans egendom. När det berättades för Abraham gick han och förde krig mot Elams kungar, och han återtog från deras händer all Lots egendom såväl som Sodoms egendom.
24 Vid den tiden födde Lots hustru honom en dotter, och han gav henne namnet Paltit, ty Gud hade räddat honom och hela hans hus från Elams kungar. Och Paltit, Lots dotter, växte upp, och en av männen i Sodom tog henne till hustru.
25 Och en fattig man kom in i staden för att söka underhåll, och han stannade i staden några dagar, och alla Sodoms invånare lät utropa till sin sed att inte ge denne man en bit bröd att äta, förrän han föll död omkull på marken, och de gjorde så.
26 Och Paltith, Lots dotter, såg denne man ligga på gatorna svältande av hunger, och ingen ville ge honom något för att hålla honom vid liv, och han var nära döden.
27 Och hennes själ fylldes av medlidande med mannen, och hon gav honom i hemlighet bröd i många dagar, och mannens själ återuppväcktes.
28 Ty när hon gick ut för att hämta vatten brukade hon lägga brödet i vattenkannan, och när hon kom till den plats där den fattige mannen var, tog hon brödet ur kannan och gav honom att äta; så gjorde hon i många dagar.
29 Och alla i Sodom och Gomorra förundrade sig över hur denne man kunde uthärda svält i så många dagar.
30 Och de sade till varandra: ”Det kan bara vara så att han äter och dricker, ty ingen kan uthärda svält i så många dagar eller leva som denne man, utan att ens hans ansikte förändras.” Och tre män gömde sig på den plats där den fattige mannen stod, för att ta reda på vem det var som hade gett honom bröd att äta.
31 Samma dag gick Paltith, Lots dotter, ut för att hämta vatten. Hon lade bröd i sin vattenkruka och gick sedan för att hämta vatten vid den fattiges hus. Sedan tog hon brödet ur kannan och gav det till den fattige mannen, och han åt.
32 Och de tre männen såg vad Paltith gjorde mot den fattige mannen, och de sade till henne: Det är då du som har försörjt honom, och därför har han inte svalt, inte heller förändrats i utseende eller dött som de andra.
33 Och de tre männen gick ut från den plats där de hade gömt sig, och de tog Paltith och brödet som den fattige mannen hade i handen.
34 Och de tog Paltith och förde henne inför sina domare, och de sade till dem: Så gjorde hon, och det var hon som försåg den fattige mannen med bröd, därför dog han inte under hela denna tid. Förklara nu därför för oss vilket straff denna kvinna förtjänar för att hon överträtt vår lag.
35 Och invånarna i Sodom och Gomorra samlades och tände upp en eld på stadens gata, och de tog kvinnan och kastade henne i elden, och hon brändes upp till aska.
36 Och i staden Adma fanns en kvinna som de gjorde på samma sätt med.
37 En resande kom nämligen till staden Adma för att stanna där över natten och hade för avsikt att återvända hem på morgonen. Han satte sig mitt emot dörren till den unga kvinnans fars hus och stannade där, eftersom solen hade gått ner när han kom dit. Och den unga kvinnan såg honom sitta vid dörren till huset.
38 Och han bad henne om lite vatten, och hon frågade honom: ”Vem är du?” Han svarade henne: ”Jag var ute på väg i dag och kom hit när solen gick ner. Jag ska stanna här över natten, och i morgon bitti ska jag stiga upp tidigt och fortsätta min resa.”
39 Och den unga kvinnan gick in i huset och hämtade bröd och vatten åt mannen att äta och dricka.
40 Och denna händelse blev känd för folket i Adma, och de samlades och förde den unga kvinnan inför domarna, för att de skulle döma henne för denna gärning.
41 Och domaren sade: Dödsdomen måste falla över denna kvinna eftersom hon har överträtt vår lag, och detta är därför domen angående henne.
42 Och folket i dessa städer samlades och förde ut den unga kvinnan och smorde henne med honung från topp till tå, såsom domaren hade beslutat, och de ställde henne framför en svärm bin som då var i sina bikupor, och bina flög över henne och stack henne så att hela hennes kropp svullnade upp.
43 Och den unga kvinnan ropade för bina, men ingen brydde sig om henne eller tyckte synd om henne, och hennes rop steg upp till himlen.
44 Och Herren blev förargad över detta och över allt som utfördes i Sodoms städer, ty de hade överflöd av mat och ro bland sig, men ändå ville de inte försörja de fattiga och behövande. På den tiden blev deras onda gärningar och synder stora inför Herren.
45 Och Herren sände bud efter två av de änglar som hade kommit till Abrahams hus, för att förgöra Sodom och dess städer.
46 Och änglarna steg upp från dörren till Abrahams tält, efter att de hade ätit och druckit, och de kom fram till Sodom på kvällen, och Lot satt då i Sodoms port, och när han såg dem reste han sig för att möta dem och bugade sig till marken.
47 Och han trängde sig hårt på dem och förde dem in i sitt hus, och han gav dem mat som de åt, och de stannade över natten i hans hus.
48 Och änglarna sade till Lot: ”Stå upp och gå ut härifrån, du och allt du tillhör, så att du inte förgås genom denna stads missgärning, ty Herren skall förgöra denna plats.”
49 Och änglarna grep tag i Lots hand och i hans hustrus hand och i hans barns hand och i allt som tillhörde honom, och de förde honom ut och satte honom utanför städerna.
50 Och de sade till Lot: ”Fly för ditt liv!” Då flydde han och allt han ägde.
51 Då lät Herren svavel och eld regna från Herren, från himlen, över Sodom och Gomorra och över alla dessa städer.
52 Och han omstörtade dessa städer, hela slätten och alla invånare i städerna och det som växte på marken. Och Ado, Lots hustru, såg tillbaka för att se städernas förstörelse, ty

hon kände medlidande med sina döttrar som stannade kvar i Sodom, eftersom de inte följde med henne.
53 Och när hon såg sig om blev hon en saltpelare, och den är fortfarande på den platsen än i dag.
54 Och oxarna som stod på den platsen slickade dagligen upp saltet ända upp till sina fötter, och på morgonen sprang det fram på nytt, och de slickade upp det igen än i dag.
55 Och Lot och hans två döttrar som var kvar hos honom flydde och kom undan till Adullams grotta, och de stannade där en tid.
56 Tidigt på morgonen steg Abraham upp för att se vad som hade gjorts med Sodoms städer; och han fick se röken stiga upp från städerna likt röken från en ugn.
57 Och Lot och hans två döttrar stannade kvar i grottan, och de gav sin far vin att dricka, och de låg med honom, ty de sade att det inte fanns någon människa på jorden som kunde uppfostra avkomma från dem, ty de trodde att hela jorden var förstörd.
58 Och de låg båda hos sin far och blev havande och födde söner. Den förstfödde gav sin son namnet Moab och sade: Från min far har jag fått honom. Han är moabiternas fader, som är ända till denna dag.
59 Och den yngre kallade också hennes son Benami; han är Ammons barns fader än i dag.
60 Och efter detta drog Lot och hans två döttrar därifrån, och han bodde på andra sidan Jordan med sina två döttrar och deras söner. Och Lots söner växte upp, och de gick och tog sig hustrur från Kanaans land, och de fick barn och de var fruktsamma och förökade sig.

KAPITEL 20

1 Vid den tiden bröt Abraham upp från Mamreslätten och kom till filistéernas land och bosatte sig i Gerar. I det tjugofemte året av Abrahams liv i Kanaans land, under hans hundrade år, kom han till Gerar i filistéernas land.
2 Och när de kom in i landet sade han till sin hustru Sara: ”Säg till vem som helst som frågar dig att du är min syster, så att vi kan undkomma landets invånares ondska.”
3 Medan Abraham bodde i filistéernas land, såg Abimeleks, filistéernas kungs, tjänare att Sara var mycket vacker. De frågade Abraham om henne. Han sade: "Hon är min syster."
4 Abimeleks tjänare kom till Abimelek och sade: En man från Kanaans land har kommit för att bosätta sig i landet, och han har en mycket vacker syster.
5 Och Abimelek hörde sina tjänares ord, när de hade lovordat Sara hos honom, och Abimelek sände sina tjänare, och de hämtade Sara till kungen.
6 Och Sara kom till Abimeleks hus, och kungen såg att Sara var vacker, och hon behagade honom mycket.
7 Och han gick fram till henne och sade till henne: ”Vad är den mannen för dig som du kom med till vårt land?” Sara svarade och sade: ”Han är min bror, och vi kom från Kanaans land för att bosätta oss var vi än kunde finna en plats.”
8 Och Abimelek sade till Sara: Se, mitt land ligger framför dig. Låt din broder bosätta sig i vilken del av landet som helst som behagar dig, och det skall vara vår plikt att upphöja och upphöja honom över allt folket i landet, eftersom han är din broder.
9 Och Abimelek sände bud efter Abraham, och Abraham kom till Abimelek.
10 Och Abimelek sade till Abraham: Se, jag har befallt att du skall bliva ärad som du önskar för din syster Saras skull.
11 Och Abraham gick ut från kungen, och kungens gåvor följde honom.
12 Precis som på kvällen, innan man lägger sig för att vila, satt kungen på sin tron, och en djup sömn föll över honom, och han låg på tronen och sov till morgonen.
13 Och han drömde att en Herrens ängel kom till honom med ett draget svärd i handen, och ängeln stod över Abimelek och ville döda honom med svärdet. Kungen blev då förskräckt i sin dröm och sade till ängeln: ”Vad har jag syndat mot dig i, eftersom du kommer för att döda mig med ditt svärd?”
14 Ängeln svarade Abimelek: ”Se, du dör för den kvinnas skull som du i går förde till ditt hus. Hon är ju Abrahams hustru, han som kom till ditt hus. Ge nu mannen hans hustru tillbaka, ty hon är hans hustru. Men om du inte ger henne tillbaka, så vet att du kommer att dö, du och allt som tillhör dig.”
15 Och den natten uppstod ett stort skrik i filistéernas land, och landets invånare såg en man stå där med ett draget svärd i handen, och han slog ner landets invånare med svärd, ja, han fortsatte att slå ner dem.
16 Och Herrens ängel slog hela filistéernas land den natten, och det uppstod stor förvirring den natten och följande morgon.
17 Och varje moderliv stängdes och all deras utflöde, och Herrens hand var över dem för Saras skull, Abrahams hustru, som Abimelek hade tagit till sig.
18 Och följande morgon steg Abimelek upp, full av skräck och förvirring och stor fruktan. Han sände bud och lät kalla till sig sina tjänare. Och han berättade sin dröm för dem, och folket blev mycket förskräckta.
19 Och en man som stod bland kungens tjänare svarade kungen och sade: O kung, ge denna kvinna tillbaka till hennes man, ty han är hennes man. Likadant hände Egyptens kung när denne man kom till Egypten.
20 Och han sade om sin hustru: Hon är min syster, ty så brukar han göra när han kommer för att bosätta sig i det land där han bor som främling.
21 Och Farao sände bud och tog denna kvinna till hustru, och Herren lät svåra plågor drabba honom tills han återlämnade kvinnan till hennes man.
22 Så vet nu, o härskare konung, vad som hände i natt med hela landet, ty det var en mycket stor bestörtning och stor smärta och klagan, och vi vet att det var på grund av den kvinna som du tog till dig.
23 För nu tillbaka denna kvinna till hennes man, så att det inte går oss som det gick Farao, kungen i Egypten, och hans undersåtar, och vi inte dör. Abimelek skyndade sig och kallade till sig Sara, och hon kom inför honom, och han lät kalla till sig Abraham, och han kom inför honom.
24 Abimelek frågade dem: ”Vad är det för ett upptåg ni har gjort, att ni säger att ni är bror och syster, och att jag har tagit den här kvinnan till hustru?”
25 Abraham svarade: ”Jag tänkte att jag skulle dö för min hustrus skull.” Abimelek tog då får och fäkreatur, tjänare och tjänarinnor och tusen silvermynt och gav dem åt Abraham, och han gav Sara tillbaka till honom.

26 Och Abimelek sade till Abraham: Se, hela landet ligger framför dig, bo där var du än vill.
27 Och Abraham och hans hustru Sara gick ut från kungen med ära och respekt, och de bosatte sig i landet, i Gerar.
28 Och alla invånarna i filistéernas land och kungens tjänare led ännu av den plåga som ängeln hade slagit över dem hela natten för Saras skull.
29 Och Abimelek sände bud efter Abraham och lät säga: Be nu för dina tjänare till Herren, din Gud, att han må utplåna detta dödliga ifrån oss.
30 Och Abraham bad för Abimelek och hans undersåtar, och Herren hörde Abrahams bön, och han helade Abimelek och alla hans undersåtar.

KAPITEL 21

1 Vid den tiden, efter ett år och fyra månader sedan Abraham hade bott i filistéernas land i Gerar, besökte Gud Sara. Herren tänkte på henne, och hon blev havande och födde Abraham en son.
2 Och Abraham gav den son som han hade fött, den som Sara hade fött honom, namnet Isak.
3 Och Abraham omskar sin son Isak när han var åtta dagar gammal, så som Gud hade befallt Abraham att göra med sin avkomma efter honom. Abraham var hundra år gammal och Sara nittio år gammal när Isak föddes åt dem.
4 Och barnet växte upp och blev avvandt, och Abraham gjorde en stor fest den dag då Isak blev avvand.
5 Och Sem och Eber och allt landets stormän och Abimelek, filistéernas kung, och hans tjänare och Pikol, hans härhövitsman, kom för att äta och dricka och glädjas vid den fest som Abraham hade gjort den dag då hans son Isak blev avvand.
6 Även Terach, Abrahams far, och hans bror Nahor kom från Haran, de och alla deras släktingar, ty de gladde sig mycket när de hörde att Sara hade fått en son.
7 Och de kom till Abraham, och de åt och drack vid den festmåltid som Abraham hade gjort den dag då Isak avvänjdes.
8 Terach och Nahor gladde sig med Abraham och stannade hos honom i många dagar i filistéernas land.
9 Vid den tiden dog Serug, Regus son, i Isaks, Abrahams sons, första året efter hans födelse.
10 Och Serugs hela ålder blev två hundra trettionio år, sedan dog han.
11 Och Ismael, Abrahams son, blev vuxen vid den tiden; han var fjorton år gammal när Sara födde Isak åt Abraham.
12 Och Gud var med Ismael, Abrahams son, och han växte upp och lärde sig att sköta bågen och blev bågskytt.
13 Och när Isak var fem år gammal satt han hos Ismael vid ingången till tältet.
14 Och Ismael kom till Isak och satte sig mitt emot honom. Han tog bågen och spände den, satte pilen i den och tänkte döda Isak.
15 Och Sara såg vad Ismael ville göra mot sin son Isak, och det bedrövde henne djupt för sin sons skull. Hon sände bud efter Abraham och sade till honom: "Driv ut denna slavinna och hennes son, ty hennes son skall inte ärva med min son, ty så har han i dag försökt göra mot honom."
16 Och Abraham lyssnade till Saras röst och steg upp tidigt på morgonen och tog tolv bröd och en vattenflaska som han gav till Hagar och sände henne iväg med hennes son. Hagar gick med sin son till öknen och bodde i Parans öken bland öknens invånare. Ismael var bågskytt och bodde länge i öknen.
17 Därefter kom han och hans mor till Egyptens land och bosatte sig där. Hagar tog en hustru från Egypten åt sin son, och hennes namn var Meriba.
18 Och Ismaels hustru blev havande och födde fyra söner och två döttrar. Sedan gick Ismael och hans mor och hans hustru och barn tillbaka till öknen.
19 Och de slog upp tält i öknen, där de bodde, och de fortsatte att resa och sedan vila månadsvis och årligen.
20 Och Gud gav Ismael får och fäkreatur och tält för hans far Abrahams skull, och mannen förökade sig i antal boskapsdjur.
21 Och Ismael bodde i öknar och i tält, vandrade och vilade i långa tider, och han såg inte sin fars ansikte.
22 Någon tid därefter sade Abraham till sin hustru Sara: ”Jag vill gå och träffa min son Ismael, ty jag har längtan att träffa honom, eftersom jag inte har sett honom på länge.”
23 Och Abraham red på en av sina kameler ut i öknen för att söka upp sin son Ismael, ty han hade hört att han bodde i ett tält i öknen med allt han tillhörde.
24 Och Abraham gick ut i öknen, och han kom till Ismaels tält vid middagstid, och han frågade efter Ismael, och han fann Ismaels hustru sittande i tältet med sina barn, men hennes man Ismael och hans mor var inte med dem.
25 Och Abraham frågade Ismaels hustru och sade: Vart har Ismael tagit vägen? Hon svarade: Han har gått ut på marken för att jaga, och Abraham satt fortfarande på kamelen, ty han ville inte komma ner från marken, såsom han hade svurit sin hustru Sara att inte komma ner från kamelen.
26 Och Abraham sade till Ismaels hustru: Min dotter, ge mig lite vatten att dricka, ty jag är trött efter resan.
27 Då svarade Ismaels hustru Abraham: ”Vi har varken vatten eller bröd.” Hon satt kvar i tältet och lade inte märke till Abraham och frågade honom inte heller vem han var.
28 Men hon slog sina barn i tältet och förbannade dem, och hon förbannade även sin man Ismael och smädade honom. Och Abraham hörde vad Ismaels hustru sa till sina barn och blev mycket vred och missnöjd.
29 Och Abraham ropade på kvinnan att hon skulle komma ut till honom ur tältet. Kvinnan kom och ställde sig mitt emot Abraham, ty Abraham satt fortfarande på kamelen.
30 Och Abraham sade till Ismaels hustru: När din man Ismael kommer hem, säg dessa ord till honom:
31 En mycket gammal man från filistéernas land kom hit för att söka upp dig, och så här såg hans utseende och gestalt ut. Jag frågade honom inte vem han var, och eftersom du inte var här talade han till mig och sade: När din man Ismael kommer tillbaka, säg honom så här sade mannen: När du kommer hem, ta bort den spik från tältet som du har rest här, och sätt in en annan spik i dess ställe.
32 Och Abraham hade fullbordat sina instruktioner till kvinnan och vände sig om och begav sig på kamelen hemåt.
33 Och därefter kom Ismael tillbaka från jakten, han och hans mor, och återvände till tältet, och hans hustru talade dessa ord till honom:

34 En mycket gammal man från filistéernas land kom för att söka upp dig, och så här såg han ut och såg ut. Jag frågade honom inte vem han var, och eftersom du inte var hemma sade han till mig: När din man kommer hem, säg till honom: Så säger den gamle mannen: Ta bort spiken från tältet som du har rest här och sätt in en annan spik i dess ställe.
35 Och Ismael hörde sin hustrus ord, och han förstod att det var hans far, och att hans hustru inte vördade honom.
36 Och Ismael förstod sin fars ord som han hade talat till sin hustru, och Ismael lyssnade till sin fars röst, och Ismael förkastade kvinnan och hon gick sin väg.
37 Och Ismael begav sig därefter till Kanaans land, och han tog en annan hustru och förde henne till sitt tält, till den plats där han då bodde.
38 Och efter tre år sade Abraham: Jag vill gå tillbaka och träffa min son Ismael, ty jag har inte sett honom på länge.
39 Och han red på sin kamel och gav sig av till öknen, och han kom fram till Ismaels tält vid middagstid.
40 Och han frågade efter Ismael. Hans hustru kom ut ur tältet och sade: ”Han är inte här, min herre, ty han har gått ut för att jaga ute på fälten och för att föda kamelerna.” Då sade kvinnan till Abraham: ”Gå in i tältet, min herre, och ät en bit bröd, ty din själ är uttröttad av resan.”
41 Och Abraham sade till henne: ”Jag skall inte stanna, ty jag har bråttom att fortsätta min resa, men ge mig lite vatten att dricka, ty jag är törstig.” Och kvinnan skyndade sig och sprang in i tältet och bar fram vatten och bröd till Abraham, som hon ställde fram framför honom och bad honom att äta. Och han åt och drack, och hans hjärta tröstades, och han välsignade sin son Ismael.
42 Och han avslutade sin måltid och prisade Herren. Och han sade till Ismaels hustru: När Ismael kommer hem, säg dessa ord till honom:
43 En mycket gammal man från filistéernas land kom hit och frågade efter dig, men du var inte här. Jag hämtade bröd och vatten åt honom, och han åt och drack, och hans hjärta kände sig lugnat.
44 Och han sade dessa ord till mig: När din man Ismael kommer hem, säg till honom: Tältspiken som du har är mycket god, ta inte bort den från tältet.
45 Och Abraham hade fullbordat sina befallningar till kvinnan och red hem till filistéernas land. Och när Ismael kom till sitt tält, gick hans hustru ut för att möta honom med glädje och ett glatt hjärta.
46 Hon sade till honom: ”En gammal man kom hit från filistéernas land, och så såg han ut. Han frågade efter dig, men du var inte här. Jag hämtade bröd och vatten, och han åt och drack, och hans hjärta kände sig tröstat.”
47 Och han sade dessa ord till mig: När din man Ismael kommer hem, säg till honom: Tältspiken som du har är mycket god, ta inte bort den från tältet.
48 Och Ismael förstod att det var hans far, och att hans hustru hade visat honom ära, och Herren välsignade Ismael.

KAPITEL 22

1 Då stod Ismael upp och tog sin hustru och sina barn och sin boskap och allt vad han ägde, och han reste därifrån och kom till sin far i filistéernas land.
2 Och Abraham berättade för sin son Ismael om allt som Ismael hade gjort med sin första hustru, alltefter vad hon hade gjort.
3 Och Ismael och hans barn bodde hos Abraham i många dagar i det landet, och Abraham bodde länge i filistéernas land.
4 Dagarna förlängdes och nådde tjugosex år. Därefter drog Abraham med sina tjänare och allt han tillhörde från filistéernas land och flyttade långt bort. De kom nära Hebron och stannade där. Abrahams tjänare grävde vattenbrunnar, och Abraham och allt han tillhörde bodde vid vattnet. Abimelek, filistéernas kungs, tjänare fick höra ryktet om att Abrahams tjänare hade grävt vattenbrunnar vid landets gränser.
5 Och de kom och grälade med Abrahams tjänare, och de rövade från dem den stora brunnen som de hade grävt.
6 När Abimelek, filistéernas kung, hörde talas om denna händelse, kom han till Abraham tillsammans med Pikol, sin härhövitsman, och tjugo av sina män. Abimelek talade till Abraham om sina tjänare, och Abraham tillrättavisade Abimelek för brunnen som hans tjänare hade berövat honom.
7 Och Abimelek sade till Abraham: Så sant Herren lever, han som har skapat hela jorden, jag har inte hört talas om vad mina tjänare har gjort mot dina tjänare, ända till denna dag.
8 Och Abraham tog sju lamm och gav dem till Abimelek och sade: ”Tag dessa från min hand, så att de kan vara ett vittnesbörd för mig att jag grävde denna brunn.”
9 Och Abimelek tog de sju lammen som Abraham hade gett honom, ty han hade också gett honom boskap och fäkreatur i överflöd. Och Abimelek svor Abraham brunnen. Därför kallade han brunnen Beer-Sheba, ty där hade de båda svor den.
10 Och de slöt båda ett förbund i Beer-Sheba. Abimelek reste sig upp med Pikol, sin härhövitsman, och alla hans män, och de återvände till filistéernas land. Abraham och allt han tillhörde bodde i Beer-Sheba, och han var i det landet en lång tid.
11 Och Abraham planterade en stor lund i Beer-Sheba, och han gjorde till den fyra portar som vette åt alla fyra sidor av jorden, och han planterade en vingård i den, så att om en resande kom till Abraham, han gick in i vilken port som helst som låg på hans väg, och stannade där och åt och drack och mättade sig och sedan gick han därifrån.
12 Abrahams hus stod alltid öppet för de människors söner som gick förbi och åter, och som dagligen kom för att äta och dricka i Abrahams hus.
13 Och var och en som hungrade och kom till Abrahams hus, gav Abraham bröd, så att han kunde äta och dricka och bli mätt. Och var och en som kom naken till hans hus, klädde han i kläder, som han själv ville ha. Han gav silver och guld och kungjorde för honom Herren, som hade skapat honom på jorden. Detta gjorde Abraham hela sitt liv.
14 Och Abraham och hans barn och allt som han tillhörde bodde i Beer-Sheba, och han slog upp sitt tält ända till Hebron.
15 Och Abrahams bror Nahor och hans far och allt de tillhörde bodde i Haran, ty de följde inte med Abraham till Kanaans land.

16 Och Nahor föddes barn, som Milka, Harans dotter och syster till Sara, Abrahams hustru, födde åt honom.
17 Och dessa är namnen på de som föddes åt honom: Us, Bus, Kemuel, Kesed, Haso, Pildas, Tidlaf och Betuel. Åtta söner var dessa. Dessa är Milkas barn, som hon födde åt Nahor, Abrahams bror.
18 Och Nahor hade en konkubin som hette Reuma. Hon födde åt Nahor Sebak, Gahas, Tahas och Maaka, fyra söner.
19 Och Nahors barn var tolv söner, förutom hans döttrar, och de fick också barn i Haran.
20 Och Us, Nahors förstföddes, barn voro Abi, Keref, Gadin, Melus och Debora, deras syster.
21 Buss söner var Berachel, Naamat, Sheva och Madonu.
22 Kemuels söner var Aram och Rekob.
23 Keseds söner voro Anamlek, Mesai, Benon och Jifi, och Hazos söner voro Pildas, Meki och Ofer.
24 Pildas söner voro Arud, Hamum, Mered och Moloch.
25 Tidlafs söner voro Mushan, Kushan och Mutsi.
26 Och Betuels barn voro Sekar, Laban och deras syster Rebekka.
27 Dessa är Nahors barns släkter, som föddes åt dem i Haran. Aram, Kemuels son, och hans bror Rekob drog bort från Haran och fann en dal i landet vid floden Eufrat.
28 Och de byggde en stad där, och de gav staden namnet efter Petor, Arams son, det är Aram Naherayim än i dag.
29 Och Keseds barn gick också för att bosätta sig där de kunde finna en plats, och de gick och fann en dal mitt emot Shinars land, och de bosatte sig där.
30 Och de byggde sig där en stad, och de gav staden namnet Kesed efter sin fars namn, det är landet Kasdeer än i dag, och Kasdeer bodde i det landet och de var fruktsamma och förökade sig oerhört.
31 Och Terach, Nahors och Abrahams far, gick och tog sig en annan hustru på sin ålderdom, och hennes namn var Pelila. Hon blev havande och födde honom en son, och han gav honom namnet Soba.
32 Och Terach levde tjugofem år efter att han fött Soba.
33 Och Terach dog det året, det var i det trettiofemte året efter Isaks, Abrahams sons, födelse.
34 Terach levde två hundra fem år, och han begravdes i Haran.
35 Och Soba, Terachs son, levde i trettio år och födde Aram, Aklis och Merik.
36 Aram, son till Soba, son till Terach, hade tre hustrur och han fick tolv söner och tre döttrar. Herren gav Aram, Sobas son, rikedomar och egendomar, boskap, får och fäkreatur i överflöd, och mannen förökade sig mycket.
37 Och Aram, Sobas son, bröt upp från Haran med sin bror och hela hans hushåll. De drog dit för att bosätta sig var de än kunde finna en plats, ty deras egendom var för stor för att de skulle stanna kvar i Haran. De kunde inte stanna kvar i Haran tillsammans med sina bröder, Nahors barn.
38 Aram, Sobas son, drog med sina bröder, och de fann en dal långt borta mot östra landet och bosatte sig där.
39 Och de byggde även där en stad, och de gav den namnet Aram, efter sin äldste bror; det är Aram Soba än i dag.
40 Och Isak, Abrahams son, växte upp i den tiden, och hans far Abraham lärde honom Herrens väg, så att han kunde lära känna Herren, och Herren var med honom.
41 När Isak var trettiosju år gammal gick hans bror Ismael omkring med honom i tältet.
42 Och Ismael skröt om sig själv inför Isak och sade: Jag var tretton år gammal när Herren talade till min far att omskära oss, och jag gjorde enligt Herrens ord som han talade till min far, och jag gav min själ åt Herren, och jag överträdde inte hans ord som han befallde min far.
43 Och Isak svarade Ismael och sade: ”Varför skryter du inför mig om en liten bit av ditt kött som du har tagit från din kropp, vilket Herren har befallt dig?”
44 Så sant Herren lever, min far Abrahams Gud, om Herren skulle säga till min far: 'Tag din son Isak och bär fram honom som ett offer inför mig', skulle jag inte avstå utan med glädje gå med på det.
45 Herren hörde det ord som Isak hade talat till Ismael, och det behagade Herren, och han tänkte pröva Abraham i denna sak.
46 Och dagen kom då Guds söner kom och ställde sig inför Herren, och Satan kom också med Guds söner inför Herren.
47 Herren frågade Satan: ”Varifrån kommer du?” Satan svarade Herren: ”Från att ha vandrat omkring på jorden och vandrat omkring på den.”
48 Herren frågade Satan: ”Vad är ditt ord till mig angående alla jordens barn?” Satan svarade Herren: ”Jag har sett alla jordens barn som tjänar dig och tänker på dig när de kräver något av dig.”
49 Och när du ger dem vad de begär av dig, sitter de lugnt och överger dig och tänker inte mer på dig.
50 Har du sett Abraham, Terachs son, som till en början inte hade några barn, och han tjänade dig och reste altaren åt dig vart han än kom, och han bar fram offergåvor på dem, och han förkunnade ständigt ditt namn för alla jordens barn.
51 Och nu när hans son Isak är född åt honom, har han övergivit dig, han har gjort en stor fest för alla landets invånare, och Herren har han glömt.
52 Ty mitt i allt vad han har gjort har han inte framburit något offer åt dig, varken brännoffer eller tackoffer, varken oxe, lamm eller get, av allt det som han slaktade den dag då hans son avvandes.
53 Ända sedan hans son föddes ända till nu, då han är trettiosju år gammal, har han inte byggt något altare inför dig eller framburit några offergåvor till dig, ty han såg att du gav vad han begärde inför dig, och därför övergav han dig.
54 Och Herren sade till Satan: Har du så sett till min tjänare Abraham? Ty det finns ingen som han på jorden, en ostrafflig och rättrådig man inför mig, en som fruktar Gud och undviker det onda. Så sant jag lever, om jag sade till honom: För fram din son Isak inför mig, så skulle han inte undanhålla honom från mig, än mer om jag sade åt honom att offra ett brännoffer inför mig av sina hjordar.
55 Och Satan svarade Herren och sade: Tala nu till Abraham som du har sagt, så skall du se om han inte i dag överträder och förkastar dina ord.

KAPITEL 23

1 Vid den tiden kom Herrens ord till Abraham; han sade till honom: ”Abraham.” Och han svarade: ”Här är jag.”
2 Och han sade till honom: ”Tag nu din son, din ende son som du älskar, Isak, och gå till Moria land och offra honom

där som brännoffer på ett av de berg som skall visas dig, ty där skall du se ett moln och Herrens härlighet."
3 Och Abraham sade vid sig själv: Hur skall jag kunna skilja min son Isak från hans mor Sara, för att kunna offra honom inför Herren som ett brännoffer?
4 Och Abraham gick in i tältet och satte sig framför sin hustru Sara och talade dessa ord till henne:
5 Min son Isak är vuxen och har inte under en tid studerat sin Guds tjänst. Imorgon ska jag gå och hämta honom till Sem och hans son Eber, och där ska han lära sig Herrens vägar. Ty de ska lära honom att känna Herren, och att när han ständigt ber inför Herren, ska han svara honom. Där ska han därför lära känna Herren, sin Gud.
6 Sara sade: "Du har talat rätt. Gå, min herre, och gör med honom som du har sagt. Men flytta honom inte långt borta från mig och låt honom inte stanna där för länge. Min själ är bunden i hans själ."
7 Och Abraham sade till Sara: "Min dotter, låt oss be till Herren, vår Gud, att han må göra gott mot oss."
8 Och Sara tog sin son Isak och stannade hos henne hela natten. Hon kysste och omfamnade honom och gav honom anvisningar ända till morgonen.
9 Och hon sade till honom: "Min son, hur kan min själ skilja sig från dig?" Och hon kysste honom och omfamnade honom och gav Abraham anvisningar angående honom.
10 Och Sara sade till Abraham: "Min herre, akta dig för din son och håll ögonen på honom, ty jag har ingen annan son eller dotter än honom."
11 Överge honom inte. Om han är hungrig, ge honom bröd, och om han är törstig, ge honom vatten att dricka. Låt honom inte gå till fots, och låt honom inte sitta i solen.
12 Låt honom inte gå ensam på vägen, och tvinga honom inte att göra vad han än önskar, utan gör med honom vad han säger till dig.
13 Och Sara grät bittert hela natten för Isaks skull och gav honom anvisningar ända till morgonen.
14 Och följande morgon tog Sara ut ett mycket fint och vackert plagg bland de kläder hon hade i huset, som Abimelek hade gett henne.
15 Och hon klädde sin son Isak med detta, och hon satte en turban på hans huvud och satte en dyrbar sten i toppen av turbanen. Hon gav dem proviant för vägen, och de gav sig av. Isak följde med sin far Abraham, och några av deras tjänare följde med dem för att följa dem av vägen.
16 Och Sara gick ut med dem och följde dem på vägen för att följa dem iväg. Och de sade till henne: Gå tillbaka till tältet.
17 När Sara hörde sin son Isaks ord grät hon bitterligt, och Abraham, hennes man, grät med henne, och deras son grät djupt med dem; även de som följde med dem grät djupt.
18 Och Sara grep tag i sin son Isak och höll honom i sina armar, och hon omfamnade honom och fortsatte att gråta med honom. Och Sara sade: Vem vet om jag någonsin får se dig igen efter denna dag?
19 Och de grät fortfarande tillsammans, Abraham, Sara och Isak, och alla som följde dem på vägen grät med dem. Och sedan vände Sara sig bort från sin son och grät bittert, och alla hennes tjänare och tjänarinnor återvände med henne till tältet.
20 Och Abraham gick med sin son Isak för att föra honom upp som ett offer inför Herren, så som han hade befallt honom.
21 Och Abraham tog med sig två av sina unga män, Ismael, Hagars son, och sin tjänare Elieser, och de gick tillsammans med dem. Medan de vandrade på vägen talade de unga männen dessa ord till sig själva:
22 Och Ismael sade till Elieser: "Min fader Abraham går nu med Isak för att offra honom åt Herren, såsom han hade befallt honom."
23 När han återvänder skall han ge mig allt han äger, för att ärva efter sig, ty jag är hans förstfödde.
24 Elieser svarade Ismael och sade: "Abraham förkastade dig och din mor och svor att du inte skulle ärva något av allt han äger. Vem vill han ge allt han äger och alla sina skatter, om inte åt mig, sin tjänare, som har varit trogen i sitt hus och tjänat honom natt och dag och gjort allt han begärde av mig? Han skall testamentera till mig vid sin död allt han äger."
25 Medan Abraham vandrade vägen med sin son Isak, kom Satan och uppenbarade sig för Abraham i gestalten av en mycket gammal man, ödmjuk och med botfärdig ande. Han gick fram till Abraham och sade till honom: "Är du dåraktig eller oförskämd, eftersom du i dag gör detta mot din ende son?"
26 Ty Gud gav dig en son i dina sista dagar, på din ålderdom, och vill du gå och slakta honom i dag eftersom han inte har begått något våld, och vill du utrota din ende sons själ från jorden?
27 Vet och förstår du inte att detta inte kan komma från Herren? Ty Herren kan inte göra människan sådant ont på jorden att han säger till henne: Gå och slakta ditt barn.
28 Och Abraham hörde detta och förstod att det var Satans ord som försökte föra honom bort från Herrens väg, men Abraham ville inte lyssna till Satans röst, och Abraham tillrättavisade honom så att han gick sin väg.
29 Och Satan återvände och kom till Isak; och han uppenbarade sig för Isak i gestalten av en ung man, fager och med gott utseende.
30 Och han gick fram till Isak och sade till honom: "Vet du inte och förstår att din gamle, dåre far i dag för dig till slakt förgäves?"
31 Lyssna därför inte på honom, min son, och akta dig inte på honom, ty han är en gammal, dåraktig man. Låt inte din dyrbara själ och din vackra gestalt försvinna från jorden.
32 Och Isak hörde detta och sade till Abraham: Har du hört, min fader, vad denne man har talat? Så har han talat.
33 Och Abraham svarade sin son Isak och sade till honom: "Var försiktig med honom och lyssna inte på hans ord, och lyssna inte heller till honom, ty han är Satan, som i dag försöker förleda oss att bortse från Guds bud."
34 Och Abraham tillrättavisade fortfarande Satan, och Satan gick bort från dem, och när han såg att han inte kunde besegra dem gömde han sig för dem, och han gick och gick framför dem på vägen; och han förvandlade sig till en stor vattenbäck på vägen, och Abraham och Isak och hans två unga män kom fram till den platsen, och de såg en bäck stor och mäktig som det mäktiga vattnet.
35 Och de gick in i bäcken och genom den, och vattnet nådde först deras fötter.

36 Och de gick djupare ner i bäcken och vattnet nådde dem upp till halsen, och de blev alla förskräckta på grund av vattnet. Och medan de gick över bäcken kände Abraham igen platsen, och han visste att det inte fanns något vatten där förut.
37 Och Abraham sade till sin son Isak: ”Jag känner till den här platsen där det inte fanns någon bäck eller vatten. Nu är det alltså Satan som gör allt detta mot oss, för att i dag förleda oss från Guds bud.”
38 Och Abraham tillrättavisade honom och sade till honom: Herren tillrättavisa dig, Satan, gå bort från oss, ty vi lever efter Guds befallningar.
39 Och Satan blev förskräckt av Abrahams röst och gick bort från dem, och platsen blev åter torr mark som den först hade varit.
40 Och Abraham gick med Isak till den plats som Gud hade sagt honom.
41 Och på tredje dagen lyfte Abraham sina ögon och såg på avstånd den plats som Gud hade sagt honom om.
42 Och en eldpelare visade sig för honom, som sträckte sig från jorden till himlen, och ett härlighetsmoln syntes över berget, och Herrens härlighet syntes i molnet.
43 Och Abraham sade till Isak: ”Min son, ser du på det berget, som vi ser på avstånd, det som jag ser på det?”
44 Och Isak svarade och sade till sin fader: Jag ser, och se, en eldpelare och ett moln, och Herrens härlighet syns på molnet.
45 Och Abraham förstod att hans son Isak var välkommen inför Herren som brännoffer.
46 Och Abraham sade till Elieser och hans son Ismael: Ser ni också det som vi ser på berget långt borta?
47 De svarade och sade: ”Vi ser ingenting annat än som de andra bergen på jorden.” Abraham visste att de inte var välkomna inför Herren att följa med dem, och Abraham sade till dem: ”Stanna här med åsnan medan jag och min son Isak går till berget där borta och tillber där inför Herren. Sedan återvänder vi till er.”
48 Och Elieser och Ismael stannade kvar där, såsom Abraham hade befallt.
49 Och Abraham tog ved till brännoffer och lade den på sin son Isak, och han tog elden och kniven, och de gick båda dit.
50 Medan de nu var på väg, sade Isak till sin far: ”Jag ser elden och veden. Var är då lammet som ska brännas som brännoffer inför Herren?”
51 Och Abraham svarade sin son Isak och sade: Herren har utvalt dig, min son, till att vara ett fullkomligt brännoffer i stället för lamm.
52 Och Isak sade till sin fader: ”Jag skall göra allt vad Herren har sagt till dig med glädje och ett glatt hjärta.”
53 Och Abraham sade åter till sin son Isak: "Har du någon tanke eller något råd i ditt hjärta om detta, som inte är rätt? Säg det till mig, min son, jag ber dig, min son, dölj det inte för mig."
54 Och Isak svarade sin fader Abraham och sade till honom: Min fader, så sant Herren lever och så sant din själ lever, finnes det ingenting i mitt hjärta som får mig att avvika vare sig till höger eller till vänster från det ord som han har talat till dig.
55 Varken lem eller muskel har rört sig eller rört sig vid detta, och i mitt hjärta finns ingen tanke eller ont råd om detta.
56 Men jag är glad och har ett glatt hjärta i denna sak, och jag säger: Välsignad vare Herren som i dag har utvalt mig till att vara ett brännoffer inför sig.
57 Och Abraham gladde sig storligen över Isaks ord, och de fortsatte och kom tillsammans till den plats som Herren hade talat om.
58 Och Abraham gick fram för att bygga altaret på den platsen, och Abraham grät. Och Isak tog stenar och murbruk tills de hade färdigställt altaret.
59 Och Abraham tog veden och lade den i ordning på altaret som han hade byggt.
60 Och han tog sin son Isak och band honom för att lägga honom på veden som låg på altaret, för att slakta honom som brännoffer inför Herren.
61 Och Isak sade till sin fader: ”Bind mig ordentligt och ställ mig sedan på altaret, så att jag inte vänder mig om och rör mig och bryter mig lös från knivens kraft mot mitt kött och därigenom vanhelgar brännoffret.” Och Abraham gjorde så.
62 Och Isak fortsatte att säga till sin far: ”Min far, när du har slaktat mig och bränt mig som offer, ta då med dig det som blir kvar av min aska och ge det till min mor Sara. Säg till henne: ’Detta är Isaks väldoftande doft.’ Men säg henne inte detta om hon sitter nära en brunn eller på någon annan höjd, för att hon inte ska kasta sin själ efter mig och dö.
63 Och Abraham hörde Isaks ord, och han höjde sin röst och grät när Isak talade dessa ord; och Abrahams tårar flödade ner över hans son Isak, och Isak grät bittert, och han sade till sin far, Skynda dig, min far, och gör med mig Herrens, vår Guds, vilja såsom han har befallt dig.
64 Och Abrahams och Isaks hjärtan gladde sig över detta som Herren hade befallt dem, men ögat grät bittert medan hjärtat fröjdade sig.
65 Och Abraham band sin son Isak och lade honom på altaret ovanpå veden, och Isak sträckte ut sin hals mot altaret inför sin far, och Abraham sträckte ut sin hand för att ta kniven för att slakta sin son som brännoffer inför Herren.
66 Vid den tiden trädde barmhärtighetens änglar fram inför Herren och talade till honom om Isak och sade:
67 0 Herre, du är en barmhärtig och medkännande Konung över allt du har skapat i himlen och på jorden, och du stöder dem alla; ge därför lösen och förlossning i stället för din tjänare Isak, och förbarma dig över Abraham och hans son Isak, som i dag utför dina befallningar.
68 Har du sett, Herre, hur Isak, din tjänare Abrahams son, är bunden till slakt som ett djur? Låt nu din medlidande väckas med dem, Herre.
69 Vid den tiden uppenbarade sig Herren för Abraham och ropade till honom från himlen och sade till honom: ”Lägg inte din hand på pojken och gör honom ingenting. Ty nu vet jag att du fruktar Gud genom att utföra detta och inte undanhålla mig din son, din ende son.”
70 Och Abraham lyfte upp sina ögon och fick se en bagge som satt fast i ett snår med sina horn. Det var den bagge som Herren Gud hade skapat på jorden, den dag då han gjorde jord och himmel.

71 Ty Herren hade från den dagen berett denna bagge till att vara ett brännoffer i Isaks ställe.
72 Och denna bagge närmade sig Abraham när Satan grep tag i honom och trasslade in hans horn i snåret, så att han inte skulle komma fram till Abraham, så att Abraham kunde döda hans son.
73 Och när Abraham såg baggen komma fram till honom och Satan hålla honom tillbaka, hämtade han honom och förde honom fram till altaret, och han lossade sin son Isak från hans band och satte baggen i hans ställe, och Abraham slaktade baggen på altaret och bar fram den som ett offer i sin son Isaks ställe.
74 Och Abraham stänkte av baggens blod på altaret och utropade: ”Detta är i min sons ställe, och må detta i dag räknas som min sons blod inför Herren.”
75 Och allt vad Abraham gjorde vid detta tillfälle vid altaret, utropade han och sade: Detta är i min sons ställe, och må det i dag beaktas inför Herren i min sons ställe. Och Abraham fullbordade hela gudstjänsten vid altaret, och gudstjänsten accepterades inför Herren och räknades som om det hade varit Isak. Och Herren välsignade Abraham och hans avkomma den dagen.
76 Och Satan gick till Sara, och han uppenbarade sig för henne i gestalten av en gammal man, mycket ödmjuk och saktmodig, och Abraham var fortfarande sysselsatt med brännoffret inför Herren.
77 Och han sade till henne: "Vet du inte allt det verk som Abraham i dag har utfört med din ende son? Han tog Isak och byggde ett altare, och dödade honom och bar honom upp som ett offer på altaret. Isak grät och grät inför sin far, men han såg inte på honom och hade inte medlidande med honom."
78 Och Satan upprepade dessa ord, och han gick bort från henne, och Sara hörde alla Satans ord, och hon föreställde sig att han var en gammal man bland människobarnen som hade varit med hennes son, och som hade kommit och berättat detta för henne.
79 Och Sara höjde sin röst och grät och ropade bittert över sin son; och hon kastade sig till marken och kastade stoft på sitt huvud och sade: O min son, Isak min son, åh att jag hade dött i ditt ställe idag. Och hon fortsatte att gråta och sade: Jag sörjer dig, o min son, min son Isak, åh att jag hade dött i ditt ställe idag.
80 Och hon fortsatte att gråta och sade: Jag sörjer dig sedan jag har uppfostrat och uppfostrat dig. Nu har min glädje förvandlats till sorg över dig. Jag som längtade efter dig och ropade och bad till Gud tills jag födde dig vid nittio års ålder. Och nu har du i dag tjänat kniven och elden för att bli ett offer.
81 Men jag tröstar mig med dig, min son, i att det är Herrens ord, ty du utförde din Guds befallning; ty vem kan överträda vår Guds ord, i vars händer varje levande varelses själ är?
82 Du är rättfärdig, Herre, vår Gud, ty alla dina verk är goda och rättfärdiga. Ty även jag gläder mig över ditt ord, som du befallde, och medan mitt öga gråter bittert, fröjdar sig mitt hjärta.
83 Och Sara lade sitt huvud på en av sina tjänarinnors barm, och hon blev tyst som en sten.
84 Sedan reste hon sig upp och gick omkring och gjorde sina undersökningar tills hon kom till Hebron. Hon frågade alla som hon mötte när de gick på vägen, men ingen kunde berätta för henne vad som hade hänt med hennes son.
85 Och hon kom med sina tjänarinnor och sina tjänare till Kireath-Arba, det vill säga Hebron, och hon frågade om sin son, och hon stannade där medan hon skickade några av sina tjänare för att söka efter vart Abraham hade gått med Isak; de gick för att söka efter honom i Sems och Ebers hus, men de kunde inte hitta honom, och de sökte över hela landet, men han var inte där.
86 Och se, Satan kom till Sara i skepnad av en gammal man, och han kom och stod framför henne, och han sade till henne, Jag talade falskt till dig, ty Abraham dödade inte sin son och han är inte död. Och när hon hörde ordet blev hennes glädje så oerhört våldsam för sin sons skull, att hennes själ försvann av glädje; hon dog och samlades till sitt folk.
87 Och när Abraham hade fullgjort sin tjänstgöring återvände han med sin son Isak till sina unga män, och de bröt upp och gick tillsammans till Beersheba, och de kom hem.
88 Och Abraham sökte efter Sara, men kunde inte finna henne. Han frågade efter henne, och de sade till honom: Hon reste ända till Hebron för att söka efter er båda, där ni hade gått, ty så hade hon fått veta.
89 Och Abraham och Isak gick till henne i Hebron, och när de fann att hon var död höjde de sina röster och grät bittert över henne. Och Isak föll ner över sin mors ansikte och grät över henne och sade: "Min mor, min mor, hur har du lämnat mig, och vart har du gått? Hur, hur har du lämnat mig!"
90 Och Abraham och Isak grät djupt och alla deras tjänare grät med dem för Saras skull, och de sörjde henne en stor och svår sorg.

KAPITEL 24

1 Och Saras ålder var ett hundra tjugosju år. Sedan dog Sara. Abraham stod upp från sin döda själ för att söka en gravplats där han kunde begrava sin hustru Sara. Och han gick och talade till Hets barn, landets invånare, och sade:
2 Jag är en främling och invånare hos er i ert land. Ge mig en gravplats att begrava i ert land, så att jag kan begrava min döda där jag inte längre kan begrava dem.
3 Och Hets barn sade till Abraham: Se, landet ligger framför dig. Begrav din döda i den utvalda av våra gravar, ty ingen skall hindra dig från att begrava din döda.
4 Och Abraham sade till dem: Om ni vill detta, gå och be för mig till Efron, Sokars son, att han må ge mig Makpela-grottan, som ligger vid ändan av hans åker. Jag skall köpa den av honom för vad han än begär.
5 Och Efron bodde bland Hets barn, och de gick och kallade på honom, och han kom inför Abraham. Och Efron sade till Abraham: Se, allt vad du begär av din tjänare skall jag göra. Och Abraham svarade: Nej, jag vill köpa grottan och åkern som du har för värde, för att den skall bli en egendomsgrav för evigt.
6 Efron svarade och sade: ”Se, åkern och grottan ligger framför dig. Ge vad du än begär.” Abraham sade: ”Jag vill köpa det för fullt värde av dig och av dem som går in genom din stadsport och av dina avkommors hand för evigt.”

7 Och Efron och alla hans bröder hörde detta, och Abraham vägde upp fyra hundra siklar silver åt Efron och alla hans bröder. Och Abraham skrev ner denna handling, och han skrev ner den och bevittnade den med fyra vittnen.
8 Och dessa är vittnenas namn: Amigal, son till hetiten Abishna, hivén Adikorom, son till Asunak, gomerén Abdon, son till Akiram, sidoniten Bakdil, son till Abudish.
9 Och Abraham tog köpeboken och lade den i sina skattkammare, och dessa är de ord som Abraham skrev i boken:
10 Att grottan och åkern som Abraham köpte av hetiten Efron och av hans avkomma och av dem som utgår från hans stad och av deras avkomma för evigt, skall vara ett köpeobjekt för Abraham och hans avkomma och dem som utgår från hans länd, till egendom för evigt, och han satte ett signet på det och bevittnade det med vittnen.
11 Och åkern och grottan som fanns där och hela den platsen blev Abraham och hans avkomma efter honom, från Hets barn; se, den ligger mitt emot Mamre i Hebron, som ligger i Kanaans land.
12 Och därefter begravde Abraham sin hustru Sara där, och den platsen med hela dess gränser blev Abrahams och hans avkommas egendom som gravplats.
13 Och Abraham begravde Sara med pompa och ståt, såsom det brukas vid kungars begravningar, och hon begravdes i mycket fina och vackra kläder.
14 Och vid hennes bår stod Sem och hans söner Eber och Abimelek, tillsammans med Anar, Ashkol och Mamre, och alla landets stormän följde hennes bår.
15 Och Saras dagar blev ett hundra tjugosju år, och hon dog. Och Abraham höll en stor och svår sorgestund och utförde sorgestunden i sju dagar.
16 Och alla landets invånare tröstade Abraham och hans son Isak för Saras skull.
17 När deras sorgedagar var över, sände Abraham sin son Isak bort, och han gick till Sems och Ebers hus för att lära sig Herrens vägar och hans föreskrifter, och Abraham stannade där i tre år.
18 Vid den tiden stod Abraham upp med alla sina tjänare och gick hem till Beer Sheva, och Abraham stannade kvar i Beer Sheva med alla sina tjänare.
19 Vid årets revolution dog Abimelek, filistéernas kung, det året. Han var ett hundra nittiotre år gammal när han dog. Abraham drog med sitt folk till filistéernas land, och de tröstade hela huset och alla hans tjänare. Sedan vände han om och gick hem.
20 Och efter Abimeleks död tog Gerars invånare hans son Benmalik, och han var bara tolv år gammal, och de lät honom vila i sin fars ställe.
21 Och de gav honom namnet Abimelek efter hans fars namn, ty så brukade de göra i Gerar. Abimelek regerade efter sin far Abimelek, och han satt på hans tron.
22 Och Lot, Harans son, dog också vid den tiden, i Isaks trettionionde år. Lots hela levnadsår blev ett hundra fyrtio år, sedan dog han.
23 Och dessa är Lots barn, som föddes åt honom med hans döttrar. Den förstföddes namn var Moab, och den andres namn var Ben-ami.
24 Och Lots två söner gick och tog sig hustrur från Kanaans land, och de födde barn åt dem. Moabs barn var Ed, Mayon, Tarsus och Kanvil, fyra söner. Dessa är fäder till Moabs barn än i dag.
25 Och alla Lots barns familjer drogo dit för att bosätta sig var de än kom, ty de var fruktsamma och förökade sig i överflöd.
26 Och de gick och byggde sig städer i det land där de bodde, och de gav namn åt de städer som de byggt efter sina egna namn.
27 Och Nahor, Terachs son, Abrahams bror, dog vid den tiden, i Isaks fyrtionde år. Nahors hela ålder blev ett hundra sjuttiotvå år. Sedan dog han och begravdes i Haran.
28 När Abraham hörde att hans bror var död sörjde han djupt och sörjde sin bror i långa dagar.
29 Och Abraham kallade till sig sin övertjänare Elieser för att ge honom befallningar angående hans hus, och han kom och trädde fram inför honom.
30 Och Abraham sade till honom: Se, jag är gammal, jag vet inte när jag ska dö, ty jag är framskriden till åren. Stå nu upp, gå ut och tag inte en hustru åt min son från denna plats och från detta land, bland kanaanéernas döttrar bland vilka vi bor.
31 Men gå till mitt land och min födelseort och hämta därifrån en hustru åt min son. Herren, himmelens och jordens Gud, som tog mig från min fars hus och förde mig till denna plats och sade till mig: Åt din säd skall jag ge detta land till arv för evigt, skall han sända sin ängel framför dig och låta din resa bli framgångsrik, så att du kan hämta en hustru åt min son från min familj och från min fars hus.
32 Tjänaren svarade sin herre Abraham och sade: Se, jag går till din födelseort och till din faders hus och hämtar en hustru åt din son därifrån. Men om kvinnan inte vill följa mig till detta land, skall jag då ta din son tillbaka till ditt födelseland?
33 Och Abraham sade till honom: Se till att du inte för min son hit tillbaka, ty Herren, inför vilken jag har vandrat, han skall sända sin ängel framför dig och låta din resa lyckosam.
34 Och Elieser gjorde som Abraham befallde honom, och Elieser svor Abraham, sin herre, denna sak. Elieser stod upp och tog med sig tio kameler av sin herres kameler och tio män av sin herres tjänare. De reste upp och gick till Haran, Abrahams och Nahors stad, för att hämta en hustru åt Isak, Abrahams son. Medan de var borta sände Abraham bud till Sems och Ebers hus, och de hämtade därifrån hans son Isak.
35 Och Isak kom hem till sin fars hus i Beersheba, medan Elieser och hans män kom till Haran; och de stannade i staden vid vattnet, och han lät sina kameler knäböja vid vattnet och de stannade där.
36 Och Elieser, Abrahams tjänare, bad och sade: "O, Abrahams Gud, min herre, sänd mig en välgång i dag och visa min herre godhet, så att du i dag utser en hustru åt min herres son av hans släkt."
37 Och Herren lyssnade till Eliesers röst för sin tjänare Abrahams skull. Han träffade Betuels dotter, son till Milka, Nahors hustru, Abrahams bror, och Elieser kom till hennes hus.
38 Och Elieser berättade för dem allt vad han hade att bekymma sig med och att han var Abrahams tjänare, och de gladde sig storligen över honom.

39 Och de prisade alla Herren som hade låtit detta ske, och de gav honom Rebekka, Betuels dotter, till hustru åt Isak.
40 Och den unga kvinnan hade ett mycket vackert utseende, hon var jungfru, och Rebecka var tio år gammal på den tiden.
41 Och Betuel, Laban och hans barn gjorde en fest den natten, och Elieser och hans män kom och åt och drack och gladde sig där den natten.
42 Om morgonen stod Elieser upp, han och männen som var med honom, och ropade till hela Betuels hushåll och sade: ”Låt mig gå, så att jag kan gå till min herre.” De stod då upp och lät Rebekka och hennes sköterska Debora, Us dotter, gå, och de gav henne silver och guld, tjänare och tjänarinnor, och de välsignade henne.
43 Och de sände iväg Elieser med hans män, och tjänarna tog Rebecka, och han gick och återvände till sin herre i Kanaans land.
44 Och Isak tog Rebekka, och hon blev hans hustru, och han förde henne in i tältet.
45 Och Isak var fyrtio år gammal när han tog Rebekka, sin farbror Betuels dotter, till hustru.

KAPITEL 25

1 Vid den tiden tog Abraham sig åter en hustru på sin ålderdom, och hennes namn var Ketura, från Kanaans land.
2 Och hon födde åt honom Simran, Jokshan, Medan, Midjan, Jisbak och Suach, sex söner. Och Simrans barn voro Abihen, Molik och Narim.
3 Jokshans söner voro Seba och Dedan, och Medans söner voro Amida, Joab, Goki, Elisa och Notak, och Midjans söner voro Efa, Efer, Hanok, Abida och Eldaa.
4 Och Isbaks söner voro Makiro, Beyodua och Tator.
5 Och Suachs söner voro Bildad, Mamdad, Munan och Meban. Alla dessa är släkterna till Keturas, den kanaaneitiska kvinnans, barn, som hon födde åt Abraham, hebrén.
6 Och Abraham sände bort alla dessa och gav dem gåvor, och de gick bort från hans son Isak för att bosätta sig var de än fann en plats.
7 Och alla dessa drog till berget i öster och byggde sig sex städer, i vilka de bor än i dag.
8 Men Shebas och Dedans, Jokshans, barn och deras barn bodde inte kvar hos sina bröder i deras städer, utan de reste vidare och slog läger i länderna och öknarna, och det är än i dag.
9 Och Midjans, Abrahams sons, barn drog österut från Kushs land, och där fann de en stor dal i östra landet, och de stannade där och byggde en stad, och de bosatte sig där, det är Midjans land än i dag.
10 Och Midjan bodde i staden som han byggt, han och hans fem söner och allt han tillhörde.
11 Och dessa är namnen på Midjans söner, efter deras namn i deras städer: Efa, Efer, Hanok, Abida och Eldaa.
12 Efas söner var Metak, Meshar, Avi och Tsanua, och Efers söner var Efron, Sur, Alirun och Medin, och Hanoks söner var Reguel, Rekem, Asi, Aljosub och Alad.
13 Och Abidas söner voro Chur, Melud, Kerury och Molki; och Eldaas söner voro Miker, Reba, Malkia och Gabol. Dessa är namnen på midjaniterna efter deras släkter; och därefter spred sig midjaniternas släkter över hela Midjans land.
14 Och detta är Ismaels, Abrahams sons, släktberättelse, som Hagar, Saras tjänarinna, födde åt Abraham.
15 Och Ismael tog en hustru från Egyptens land, och hennes namn var Riba, detsamma är Meriba.
16 Och Riba födde åt Ismael Nebajot, Kedar, Adbeel och Mibsam och deras syster Bosmat.
17 Och Ismael förkastade sin hustru Riba, och hon lämnade honom och återvände till Egypten, till sin fars hus, och hon bodde där, ty hon hade varit mycket ond i Ismaels ögon och i hans far Abrahams ögon.
18 Och Ismael tog därefter en hustru från Kanaans land, och hennes namn var Malkut, och hon födde åt honom Nisma, Duma, Masa, Chadad, Tema, Jetur, Nafis och Kedma.
19 Dessa var Ismaels söner, och dessa var deras namn, tolv furstar efter deras folk. Och Ismaels familjer spred sig därefter ut, och Ismael tog sina barn och all den egendom han hade förvärvat, tillsammans med sitt hushålls själar och allt som han tillhörde, och de gick för att bosätta sig där de skulle finna en plats.
20 Och de drogo åstad och bosatte sig nära Parans öken, och deras boningsområde var från Havila ända till Sur, som ligger framför Egypten, i riktning mot Assyrien.
21 Och Ismael och hans söner bosatte sig i landet, och de fick barn, och de var fruktsamma och förökade sig i överflöd.
22 Och dessa är namnen på Nebajots, Ismaels förstföddes, söner: Mend, Send och Mayon; och Kedars söner var Aljon, Kezem, Hamad och Eli.
23 Adbeels söner voro Hamad och Jabin, och Mibsams söner voro Obadja, Ebedmelek och Jeus. Dessa voro Ribas, Ismaels hustrus, barns släkter.
24 Mismas, Ismaels sons, söner voro Samua, Sakarjon och Obed, och Dumas söner voro Kesed, Eli, Makmad och Amed.
25 Masas söner voro Melon, Mula och Ebidadon, och Hadads söner voro Assur, Minsar och Ebedmelek, och Temas söner voro Seir, Sadon och Jakol.
26 Jeturs söner voro Merit, Jaish, Alyo och Pakot; och Nafis söner voro Ebed-Tamed, Abiyasaf och Mir; och Kedmas söner voro Kalip, Tachti och Omir; dessa var Malkuts, Ismaels hustrus, barn, efter deras släkter.
27 Alla dessa är Ismaels släkter efter deras släktled, och de bodde i de länder där de hade byggt sig städer, och de bodde än i dag.
28 Och Rebecka, Betuels dotter, Abrahams son Isaks hustru, var ofruktsam på den tiden, hon hade ingen avkomma. Och Isak bodde hos sin far i Kanaans land, och Herren var med Isak. Och Arpaksad, son till Sem, son till Noa, dog på den tiden, i Isaks fyrtioåttonde år. Och Arpaksad levde i fyra hundra trettioåtta år. Sedan dog han.

KAPITEL 26

1 Och i Isaks, Abrahams sons, femtionionde år var hans hustru Rebecka ännu ofruktsam på den tiden.
2 Och Rebecka sade till Isak: ”Jag har sannerligen hört, min herre, att din mor Sara var ofruktsam i sin tid, tills min

herre Abraham, din far, bad för henne och hon blev havande genom honom."
3 Stå nu upp och be även du till Gud, så skall han höra din bön och komma ihåg oss i sin barmhärtighet.
4 Och Isak svarade sin hustru Rebecka och sade: Abraham har redan bett till Gud för mig att han skall föröka sin avkomma. Nu måste denna ofruktsamhet komma till oss från dig.
5 Och Rebecka sade till honom: "Men res dig nu också och be, att Herren må höra din bön och ge mig barn." Och Isak lyssnade till sin hustrus ord, och Isak och hans hustru reste sig upp och gick till Moria land för att be där och söka Herren. Och när de hade kommit dit reste sig Isak upp och bad till Herren för sin hustrus skull, eftersom hon var ofruktsam.
6 Och Isak sade: Herre, himmelens och jordens Gud, du som uppfyller jorden med din godhet och barmhärtighet, du som tog min far från hans fars hus och från hans födelseort och förde honom till detta land och sade till honom: Åt din säd skall jag ge landet. Och du lovade honom och förkunnade för honom: Jag skall föröka din säd som stjärnorna på himlen och som sanden i havet. Må nu dina ord som du talade till min far sannas.
7 Ty du är Herren, vår Gud, våra ögon är riktade mot dig, så att du ger oss avkomma, såsom du har lovat oss. Ty du är Herren, vår Gud, och våra ögon är riktade mot dig allena.
8 Och Herren hörde Isaks, Abrahams sons, bön, och Herren bönhörde honom, och hans hustru Rebekka blev havande.
9 Och efter ungefär sju månader kämpade barnen mot varandra i hennes inombords, och det plågade henne mycket att hon var utmattad på grund av dem. Och hon sade till alla kvinnor som då fanns i landet: "Har något sådant hänt er som mig?" Och de svarade henne: "Nej."
10 Och hon sade till dem: "Varför är jag ensam om detta bland alla kvinnor som finns på jorden?" Och hon gick till Moria land för att söka Herren på grund av detta; och hon gick till Sem och hans son Eber för att fråga dem om denna sak, och att de skulle söka Herren i denna sak angående henne.
11 Och hon bad även Abraham att söka och fråga Herren om allt som hade hänt henne.
12 Och de frågade alla Herren om denna sak, och de hämtade ord från Herren till henne och sade till henne: Två barn är i ditt liv, och två folk skall uppstå från dem; och det ena folket skall vara starkare än det andra, och det större skall tjäna det yngre.
13 När hennes dagar att föda var ute, föll hon ner på knä, och se, där var tvillingar i hennes livmoder, så som Herren hade sagt till henne.
14 Och den förste kom ut, röd överallt som en hårig mantel, och allt folket i landet gav honom namnet Esau och sade: "Denne har blivit fullkomlig från moderlivet."
15 Därefter kom hans bror, och hans hand grep tag i Esaus häl. Därför gav de honom namnet Jakob.
16 Och Isak, Abrahams son, var sextio år gammal när han födde dem.
17 Och pojkarna växte upp till femton års ålder och kom att bli en del av männens gäng. Esau var en listig och bedräglig man, en skicklig jägare på fälten, och Jakob var en fullkomlig och vis man som bodde i tält, vallade hjordar och lärde sig Herrens föreskrifter och sin fars och mors befallningar.
18 Och Isak och hans husfolk bodde hos hans fader Abraham i Kanaans land, såsom Gud hade befallt dem.
19 Och Ismael, Abrahams son, drog med sina barn och allt vad de tillhörde, och de återvände dit till Havila-landet och bosatte sig där.
20 Och alla Abrahams konkubiner hade gått bort och bosatt sig i österlandet, ty Abraham hade skickat bort dem från sin son och gett dem gåvor, och de drogo sin väg.
21 Och Abraham gav allt han ägde åt sin son Isak, och han gav honom också alla sina skatter.
22 Och han befallde honom och sade: "Vet du inte och förstår att Herren är Gud i himlen och på jorden, och att det ingen annan finns än honom?"
23 Och det var han som tog mig från min fars hus och från min födelseort och gav mig all jordens lust, han som räddade mig från de ogudaktigas råd, ty på honom förtröstade jag.
24 Och han förde mig till denna plats och befriade mig från Ur Kasdim. Och han sade till mig: Åt din säd skall jag ge alla dessa länder, och de skall ärva dem när de håller mina bud, mina stadgar och mina rätter som jag har befallt dig och som jag skall befalla dem.
25 Så nu, min son, lyssna till min röst och håll Herrens, din Guds, bud, som jag har gett dig. Vik inte av från den rätta vägen, varken till höger eller vänster, på det att det må gå dig och dina barn efter dig väl för evigt.
26 Och kom ihåg Herrens underbara gärningar och den godhet som han har visat oss, genom att han har räddat oss från våra fienders händer, och Herren vår Gud lät dem falla i våra händer. Håll därför nu allt vad jag har befallt dig, och vik inte av från din Guds bud, och tjäna ingen annan än honom, på det att det må gå dig väl och din säd efter dig.
27 Och lär dina barn och din avkomma Herrens föreskrifter och hans bud, och lär dem den rätta vägen som de bör vandra, för att det må gå dem väl för evigt.
28 Och Isak svarade sin fader och sade till honom: Vad min Herre har befallt, det skall jag göra, och jag skall inte avvika från Herrens, min Guds, befallningar. Jag skall hålla allt vad han har befallt mig. Och Abraham välsignade sin son Isak och även hans barn, och Abraham lärde Jakob Herrens undervisning och hans vägar.
29 Vid den tiden dog Abraham, i Jakobs och Esaus, Isaks söners, femtonde levnadsår. Abrahams hela ålder blev ett hundra sjuttiofem år. Sedan dog han och samlades till sina fäder i god ålder, gammal och mätt på sina dagar. Hans söner Isak och Ismael begravde honom.
30 När Kanaans invånare hörde att Abraham var död, kom de alla med sina kungar och furstar och alla sina män för att begrava Abraham.
31 Och alla invånare i Harans land och alla Abrahams hus familjer och alla furstar och stormän och Abrahams söner genom konkubiner kom alla när de hörde talas om Abrahams död. De återgäldade Abrahams godhet och tröstade hans son Isak. De begravde Abraham i den grotta som han köpt av hetiten Efron och hans barn för att ge honom en gravplats i besittning.
32 Och alla Kanaans invånare och alla som hade känt Abraham grät över Abraham ett helt år, och män och kvinnor sörjde honom.

33 Och alla de små barnen och alla landets invånare grät över Abraham, ty Abraham hade varit god mot dem alla och rättrådig mot Gud och människor.
34 Och ingen man uppstod som fruktade Gud som Abraham, ty han hade fruktat sin Gud från sin ungdom och tjänat Herren och följt alla hans vägar under sitt liv, från sin barndom till sin dödsdag.
35 Och Herren var med honom och räddade honom från Nimrods och hans folks råd, och när han förde krig mot Elams fyra kungar besegrade han dem.
36 Och han förde alla jordens barn till Guds tjänst, och han lärde dem Herrens vägar och lät dem lära känna Herren.
37 Och han anlade en lund och planterade en vingård däri, och han hade alltid i sitt tält förberett mat och dryck åt dem som färdades genom landet, så att de kunde mätta sig i hans hus.
38 Och Herren Gud räddade hela jorden för Abrahams skull.
39 Och efter Abrahams död välsignade Gud hans son Isak och hans barn, och Herren var med Isak såsom han hade varit med hans far Abraham. Ty Isak höll alla Herrens bud, såsom hans far Abraham hade befallt honom; han vek inte av vare sig till höger eller vänster från den rätta väg som hans far hade befallt honom.

KAPITEL 27

1 Och Esau gick vid den tiden, efter Abrahams död, ofta ut på marken för att jaga.
2 Och Nimrod, kungen i Babel, detsamma var Amrafel, gick också ofta med sina hjältar för att jaga ute i fält och för att vandra omkring med sina män i dagens svalka.
3 Och Nimrod iakttog Esau hela tiden, ty Nimrods hjärta kände svartsjuka mot Esau hela tiden.
4 En dag gick Esau ut på jakt och fann Nimrod vandringsledande i öknen med sina två män.
5 Och alla hans hjältar och hans folk var med honom i öknen, men de drog sig bort på avstånd från honom, och de drog bort från honom i olika riktningar för att jaga, och Esau gömde sig för Nimrod, och han höll sig i lur efter honom i öknen.
6 Och Nimrod och hans män som var med honom kände honom inte, och Nimrod och hans män vandrade ofta omkring på fälten när det var svalt på dagen för att ta reda på var hans män jagade på fältet.
7 Och Nimrod och två av hans män som var med honom kom till den plats där de var, då Esau plötsligt sprang bort från sin gömställe och drog sitt svärd och skyndade sig och sprang till Nimrod och högg av hans huvud.
8 Och Esau utkämpade en förtvivlad strid med de två män som var med Nimrod, och när de ropade på honom, vände sig Esau mot dem och högg ihjäl dem med sitt svärd.
9 Och alla Nimrods mäktiga män, som hade lämnat honom för att gå ut i öknen, hörde ropet på avstånd, och de kände igen de två männens röster, och de sprang för att ta reda på orsaken till det, när de fann sin kung och de två män som var med honom liggande döda i öknen.
10 Och när Esau såg Nimrods hjältar komma på avstånd, flydde han och undkom därigenom; och Esau tog Nimrods värdefulla kläder, som Nimrods far hade testamenterat till Nimrod, och med vilka Nimrod hade segrat över hela landet, och han sprang och gömde dem i sitt hus.
11 Och Esau tog dessa kläder och flydde in i staden för Nimrods mäns skull, och han kom till sin fars hus trött och utmattad av striden, och han var redo att dö av sorg när han närmade sig sin bror Jakob och satte sig framför honom.
12 Och han sade till sin bror Jakob: Se, jag skall dö i dag, och varför saknar jag då förstfödslorätten? Och Jakob handlade vist mot Esau i denna sak, och Esau sålde sin förstfödslorätt till Jakob, ty det var så Herren hade låtit göra.
13 Esaus lott i grottan på Makpelas åker, som Abraham hade köpt av Hets barn till gravplats, sålde också Esau till Jakob, och Jakob köpte allt detta av sin bror Esau för ett vederlag.
14 Och Jakob skrev allt detta i en bok, och han vittnade om det med vittnen, och han förseglade den, och boken förblev i Jakobs händer.
15 Och när Nimrod, Kushs son, dog, lyfte hans män upp honom och förde honom i förfäran och begravde honom i hans stad. Och Nimrod levde i tvåhundrafemton år, sedan dog han.
16 Och de dagar som Nimrod regerade över landets folk var ett hundra åttiofem år; och Nimrod dog genom Esaus svärd i skam och förakt, och Abrahams avkomma orsakade hans död, såsom han hade sett i sin dröm.
17 Och vid Nimrods död delades hans rike i många delar, och alla de delar som Nimrod regerade över återställdes till landets respektive kungar, som återtog dem efter Nimrods död, och allt folket i Nimrods hus var under lång tid förslavade under alla landets andra kungar.

KAPITEL 28

1 I de dagarna, efter Abrahams död, det året lät Herren en svår hungersnöd komma över landet. Medan hungersnöden rasade i Kanaans land, reste sig Isak upp för att dra ner till Egypten på grund av hungersnöden, alldeles som hans far Abraham hade gjort.
2 Och Herren uppenbarade sig den natten för Isak och sade till honom: ”Dra inte ner till Egypten, utan stå upp och bege dig till Abimelek, filistéernas kung, i Gerar och stanna där tills hungersnöden är över.”
3 Och Isak stod upp och begav sig till Gerar, såsom Herren hade befallt honom, och han stannade där ett helt år.
4 När Isak kom till Gerar, såg folket i landet att hans hustru Rebecka var vacker att se på. Gerars invånare frågade Isak om hans hustru. Han sade: "Hon är min syster." Han var rädd för att säga att hon var hans hustru, för att folket i landet skulle döda honom för hennes skull.
5 Och Abimeleks furstar gick och lovordade kvinnan hos kungen, men han svarade dem inte, och han brydde sig inte heller om deras ord.
6 Men han hörde dem säga att Isak hade förklarat henne vara sin syster, så kungen förbehöll sig detta inom sig själv.
7 När Isak hade stannat i landet i tre månader, tittade Abimelek ut genom fönstret och fick se hur Isak lekte med sin hustru Rebecka. Isak bodde ju i kungens förhus, och Isaks hus låg mitt emot kungens hus.
8 Då sade kungen till Isak: ”Vad har du gjort mot oss genom att säga om din hustru: Hon är min syster? Hur lätt

hade inte en av folkets mästarna kunnat ligga med henne, och då hade du dragit skuld över oss."
9 Och Isak sade till Abimelek: "Jag fruktade att dö för min hustrus skull, därför sade jag: Hon är min syster."
10 Vid den tiden gav Abimelek befallning åt alla sina furstar och stormän, och de tog Isak och hans hustru Rebekka och förde dem inför kungen.
11 Och kungen befallde att de skulle klä dem i furstliga kläder och låta dem rida genom stadens gator och ropa ut inför dem i hela landet och säga: "Detta är mannen och detta är hans hustru; den som rör vid denne man eller hans hustru skall dö." Och Isak återvände med sin hustru till kungens hus, och Herren var med Isak, och han fortsatte att bli stor och saknade ingenting.
12 Och Herren lät Isak finna nåd för Abimeleks ögon och för alla hans undersåtars ögon. Abimelek gjorde gott mot Isak, ty Abimelek kom ihåg eden och förbundet som hade slutits mellan hans far och Abraham.
13 Och Abimelek sade till Isak: Se, hela jorden ligger framför dig; bo där det behagar dig, tills du återvänder till ditt land. Och Abimelek gav Isak åkrar och vingårdar och den bästa delen av Gerars land, för att han skulle så och skörda och äta markens frukt, tills hungersnödens dagar vore över.
14 Och Isak sådde i det landet och fick hundrafalt samma år, och Herren välsignade honom.
15 Och mannen blev mäktig och ägde får och nötkreatur och en mängd tjänare.
16 När hungersnödens dagar var över, uppenbarade sig Herren för Isak och sade till honom: "Stå upp, gå ut härifrån och återvänd till ditt land, till Kanaans land." Isak stod upp och återvände till Hebron i Kanaans land, han och allt han tillhörde, såsom Herren hade befallt honom.
17 Efter detta dog Shelak, Arpaksads son, det året, vilket är Jakobs och Esaus artonde levnadsår. Shelak levde i fyra hundra trettiotre år, sedan dog han.
18 Vid den tiden skickade Isak sin yngre son Jakob till Sems och Ebers hus, och han lärde sig Herrens instruktioner. Jakob stannade i Sems och Ebers hus i trettiotvå år. Hans bror Esau gick inte med, ty han ville inte gå med. Han stannade kvar i sin fars hus i Kanaans land.
19 Och Esau jagade ständigt ute på fälten för att hämta hem vad han kunde få, så gjorde Esau alla dagar.
20 Esau var en listig och bedräglig man, en som jagade människors hjärtan och lurade dem. Esau var en tapper man ute på fälten, och med tiden gick han som vanligt ut på jakt; och han kom ända till Seirs fält, det är Edom.
21 Och han stannade i Seirs land och jagade ute i fält i ett år och fyra månader.
22 Och Esau såg där i Seirs land dotter till en kanaans man, och hennes namn var Jehudit, dotter till Beeri, Efers son, av Hets, Kanaans sons, släkter.
23 Och Esau tog henne till hustru och kom till henne. Esau var fyrtio år gammal när han tog henne till sig. Han förde henne till Hebron, det land där hans far hade bott, och bosatte sig där.
24 Och det hände sig i de dagarna, i Isaks hundrationde levnadsår, det vill säga i Jakobs femtionde levnadsår, att Sem, Noas son, dog det året. Sem var sexhundra år gammal när han dog.
25 När Sem dog återvände Jakob till sin far i Hebron i Kanaans land.
26 Och i Jakobs femtiosjätte levnadsår kom folk från Haran, och Rebecka fick höra talas om sin bror Laban, Betuels son.
27 Labans hustru var nämligen ofruktsam på den tiden och födde inga barn, och inga av hans tjänarinnor födde honom några.
28 Herren kom därefter ihåg Adina, Labans hustru, och hon blev havande och födde tvillingdöttrar. Laban gav sina döttrar namnen Lea och Rakel.
29 Och dessa människor kom och berättade detta för Rebecka, och Rebecka gladde sig storligen över att Herren hade besökt hennes bror och att han hade fått barn.

KAPITEL 29

1 Och Isak, Abrahams son, blev gammal och till åren kom, och hans ögon blev tunga av ålderdom; de blev svaga och kunde inte se.
2 Vid den tiden ropade Isak på sin son Esau och sade: "Hämta dina vapen, ditt koger och din båge. Gå ut på marken och skaffa mig vilt. Laga till en smakrik rätt åt mig och bär den till mig, så att jag kan äta den, så att jag kan välsigna dig innan jag dör. Jag har ju blivit gammal och gråhårig."
3 Esau gjorde så; han tog sitt vapen och gick ut på marken för att jaga vilt, som vanligt, för att ge det till sin far, såsom han hade befallt honom, för att välsigna honom.
4 Och Rebecka hörde alla de ord som Isak hade talat till Esau, och hon skyndade sig att kalla till sig sin son Jakob och sade: Så talade din fader till din broder Esau, och så hörde jag. Skynda dig nu att göra vad jag vill säga dig.
5 Gå till hjorden och hämta två fina killingar åt mig, så ska jag hämta den smakliga maten åt din far. Du ska själv ta med dig den, så att han kan äta den innan din bror kommer hem från jakten, så att din far kan välsigna dig.
6 Jakob skyndade sig och gjorde som hans mor hade befallt honom. Han lagade den välsmakande rätten och bar fram den inför sin far, innan Esau hade kommit hem från jakten.
7 Isak sade till Jakob: "Vem är du, min son?" Han sade: "Jag är din förstfödde, Esau. Jag har gjort som du befallde mig. Stå nu upp och ät av min jakt, så att din själ må välsigna mig, som du har lovat mig."
8 Och Isak stod upp och åt och drack, och hans hjärta blev tröstat, och han välsignade Jakob, och Jakob gick bort från sin far. Och så snart Isak hade välsignat Jakob och gått bort från honom, se, Esau kom från sin jakt från marken, och han lagade också en välsmakande rätt och bar den till sin far för att äta av den och välsigna honom.
9 Och Isak sade till Esau: "Vem var det som hade skjutit vilt och fört det till mig innan du kom, och som jag välsignade?" Esau förstod att hans bror Jakob hade gjort detta, och Esaus vrede upptändes mot hans bror Jakob, därför att han hade gjort så mot honom.
10 Esau sade: "Kallas han inte med rätta Jakob? Han har ju två gånger ersatt mig, han har tagit min förstfödslorätt och nu har han tagit min välsignelse." Esau grät mycket. När Isak hörde sin son Esau gråta, sade Isak till Esau: "Vad skall jag göra, min son? Din bror kom listigt och tog din välsignelse." Esau hatade sin bror Jakob för den

välsignelse som hans far hade gett honom, och hans vrede upptändes mot honom.
11 Och Jakob blev mycket rädd för sin bror Esau, och han reste sig upp och flydde till Ebers, Sems sons, hus, och han gömde sig där för sin brors skull. Jakob var sextiotre år gammal när han lämnade Kanaans land från Hebron, och Jakob var gömd i Ebers hus i fjorton år för sin bror Esaus skull, och han fortsatte där att lära sig Herrens vägar och hans budord.
12 När Esau såg att Jakob hade flytt och undkommit honom, och att Jakob med list hade fått välsignelsen, sörjde Esau mycket, och han blev också förargad på sin far och mor. Han reste sig upp och tog sin hustru och gick bort från sin far och mor till Seirs land och bosatte sig där. Där såg Esau en kvinna bland Hets döttrar, som hette Bosmat, dotter till hetiten Elon, och han tog henne till hustru utöver sin första hustru. Esau gav henne namnet Ada, eftersom han sade att välsignelsen vid den tiden hade gått ifrån honom.
13 Och Esau bodde i Seirs land i sex månader utan att se sin far och mor. Därefter tog Esau sina hustrur och reste sig upp och återvände till Kanaans land. Esau lät sina två hustrur bo i sin fars hus i Hebron.
14 Esaus hustrur förargade och retade Isak och Rebecka med sina gärningar, ty de vandrade inte på Herrens vägar, utan tjänade sin fars gudar av trä och sten, såsom deras far hade lärt dem, och de var mer ogudaktiga än sin far.
15 Och de gick efter sina hjärtans onda begär och offrade och brände rökelse åt Baalim, och Isak och Rebecka tröttnade på dem.
16 Och Rebecka sade: ”Jag är trött på mitt liv för Hets döttrars skull. Om Jakob tar sig en hustru bland Hets döttrar, sådana som dessa, som är bland landets döttrar, vad lönar det mig då att leva?”
17 I de dagarna blev Ada, Esaus hustru, havande och födde honom en son. Esau gav den son som han hade fötts namnet Elifas. Esau var sextiofem år gammal när hon födde honom.
18 Och Ismael, Abrahams son, dog i de dagarna, i Jakobs sextiofjärde levnadsår, och Ismaels hela levnadstid blev ett hundra trettiosju år, sedan dog han.
19 När Isak hörde att Ismael var död sörjde han honom, och Isak sörjde honom i många dagar.
20 Och efter fjorton år av Jakobs vistelse i Ebers hus, önskade Jakob att träffa sin far och mor, och Jakob kom till sin fars och mors hus i Hebron, och Esau hade på den tiden glömt vad Jakob hade gjort mot honom genom att ta välsignelsen ifrån honom på den tiden.
21 När Esau såg Jakob komma till sin far och mor, kom han ihåg vad Jakob hade gjort mot honom, och han blev mycket förbittrad mot honom och försökte döda honom.
22 Och Isak, Abrahams son, var gammal och till åren kommen. Esau sade: Nu närmar sig min fars död, och när han dör skall jag döda min broder Jakob.
23 Och detta berättades för Rebecka, och hon skyndade sig och sände bud och lät kalla på sin son Jakob. Hon sade till honom: "Stå upp, gå och fly till Haran till min broder Laban, och stanna där en tid, tills din broders vrede har avvänt sig från dig, och då kan du komma tillbaka."
24 Och Isak kallade till sig Jakob och sade till honom: ”Tag dig ingen hustru bland Kanaans döttrar, ty så befallde vår fader Abraham oss, i enlighet med Herrens ord, som han hade befallt honom: ’Åt din säd skall jag ge detta land. Om dina barn håller det förbund som jag har slutit med dig, skall jag också hålla för dina barn vad jag har lovat dig, och jag skall inte överge dem.’
25 Så hör nu min son min röst, allt vad jag befaller dig, och avstå från att ta en hustru bland Kanaans döttrar. Stå upp och gå till Haran, till din morfar Betuels hus, och ta dig därifrån en hustru bland din morbror Labans döttrar.
26 Se dig därför till hands, att du inte glömmer Herren, din Gud, och alla hans vägar i det land du kommer till, och att du inte sluter dig till landets folk, jagar efter fåfänglighet och överger Herren, din Gud.
27 Men när du kommer till landet och tjänar Herren där, vik inte av, vare sig till höger eller vänster, från den väg som jag befallde dig och som du har lärt dig.
28 Och må Gud den allsmäktige ge dig ynnest inför jordens folk, så att du kan ta dit en hustru enligt ditt tycke, en som är god och rättrådig i Herrens vägar.
29 Och må Gud ge dig och din avkomma din fader Abrahams välsignelse och göra dig fruktsam och föröka dig, och må du bliva en mängd folk i det land dit du går. Och må Gud låta dig återvända till detta land, ditt faders boningsland, med barn och med stora rikedomar, med glädje och med fröjd.
30 Och Isak hade fullbordat sina befallningar och välsignelser åt Jakob, och han gav honom många gåvor, silver och guld, och lät honom gå. Och Jakob lyssnade till sin far och mor; han kysste dem och stod upp och begav sig till Paddan-Aram. Och Jakob var sjuttiosju år gammal när han drog ut från Kanaans land, från Beer-Sheba.
31 När Jakob drog iväg för att gå till Haran, kallade Esau på sin son Elifas och talade i hemlighet till honom och sade: Skynda dig nu, ta ditt svärd i din hand och förfölj Jakob och gå framför honom på vägen, och håll dig i lur efter honom, och döda honom med ditt svärd i ett av bergen, och ta allt vad han tillhör och kom tillbaka.
32 Och Elifas, Esaus son, var en duktig man och skicklig med båge, såsom hans far hade lärt honom. Han var en framstående jägare i fält och en tapper man.
33 Elifas gjorde som hans far hade befallt honom. Elifas var vid den tiden tretton år gammal. Elifas stod upp och gick och tog med sig tio av sin mors bröder och förföljde Jakob.
34 Och han följde Jakob noga och höll sig i lur efter honom vid Kanaans lands gräns mitt emot staden Sikem.
35 Och Jakob såg Elifas och hans män förfölja honom, och Jakob stannade kvar på den plats dit han var på väg för att förstå vad detta var, ty han visste ingenting. Elifas drog sitt svärd och gick framåt, han och hans män, mot Jakob. Jakob sade till dem: Vad har ni att göra med att ni har kommit hit, och vad betyder det att ni förföljer med era svärd?
36 Elifas kom fram till Jakob, och han svarade honom: ”Så befallde min far mig, och nu skall jag inte avvika från de befallningar som min far gav mig.” När Jakob såg att Esau hade sagt till Elifas att han skulle använda våld, gick Jakob fram och bad till Elifas och hans män och sade till honom:
37 Se, allt vad jag har och som min far och mor gav mig, ta det till dig och gå ifrån mig, och döda mig inte, och må detta räknas som rättfärdighet för dig.

38 Och Herren lät Jakob finna nåd för Elifas, Esaus son, och hans män, och de lyssnade till Jakobs röst och dödade honom inte. Elifas och hans män tog allt som Jakob ägde, jämte det silver och guld som han hade fört med sig från Beer-Sheba; de lämnade ingenting kvar åt honom.
39 Elifas och hans män gick bort från honom och återvände till Esau i Beer-Sheba. De berättade för honom allt som hade hänt dem med Jakob, och de gav honom allt som de hade tagit från Jakob.
40 Och Esau blev vred på sin son Elifas och på de män som var med honom, därför att de inte hade dödat Jakob.
41 Och de svarade och sade till Esau: Eftersom Jakob bad oss i denna sak att inte döda honom, upptändes vår medlidande med honom, och vi tog allt som tillhörde honom och förde det till dig. Och Esau tog allt silver och guld som Elifas hade tagit från Jakob och förvarade det i sitt hus.
42 Vid den tiden, när Esau såg att Isak hade välsignat Jakob och befallt honom och sagt: Du skall inte ta dig en hustru bland Kanaans döttrar, och att Kanaans döttrar voro onda i Isaks och Rebeckas ögon,
43 Sedan gick han till sin farbror Ismaels hus, och utöver sina äldre hustrur tog han Maklat, Ismaels dotter, Nebajots syster, till hustru.

KAPITEL 30

1 Och Jakob fortsatte sin resa till Haran, och han kom till berget Moria, och han stannade där hela natten nära staden Lus. Och Herren uppenbarade sig där för Jakob den natten, och han sade till honom, Jag är Herren, Abrahams Gud och Isaks Gud. Det land där du ligger skall jag ge dig och din säd.
2 Och se, jag är med dig och skall bevara dig vart du än går, och jag skall föröka din avkomma som himlens stjärnor, och jag skall låta alla dina fiender falla inför dig; och när de för krig mot dig skall de inte få övertaget över dig, och jag skall föra dig tillbaka till detta land med glädje, med barn och med stora rikedomar.
3 Och Jakob vaknade ur sin sömn och gladde sig mycket över den syn han hade sett; och han gav platsen namnet Betel.
4 Och Jakob reste sig upp från den platsen full av glädje, och när han gick kände han lättnad i sina fötter av glädje. Han begav sig därifrån till Österns barns land och återvände till Haran och satte sig vid herdens brunn.
5 Och där fann han några män som var på väg från Haran för att valla deras hjordar. Jakob frågade dem, och de sade: Vi är från Haran.
6 Och han frågade dem: ”Känner ni Laban, Nahors son?” De svarade: ”Vi känner honom, och se, hans dotter Rakel kommer för att vakta sin fars hjord.”
7 Medan han ännu talade med dem, kom Rakel, Labans dotter, för att vakta sin fars får, ty hon var en herde.
8 När Jakob fick se Rakel, Labans dotter, sin morbror, sprang han fram och kysste henne och brast ut i gråt.
9 Och Jakob berättade för Rakel att han var son till Rebecka, hennes fars syster. Rakel sprang och berättade det för sin far. Men Jakob fortsatte att gråta eftersom han inte hade något med sig att ta med till Labans hus.
10 När Laban hörde att hans systerson Jakob hade kommit, sprang han till honom och kysste honom och omfamnade honom. Han förde honom in i huset och gav honom bröd, och han åt.
11 Och Jakob berättade för Laban vad hans bror Esau hade gjort mot honom, och vad hans son Elifas hade gjort mot honom på vägen.
12 Och Jakob bodde i Labans hus i en månad, och Jakob åt och drack i Labans hus. Därefter sade Laban till Jakob: Säg mig vad din lön skall vara, ty hur kan du tjäna mig för ingenting?
13 Och Laban hade inga söner utan allenast döttrar, och hans andra hustrur och tjänarinnor var fortfarande ofruktsamma på den tiden. Och dessa är namnen på Labans döttrar som hans hustru Adina hade fött åt honom: den äldre hette Lea och den yngre Rakel; och Lea hade ömtåliga ögon, men Rakel var vacker och vacker att se på, och Jakob älskade henne.
14 Och Jakob sade till Laban: ”Jag vill tjäna dig i sju år för Rakel, din yngre dotter.” Laban samtyckte till detta, och Jakob tjänade Laban i sju år för sin dotter Rakel.
15 Och i Jakobs andra år i Haran, det vill säga i Jakobs sjuttionionde levnadsår, dog Eber, Sems son. Han var fyrahundrasextiofyra år gammal när han dog.
16 Och när Jakob hörde att Eber var död sörjde han djupt och klagade och klagade över honom i många dagar.
17 Och under Jakobs tredje år i Haran födde Bosmat, Ismaels dotter, Esaus hustru, en son, och Esau gav honom namnet Reguel.
18 Och under Jakobs fjärde år i Labans hus besökte Herren Laban och tänkte på honom för Jakobs skull, och han föddes söner. Hans förstfödde son var Beor, hans andre var Alib och den tredje var Korash.
19 Och Herren gav Laban rikedom och ära, söner och döttrar, och mannen blev mycket förmögen för Jakobs skull.
20 Och Jakob tjänade Laban i alla möjliga arbeten på den tiden, i huset och på marken, och Herrens välsignelse var över allt som Laban ägde, i huset och på marken.
21 Och i det femte året dog Jehudit, dotter till Beeri, Esaus hustru, i Kanaans land, och hon hade inga söner utan allena döttrar.
22 Och dessa är namnen på hennes döttrar som hon födde åt Esau: Den äldre hette Marzit och den yngre Puith.
23 När Jehudit dog, reste sig Esau upp och drog till Seir för att jaga ute i marken, som vanligt, och Esau bodde länge i Seirs land.
24 Och i det sjätte året tog Esau, utöver sina andra hustrur, Ahlibama, hivén Sebeons dotter, till hustru, och Esau förde henne till Kanaans land.
25 Och Ahlibama blev havande och födde åt Esau tre söner: Jeus, Jaalan och Kora.
26 Vid den tiden uppstod det i Kanaans land en gräl mellan Esaus herdar och invånarnas herdar i Kanaans land, ty Esaus boskap och ägodelar var för många för att han skulle kunna stanna kvar i Kanaans land, i hans fars hus, och Kanaans land kunde inte bära honom för hans boskaps skull.
27 När Esau såg att hans gräl med invånarna i Kanaans land tilltog, reste han sig upp och tog sina hustrur, sina söner och sina döttrar och allt han ägde, och den boskap

han ägde och all sin egendom som han hade förvärvat i Kanaans land. Han drog bort från landets invånare till Seirs land, och Esau och allt han ägde bosatte sig i Seirs land.
28 Men då och då gick Esau och besökte sin far och mor i Kanaans land, och Esau gifte sig med horeerna och gav sina döttrar åt horeerna Seirs söner.
29 Och han gav sin äldsta dotter Marsit åt Ana, son till Sebeon, sin hustrus bror, och Puit gav han åt Asar, son till horéen Bilhan. Esau bodde sedan i bergen med sina barn, och de blev fruktsamma och förökade sig.

KAPITEL 31

1 Och under det sjunde året, när Jakobs tjänstgöring för Laban var fullbordad, sade Jakob till Laban: Ge mig min hustru, ty min tjänstgöringstid är fullbordad. Och Laban gjorde så, och Laban och Jakob samlade allt folket på den platsen och gjorde en fest.
2 Och på kvällen kom Laban till huset, och därefter kom Jakob dit med festgästerna, och Laban släckte alla lampor som fanns där i huset.
3 Jakob sade till Laban: ”Varför gör du detta mot oss?” Laban svarade: ”Så brukar vi göra i detta land.”
4 Därefter tog Laban sin dotter Lea och förde henne till Jakob. Och när han kom till henne visste Jakob inte att hon var Lea.
5 Och Laban gav sin dotter Lea, sin tjänstekvinna Silpa, till tjänstekvinna.
6 Och allt folket vid festen visste vad Laban hade gjort mot Jakob, men de berättade det inte för Jakob.
7 Och alla grannarna kom den natten till Jakobs hus, och de åt och drack och gladde sig, och spelade inför Lea på tamburiner och med dans, och de svarade inför Jakob: Helea, Helea!
8 Och Jakob hörde deras ord men förstod inte vad de betydde, utan han tänkte att så kunde vara deras sedvänja i detta land.
9 Och grannarna talade dessa ord inför Jakob om natten, och Laban lät släcka alla lampor som fanns i huset den natten.
10 Och om morgonen, när det grydde, vände sig Jakob till sin hustru och såg, och se, det var Lea som hade legat i hans famn. Och Jakob sade: Se, nu vet jag vad grannarna sa i natt, Helea, sade de, och jag visste det inte.
11 Jakob ropade på Laban och sade till honom: ”Vad har du gjort mot mig? Jag tjänade dig för Rakel, och varför har du bedragit mig och gett mig Lea?”
12 Laban svarade Jakob och sade: ”Så brukar man inte göra hos oss att ge den yngre före den äldre. Om du nu vill ta hennes syster till hustru, så ta henne till dig för den tjänst du ska tjäna mig i ytterligare sju år.”
13 Och Jakob gjorde så, och han tog även Rakel till hustru, och han tjänade Laban ytterligare sju år. Och Jakob kom till Rakel, och han älskade Rakel mer än Lea, och Laban gav henne sin tjänarinna Bilha till tjänarinna.
14 När Herren såg att Lea var hatad, öppnade Herren hennes moderliv, och hon blev havande och födde Jakob fyra söner i de dagarna.
15 Och dessa är deras namn: Ruben, Simeon, Levi och Juda. Sedan slutade hon att föda barn.
16 Vid den tiden var Rakel ofruktsam och hade ingen avkomma. Hon avundades sin syster Lea. När Rakel såg att hon inte födde några barn åt Jakob, tog hon sin tjänarinna Bilha till sig, och hon födde åt Jakob två söner, Dan och Naftali.
17 När Lea såg att hon hade upphört att föda barn, tog hon sin tjänarinna Silpa och gav henne åt Jakob till hustru. Jakob kom också till Silpa, och hon födde åt Jakob två söner, Gad och Asher.
18 Och Lea blev åter havande och födde Jakob i de dagarna två söner och en dotter. Dessa var deras namn: Isaskar och Sebulon, och deras syster Dina.
19 Och Rakel var ännu ofruktsam på den tiden, och hon bad till Herren vid den tiden och sade: Herre Gud, kom ihåg mig och besök mig, ty nu kommer min man att förkasta mig, eftersom jag inte har fött honom några barn.
20 Herre Gud, hör nu min bön inför dig och se mitt lidande. Ge mig barn som en av tjänarinnorna, så att jag inte mer får bära min smälek.
21 Och Gud hörde henne och öppnade hennes moderliv, och Rakel blev havande och födde en son. Hon sade: Herren har tagit bort min skam. Och hon gav honom namnet Josef och sade: Må Herren ge mig ytterligare en son. Och Jakob var nittioett år gammal när hon födde honom.
22 Vid den tiden sände Jakobs mor Rebecka sin barnsköterska Debora, Us dotter, och två av Isaks tjänare till Jakob.
23 Och de kom till Jakob i Haran och sade till honom: Rebekka har sänt oss till dig, att du skall återvända till din fars hus, till Kanaans land. Och Jakob lyssnade till dem i det som hans mor hade sagt.
24 Vid den tiden var de andra sju åren som Jakob hade tjänat Laban för Rakel fullbordade, och det var efter fjorton år som han hade bott i Haran som Jakob sade till Laban: Ge mig mina hustrur och låt mig gå, så att jag kan gå till mitt land, ty se, min mor sände bud till mig från Kanaans land att jag skulle återvända till min fars hus.
25 Laban svarade honom: ”Inte så. Om jag har funnit nåd för dina ögon, överge mig inte. Sätt din lön åt mig, så ska jag ge dig den, och stanna kvar hos mig.”
26 Och Jakob sade till honom: Detta är vad du skall ge mig i lön: att jag i dag skall gå igenom hela din hjord och ta bort från dem alla lamm som är spräckliga och brokiga, och de som är bruna bland fåren och getterna. Om du gör detta för mig skall jag återvända och beta din hjord och vakta den som förut.
27 Och Laban gjorde så, och Laban tog bort från sin hjord allt vad Jakob hade sagt och gav det åt honom.
28 Och Jakob överlämnade allt som han hade tagit bort från Labans hjord i sina söners händer, och Jakob vallade resten av Labans hjord.
29 Och när Isaks tjänare, som han hade sänt till Jakob, såg att Jakob inte ville återvända med dem till Kanaans land, till sin far, lämnade de honom och återvände hem till Kanaans land.
30 Och Debora stannade kvar hos Jakob i Haran, och hon återvände inte med Isaks tjänare till Kanaans land, utan Debora bodde kvar hos Jakobs hustrur och barn i Haran.
31 Och Jakob tjänade Laban i ytterligare sex år, och när fåren hade fött upp, tog Jakob bort de spräckliga och

brokiga från dem, såsom han hade bestämt med Laban. Och Jakob gjorde så hos Laban i sex år, och mannen förökade sig i överflöd och han fick boskap, tjänarinnor och tjänare, kameler och åsnor.
32 Och Jakob hade två hundra hjordar nötkreatur, och hans boskap var stor och vacker att se på och mycket produktiv, och alla människors släkter önskade få några av Jakobs boskap, ty de var oerhört rika.
33 Och många av människornas söner kom för att skaffa sig en del av Jakobs hjord, och Jakob gav dem ett får till tjänare eller tjänarinnor eller till åsnor eller kameler, eller vad Jakob än begärde av dem, de gav honom.
34 Och Jakob fick rikedom, ära och ägodelar genom dessa affärer med människornas söner, och Labans barn avundades honom för denna ära.
35 Och med tiden hörde han Labans söner säga: Jakob har tagit allt som vår far ägde, och av det som vår far ägde har han förvärvat all denna ära.
36 Och Jakob såg Labans och hans barns ansikte, och se, det var inte mot honom i de dagarna som det hade varit förut.
37 Och Herren uppenbarade sig för Jakob efter sex år och sade till honom: ”Stå upp, gå ut ur detta land och återvänd till ditt födelseland, och jag skall vara med dig.”
38 Och Jakob stod upp vid den tiden och satte sina barn och hustrur och allt han tillhörde på kameler, och han gav sig av för att bege sig till Kanaans land till sin far Isak.
39 Och Laban visste inte att Jakob hade gått ifrån honom, ty Laban hade den dagen klippt får.
40 Och Rakel stal sin fars gudabilder och tog dem och gömde dem på kamelen som hon satt på, och hon fortsatte sedan.
41 Och detta är sättet med bilderna: att man tar en förstfödd man och slaktar honom och tar av håret på hans huvud, och tar salt och saltar huvudet och smörjer det med olja, sedan tar man en liten koppartavla eller en guldtavla och skriver namnet på den, och lägger tavlan under sin tunga, och tar huvudet med tavlan under tungan och lägger den i huset, och tänder ljus framför den och bugar sig ner för den.
42 Och när de böjer sig ner för det, talar det till dem i alla frågor de ber det om, genom kraften av namnet som är skrivet i det.
43 Och somliga tillverkar dem i gestalter av människor, av guld och silver, och går till dem i tider som är kända för dem, och gestalterna tar emot stjärnornas inflytande och berättar för dem framtida ting, och på detta sätt var de bilder som Rakel stal från sin far.
44 Och Rakel stal dessa gudabilder som tillhörde hennes far, för att Laban inte skulle få veta genom dem vart Jakob hade gått.
45 Och Laban kom hem och frågade om Jakob och hans hushåll, men han fanns inte att finna. Laban sökte efter sina gudabilder för att få veta vart Jakob hade gått, men kunde inte finna dem. Han gick till några andra gudabilder och frågade dem, och de berättade för honom att Jakob hade flytt från honom till sin fars land, till Kanaans land.
46 Då stod Laban upp och tog sina bröder och alla sina tjänare, och han gick ut och förföljde Jakob, och han hann upp honom på Gileads berg.
47 Och Laban sade till Jakob: ”Vad har du gjort mot mig, att du har flytt och bedragit mig och fört mina döttrar och deras barn bort som fångar, tagna med svärd?”
48 Och du lät mig inte kyssa dem och skicka dem iväg med glädje, utan du stal mina gudar och gick din väg.
49 Och Jakob svarade Laban och sade: ”Jag fruktade att du skulle ta dina döttrar med våld ifrån mig. Och nu, hos vilken du än finner dina gudar, skall han dö.”
50 Och Laban sökte efter bilderna och undersökte alla Jakobs tält och kärl, men fann dem inte.
51 Och Laban sade till Jakob: Vi vilja sluta ett förbund med varandra, och det skall vara ett vittnesbörd mellan mig och dig. Om du förtrycker mina döttrar eller tar dig andra hustrur vid sidan av mina döttrar, skall Gud vara vittne mellan mig och dig i denna sak.
52 Och de tog stenar och gjorde ett hög, och Laban sade: Detta hög skall vara ett vittne mellan mig och dig. Därför kallade han det Gilead.
53 Och Jakob och Laban offrade slaktoffer på berget och åt där vid högen och stannade kvar på berget hela natten. Tidigt på morgonen steg Laban upp och grät med sina döttrar och kysste dem, och sedan återvände han till sin bostad.
54 Och han skyndade sig och skickade iväg sin son Beor, som var sjutton år gammal, med Abikhorof, son till Us, son till Nahor, och med dem var tio män.
55 Och de skyndade sig och gick vidare och gick framför Jakob på vägen, och de kom sedan på en annan väg till Seirs land.
56 Och de kom till Esau och sade till honom: Så säger din bror och släkting, din mors bror Laban, Betuels son:
57 Har du hört vad din bror Jakob har gjort mot mig? Han kom först till mig naken och bar. Jag gick för att möta honom och förde honom till mitt hus med ära. Jag gjorde honom stor och gav honom mina två döttrar till hustrur och även två av mina tjänarinnor.
58 Och Gud välsignade honom för min skull, och han förökade sig i överflöd och fick söner, döttrar och tjänstekvinnor.
59 Han har också en ofantlig mängd får och fäkreatur, kameler och åsnor, och även silver och guld i överflöd; och när han såg att hans rikedom ökade, lämnade han mig medan jag gick för att klippa mina får, och han reste sig upp och flydde i hemlighet.
60 Och han lyfte sina hustrur och barn på kameler, och han förde bort all sin boskap och egendom som han förvärvat i mitt land, och han lyfte sitt ansikte för att gå till sin far Isak, till Kanaans land.
61 Och han tillät mig inte att kyssa mina döttrar och deras barn, utan han förde mina döttrar som fångar, tagna med svärd, och han stal även mina gudar och flydde.
62 Och nu har jag lämnat honom kvar på berget vid Jabukbäcken, honom och allt han tillhör; han saknar ingenting.
63 Om det är din önskan att gå till honom, gå då dit, så finner du honom, och du kan göra med honom vad din själ önskar. Och Labans budbärare kom och berättade allt detta för Esau.
64 Och Esau hörde alla Labans sändebuds ord, och hans vrede upptändes storligen mot Jakob, och han kom ihåg sitt hat, och hans vrede brann inom honom.

65 Esau skyndade sig och tog sina barn och tjänare och sitt hushålls själar, sextio män, och gick och samlade alla horéerna Seirs barn och deras folk, trehundra fyrtio män, och tog alla dessa, fyrahundra män med draget svärd, och gick till Jakob för att hugga ner honom.
66 Och Esau delade detta antal i flera delar, och han tog sina sextio män, sina barn och tjänare, och alla i sitt hushåll, som ett enda huvud, och överlämnade dem åt sin äldste son Elifas.
67 Och de återstående huvudmännen överlämnade han åt horén Seirs sex söner, och han satte var och en av dem över sina släktled och barn.
68 Och hela lägret gick som det var, och Esau gick bland dem mot Jakob, och han ledde dem med hast.
69 Och Labans sändebud lämnade Esau och drog till Kanaans land, och de kom till Rebeckas, Jakobs och Esaus mors, hus.
70 Och de berättade för henne och sade: Se, din son Esau har dragit ut mot sin broder Jakob med fyra hundra man, ty han har hört att han skulle komma, och han har gått bort för att strida mot honom och för att slå honom och ta allt vad han äger.
71 Och Rebecka skyndade sig och sände sjuttiotvå män av Isaks tjänare för att möta Jakob på vägen; ty hon tänkte: Kanske Esau möter honom på vägen.
72 Och dessa budbärare gick på vägen för att möta Jakob, och de mötte honom på vägen till bäcken på andra sidan bäcken Jabuk. Och Jakob sade när han såg dem: Detta läger är bestämt åt mig från Gud. Och Jakob gav den platsen namnet Maknajim.
73 Och Jakob kände igen hela sin fars folk, och han kysste dem och omfamnade dem och följde med dem. Och Jakob frågade dem om hans far och mor, och de sade: De mådde bra.
74 Och dessa budbärare sade till Jakob: Rebecka, din mor, har sänt oss till dig och sagt: Jag har hört, min son, att din broder Esau har dragit ut mot dig på vägen med män från horéerna Seirs barn.
75 Och därför, min son, lyssna till min röst och se med ditt råd vad du vill göra, och när han kommer till dig, bönfall honom och tala inte förhastat till honom, utan ge honom en gåva av vad du äger och av vad Gud har nådat dig med.
76 Och när han frågar dig om dina angelägenheter, dölj ingenting för honom, kanske han vänder sin vrede mot dig och du kan därigenom rädda din själ, du och allt som tillhör dig, ty det är din plikt att ära honom, ty han är din äldre bror.
77 Och när Jakob hörde sin mors ord som budbärarna hade talat till honom, höjde Jakob sin röst och grät bittert, och gjorde som hans mor då befallde honom.

KAPITEL 32

1 Vid den tiden sände Jakob budbärare till sin broder Esau till Seirs land, och han framförde böner till honom.
2 Och han befallde dem och sade: Så skall ni säga till min herre Esau: Så säger din tjänare Jakob: Min herre skall inte tro att den välsignelse som min far har välsignat mig med har visat sig vara mig till nytta.
3 Ty jag har nu varit hos Laban i tjugo år, och han har bedragit mig och ändrat min lön tio gånger, såsom min herre redan har blivit omtalad.
4 Och jag tjänade honom med stor möda i hans hus, och Gud såg efteråt mitt lidande, mitt arbete och mina händers verk, och han lät mig finna nåd och välvilja för hans ögon.
5 Och senare, genom Guds stora barmhärtighet och godhet, skaffade jag mig oxar, åsnor och boskap, tjänare och tjänarinnor.
6 Och nu kommer jag till mitt land och mitt hem till min far och mor, som är i Kanaans land. Och jag har sänt bud för att låta min herre veta allt detta, för att finna nåd för min herres ögon, så att han inte ska tro att jag av egen kraft har vunnit rikedom, eller att den välsignelse som min far har välsignat mig med har varit mig till nytta.
7 Och dessa budbärare kom till Esau och fann honom vid Edoms lands gränser på väg mot Jakob, och fyra hundra män av horéen Seirs barn stod där med draget svärd.
8 Jakobs sändebud berättade för Esau allt vad Jakob hade sagt till dem om Esau.
9 Esau svarade dem med högmod och förakt och sade till dem: ”Jag har sannerligen hört, och det har sannerligen blivit berättat för mig vad Jakob har gjort mot Laban, att han upphöjde honom i sitt hus och gav honom sina döttrar till hustrur, och han fick söner och döttrar, och genom hans resurser växte han i överflöd i rikedom och välstånd i Labans hus.
10 Och när han såg att hans rikedom var stor och hans rikedomar stor, flydde han med allt han ägde från Labans hus. Han förde Labans döttrar bort från deras far, som fångar tagna med svärd, utan att berätta det för honom.
11 Och inte bara mot Laban har Jakob gjort så, utan också mot mig har han gjort så och två gånger ersatt mig, och skall jag då tiga?
12 Nu har jag alltså i dag kommit med mina härar för att möta honom, och jag skall göra med honom vad mitt hjärta önskar.
13 Och budbärarna återvände och kom till Jakob och sade till honom: Vi kom till din bror Esau, och vi berättade för honom allt du sagt, och så har han svarat oss. Och se, han kommer för att möta dig med fyrahundra man.
14 Vet då vad du skall göra, och be till Gud att han skall befria dig från honom.
15 När Jakob hörde vad sin bror hade sagt till Jakobs sändebud, blev han mycket förskräckt och orolig.
16 Och Jakob bad till Herren, sin Gud, och sade: Herre, mina fäders Gud, Abraham och Isak, du sade till mig när jag gick bort från min fars hus:
17 Jag är Herren, din fader Abrahams Gud, och Isaks Gud. Åt dig ger jag detta land och din säd efter dig. Jag skall göra din säd som himlens stjärnor, och du skall breda ut dig till himlens fyra sidor. I dig och i din säd skall alla jordens släkter välsignas.
18 Och du uppfyllde dina ord och gav mig rikedomar, barn och boskap, efter mitt hjärtas innersta önskningar gav du din tjänare. Du gav mig allt vad jag bad dig om, så att jag inte saknade något.
19 Och du sade efteråt till mig: Återvänd till dina föräldrar och till din födelseort, så skall jag fortfarande göra gott för dig.

20 Och nu när jag har kommit, och du har befriat mig från Laban, skall jag falla i Esaus händer, som skall dräpa mig, ja, tillsammans med mina barns mödrar.
21 Så nu, Herre Gud, befria mig också från min bror Esaus hand, ty jag är mycket rädd för honom.
22 Och om jag inte har någon rättfärdighet, så gör det för Abrahams och min fader Isaks skull.
23 Ty jag vet att jag genom godhet och barmhärtighet har förvärvat denna rikedom; nu ber jag dig att befria mig i dag genom din godhet och svara mig.
24 Och Jakob upphörde att be till Herren, och han delade upp folket som var med honom, med får och boskap, i två läger. Hälften gav han åt Damesek, son till Elieser, Abrahams tjänare, som ett läger med sina barn, och den andra hälften gav han åt sin bror Elianus, son till Elieser, som ett läger med sina barn.
25 Och han befallde dem och sade: Håll er på avstånd med era läger, och kom inte för nära varandra. Om Esau då kommer till en lägret och slår det, skall den andra lägret på avstånd undkomma honom.
26 Och Jakob stannade där den natten, och hela natten gav han sina tjänare instruktioner angående styrkorna och sina barn.
27 Och Herren hörde Jakobs bön den dagen, och Herren räddade då Jakob från hans bror Esaus hand.
28 Och Herren sände tre änglar av himlens änglar, och de gick framför Esau och kom till honom.
29 Och dessa änglar uppenbarade sig för Esau och hans folk som två tusen män, ridande på hästar utrustade med alla slags krigsredskap, och de framstode inför Esau och alla hans män som uppdelade i fyra läger, med fyra hövdingar.
30 Och en här drog vidare och de fann Esau komma med fyrahundra man mot sin bror Jakob, och denna här sprang mot Esau och hans folk och skrämde dem, och Esau föll av hästen i panik, och alla hans män skildes från honom på den platsen, ty de var mycket rädda.
31 Och hela lägret ropade efter dem när de flydde för Esau, och alla de krigiska männen svarade och sade:
32 Vi är väl Jakobs tjänare? Vem är Guds tjänare? Vem kan då stå emot oss? Esau sade till dem: ”Min herre och broder Jakob är er herre. Jag har inte sett honom på tjugo år. Nu när jag har kommit för att träffa honom, behandlar ni mig då på det här sättet?”
33 Änglarna svarade honom och sade: Så sant Herren lever, om det inte vore Jakob, som du talar om, din broder, så hade vi inte låtit en enda bli kvar av dig och ditt folk. Bara för Jakobs skull skall vi inte göra dem något.
34 Och detta läger lämnade Esau och hans män och drog därifrån, och Esau och hans män hade lämnat dem ungefär en mil när det andra lägret kom mot honom med alla möjliga vapen, och de gjorde också mot Esau och hans män som det första lägret hade gjort mot dem.
35 Och när de hade lämnat den för att ge sig av, se, då kom den tredje hären mot honom, och de blev alla förskräckta. Esau föll av hästen, och hela hären ropade och sade: "Vi är Jakobs tjänare! Vem är Guds tjänare? Vem kan stå emot oss?"
36 Esau svarade dem åter och sade: ”Ja, Jakob är min herre och er herre, och i tjugo år har jag inte sett hans ansikte. Jag har inte hört i dag att han kommer. Jag gick i dag för att möta honom, och nu gör ni mot mig på detta sätt?”
37 Och de svarade honom och sade till honom: Så sant Herren lever, om det inte vore Jakob din broder, som du sade, så hade vi inte lämnat någon kvar av dig och dina män. Men för Jakobs skull, som du säger är din broder, skall vi inte lägga oss i dig eller dina män.
38 Och även den tredje lägret drog sig ifrån dem, och han fortsatte sin resa med sina män mot Jakob, när den fjärde lägret kom mot honom, och de gjorde också mot honom och hans män som de andra hade gjort.
39 Och när Esau såg det onda som de fyra änglarna hade gjort honom och hans män, blev han mycket rädd för sin bror Jakob och gick i fred för att möta honom.
40 Och Esau dolde sitt hat mot Jakob, ty han fruktade för sitt liv för sin bror Jakobs skull, och eftersom han trodde att de fyra lägren som han hade angripit var Jakobs tjänare.
41 Och Jakob stannade den natten med sina tjänare i deras läger, och han beslöt med sina tjänare att ge Esau en gåva av allt han hade med sig, och av all sin egendom. Och Jakob steg upp följande morgon, han och hans män, och de valde ut en gåva åt Esau bland boskapen.
42 Och detta är den mängd gåvor som Jakob valde ut från sin hjord för att ge till sin broder Esau: Han valde ut tvåhundrafyrtio djur från hjordarna, och han valde ut trettio från kamelerna och åsnorna, och från hjordarna valde han ut femtio kor.
43 Och han lade dem alla i tio hjordar, och han lade varje sort för sig, och han överlämnade dem åt tio av sina tjänare, varje hjord för sig.
44 Och han befallde dem och sade till dem: Håll er på avstånd från varandra och lämna ett avstånd mellan hjordarna. När Esau och de som är med honom möter dig och frågar dig: Vems är du, och vart går du, och vem tillhör allt detta som ligger framför dig? Då skall du säga till dem: Vi är Jakobs tjänare, och vi kommer för att möta Esau i fred. Och se, Jakob kommer efter oss.
45 Och det som ligger framför oss är en gåva sänd från Jakob till hans bror Esau.
46 Och om de frågar dig: Varför dröjer han sig kvar och inte kommer för att möta sin bror och se hans ansikte? Då skall du svara dem: Han kommer med glädje efter oss för att möta sin bror. Ty han tänkte: Jag skall blidka honom med den gåva som han får, och därefter skall jag se hans ansikte. Kanske tar han emot av mig.
47 Så gick hela gåvan vidare i hans tjänares händer, och de drog framför honom den dagen, och han övernattade den natten med sina läger vid Jabukbäckens strand. Sedan steg han upp mitt i natten och tog sina hustrur och sina tjänstekvinnor och allt han ägde, och den natten drog han över Jabuks vadställe.
48 Och när han hade gått över bäcken med allt han ägde, blev Jakob ensam kvar. En man mötte honom, och han brottades med honom den natten ända till dagens grydde. Då gick Jakobs lår ur led under brottningen med honom.
49 Och i gryningen lämnade mannen Jakob där, och han välsignade honom och gick sin väg. Och när Jakob gick över bäcken i gryningen haltade han på sin lår.
50 Och solen gick upp över honom när han hade passerat bäcken, och han kom fram till sin boskaps och sina barns boskap.

51 Och de fortsatte fram till middagstid, och medan de gick fram gick skänken framför dem.
52 Och Jakob lyfte upp sina ögon och fick se, och se, Esau kom långt borta, kommande med många män, vid pass fyra hundra, och Jakob var mycket rädd för sin bror.
53 Och Jakob skyndade sig och delade sina barn åt sina hustrur och sina tjänarinnor, och sin dotter Dina lade han i en kista och överlämnade henne åt sina tjänare.
54 Och han gick framför sina barn och hustrur för att möta sin bror, och han bugade sig ner till marken, ja, han bugade sig ner sju gånger tills han närmade sig sin bror, och Gud lät Jakob finna nåd och ynnest för Esaus och hans mäns ögon, ty Gud hade hört Jakobs bön.
55 Jakobs fruktan och skräck föll över hans broder Esau, ty Esau fruktade Jakob mycket för vad Guds änglar hade gjort mot Esau, och Esaus vrede mot Jakob förvandlades till godhet.
56 Och när Esau såg Jakob springa emot honom, sprang även han emot honom och omfamnade honom och föll honom om halsen, och de kysstes och grät.
57 Och Gud lät fruktan och godhet mot Jakob finna i de mäns hjärtan som följde med Esau, och de kysste också Jakob och omfamnade honom.
58 Och Elifas, Esaus son, grät med sina fyra bröder, Esaus söner, och de kysste honom och omfamnade honom, ty fruktan för Jakob hade fallit över dem alla.
59 Och Esau lyfte upp sina ögon och fick se kvinnorna och deras avkomma, Jakobs barn, gå bakom Jakob och buga sig för Esau längs vägen.
60 Esau sade till Jakob: ”Vilka är dessa som är med dig, min broder? Är de dina barn eller dina tjänare?” Jakob svarade Esau och sade: ”De är mina barn som Gud i nåd har gett din tjänare.”
61 Medan Jakob talade med Esau och hans män, såg Esau hela lägret och frågade Jakob: ”Varifrån har du fått hela lägret som jag mötte igår kväll?” Jakob svarade: ”Att finna nåd för min herres ögon, det är vad Gud nådigt har gett din tjänare.”
62 När skänken kom till Esau, bad Jakob Esau att ta emot skänken som jag har med mig till min herre. Esau sade: Varför har jag detta för avsikt? Behåll det du har.
63 Och Jakob sade: ”Det är min plikt att ge allt detta, eftersom jag har sett ditt ansikte, att du fortfarande lever i fred.”
64 Men Esau vägrade att ta emot gåvan, och Jakob sade till honom: ”Jag ber dig, min herre, om jag har funnit nåd för dina ögon, så ta emot min gåva av mig. Jag har ju sett ditt ansikte, som om jag hade sett ett gudalikt ansikte, eftersom du tyckte om mig.”
65 Esau tog emot gåvan, och Jakob gav också åt Esau silver, guld och bdellium, ty han hade så ansträngt sig att han tog emot den.
66 Och Esau delade boskapen som var i lägret och gav hälften till de män som hade kommit med honom, ty de hade kommit mot lön, och den andra hälften överlämnade han åt sina barn.
67 Och silvret, guldet och bdelliumet gav han åt Elifas, sin äldste son. Esau sade till Jakob: ”Vi stannar hos dig, och vi ska följa dig i sakta mak, tills du kommer till min boning, så att vi kan bo där tillsammans.”
68 Och Jakob svarade sin bror och sade: Jag vill göra som min herre säger till mig, men min herre vet att barnen är späda, och fåren och fäkreaturen med deras ungar som är med mig går långsamt, ty om de gick fort skulle de alla dö, ty du känner deras bördor och deras trötthet.
69 Låt därför min herre gå framför sin tjänare, och jag skall vandra långsamt för barnens och fårens skull, tills jag kommer till min herres bostad i Seir.
70 Esau sade till Jakob: ”Jag vill ge dig några av de människor som är med mig, till att ta hand om dig på vägen och bära din möda och börda.” Han sade: ”Herre, vad behövs det? Jag kan finna nåd för dina ögon.”
71 Se, jag skall komma till dig i Seir för att bo där tillsammans, såsom du har lovat. Gå då med ditt folk, ty jag skall följa dig.
72 Och Jakob sade detta till Esau för att föra Esau och hans män bort från honom, så att Jakob sedan kunde bege sig till sin fars hus i Kanaans land.
73 Och Esau lyssnade till Jakobs röst, och Esau återvände med de fyra hundra män som var med honom på vägen till Seir. Och Jakob och allt som tillhörde honom drog den dagen ända till Kanaans lands yttersta gränser, och han stannade där en tid.

KAPITEL 33

1 Någon tid därefter lämnade Jakob landets gränser och kom till Salems land, det vill säga Sikems stad, som ligger i Kanaans land, och han stannade framför staden.
2 Och han köpte en bit av åkern som låg där av Hamors barn, landets folk, för fem siklar.
3 Och Jakob byggde sig där ett hus och slog upp sitt tält där och gjorde hyddor åt sin boskap. Därför kallade han platsen Suckot.
4 Och Jakob stannade i Suckot i ett år och sex månader.
5 Vid den tiden gick några av landets invånares kvinnor till staden Sikem för att dansa och glädjas med stadens döttrar. Och när de gick ut gick även Rakel och Lea, Jakobs hustrur, med sina familjer för att se stadens döttrars glädje.
6 Och Dina, Jakobs dotter, följde också med dem och såg stadens döttrar, och de stannade där inför dessa döttrar, medan alla stadens invånare stod bredvid dem för att se deras glädjedåd, och alla stadens stormän var där.
7 Och Sikem, Hamors son, landets furste, stod också där för att se på dem.
8 Och Sikem såg Dina, Jakobs dotter, sitta med sin mor framför stadens döttrar, och flickan behagade honom mycket. Där frågade han sina vänner och sitt folk: Vems dotter är den som sitter bland kvinnorna och som jag inte känner i denna stad?
9 Och de sade till honom: ”Detta är sannerligen Jakobs dotter, Isaks son, hebrén, som har bott i denna stad en tid. När det rapporterades att landets döttrar skulle gå ut för att glädjas, gick hon med sin mor och sina tjänarinnor för att sitta bland dem, som du ser.”
10 Och Sikem fick se Dina, Jakobs dotter, och när han såg på henne, hängde hans själ sig vid Dina.
11 Och han sände bud och lät föra henne med våld, och Dina kom till Sikems hus och tog henne med våld och låg med henne och förödmjukade henne, och han älskade henne oerhört och lät henne bo i sitt hus.

12 Och de kom och berättade detta för Jakob. När Jakob hörde att Sikem hade vanhelgat hans dotter Dina, sände Jakob tolv av sina tjänare för att hämta Dina från Sikems hus. De gick och kom till Sikems hus för att hämta Dina därifrån.
13 När de kom dit, gick Sikem ut till dem med sina män och drev dem bort från sitt hus. Han tillät dem inte att komma fram till Dina. Sikem satt där och kysste och omfamnade henne inför deras ögon.
14 Jakobs tjänare kom tillbaka och berättade för honom: ”När vi kom, drev han och hans män bort oss, och så gjorde Sikem med Dina inför våra ögon.”
15 Och Jakob visste dessutom att Sikem hade vanhelgat hans dotter, men han sa ingenting, och hans söner vallade hans boskap ute på marken, och Jakob teg tills de kom tillbaka.
16 Innan hans söner kom hem skickade Jakob två av sina tjänares döttrar för att ta hand om Dina i Sikems hus och stanna hos henne. Sikem skickade också tre av sina vänner till sin far Hamor, son till Kiddekem, son till Pered, och lät säga: ”Skaffa mig den här flickan till hustru.”
17 Och Hamor, hivéen Kiddekems son, kom till sin son Sikems hus och satte sig framför honom. Då sade Hamor till sin son: Sikem, finns det då ingen kvinna bland ditt folks döttrar, att du skulle vilja ta en hebreisk kvinna, som inte är av ditt folk?
18 Och Sikem sade till honom: ”Henne allena skall du skaffa åt mig, ty hon är ljuvlig för mig.” Och Hamor gjorde som sin son hade sagt, ty han var högt kär.
19 Och Hamor gick ut till Jakob för att tala med honom om denna sak. Och när han hade gått bort från sin son Sikems hus, innan han kom till Jakob för att tala med honom, se, då hade Jakobs söner kommit från marken, så snart de hörde vad Sikem, Hamors son, hade gjort.
20 Och männen var mycket bedrövade över sin syster, och de kom alla hem upphettade av vrede, innan det var dags att samla in sin boskap.
21 Och de kom och satte sig ner inför sin far och talade till honom i vredesmod och sade: Sannerligen är döden värd denne man och hans hushåll, ty Herren, hela jordens Gud, befallde Noa och hans barn att man aldrig får plundra eller begå äktenskapsbrott. Se, nu har Sikem både härjat och begått otukt med vår syster, och inte en enda av alla invånarna i staden sade ett ord till honom.
22 Du vet och förstår att dödsdomen tillkommer Sikem och hans far och hela staden för det han har gjort.
23 Medan de talade inför sin far om denna sak, se, då kom Hamor, Sikems far, för att tala till Jakob vad hans son hade sagt om Dina, och han satt där inför Jakob och hans söner.
24 Och Hamor talade till dem och sade: Min son Sikems själ längtar efter er dotter. Jag ber er att ge henne åt honom till hustru och gifta er med oss. Ge oss era döttrar, så skall vi ge er våra döttrar, och ni skall bo hos oss i vårt land, och vi skall vara som ett folk i landet.
25 Ty vårt land är mycket vidsträckt, så bo där och handla där och skaffa er besittningar där, och gör där vad ni vill, och ingen skall hindra er genom att säga ett ord till er.
26 Och Hamor upphörde att tala med Jakob och hans söner, och se, hans son Sikem hade kommit efter honom, och han satte sig framför dem.
27 Och Sikem talade inför Jakob och hans söner och sade: Må jag finna nåd för era ögon, så att ni ger mig er dotter. Vad ni än säger till mig, det skall jag göra för henne.
28 Begär av mig en riklig hemgift och gåvor, så skall jag ge dig det. Vad du än säger till mig skall jag göra. Vem det än är som sätter sig upp mot dina befallningar, han skall dö. Ge mig bara flickan till hustru.
29 Simeon och Levi svarade Hamor och hans son Sikem med falska ord: ”Allt som ni har sagt till oss vill vi göra för er.”
30 Och se, vår syster är i ditt hus, men håll dig borta från henne tills vi har sänt bud till vår far Isak om denna sak, ty vi kan ingenting göra utan hans samtycke.
31 Ty han känner vår fader Abrahams vägar, och vad han än säger till oss skall vi berätta för er, vi skall inte dölja något för er.
32 Och Simeon och Levi talade detta till Sikem och hans far för att finna en förevändning och rådfråga om hur man skulle göra med Sikem och hans stad i denna sak.
33 När Sikem och hans far hörde Simeons och Levis ord, tyckte de att det var gott, och Sikem och hans far gick hem.
34 Och när de hade gått, sade Jakobs söner till sin far: Se, vi vet att döden kommer att drabba dessa ogudaktiga och deras stad, eftersom de överträdde det som Gud hade befallt Noa och hans barn och hans avkomma efter dem.
35 Och även därför att Sikem gjorde detta mot vår syster Dina och vanhelgade henne, ty sådant ska aldrig förekomma bland oss.
36 Så vet nu och se vad du ska göra, och sök råd och förevändning om vad som ska göras med dem, för att döda alla invånare i denna stad.
37 Simeon sade till dem: ”Här är ett riktigt råd till er: Säg till dem att omskära alla manliga män, liksom vi är omskurna. Om de inte vill göra det, tar vi vår dotter ifrån dem och går vår väg.”
38 Och om de går med på att göra detta och vill göra det, då när de har sjunkit ner av smärta, skall vi anfalla dem med våra svärd, som mot en som är stilla och fredlig, och vi skall döda varje manlig person bland dem.
39 Och Simeons råd behagade dem, och Simeon och Levi beslöt att göra med dem som det var föreslaget.
40 Nästa morgon kom Sikem och hans far Hamor tillbaka till Jakob och hans söner för att tala om Dina och höra vad Jakobs söner skulle svara på deras ord.
41 Jakobs söner talade falskt till dem och sade: Vi berättade för vår fader Isak allt vad ni sagt, och era ord behagade honom.
42 Men han talade till oss och sade: Så befallde hans fader Abraham honom från Gud, hela jordens Herre: Var och en som inte är av hans ättlingar och vill ta en av hans döttrar till hustru, han skall låta omskära alla hans manliga släktingar, såsom vi är omskurna, och sedan skall vi ge honom vår dotter till hustru.
43 Nu har vi berättat för dig om alla våra vägar som vår far har talat till oss, ty vi kan inte göra det som du har talat till oss, att ge vår dotter åt en oomskuren man, ty det är en skam för oss.
44 Men härmed vill vi samtycka till er, att ge er vår dotter, och vi vill också ta era döttrar till oss och bo bland er och vara ett enda folk, såsom ni har lovat, om ni lyssnar till oss

och vill bli som vi, att omskära alla manliga som tillhör er, såsom vi är omskurna.
45 Och om ni inte lyssnar till oss och låter omskära alla manliga, så som vi har blivit omskurna, precis som vi har befallt, då kommer vi till er och tar vår dotter från er och går vår väg.
46 Och Sikem och hans far Hamor hörde Jakobs söners ord, och detta behagade dem mycket. Sikem och hans far Hamor skyndade sig att göra vad Jakobs söner önskade, ty Sikem höll mycket av Dina, och hans själ var fäst vid henne.
47 Och Sikem och hans far Hamor skyndade sig till stadsporten och samlade alla männen i sin stad och framförde Jakobs söners ord till dem:
48 Vi kom till dessa män, Jakobs söner, och vi talade med dem om deras dotter, och dessa män kommer att gå med på att göra enligt våra önskemål, och se, vårt land är av stor utsträckning för dem, och de kommer att bo i det och handla där, och vi kommer att vara ett folk; vi kommer att ta deras döttrar, och våra döttrar kommer vi att ge dem till hustrur.
49 Men endast på detta villkor skall dessa män gå med på att göra detta, att alla manliga bland oss blir omskurna, såsom de är omskurna, såsom deras Gud befallt dem. Och när vi har gjort enligt deras befallningar att bli omskurna, då skall de bosätta sig bland oss, tillsammans med sin boskap och sina ägodelar, och vi skall vara som ett folk med dem.
50 När alla männen i staden hörde vad Sikem och hans far Hamor hade sagt, gick alla männen i staden med på förslaget och lydde och lät omskäras, ty Sikem och hans far Hamor var högt ansedda av dem, eftersom de var landets furstar.
51 Nästa dag steg Sikem och hans far Hamor upp tidigt på morgonen och samlade alla män i sin stad mitt i staden. De kallade till sig Jakobs söner, och de omskar alla manliga män bland dem den dagen och nästa dag.
52 Och de omskar Sikem och hans far Hamor och Sikems fem bröder. Sedan reste de sig var och en och gick hem, ty detta hade kommit från Herren mot staden Sikem, och från Herren var Simeons råd i denna sak, för att Herren skulle ge staden Sikem i Jakobs två söners händer.

KAPITEL 34

1 Och antalet av alla omskurna av mankön var sex hundra fyrtiofem män och två hundra fyrtiosex barn.
2 Men Kiddekem, Pereds son, Hamors far, och hans sex bröder ville inte lyssna till Sikem och hans far Hamor, och de ville inte omskära sig, ty Jakobs söners förslag var motbjudande för dem, och deras vrede upptändes storligen över att stadens invånare inte hade lyssnat till dem.
3 Och på kvällen den andra dagen fann de åtta små barn som inte var omskurna, ty deras mödrar hade gömt dem för Sikem och hans far Hamor och för männen i staden.
4 Och Sikem och hans far Hamor sände bud och lät hämta dem till omskärelse. Då stormade Kiddekem och hans sex bröder dem med sina svärd och försökte döda dem.
5 Och de försökte döda även Sikem och hans far Hamor, och de försökte döda Dina tillsammans med dem för denna saks skull.
6 Och de sade till dem: Vad är det här ni har gjort? Finns det inga kvinnor bland era bröder, kanaanéernas döttrar, eftersom ni vill ta till er hebreiska döttrar, som ni inte kände förut, och nu vill göra denna gärning som era fäder aldrig har befallt er?
7 Tror du att du skall lyckas genom denna gärning som du har utfört? Och vad skall du svara dina bröder, kanaanéerna, i denna sak, som kommer imorgon och frågar dig om detta?
8 Och om er handling inte synes rätt och god i deras ögon, vad skall ni då göra för era liv, och jag för våra liv, eftersom ni inte har lyssnat till våra röster?
9 Och om landets invånare och alla dina bröder, Hams barn, får höra talas om din gärning och säger:
10 För en hebreisk kvinnas skull gjorde Sikem och hans far Hamor och alla invånare i deras stad vad de inte hade känt till och som deras förfäder aldrig hade befallt dem. Vart vill ni då fly eller vart vill ni dölja er skam, alla era dagar inför era bröder, Kanaans invånare?
11 Nu kan vi därför inte stå emot det som ni har gjort, och vi kan inte heller tyngas av detta ok som våra fäder inte har befallt oss.
12 Se, i morgon skall vi gå och samla alla våra bröder, de kanaaneiska bröder som bor i landet, och vi skall alla komma och slå dig och alla dem som förtröstar på dig, så att ingen kvarleva blir kvar av dig eller dem.
13 När Hamor och hans son Sikem och alla invånare i staden hörde Kiddekems och hans bröders ord, blev de förskräckta för sina liv vid tanken på deras ord och ångrade vad de hade gjort.
14 Och Sikem och hans far Hamor svarade sin far Kiddekem och hans bröder och sade: Alla de ord som ni har talat till oss är sanna.
15 Säg nu inte, och tro inte i era hjärtan att det var för hebréernas kärlek som vi gjorde detta som våra fäder inte befallde oss.
16 Men eftersom vi såg att det inte var deras avsikt och önskan att gå med på våra önskemål angående deras dotter att vi skulle ta henne till oss, annat än på detta villkor, lyssnade vi till deras röster och utförde denna gärning som ni såg, för att uppfylla vår önskan från dem.
17 Och när vi har fått vår begäran från dem, skall vi återvända till dem och göra med dem vad ni säger till oss.
18 Vi bönfaller er därför att vänta och dröja tills vårt kött är helat och vi återigen blir starka, och vi skall då tillsammans gå emot dem och göra med dem vad som är i era hjärtan och i våra.
19 Och Dina, Jakobs dotter, hörde alla dessa ord som Kiddekem och hans bröder hade talat, och vad Hamor och hans son Sikem och invånarna i deras stad hade svarat dem.
20 Och hon skyndade sig och skickade en av sina tjänstekvinnor, som hennes far hade sänt för att ta hand om henne i Sikems hus, till hennes far Jakob och till hennes bröder och lät säga:
21 Så rådde Kiddekem och hans bröder angående er, och så svarade Hamor, Sikem och stadens invånare dem.
22 Och när Jakob hörde dessa ord fylldes han av vrede och blev förbittrad på dem, och hans vrede upptändes mot dem.
23 Simeon och Levi svor och sade: ”Så sant Herren lever, hela jordens Gud, imorgon vid den här tiden skall inte en enda kvarleva finnas kvar i hela staden.”

24 Och tjugo unga män som inte var omskurna hade gömt sig, och dessa unga män stred mot Simeon och Levi, och Simeon och Levi dödade arton av dem, och två flydde för dem och undkom till några kalkgropar som fanns i staden, och Simeon och Levi sökte efter dem, men kunde inte hitta dem.
25 Simeon och Levi vandrade omkring i staden och dödade alla invånare med svärdsegg, och de lämnade ingen kvarleva.
26 Och det uppstod en stor förfäran mitt i staden, och stadens invånares rop steg upp till himlen, och alla kvinnor och barn ropade högt.
27 Och Simeon och Levi förintade hela staden; de lämnade inte en enda man kvar i hela staden.
28 Och de dödade Hamor och hans son Sikem med svärdsegg, och de förde Dina bort från Sikems hus och drog därifrån.
29 Jakobs söner gick och återvände och överföll de slagna och plundrade all deras egendom som fanns i staden och på fälten.
30 Medan de tog byte reste sig trehundra män och kastade stoft på dem och stenade dem. Simeon vände sig då mot dem och dödade dem alla med svärdsegg. Simeon vände sig sedan mot Levi och kom in i staden.
31 Och de tog bort sina får och sina oxar och sin boskap, och även resten av kvinnorna och småbarnen, och de ledde bort alla dessa, och de öppnade en port och gick ut och kom till sin far Jakob med kraft.
32 När Jakob såg allt vad de hade gjort med staden och det byte de hade tagit från dem, blev han mycket vred på dem och sade till dem: ”Vad har ni gjort mot mig? Jag har fått ro bland landets kanaaneiska invånare, och ingen av dem har bemött mig.”
33 Och nu har du gjort mig till en motbjudande gest för landets invånare, bland kanaanéerna och perisséerna, och jag är ju bara en liten skara. De skall alla samlas mot mig och döda mig när de hör talas om ditt arbete med sina bröder, och jag och mitt hushåll skall förgöras.
34 Simeon och Levi och alla deras bröder med dem svarade sin fader Jakob och sade till honom: ”Vi bor ju kvar i landet. Skall Sikem göra så mot vår syster? Varför tiger du om allt vad Sikem har gjort? Skall han behandla vår syster som en sköka på gatorna?”
35 Och antalet kvinnor som Simeon och Levi förde bort från staden Sikem, vilka de inte dödade, var åttiofem som inte hade känt någon man.
36 Och bland dem fanns en ung flicka, vacker att se på och med ett gott utseende, som hette Buna. Simeon tog henne till hustru. Antalet män som de tog till fånga men inte dödade var fyrtiosju, och resten dödade de.
37 Och alla de unga män och kvinnor som Simeon och Levi hade fört bort från staden Sikem blev Jakobs söners tjänare och deras barns efterkommande, ända till den dag då Jakobs söner drog ut ur Egyptens land.
38 När Simeon och Levi hade gått ut ur staden, reste sig de två unga män som var kvar och som hade gömt sig i staden och inte dött bland stadens invånare. De gick in i staden och vandrade omkring i den. De fann staden öde, utan människor och endast gråtande kvinnor. De ropade: ”Se, detta är det onda som hebrén Jakobs söner gjorde mot denna stad, eftersom de i dag förstörde en av de kanaaneitiska städerna och inte fruktade sina liv i hela Kanaans land.”
39 Och dessa män lämnade staden och begav sig till Tapnach, och de kom dit och berättade för Tapnachs invånare allt som hade hänt dem, och allt vad Jakobs söner hade gjort med Sikems stad.
40 Och underrättelsen nådde Jasub, kungen i Tapnach, och han sände män till staden Sikem för att träffa de unga männen, ty kungen trodde inte deras berättelse, utan sade: Hur kunde två män ödelägga en så stor stad som Sikem?
41 Och Jasuvs budbärare kom tillbaka och berättade för honom: Vi kom till staden, och den är ödelagd, där finns inte en enda man, bara gråtande kvinnor; varken får eller boskap finns där, ty allt som fanns i staden tog Jakobs söner.
42 Och Jasub förundrade sig över detta och sade: Hur kunde två män göra något sådant, att förstöra en så stor stad, och inte en enda man kunde stå emot dem?
43 Ty något liknande har inte förekommit sedan Nimrods dagar, och inte ens från den allra avlägsnaste tid har något liknande hänt. Och Jasub, kungen i Tapnach, sade till sitt folk: Var modiga, så skall vi gå och strida mot dessa hebréer och göra med dem som de gjorde med staden, och vi skall hämnas stadens folks sak.
44 Och Jasub, kungen i Tapnach, rådfrågade sina rådgivare om denna sak, och hans rådgivare sade till honom: Ensam skall du inte kunna besegra hebreerna, ty de måste vara mäktiga nog att utföra detta arbete med hela staden.
45 Om två av dem ödelägger hela staden och ingen kan stå emot dem, så kommer de alla att resa sig mot oss och förgöra oss på samma sätt, om du går emot dem.
46 Men om du sänder bud till alla kungarna som omringar oss och låter dem komma samman, då skall vi gå med dem och strida mot Jakobs söner; då skall du segra över dem.
47 Och Jasub hörde sina rådgivares ord, och deras ord behagade honom och hans folk, och han gjorde så. Och Jasub, kungen i Tapnach, sände bud till alla amoréernas kungar som omringade Sikem och Tapnach och lät säga:
48 Följ med mig upp och hjälp mig, så skall vi slå hebrén Jakob och alla hans söner och utrota dem från jorden. Ty så gjorde han med staden Sikem, och du vet inte om det.
49 Och alla amoreernas kungar hörde det onda som Jakobs söner hade gjort mot staden Sikem, och de blev mycket förskräckta över dem.
50 Och amoréernas sju kungar samlades med alla sina härar, vid pass tiotusen man med draget svärd, och de kom för att strida mot Jakobs söner. Och Jakob hörde att amoréernas kungar hade samlats för att strida mot hans söner, och Jakob blev mycket förskräckt, och det gjorde honom orolig.
51 Jakob utbrast mot Simeon och Levi och sade: ”Vad är det för en gärning ni har gjort? Varför har ni gjort mig illa, att ni har fört alla Kanaans barn mot mig för att förgöra mig och mitt hus? Jag och mitt hus har ju varit i ro, och nu har ni gjort detta mot mig och med era handlingar har ni retat landets invånare mot mig.”
52 Juda svarade sin far och sade: ”Var det förgäves som mina bröder Simeon och Levi dödade alla Sikems invånare? Det var väl därför att Sikem hade förödmjukat vår syster och överträtt vår Guds befallning till Noa och hans barn,

eftersom Sikem tog vår syster med våld och begick äktenskapsbrott med henne."
53 Och Sikem gjorde allt detta ont, och inte en enda av invånarna i hans stad ingrep honom och sade: "Varför gör du detta? Sannerligen gick mina bröder och intog staden, och Herren gav den i deras hand, eftersom dess invånare hade överträtt vår Guds bud. Är det då förgäves som de har gjort allt detta?"
54 Och varför är du nu rädd eller orolig, och varför är du missnöjd med mina bröder, och varför är din vrede upptänd mot dem?
55 Vår Gud, som gav staden Sikem och dess invånare i deras hand, han skall också ge alla de kanaaneiska kungar som kommer mot oss i vår hand, och vi skall göra med dem som mina bröder gjorde med Sikem.
56 Var nu lugn angående dem och kasta bort dina farhågor, men förtrösta på Herren vår Gud, och be till honom att hjälpa oss och befria oss, och överlämna våra fiender i våra händer.
57 Då ropade Juda till en av sin fars tjänare: "Gå nu och se var de kungar som kommer mot oss har sina härar."
58 Tjänaren gick då bort och såg sig omkring på långt håll. Han gick upp på Sihonberget mitt emot honom och såg alla kungarnas läger stå ute på fälten. Sedan återvände han till Juda och sade: "Se, kungarna står ute på fälten med alla sina läger, ett folk i oerhörd mängd, likt sanden på havets strand."
59 Och Juda sade till Simeon och Levi och till alla sina bröder: "Var starka och tappra, ty Herren, vår Gud, är med oss. Frukta dem inte."
60 Träd fram, var och en, klädd i sina vapen, sin båge och sitt svärd, så skall vi gå och strida mot dessa oomskurna män. Herren är vår Gud, han skall frälsa oss.
61 Och de reste sig upp och omfamnade var och en sina vapen, stora som små, Jakobs elva söner, och alla Jakobs tjänare med dem.
62 Och alla Isaks tjänare som var med Isak i Hebron, alla kom till dem utrustade med alla möjliga slags krigsredskap, och Jakobs söner och deras tjänare, ett hundra och tolv män, drog mot dessa kungar, och Jakob följde också med dem.
63 Jakobs söner sände bud till sin fader Isak, Abrahams son, i Hebron, det vill säga Kireat-Arba, och lät säga:
64 Vi ber dig för oss till Herren, vår Gud, att du beskyddar oss från kanaanéernas händer som kommer mot oss och ger dem i våra händer.
65 Och Isak, Abrahams son, bad till Herren för sina söner och sade: Herre Gud, du lovade min far och sade: Jag skall föröka din avkomma som himlens stjärnor. Och du lovade mig också och uppfyllde ditt ord, nu när Kanaans kungar kommer samman för att föra krig mot mina barn, eftersom de inte har begått något våld.
66 Herre Gud, hela jordens Gud, förvräng nu dessa kungars råd, så att de inte strider mot mina söner.
67 Och prägla dessa kungars och deras folks hjärtan med mina söners skräck och bringa deras stolthet till sänk, så att de vänder sig bort från mina söner.
68 Och befria mina söner och deras tjänare från dem med din starka hand och utsträckta arm, ty makt och kraft är i din hand att göra allt detta.
69 Och Jakobs söner och deras tjänare gick mot dessa kungar, och de förtröstade på Herren, sin Gud. Och medan de gick, bad även Jakob, deras far, till Herren och sade: O Herre Gud, mäktige och upphöjde Gud, som har regerat från forna dagar, därifrån till nu och för evigt;
70 Du är den som uppviglar krig och får dem att upphöra, i din hand är makt och välde att upphöja och att fälla; må min bön vara välbehaglig inför dig, så att du må vända dig till mig med din barmhärtighet, så att du inger dessa kungars och deras folks hjärtan med mina söners skräck och skrämma dem och deras läger, och med din stora godhet befria alla dem som förtröstar på dig, ty det är du som kan lägga folk under oss och lägga nationer under vår makt.

KAPITEL 35

1 Och alla amoreernas kungar kom och ställde sig ute på fältet för att rådgöra med sina rådgivare om hur man skulle göra med Jakobs söner, ty de var fortfarande rädda för dem och sade: Se, två av dem har dödat hela Sikems stad.
2 Och Herren hörde Isaks och Jakobs böner, och han fyllde alla dessa kungars rådgivares hjärtan med stor fruktan och skräck, så att de enhälligt utropade:
3 Är du dåraktig i dag, eller har du inget förstånd, att du vill strida mot hebréerna, och varför vill du finna nöje i din egen undergång i dag?
4 Se, två av dem kom till staden Sikem utan fruktan eller skräck, och de dödade alla stadens invånare, så att ingen kunde stå emot dem. Hur skall ni då kunna strida mot dem alla?
5 Ni vet ju att deras Gud håller mycket av dem och har gjort underverk för dem, sådant som inte har gjorts sedan forna dagar. Bland alla folkens gudar finns ingen som kan göra sådana mäktiga gärningar som han.
6 Sannerligen räddade han deras fader Abraham, hebrén, från Nimrods hand och från hela hans folks hand, som många gånger hade försökt döda honom.
7 Han räddade honom också från elden som kung Nimrod hade kastat honom i, och hans Gud räddade honom från den.
8 Och vem annan kan göra något liknande? Det var väl Abraham som dödade Elams fem kungar, när de hade rört hans brorson, som på den tiden bodde i Sodom.
9 Och de tog hans tjänare, den trogne i hans hus, och några få av hans män, och de förföljde Elams kungar på en enda natt och dödade dem, och de återlämnade till hans brorson all hans egendom som de hade tagit ifrån honom.
10 Och ni vet säkert att dessa hebréers Gud har stor glädje av dem, och de har också glädje av honom, ty de vet att han befriade dem från alla deras fiender.
11 Och se, genom sin kärlek till sin Gud tog Abraham sin ende och dyrbara son och ämnade offra honom som ett brännoffer åt sin Gud. Och om det inte vore för att Gud hindrade honom från att göra detta, skulle han ha gjort det genom sin kärlek till sin Gud.
12 Och Gud såg alla hans gärningar och svor honom och lovade honom att han skulle befria hans söner och alla hans avkommor från all nöd som skulle drabba dem, eftersom han hade gjort detta och genom sin kärlek till sin Gud kvävt hans medkänsla för sitt barn.
13 Har du inte hört vad deras Gud gjorde med Farao, kungen i Egypten, och med Abimelek, kungen i Gerar,

genom att han tog Abrahams hustru? Han sade om henne: Hon är min syster, så att de inte kunde döda honom för hennes skull och tänka på att ta henne till hustru. Och Gud gjorde med dem och deras folk allt vad du hört talas om.
14 Och se, vi såg själva med våra ögon hur Esau, Jakobs bror, kom till honom med fyrahundra man i avsikt att döda honom, ty han kom ihåg att han hade tagit ifrån honom hans fars välsignelse.
15 Och han gick för att möta honom när han kom från Syrien, för att slå modern med barnen, och vem räddade honom ur hans händer om inte hans Gud som han förtröstade på? Han räddade honom ur hans brors hand och även ur hans fienders hand, och han skall sannerligen åter beskydda dem.
16 Vem vet inte att det var deras Gud som gav dem kraft att göra mot Sikems stad det ont som du hört talas om?
17 Skulle då två män med egen kraft kunna ödelägga en så stor stad som Sikem, om det inte vore för deras Gud, som de förtröstade på? Han sade och gjorde med dem allt detta för att döda stadens invånare i deras stad.
18 Och kan du då besegra dem som har kommit ut tillsammans från din stad för att strida mot dem alla, även om tusen gånger så många fler skulle komma till din hjälp?
19 Ni vet och förstår att ni inte har kommit för att strida mot dem, utan för att kriga mot deras Gud som har utvalt dem. Därför har ni alla kommit i dag för att förgöras.
20 Avhåll er därför nu från detta onda som ni försöker orsaka er själva. Det är då bättre för er att inte gå i strid mot dem, trots att de är få till antalet, ty deras Gud är med dem.
21 När amoreernas kungar hörde alla sina rådgivares ord, fylldes deras hjärtan av skräck, och de fruktade Jakobs söner och vägrade strida mot dem.
22 Och de böjde sina öron till sina rådgivares ord och lyssnade till alla deras ord, och rådgivarnas ord behagade kungarna mycket, och de gjorde så.
23 Och kungarna vände sig om och avstod från Jakobs söner, ty de vågade inte närma sig dem för att föra krig mot dem, ty de var mycket rädda för dem, och deras hjärtan smälte inom dem av sin rädsla för dem.
24 Ty detta kom från Herren till dem, ty han hörde sina tjänare Isaks och Jakobs böner, ty de förtröstade på honom. Och alla dessa kungar återvände den dagen med sina läger, var och en till sin stad, och de stred inte vid den tiden mot Jakobs söner.
25 Och Jakobs söner höll sig den dagen ända till kvällen mitt emot berget Sihon, och när de såg att dessa kungar inte kom för att strida mot dem, återvände Jakobs söner hem.

KAPITEL 36

1 Vid den tiden uppenbarade sig Herren för Jakob och sade: Stå upp, gå till Betel och stanna där, och bygg där ett altare åt Herren som uppenbarar sig för dig, som har räddat dig och dina söner från lidandet.
2 Och Jakob stod upp med sina söner och allt vad han tillhörde, och de gick och kom till Betel enligt Herrens ord.
3 Och Jakob var nittionio år gammal när han drog upp till Betel, och Jakob och hans söner och allt folket som var med honom stannade kvar i Betel i Lus. Där byggde han ett altare åt Herren som hade uppenbarat sig för honom. Och Jakob och hans söner stannade kvar i Betel i sex månader.
4 Vid den tiden dog Debora, Us dotter, Rebeckas sköteska, som hade varit med Jakob; och Jakob begravde henne vid foten av Betel, under en ek som stod där.
5 Och Rebecka, Betuels dotter, Jakobs mor, dog också vid den tiden i Hebron, det vill säga Kireat-Arba, och hon begravdes i Makpelas grotta, som Abraham hade köpt av Hets barn.
6 Och Rebeckas liv var ett hundra trettiotre år, och sedan dog hon. När Jakob hörde att hans mor Rebecka var död, grät han bittert över sin mor och höll en stor sorgestund över henne och över Debora, hennes amma, under eken. Och han gav platsen namnet Allon-Bakut.
7 Och araméen Laban dog i de dagarna, ty Gud slog honom därför att han hade brutit förbundet som var mellan honom och Jakob.
8 Och Jakob var hundra år gammal när Herren uppenbarade sig för honom och välsignade honom och gav honom namnet Israel. Och Rakel, Jakobs hustru, blev havande i de dagarna.
9 Vid den tiden drog Jakob och allt han tillhörde från Betel för att komma till sin fars hus i Hebron.
10 Medan de var på väg, och det ännu bara var ett litet stycke kvar till Efrata, födde Rakel en son. Hon fick svåra födslar och dog.
11 Och Jakob begravde henne vid vägen till Efrat, det är Betlehem, och reste en minnessten på hennes grav, som finns där än i dag. Och Rakels ålder blev fyrtiofem år, sedan dog hon.
12 Och Jakob gav sin son som han hade fött, den som Rakel hade fött honom, namnet Benjamin, ty han var född åt honom i landet till höger.
13 Och efter Rakels död slog Jakob upp sitt tält i hennes tjänarinna Bilhas tält.
14 Och Ruben blev svartsjuk på sin mor Lea för detta skull, och han fylldes av vrede, och han reste sig upp i sin vrede och gick och gick in i Bilhas tält och flyttade därifrån sin fars säng.
15 Vid den tiden togs förstfödslorätten, tillsammans med kungliga och prästerliga ämbeten, bort från Rubens söner, eftersom han hade vanhelgat sin fars säng. Födslorätten gavs till Josef, kungaämbetet till Juda och prästerskapet till Levi, eftersom Ruben hade vanhelgat sin fars säng.
16 Och detta är Jakobs släktled, hans släktled, som föddes åt honom i Paddan-Aram. Jakobs söner var tolv.
17 Leas söner voro Ruben, den förstfödde, och Simeon, Levi, Juda, Isaskar, Sebulon och deras syster Dina; och Rakels söner voro Josef och Benjamin.
18 Silpas, Leas tjänarinnas, söner voro Gad och Aser, och Bilhas, Rakels tjänarinnas, söner voro Dan och Naftali. Dessa var Jakobs söner, som föddes åt honom i Paddan-Aram.
19 Och Jakob bröt upp med sina söner och allt han tillhörde och kom till Mamre, det är Kireat-Arba, som ligger i Hebron, där Abraham och Isak bodde som främlingar. Och Jakob med sina söner och allt han tillhörde bodde hos sin far i Hebron.
20 Och hans bror Esau och hans söner och allt vad han tillhörde drog till Seirs land och bosatte sig där och tog besittningar i Seirs land. Esaus barn var fruktsamma och förökade sig mycket i Seirs land.

21 Och detta är Esaus släktled, som föddes åt honom i Kanaans land. Esaus söner var fem.
22 Och Ada födde åt Esau, hans förstfödde, Elifas, och hon födde åt honom Reguel, och Ahlibama födde åt honom Jeus, Jaelam och Kora.
23 Dessa var Esaus barn, som föddes åt honom i Kanaans land. Elifas, Esaus sons, söner var Teman, Omar, Sefo, Gatam, Kenas och Amalek, och Reguels söner var Nakat, Serak, Sama och Missa.
24 Jeus söner voro Timna, Alva och Jetet, och Jaelams söner voro Ala, Pinor och Kenas.
25 Koras söner voro Teman, Mibsar, Magdiel och Eram. Dessa voro Esaus söners släkter, efter deras furstdömen i Seirs land.
26 Och dessa är namnen på horén Seirs söner, invånarna i Seirs land: Lotan, Sobal, Sibeon, Ana, Disan, Eser och Dison, sju söner.
27 Lotans barn voro Hori och Heman och deras syster Timna, det vill säga Timna. Hon kom till Jakob och hans söner, men de lyssnade inte till henne. Hon gick och blev bihustru åt Elifas, Esaus son, och hon födde åt honom Amalek.
28 Och Sobals söner voro Alvan, Manahat, Ebal, Sefo och Onam, och Sibeons söner voro Aja och Ana. Det var den Ana som fann Jemim i öknen när han vallade sin far Sibeons åsnor.
29 Och medan han vaktade sin fars åsnor, ledde han dem ut i öknen vid olika tidpunkter för att mata dem.
30 Och en dag förde han dem till en av öknarna vid havets strand, mitt emot folkets ödemark. Och medan han matade dem, se, kom en mycket kraftig storm från andra sidan havet och landade på åsnorna som betade där, och de stannade alla stilla.
31 Och därefter kom omkring etthundratjugo stora och fruktansvärda djur ut ur öknen på andra sidan havet, och de kom alla till den plats där åsnorna var, och de ställde sig där.
32 Och dessa djur, från mitten och nedåt, hade gestalten av människobarn, och från mitten och uppåt liknade vissa björnar, och andra keephas, med svansar bakom sig från mellan axlarna som sträckte sig ner till jorden, likt ducheephatens svansar, och dessa djur kom och steg upp och red på dessa åsnor och ledde dem bort, och de försvann än i dag.
33 Och ett av dessa djur närmade sig Ana och slog honom med svansen, och flydde sedan därifrån.
34 Och när han såg detta verk blev han mycket rädd för sitt liv och flydde och kom in i staden.
35 Och han berättade för sina söner och bröder allt som hade hänt honom, och många män gick för att leta efter åsnorna men kunde inte hitta dem, och Ana och hans bröder gick inte mer dit från den dagen efter, ty de var mycket rädda för sina liv.
36 Anas, Seirs sons, barn voro Dishon och hans syster Ahlibama. Dishons barn voro Hemdan, Esban, Jitran och Keran. Esers barn voro Bilhan, Saavan och Akan. Dishons barn voro Us och Aran.
37 Dessa var horéen Seirs barns släkter, efter deras furstdömen i Seirs land.
38 Och Esau och hans barn bodde i horén Seirs land, landets invånare, och de ägde besittningar där och var fruktsamma och förökade sig mycket. Och Jakob och hans barn och allt som tillhörde dem bodde hos sin far Isak i Kanaans land, såsom Herren hade befallt Abraham, deras far.

KAPITEL 37

1 Och i Jakobs etthundrafemte levnadsår, det var det nionde året sedan Jakob bodde med sina barn i Kanaans land, kom han från Paddan-Aram.
2 Och i de dagarna reste Jakob med sina barn från Hebron, och de gick och återvände till staden Sikem, de och allt de tillhörde, och de bosatte sig där, ty Jakobs barn fick goda och bördiga betesmarker för sin boskap i staden Sikem, eftersom staden Sikem då hade blivit återuppbyggd, och där bodde omkring trehundra män och kvinnor.
3 Och Jakob och hans barn och allt som tillhörde honom bodde på den del av åkern som Jakob hade köpt av Hamor, Sikems fader, när han kom från Paddan-Aram, innan Simeon och Levi hade intagit staden.
4 Och alla de kanaanéer och amoréer som omringade staden Sikem hörde att Jakobs söner åter hade kommit till Sikem och bosatt sig där.
5 Och de sade: Skall hebreern Jakobs söner åter komma till staden och bosätta sig där, sedan de har slagit dess invånare och fördrivit dem? Skall de nu återvända och även fördriva dem som bor i staden eller döda dem?
6 Och alla Kanaans kungar samlades återigen, och de kom tillsammans för att kriga mot Jakob och hans söner.
7 Och Jasub, kungen i Tapnach, sände ock till alla sina grannkungar, till Elan, kungen i Gaash, och till Jihuri, kungen i Silo, och till Paraton, kungen i Hasar, och till Susi, kungen i Sarton, och till Laban, kungen i Bet-Khoran, och till Shabir, kungen i Otnajma, och lät säga:
8 Kom upp till mig och hjälp mig, så att vi kan slå hebrén Jakob och hans söner och allt han tillhör, ty de har åter kommit till Sikem för att ta det i besittning och för att döda dess invånare som förut.
9 Och alla dessa kungar samlades och kom med alla sina härar, ett folk oerhört talrikt som sanden på havets strand, och de stod alla mitt emot Tapnach.
10 Och Jasub, kungen i Tapnach, drog ut mot dem med hela sin här, och han lägrade sig med dem mitt emot Tapnach utanför staden, och de delade alla dessa kungar i sju avdelningar, sju läger mot Jakobs söner.
11 Och de sände ett meddelande till Jakob och hans son och lät säga: Kom alla ut till oss, så att vi kan mötas på slätten och hämnas Sikems män som ni dödade i deras stad. Nu skall ni återvända till Sikems stad och bosätta er där och döda dess invånare som förut.
12 Jakobs söner hörde detta och deras vrede upptändes mycket över Kanaans kungars ord, och tio av Jakobs söner skyndade sig och reste sig, och var och en av dem omgjordade sina krigsvapen; och ett hundra och två av deras tjänare var med dem rustade i stridsordning.
13 Och alla dessa män, Jakobs söner, gick med sina tjänare mot dessa kungar, och Jakob, deras far, var med dem, och de stod alla vid Sikems hög.
14 Och Jakob bad till Herren för sina söner och utsträckte sina händer till Herren och sade: O Gud, du är en allsmäktig Gud, du är vår fader, du har format oss och vi är

dina händers verk. Jag ber dig att befria mina söner genom din barmhärtighet från deras fienders hand, som i dag kommer för att strida mot dem och frälsa dem från deras hand, ty i din hand är makt och kraft, att frälsa de få från de många.
15 Och giv mina söner, dina tjänare, hjärtats styrka och kraft att strida mot deras fiender, att kuva dem och låta deras fiender falla inför dem, och låt inte mina söner och deras tjänare dö genom Kanaans barns händer.
16 Men om det tycks dig gott att ta mina söners och deras tjänares liv, ta dem då i din stora nåd genom dina tjänares hand, så att de inte i dag förgås av amoréernas kungars hand.
17 Och när Jakob slutade be till Herren, skakade jorden från sin plats, och solen förmörkades, och alla dessa kungar blev förskräckta och en stor bestörtning grep tag i dem.
18 Och Herren hörde Jakobs bön, och Herren väckte Jakobs söners fruktan och vördnad hos alla kungarna och deras härskaror.
19 Ty Herren lät dem höra vagnars ljud och Jakobs söners ljud av väldiga hästar, och ljudet av en stor här som följde dem.
20 Och dessa kungar greps av stor skräck inför Jakobs söner, och medan de stod i sina kvarter, se, då framryckte Jakobs söner mot dem med etthundratolv män under ett stort och fruktansvärt rop.
21 Och när kungarna såg Jakobs söner närma sig dem, blev de ännu mer panikslagna, och de var benägna att dra sig tillbaka för Jakobs söner som först, och att inte strida mot dem.
22 Men de drog sig inte tillbaka och sade: ”Det skulle vara en skam för oss att dra oss tillbaka så här två gånger för hebréerna.”
23 Och Jakobs söner kom fram och ryckte fram mot alla dessa kungar och deras härar, och de sågo, och se, det var ett mycket mäktigt folk, talrikt som havets sand.
24 Jakobs söner ropade till Herren och sade: ”Hjälp oss, Herre, hjälp oss och svara oss, ty vi förtröstar på dig. Låt oss inte dö för dessa oomskurna mäns hand, som i dag har kommit emot oss.”
25 Och Jakobs söner omgjordade sina krigsvapen, och var och en tog sin sköld och sitt spjut och drog fram till striden.
26 Och Juda, Jakobs son, sprang först före sina bröder, och tio av sina tjänare med honom, och han gick mot dessa kungar.
27 Och Jasub, kungen i Tapnach, drog också ut först med sin här framför Juda, och Juda såg Jasub och hans här komma mot honom, och Judas vrede upptändes, och hans ilska brann inom honom, och han närmade sig striden där Juda riskerade sitt liv.
28 Och Jasub och hela hans här drog fram mot Juda, och han red på en mycket stark och mäktig häst. Jasub var en mycket tapper man, klädd i järn och mässing från topp till tå.
29 Och medan han var på hästen, sköt han pilar med båda händerna framifrån och bakifrån, som han brukade göra i alla sina strider, och han missade aldrig den plats dit han riktade sina pilar.
30 När Jasub kom för att strida mot Juda och avfyrade många pilar mot Juda, band Herren Jasubs hand, och alla pilar som han avfyrade träffade hans egna män.
31 Och trots detta fortsatte Jasub att närma sig Juda för att utmana honom med pilarna, men avståndet mellan dem var ungefär trettio alnar, och när Juda såg Jasub skjuta ut sina pilar mot honom, sprang han mot honom med sin vredesmodiga kraft.
32 Juda tog upp en stor sten från marken, som vägde sextio siklar. Juda sprang mot Jasub och träffade honom med stenen i hans sköld, så att Jasub blev chockad av slaget och föll av sin häst till marken.
33 Och skölden brast sönder ur Jasubs hand, och genom slagets kraft sprang den fram ett avstånd på ungefär femton alnar, och skölden föll ner framför det andra lägret.
34 Och kungarna som följde Jasub såg på avstånd Judas, Jakobs sons, styrka och vad han hade gjort mot Jasub, och de greps av fruktan för Juda.
35 Och de samlades nära Jashubs läger, när de såg hans förvirring, och Juda drog sitt svärd och slog fyrtiotvå män i Jashubs läger, och hela Jashubs läger flydde för Juda, och ingen stod emot honom. De lämnade Jashub och flydde från honom, och Jashub låg fortfarande utsträckt på marken.
36 Och när Jasub såg att alla män i hans läger hade flytt för honom, skyndade han sig och reste sig i skräck mot Juda och stod upp på sina ben mitt emot Juda.
37 Och Jasub hade en dubbelstrid med Juda, sköld mot sköld, och alla Jasubs män flydde, ty de var mycket rädda för Juda.
38 Och Jasub tog sitt spjut i handen för att träffa Juda i huvudet, men Juda hade snabbt fäst sin sköld mot sitt huvud, mot Jasubs spjut, så att Judas sköld fick hugget från Jasubs spjut, och skölden sprack också sönder.
39 När Juda såg att hans sköld var spräckt drog han hastigt sitt svärd och högg Jasub i vristerna och högg av hans fötter, så att Jasub föll till marken och spjutet föll ur hans hand.
40 Och Juda tog hastigt upp Jasubs spjut, högg av hans huvud och kastade det mot hans fötter.
41 När Jakobs söner såg vad Juda hade gjort mot Jasub, flydde de alla till de andra kungarnas led, och Jakobs söner stred mot Jasubs här och mot alla kungarnas härar som var där.
42 Och Jakobs söner lät femton tusen av sina män falla, och de slog dem som om de slog på kalebasser, och resten flydde för sina liv.
43 Men Juda stod fortfarande bredvid Jasubs kropp och klädde av honom hans pansarskjorta.
44 Och Juda tog också bort järnet och kopparn som var omkring Jasub, och se, nio män av Jasubs hövdingar kom för att strida mot Juda.
45 Då skyndade sig Juda och tog upp en sten från marken och träffade med den en av dem i huvudet, så att hans skalle bröts, och kroppen föll också från hästen till marken.
46 Och de åtta hövitsmännen som var kvar, när de såg Judas styrka, blev mycket rädda och flydde, och Juda med sina tio män förföljde dem, och de hann upp dem och dödade dem.
47 Och Jakobs söner slog fortfarande kungarnas arméer, och de dödade många av dem, men dessa kungar stod djärvt upp med sina kaptener och drog sig inte tillbaka från sina platser, och de utbrast mot dem av deras arméer som flydde för Jakobs söner, men ingen ville lyssna på dem, ty de var rädda för sina liv och varnade för att dö.

48 Och alla Jakobs söner, efter att ha slagit kungarnas härar, återvände och trädde fram inför Juda, och Juda höll fortfarande på att döda Jasubs åtta hövdingar och klädde av dem deras kläder.
49 Och Levi såg Elon, kungen i Gaash, komma emot honom med sina fjorton hövitsmän för att slå honom, men Levi visste det inte säkert.
50 Och Elon med sina hövitsmän närmade sig, och Levi vände sig om och såg att han hade utkämpat en strid i bakre delen. Levi sprang då iväg med tolv av sina tjänare, och de gick och dräpte Elon och hans hövitsmän med svärdsegg.

KAPITEL 38

1 Och Jihuri, kungen i Silo, drog upp för att hjälpa Elon, och när han närmade sig Jakob, spände Jakob sin båge som han hade i handen och träffade Jihuri med en pil som orsakade hans död.
2 Och när Ihuri, kungen i Silo, var död, flydde de fyra återstående kungarna från sin plats tillsammans med resten av hövdingarna, och de försökte retirera och sade: Vi har ingen mer styrka hos hebréerna efter att de har dödat de tre kungarna och deras hövdingar som var mäktigare än vi.
3 Och när Jakobs söner såg att de återstående kungarna hade lämnat sin plats, förföljde de dem, och Jakob kom också från Sikems kulle, från den plats där han stod, och de förföljde kungarna och närmade sig dem med sina tjänare.
4 Och kungarna och hövitsmännen med resten av sina härar såg att Jakobs söner närmade sig dem, fruktade de för sina liv och flydde tills de kom till staden Hasar.
5 Och Jakobs söner förföljde dem till porten till Hasars stad, och de anföll kungarna och deras härar med ett stort nederlag, omkring fyra tusen man. Medan de slog kungarnas här, var Jakob upptagen med sin båge och begränsade sig till att slå kungarna, och han dödade dem alla.
6 Och han dräpte Paraton, kungen i Hasar, vid porten till Hasars stad. Därefter slog han Susi, kungen i Sarton, Laban, kungen i Bet-Khorin, och Shabir, kungen i Maknayma. Han dödade dem alla med pilar, en pil till var och en av dem, så att de dog.
7 Och när Jakobs söner såg att alla kungarna var döda och att de var nedbrutna och drog sig tillbaka, fortsatte de att strida mot kungarnas härar mitt emot Hasars port, och de dödade fortfarande omkring fyrahundra av deras män.
8 Och tre män av Jakobs tjänare stupade i den striden, och när Juda såg att tre av hans tjänare hade dött, blev han djupt bedrövad, och hans vrede brann inom honom mot amoréerna.
9 Och alla män som var kvar av kungarnas härar blev mycket rädda för sina liv, och de sprang och bröt upp porten till Hasars stadsmurar, och de gick alla in i staden för att söka säkerhet.
10 Och de gömde sig mitt i staden Hasar, ty staden Hasar var mycket stor och vidsträckt, och när alla dessa härar hade kommit in i staden, sprang Jakobs söner efter dem till staden.
11 Och fyra tappra män, erfarna i strid, drog ut ur staden och ställde sig vid stadens ingång, med draget svärd och spjut i sina händer, och de ställde sig mitt emot Jakobs söner och tillät dem inte att komma in i staden.
12 Och Naftali sprang och kom emellan dem och högg med sitt svärd två av dem och högg av deras huvuden i ett slag.
13 Och han vände sig till de andra två, och se, de hade flytt, och han förföljde dem, hann upp dem, slog dem och dödade dem.
14 Jakobs söner kom till staden och såg, och se, där fanns ytterligare en mur intill staden. De sökte efter murens port men kunde inte finna den. Juda sprang upp på murens topp, och Simeon och Levi följde honom, och de gick alla tre ner från muren in i staden.
15 Och Simeon och Levi dräpte alla män som hade flydd in i staden, och även stadens invånare med deras hustrur och barn dräpte de med svärdsegg, och stadens rop steg upp till himlen.
16 Och Dan och Naftali sprang upp på muren för att se vad som orsakade klagosången, ty Jakobs söner var oroliga för sina bröder, och de hörde stadens invånare gråta och bönfalla och säga: "Ta allt vi äger i staden och gå vår väg, men döda oss inte."
17 När Juda, Simeon och Levi hade slutat slå stadens invånare, gick de upp på muren och kallade till sig Dan och Naftali, som var på muren, och till deras övriga bröder. Simeon och Levi berättade för dem om intåget i staden, och alla Jakobs söner kom för att hämta bytet.
18 Jakobs söner tog bytet från Hasars stad, fåren och nötkreaturen och all egendom, och de tog allt som kunde tas ifrån dem, och lämnade staden den dagen.
19 Och nästa dag begav sig Jakobs söner till Sarton, ty de hade hört att männen från Sarton, som hade stannat kvar i staden, hade samlats för att strida mot dem, därför att de hade dödat sin kung. Sarton var en mycket hög och befäst stad, och den hade en djup vall som omgav staden.
20 Och pelaren på vallen var vida femtio alnar och dess bredd fyrtio alnar, och det fanns ingen plats för någon att komma in i staden på grund av vallen. Och Jakobs söner såg stadens vall och sökte efter en ingång i den men kunde inte finna den.
21 Ty ingången till staden var på baksidan, och var och en som ville komma in i staden kom den vägen och gick runt hela staden, och sedan gick han in i staden.
22 När Jakobs söner såg att de inte kunde hitta vägen in i staden, upptändes deras vrede mycket, och stadens invånare såg att Jakobs söner kom till dem och blev mycket rädda för dem, ty de hade hört talas om deras kraft och vad de hade gjort mot Chasar.
23 Och invånarna i staden Sarton kunde inte gå ut mot Jakobs söner efter att ha samlats i staden för att strida mot dem, av rädsla för att de därigenom skulle kunna ta sig in i staden, men när de såg att de kom emot dem, blev de mycket rädda för dem, ty de hade hört talas om deras styrka och vad de hade gjort mot Chasar.
24 Så tog invånarna i Sarton snabbt bort bron som låg på vägen till staden, från dess plats, innan Jakobs söner kom, och de förde den in i staden.
25 Jakobs söner kom och sökte vägen in i staden, men kunde inte finna den. Stadens invånare gick upp på toppen av muren och såg, och se, Jakobs söner sökte vägen in i staden.
26 Och stadens invånare hånade Jakobs söner från murens topp och förbannade dem. När Jakobs söner hörde hånen blev de mycket upprörda, och deras vrede brann inom dem.

27 Och Jakobs söner blev upprörda över dem, och de reste sig alla och sprang över vallen med all sin kraft, och genom sin kraft tog de sig fram över vallens fyrtio alnar breda bredd.
28 Och när de hade passerat vallen stod de under stadsmuren, och de fann alla stadens portar stängda med järndörrar.
29 Och Jakobs söner kom fram för att bryta upp portarna till staden, men invånarna tillät dem inte, ty från murens topp kastade de stenar och pilar på dem.
30 Och antalet av folket som var på muren var vida fyrahundra man, och när Jakobs söner såg att männen i staden inte lät dem öppna stadens portar, sprang de och besteg murens topp, och Juda drog först upp till stadens östra del.
31 Och Gad och Aser drogo upp efter honom till stadens västra hörn, och Simeon och Levi i norr, och Dan och Ruben i söder.
32 Och männen som var på toppen av muren, stadens invånare, såg att Jakobs söner kom fram till dem, och de flydde alla från muren, gick ner in i staden och gömde sig mitt i staden.
33 Och Isaskar och Naftali, som var kvar under muren, närmade sig och bröt upp stadens portar och tände eld på stadens portar, så att järnet smälte. Och alla Jakobs söner kom in i staden, de och alla deras män, och de stred mot invånarna i staden Sarton och högg ner dem med svärdsegg, och ingen kunde hålla emot dem.
34 Och omkring tvåhundra män flydde från staden, och de gick alla och gömde sig i ett visst torn i staden, och Juda förföljde dem till tornet och rev ner tornet, som föll över männen, och de dog alla.
35 Och Jakobs söner gick uppför vägen till taket på det tornet, och de såg, och se, där fanns ett annat starkt och högt torn på avstånd i staden, och dess topp nådde upp till himlen, och Jakobs söner skyndade sig ner och gick ner, och gick med alla sina män till det tornet, och fann det fullt av omkring trehundra män, kvinnor och småbarn.
36 Och Jakobs söner tillfogade ett stort slag bland männen i tornet och de flydde och flydde från dem.
37 Simeon och Levi förföljde dem, och tolv tappra män kom ut mot dem från den plats där de hade gömt sig.
38 Och dessa tolv män förde en hård strid mot Simeon och Levi, och Simeon och Levi kunde inte segra över dem, och dessa tappra män bröt sönder Simeons och Levis sköldar, och en av dem högg i Levis huvud med sitt svärd, när Levi hastigt satte sin hand mot hans huvud, ty han var rädd för svärdet, och svärdet träffade Levis hand, och det fattades föga för att Levis hand skulle huggas av.
39 Och Levi grep den tappre mannens svärd i hans hand och tog det med våld från mannen, och med det högg han den tappre mannen i huvudet, så att han högg av hans huvud.
40 Elva män trädde fram för att strida mot Levi, ty de såg att en av dem var dödad. Jakobs söner stred, men Jakobs söner kunde inte besegra dem, ty dessa män var mycket mäktiga.
41 När Jakobs söner såg att de inte kunde besegra dem, lät Simeon skrika högt och fruktansvärt, och de elva hjältarna blev förbluffade av ljudet av Simeons skrik.
42 Och Juda kände på avstånd igen ljudet av Simeons rop, och Naftali och Juda sprang med sina sköldar till Simeon och Levi, och fann dem strida mot dessa mäktiga män, oförmögna att besegra dem eftersom deras sköldar var brutna.
43 När Naftali såg att Simeons och Levi sköldar var brutna, tog han två sköldar från sina tjänare och gav dem till Simeon och Levi.
44 Och Simeon, Levi och Juda stred den dagen alla tre mot de elva hjältarna ända till solnedgången, men de kunde inte besegra dem.
45 Och detta berättades för Jakob, och han blev djupt bedrövad och bad till Herren, och han och hans son Naftali drog mot dessa hjältar.
46 Och Jakob gick fram och spände sin båge och kom fram till de väldiga männen och dödade tre av deras män med bågen. De återstående åtta vände tillbaka, och se, kriget utkämpades mot dem både framtill och baktill. De fruktade mycket för sina liv och kunde inte stå emot Jakobs söner, så de flydde för dem.
47 Och på flykten mötte de Dan och Asher som kom emot dem, och de anföll plötsligt dem och stred mot dem och dödade två av dem, medan Juda och hans bröder förföljde dem och slog ner de återstående av dem och dödade dem.
48 Och alla Jakobs söner återvände och vandrade omkring i staden och letade efter några män. De fann omkring tjugo unga män i en grotta i staden. Gad och Asher dödade dem alla. Dan och Naftali överföll resten av männen som hade flytt och undkommit det andra tornet, och de dödade dem alla.
49 Och Jakobs söner dräpte alla invånare i staden Sarton, men kvinnorna och barnen lämnade de kvar i staden och dödade dem inte.
50 Och alla invånare i staden Sarton var mäktiga män, en av dem kunde förfölja tusen, och två av dem kunde inte fly undan tiotusen av de återstående männen.
51 Och Jakobs söner dräpte alla invånare i staden Sarton med svärdsegg, så att ingen kunde stå emot dem, och de lämnade kvinnorna kvar i staden.
52 Och Jakobs söner tog allt byte från staden och tillfångatog vad de begärde, och de tog får och fäkreatur och egendom från staden, och Jakobs söner gjorde mot Sarton och dess invånare som de hade gjort mot Chasar och dess invånare, och de vände om och gick sin väg.

KAPITEL 39

1 Och när Jakobs söner drog ut från staden Sarton, hade de gått vida tvåhundra alnar, när de mötte Tapnachs invånare som kom emot dem, ty de drog ut för att strida mot dem, eftersom de hade slagit Tapnachs kung och alla hans män.
2 Så drog alla som var kvar i staden Tapnach ut för att strida mot Jakobs söner, och de tänkte återta från dem bytet och det byte som de hade tagit från Hasar och Sarton.
3 Och resten av Tapnachs män stred mot Jakobs söner på den platsen, och Jakobs söner slog dem, och de flydde för dem, och de förföljde dem till staden Arbelan, och de föll alla för Jakobs söner.
4 Och Jakobs söner återvände och kom till Tapnach för att ta byte från Tapnach, och när de kom till Tapnach hörde de att folket i Arbelan hade gått ut för att möta dem för att

rädda bytet från sina bröder, och Jakobs söner lämnade tio av sina män i Tapnach för att plundra staden, och de gick ut mot folket i Arbelan.
5 Och männen från Arbelan drog ut med sina hustrur för att strida mot Jakobs söner, ty deras hustrur var erfarna i strid, och de drog ut, vid pass fyrahundra män och kvinnor.
6 Och alla Jakobs söner ropade med hög röst, och de sprang alla mot invånarna i Arbelan, och med en hög och fruktansvärd röst.
7 Och invånarna i Arbelan hörde Jakobs söners rop, och deras vrål såsom lejonens dån, såsom havets och dess vågors dån.
8 Och fruktan och skräck grep tag i deras hjärtan för Jakobs söners skull, och de var fruktansvärt rädda för dem, och de drog sig tillbaka och flydde för dem in i staden, och Jakobs söner förföljde dem till stadsporten, och de anföll dem i staden.
9 Och Jakobs söner stred mot dem i staden, och alla deras kvinnor var upptagna med att kasta slungor mot Jakobs söner, och striden var mycket hård mellan dem hela den dagen ända till kvällen.
10 Och Jakobs söner kunde inte besegra dem, och Jakobs söner hade nästan omkommit i den striden, och Jakobs söner ropade till Herren och vann stor styrka mot kvällen, och Jakobs söner slog alla invånare i Arbelan med svärdsegg, män, kvinnor och små.
11 Och även resten av folket som hade flytt från Sarton, dem slog Jakobs söner i Arbelan, och Jakobs söner gjorde mot Arbelan och Tapnach som de hade gjort mot Chazar och Sarton, och när kvinnorna såg att alla männen var döda, gick de upp på stadens tak och slog Jakobs söner genom att ösa ner stenar som regn.
12 Jakobs söner skyndade sig och kom in i staden och tog alla kvinnorna till fånga och högg dem med svärdsegg. Jakobs söner tog allt byte och krigsbyte, får, fäkreatur och boskap.
13 Och Jakobs söner gjorde med Maknayma som de hade gjort med Tapnach, med Hasar och Silo, och de vände sig därifrån och drogo sin väg.
14 Och på den femte dagen hörde Jakobs söner att Gaashs folk hade samlats mot dem till strid, eftersom de hade dödat deras kung och deras hövdingar. Det hade fjorton hövdingar funnits i staden Gaash, och Jakobs söner hade dödat dem alla i det första slaget.
15 Och Jakobs söner tog den dagen på sig sina krigsvapen och drog ut till strid mot invånarna i Gaash. I Gaash fanns ett starkt och mäktigt folk av amoréernas folk. Gaash var den starkaste och bäst befästa staden av alla amoréernas städer, och den hade tre murar.
16 Och Jakobs söner kom till Gaash och fann stadens portar låsta, och omkring femhundra män stående högst upp på den yttre muren, och ett folk talrikt som sanden på havets strand låg i bakhåll för Jakobs söner utanför staden bakom den.
17 Och Jakobs söner kom fram för att öppna stadens portar, och medan de närmade sig, se, kom de som låg i bakhåll bakom staden ut från sina platser och omringade Jakobs söner.
18 Och Jakobs söner var instängda mellan Gaashs folk, och striden utspelade sig både framför och bakom dem, och alla män som var på muren kastade pilar och stenar från muren på dem.
19 Och när Juda såg att männen i Gaash blev för tunga för dem, lät han ett högljutt och våldsamt skrik uppstå. Alla männen i Gaash blev förskräckta vid Judas rop, och männen föll ner från muren vid hans starka skrik. Alla som var både utifrån och inne i staden blev mycket rädda för sina liv.
20 Men Jakobs söner var ännu nära för att bryta upp stadens portar, när männen från Gaash kastade stenar och pilar på dem från murens topp och drev dem på flykten från porten.
21 Jakobs söner vände tillbaka mot männen från Gaash som var med dem utanför staden, och de slog dem fruktansvärt, som om man slog på kalebasser, och de kunde inte hålla stånd mot Jakobs söner, ty skräck och fasa hade gripit dem vid Judas rop.
22 Och Jakobs söner dödade alla de män som var utanför staden, och Jakobs söner närmade sig fortfarande för att ta sig in i staden och för att strida under stadsmurarna, men de kunde inte, ty alla Gaashs invånare som var kvar i staden hade omringat Gaashs murar i alla riktningar, så att Jakobs söner inte kunde närma sig staden för att strida mot dem.
23 Jakobs söner kom fram till ett hörn för att strida under muren, och invånarna i Gaash kastade pilar och stenar på dem som regnskurar, och de flydde undan under muren.
24 Och Gaashs barn som var på muren, när de såg att Jakobs söner inte kunde få övertaget över dem under muren, förebrådde de Jakobs söner med dessa ord och sade:
25 Vad är det som väcker dig i striden, eftersom du inte kan segra? Kan du då göra med den mäktiga staden Gaash och dess invånare som du gjorde med amoreernas städer, som inte var så mäktiga? Du gjorde ju samma sak med de svaga bland oss och dödade dem vid stadsdörren, ty de var kraftlösa när de blev förskräckta av ditt rop.
26 Och skulle ni nu kunna strida på denna plats? Här skall ni alla dö, och vi skall hämnas de städer som ni har ödelagt.
27 Och invånarna i Gaash smädade Jakobs söner högljutt och förebrådde dem med deras gudar, och fortsatte att kasta pilar och stenar på dem från muren.
28 När Juda och hans bröder hörde vad invånarna i Gaash sa, upptändes deras vrede mycket. Juda avundsjukade sin Gud i denna sak. Han ropade: ”Herre, hjälp oss och våra bröder, sänd hjälp.”
29 Och han sprang på avstånd med all sin kraft, med sitt draget svärd i handen, och han sprang från marken och klättrade med all sin kraft över muren, men hans svärd föll ur hans hand.
30 Och Juda ropade mot muren, och alla män som var på muren blev förskräckta, och några av dem föll från muren in i staden och dog. Men de som ännu var på muren blev mycket förskräckta när de såg Judas styrka och flydde för sina liv in i staden för att räddas.
31 Och några kände mod att strida mot Juda på muren, och de kom fram för att döda honom när de såg att Juda inte hade något svärd i handen. De tänkte kasta honom från muren till hans bröder. Tjugo män från staden kom fram för att hjälpa dem. De omringade Juda och ropade alla över honom. De närmade sig honom med dragna svärd. De skrämde Juda, och Juda ropade till sina bröder från muren.

32 Och Jakob och hans söner drog bågen fram under muren och slog ner tre av männen som var på murens topp. Juda fortsatte att ropa och utropade: "Herre, hjälp oss, Herre, befria oss!" Och han ropade med hög röst mot muren, och ropet hördes på långt håll.
33 Och efter detta rop höjde han återigen sitt rop, och alla män som omringade Juda på murens topp blev förskräckta. Vid ljudet av Judas rop och hans bävan kastade de var och en sitt svärd ur handen och flydde.
34 Och Juda tog de svärd som hade fallit ur deras händer, och Juda stred mot dem och dödade tjugo av deras män på muren.
35 Och omkring åttio män och kvinnor gick fortfarande uppför muren från staden och omringade alla Juda, och Herren inpräntade fruktan i Juda hjärtan, så att de inte kunde komma nära honom.
36 Och Jakob och alla som var med honom spände bågen fram under muren och dödade tio män på muren, och de föll ner under muren framför Jakob och hans söner.
37 När folket på muren såg att tjugo av deras män hade fallit, sprang de mot Juda med dragna svärd, men de kunde inte komma fram till honom, ty de var mycket förskräckta över Judas styrka.
38 Och en av deras hjältar, vid namn Arud, närmade sig för att hugga Juda i huvudet med sitt svärd. Men Juda fäste hastigt sin sköld mot hans huvud, och svärdet träffade skölden, och den rycktes itu.
39 Och efter att denne väldige man hade slagit Juda flydde han för sitt liv, för Judas fruktan, och hans fötter halkade på muren och han föll bland Jakobs söner som var nedanför muren, och Jakobs söner slog honom och dödade honom.
40 Och Juda fick huvudvärk av den mäktige mannens slag, och Juda var nära att dö av det.
41 Och Juda ropade mot muren av smärtan av slaget när Dan hörde honom, och hans vrede brann inom honom, och han reste sig också upp och gick på avstånd och sprang och sprang från marken och besteg muren med sin vredesmodiga kraft.
42 Och när Dan kom till muren nära Juda, flydde alla männen på muren, som hade stått emot Juda, och de gick upp till den andra muren, och de kastade pilar och stenar på Dan och Juda från den andra muren, och försökte driva bort dem från muren.
43 Och pilarna och stenarna träffade Dan och Juda, och de var nära att dödas på muren, och vart Dan och Juda än flydde från muren, attackerades de med pilar och stenar från den andra muren.
44 Och Jakob och hans söner var fortfarande vid stadsingången nedanför den första muren, och de kunde inte spänna sin båge mot stadens invånare, eftersom de inte kunde se dem, eftersom de var på den andra muren.
45 Och när Dan och Juda inte längre kunde bära stenarna och pilarna som föll ner på dem från den andra muren, sprang de båda upp på den andra muren nära stadens invånare. Och när stadens invånare som var på den andra muren såg att Dan och Juda hade kommit mot dem på den andra muren, ropade de alla och steg ner mellan murarna.
46 Och Jakob och hans söner hörde ropen från stadens invånare, medan de fortfarande var vid stadsingången, och de var oroliga för Dan och Juda som de inte såg, eftersom de var på den andra muren.
47 Och Naftali gick upp i sin vrede, upphetsade kraft, och sprang upp på den första muren för att se vad som orsakade det rop som de hade hört i staden. Och Isaskar och Sebulon gick fram för att bryta upp stadens portar, och de öppnade stadens portar och gick in i staden.
48 Och Naftali hoppade från den första muren till den andra och kom för att hjälpa sina bröder, och invånarna i Gaash som var på muren. När de såg att Naftali var den tredje som hade dragit upp för att hjälpa sina bröder, flydde de alla och gick ner in i staden, och Jakob och alla hans söner och alla deras unga män kom in i staden till dem.
49 Juda, Dan och Naftali steg ner från muren in i staden och förföljde stadens invånare. Simeon och Levi, som var utanför staden, visste inte att porten var öppen. De gick därifrån upp på muren och kom ner till sina bröder i staden.
50 Och stadens invånare hade alla stigit ner i staden, och Jakobs söner kom mot dem i olika riktningar, och striden utkämpades mot dem framifrån och bakifrån, och Jakobs söner slog dem fruktansvärt och dödade omkring tjugo tusen av dem, män och kvinnor, inte en enda av dem kunde stå emot Jakobs söner.
51 Och blodet flödade rikligt i staden, och det var som en vattenbäck, och blodet flöt som en bäck till den yttre delen av staden och nådde Bet-Khorins öken.
52 Och invånarna i Bet-Khorin såg på avstånd blodet som flödade från staden Gaash, och omkring sjuttio män bland dem sprang för att se blodet, och de kom till platsen där blodet var.
53 Och de följde blodets spår och kom till Gaashs stadsmur, och de såg blodet rinna från staden, och de hörde rop från Gaashs invånare, ty det steg upp till himlen, och blodet fortsatte att flöda rikligt likt en bäck av vatten.
54 Och alla Jakobs söner höll fortfarande på att slå ner invånarna i Gaash, och de höll på att döda dem ända till kvällen, vid pass tjugo tusen män och kvinnor. Och folket i Chorin sade: ”Detta är sannerligen hebréernas verk, ty de för fortfarande krig i alla amoréernas städer.”
55 Och dessa människor skyndade sig och sprang till Bet-Khorin, och var och en tog sina vapen och ropade till alla invånare i Bet-Khorin, som också tog på sig sina vapen att gå och strida mot Jakobs söner.
56 Och när Jakobs söner hade slagit ner invånarna i Gaash, gick de omkring i staden för att plundra alla de slagna. Och när de kom in i stadens innersta delar och längre fram mötte de tre mycket mäktiga män, och de hade inget svärd i handen.
57 Och Jakobs söner kom fram till den plats där de var, och de mäktiga männen flydde, och en av dem hade tagit Sebulon, som han såg var en ung pojke och kortväxt, och med sin kraft krossade han honom till marken.
58 Och Jakob sprang mot honom med sitt svärd, och Jakob högg honom med svärdet under höfterna och högg honom itu, så att kroppen föll över Sebulon.
59 Och den andre kom fram och grep tag i Jakob för att falla ner honom på marken, och Jakob vände sig mot honom och ropade till honom, medan Simeon och Levi sprang och högg honom i höfterna med svärdet och fällde honom på marken.
60 Och den mäktige mannen reste sig från marken med vrede, upphetsad kraft, och Juda kom till honom innan han

hade fått fotfästet, och högg honom i huvudet med svärdet, så att hans huvud klyvdes och han dog.
61 Och den tredje mäktige mannen, som såg att hans följeslagare var dödade, sprang undan Jakobs söner, och Jakobs söner förföljde honom i staden; och medan den mäktige mannen flydde fann han ett av stadens invånares svärd, och han plockade upp det och vände sig mot Jakobs söner och stred mot dem med det svärdet.
62 Och den mäktige mannen sprang till Juda för att hugga honom i huvudet med svärdet, men Juda hade ingen sköld i handen. Medan han försökte hugga honom tog Naftali hastigt sin sköld och satte den mot Judas huvud, och den mäktige mannens svärd träffade Naftalis sköld, och Juda undkom undan svärdet.
63 Och Simeon och Levi sprang fram mot den mäktige mannen med sina svärd och högg till honom med våld med sina svärd, och de två svärden gick in i den mäktige mannens kropp och delade den på längden itu.
64 Och Jakobs söner dödade de tre hjältarna vid den tiden, tillsammans med alla invånare i Gaash, och dagen var på väg att lida mot sitt slut.
65 Och Jakobs söner vandrade omkring i Gaash och tog allt byte från staden, inte ens små barn och kvinnor lät de leva, och Jakobs söner gjorde med Gaash som de hade gjort med Sarton och Silo.

KAPITEL 40

1 Jakobs söner förde bort allt byte från Gaash och drog ut ur staden om natten.
2 De marscherade ut mot Betkorins borg, och invånarna i Betkorin gick till borgen för att möta dem, och den natten stred Jakobs söner mot invånarna i Betkorin i Betkorins borg.
3 Och alla invånare i Betkorin var tappra män, en enda av dem ville inte fly inför tusen man, och de stred den natten vid borgen, och deras rop hördes den natten långt ifrån, och jorden skälvde vid deras rop.
4 Och alla Jakobs söner var rädda för dessa män, eftersom de inte var vana vid att strida i mörkret, och de blev mycket förskräckta, och Jakobs söner ropade till Herren och sade: Hjälp oss, Herre, befria oss så att vi inte dör för dessa oomskurna mäns händer.
5 Och Herren lyssnade till Jakobs söners röst, och Herren lät stor skräck och förvirring gripa Betkorins folk, och de stred sinsemellan i nattens mörker och slog varandra i stort antal.
6 Och Jakobs söner, som visste att Herren hade låtit en förvänd ande komma bland dessa män, och att de stred mot varandra, drog ut från Betkorins folkskaror och drog ända till sluttningen av Betkorins borg, och vidare, och de stannade där tryggt med sina unga män den natten.
7 Och folket i Betchorin stred hela natten, den ene mannen med sin bror och den andre med sin granne, och de ropade åt alla håll mot borgen, och deras rop hördes på avstånd, och hela jorden skakade vid deras röst, ty de var mäktiga över alla folk på jorden.
8 Och alla invånare i kanaanéernas städer, hettiternas, amoréernas, hivéernas och alla Kanaans kungar, och även de som bodde på andra sidan Jordan, hörde jubelropen den natten.
9 Och de sade: ”Detta är sannerligen hebreernas strider, de som utkämpar mot de sju städer som kommer nära dem. Vem kan då stå emot dessa hebreer?”
10 Och alla invånarna i kanaanéernas städer och alla de som bodde på andra sidan Jordan fruktade storligen Jakobs söner, ty de sade: Se, det skall gå oss på samma sätt som det gick med de städerna, ty vem kan stå emot deras väldiga styrka?
11 Och koriniternas rop var mycket höga den natten och fortsatte att öka; och de slog varandra ända till morgonen, och många av dem dödades.
12 Och morgonen grydde, och alla Jakobs söner steg upp i gryningen och gick upp till borgen, och de slog ner de som var kvar av koriniterna på ett fruktansvärt sätt, och de dödades alla i borgen.
13 Och den sjätte dagen kom, och alla Kanaans invånare såg på avstånd alla invånare i Betkorin ligga döda i Betkorins borg, utspridda omkring som kadaver av lamm och getter.
14 Jakobs söner tog med sig allt byte som de hade tagit från Gaash och drog till Bet-Khorin. Där fann de staden full av folk som havets sand. De stred mot dem, och Jakobs söner besegrade dem där ända till kvällen.
15 Och Jakobs söner gjorde med Bet-Korin som de hade gjort med Gaash och Tapnach, och som de hade gjort med Hasar, Sarton och Silo.
16 Jakobs söner tog med sig bytet från Bet-Korin och allt byte från städerna, och den dagen vände de hem till Sikem.
17 Och Jakobs söner kom hem till staden Sikem, och de stannade utanför staden, och de vilade där sedan från kriget och stannade där över natten.
18 Och alla deras tjänare, tillsammans med allt byte som de hade tagit från städerna, lämnade de utanför staden, och de gick inte in i staden, ty de tänkte: "Kanske det blir ännu mer strid mot oss, och de kommer och belägrar oss i Sikem."
19 Och Jakob och hans söner och deras tjänare stannade den natten och nästa dag på det åkerområde som Jakob hade köpt av Hamor för fem siklar, och allt de hade tagit var med dem.
20 Och allt byte som Jakobs söner hade tagit låg på åkern, ofantligt som sanden på havets strand.
21 Och landets invånare såg dem på avstånd, och alla landets invånare fruktade Jakobs söner som hade gjort detta, ty ingen kung från forna dagar hade någonsin gjort något liknande.
22 Och de sju kanaanéernas kungar beslöt att sluta fred med Jakobs söner, ty de fruktade storligen för sina liv för Jakobs söners skull.
23 Och på den dagen, det var den sjunde dagen, sände Jafia, kungen i Hebron, i hemlighet bud till kungen i Ai, till kungen i Gibeon, till kungen i Salem, till kungen i Adulam, till kungen i Lakis, till kungen i Hasar och till alla de kanaaneiska kungar som var under deras ledning, och lät säga:
24 Följ med mig upp och kom till mig, så att vi kan gå till Jakobs söner. Jag ska sluta fred med dem och ingå förbund med dem, så att inte alla era länder förstörs av Jakobs söners svärd, precis som de gjorde med Sikem och dess städer runt omkring, precis som ni har hört och sett.

25 Och när ni kommer till mig, kom inte med många män, utan varje kung skall ta med sig sina tre överbefälhavare, och varje hövitsman skall ta med sig tre av sina officerare.
26 Och kom alla till Hebron, så skall vi gå tillsammans till Jakobs söner och bönfalla dem att de skall sluta ett fredsfördrag med oss.
27 Och alla dessa kungar gjorde som kungen i Hebron hade sänt till dem, ty de stod alla under hans råd och befäl, och alla Kanaans kungar samlades för att gå till Jakobs söner för att sluta fred med dem. Och Jakobs söner återvände och gick till den del av åkern som låg i Sikem, ty de litade inte på landets kungar.
28 Jakobs söner återvände och stannade kvar på åkern i tio dagar, och ingen kom för att strida mot dem.
29 När Jakobs söner såg att det inte fanns något tecken på krig, samlades de alla och gick till staden Sikem, men Jakobs söner stannade kvar i Sikem.
30 Och efter fyrtio dagar samlades alla amoreernas kungar från alla sina orter och kom till Hebron, till Jafia, Hebrons kung.
31 Och antalet kungar som kom till Hebron för att sluta fred med Jakobs söner var tjugoen kungar, och antalet hövdingar som kom med dem var sextionio, och deras män var ett hundra åttionio, och alla dessa kungar och deras män stannade vid berget Hebron.
32 Och kungen i Hebron drog ut med sina tre hövitsmän och nio män, och dessa kungar beslöt att gå till Jakobs söner för att sluta fred.
33 Och de sade till kungen i Hebron: ”Gå framför oss med dina män och tala för oss till Jakobs söner, så skall vi följa dig och bekräfta dina ord.” Kungen i Hebron gjorde så.
34 Jakobs söner hörde att alla Kanaans kungar hade samlats och stannat till i Hebron. Jakobs söner sände då fyra av sina tjänare som spioner och sade: "Gå och speja efter dessa kungar, och sök efter och förhör deras män, om de är få eller många. Och om de är få till antalet, räkna dem alla och kom tillbaka."
35 Och Jakobs tjänare gick i hemlighet till dessa kungar och gjorde som Jakobs söner hade befallt dem. Och på den dagen kom de tillbaka till Jakobs söner och sade till dem: Vi kom till dessa kungar, och de är få till antalet. Vi räknade dem alla, och se, de var tvåhundra åttioåtta, kungar och män.
36 Jakobs söner sade: ”De är få till antalet, därför skall vi inte alla gå ut till dem.” Och på morgonen stodo Jakobs söner upp och valde ut sextiotvå män av sina män, och tio av Jakobs söner följde med dem. De spände på sig sina vapen, ty de sade: ”De kommer för att föra krig mot oss”, ty de visste inte att de kom för att sluta fred med dem.
37 Och Jakobs söner gick med sina tjänare till Sikems port, mot dessa kungar, och deras far Jakob var med dem.
38 Och när de hade kommit ut, se, då kom Hebrons kung med sina tre hövitsmän och nio män med honom på vägen emot Jakobs söner. Jakobs söner lyfte upp sina ögon och såg på avstånd Jafia, Hebrons kung, med sina hövitsmän komma emot dem. Jakobs söner ställde sig vid Sikems port och fortsatte inte.
39 Och kungen i Hebron fortsatte att framrycka, han och hans hövitsmän, tills han kom nära Jakobs söner, och han och hans hövitsmän bugade sig ner för dem till marken, och kungen i Hebron satte sig ner med sina hövitsmän inför Jakob och hans söner.
40 Jakobs söner sade till honom: ”Vad har hänt dig, Hebrons kung? Varför har du kommit till oss i dag? Vad begär du av oss?” Hebrons kung sade till Jakob: ”Jag ber dig, min herre, alla kanaanéernas kungar har i dag kommit för att sluta fred med dig.”
41 Och Jakobs söner hörde Hebrons kungs ord, och de ville inte gå med på hans förslag, ty Jakobs söner hade ingen förtroende för honom, ty de trodde att Hebrons kung hade talat falskt till dem.
42 Och kungen i Hebron förstod av Jakobs söners ord att de inte trodde hans ord, och Hebrons kung gick närmare Jakob och sade till honom: Jag ber dig, min herre, att försäkra dig om att alla dessa kungar har kommit till dig i fredliga villkor, ty de har inte kommit med alla sina män, inte heller har de med sig sina krigsvapen, ty de har kommit för att söka fred med min herre och hans söner.
43 Och Jakobs söner svarade kungen i Hebron och sade: Skicka bud till alla dessa kungar, och om du talar sanning till oss, låt dem var och en komma enskild inför oss, och om de kommer obeväpnade till oss, då skall vi veta att de söker fred med oss.
44 Och Jafia, kungen i Hebron, sände en av sina män till kungarna, och de kom alla inför Jakobs söner och bugade sig för dem till marken. Och dessa kungar satte sig ner inför Jakob och hans söner och talade till dem och sade:
45 Vi har hört allt vad du har gjort mot amoreernas kungar med ditt svärd och din oerhört starka arm, så att ingen kan stå emot dig. Vi fruktade för dig, för våra liv skull, så att det skulle drabba oss som det drabbade dem.
46 Vi har alltså kommit till er för att sluta ett fredsfördrag mellan oss, och slut nu därför ett freds- och sanningsförbund med oss, att ni inte skall lägga er i vår sak, eftersom vi inte har lagt oss i er.
47 Och Jakobs söner förstod att de verkligen hade kommit för att söka fred med dem, och Jakobs söner lyssnade på dem och slöt ett förbund med dem.
48 Och Jakobs söner svor dem att de inte skulle lägga sig i dem, och alla kanaanéernas kungar svor dem också, och Jakobs söner gjorde dem skattskyldiga från den dagen och framåt.
49 Och efter detta kom alla dessa kungars hövitsmän med sina män inför Jakob, med gåvor i sina händer till Jakob och hans söner, och de bugade sig ner för honom till marken.
50 Och dessa kungar enträget enträget Jakobs söner och bad dem att återlämna allt det byte de hade tagit från amoréernas sju städer, och Jakobs söner gjorde så, och de återlämnade allt de hade tagit tillfånga, kvinnorna, barnen, boskapen och allt det byte de hade tagit, och de skickade iväg dem, och de gick var och en till sin stad.
51 Och alla dessa kungar böjde sig återigen för Jakobs söner, och de sände eller gav dem många gåvor på den tiden, och Jakobs söner sände iväg dessa kungar och deras män, och de for fridfullt bort från dem till sina städer, och Jakobs söner återvände också till sitt hem, till Sikem.
52 Och från den dagen rådde fred mellan Jakobs söner och kanaanéernas kungar, tills Israels barn kom och ärvde Kanaans land.

KAPITEL 41

1 Vid årets omvälvning bröt Jakobs söner upp från Sikem och kom till Hebron, till sin far Isak, och de bodde där. Men sina får och kor betade de dagligen i Sikem, ty där fanns det på den tiden god och fet betesmark. Jakob och hans söner och hela deras hushåll bodde i Hebrons dal.
2 Och det var i de dagarna, det året, Jakobs hundra och sjätte levnadsår, i det tionde året efter Jakobs ankomst från Paddan-Aram, som Lea, Jakobs hustru, dog. Hon var femtioett år gammal när hon dog i Hebron.
3 Och Jakob och hans söner begravde henne i grottan på Makpelas åker i Hebron, den åker Abraham hade köpt av Hets barn för att ge henne en gravplats i besittning.
4 Och Jakobs söner bodde hos sin far i Hebrons dal, och alla landets invånare kände deras styrka och deras rykte spred sig över hela landet.
5 Josef, Jakobs son, och hans bror Benjamin, Rakels, Jakobs hustrus, söner var ännu unga på den tiden och drog inte ut med sina bröder under deras strider i någon av amoréernas städer.
6 Och när Josef såg sina bröders styrka och storhet, prisade han dem och upphöjde dem, men han satte sig själv större än dem och upphöjde sig över dem. Och Jakob, hans far, älskade honom mer än någon av sina söner, ty han var en son på hans ålderdom, och för sin kärlek till honom gjorde han åt honom en mantel i många färger.
7 Och när Josef såg att hans far älskade honom mer än sina bröder, fortsatte han att upphöja sig över sina bröder, och han kom med onda rykten om dem till sin far.
8 Och när Jakobs söner såg hur Josef uppförde sig mot dem och att deras far älskade honom mer än någon annan av dem, hatade de honom och kunde inte tala fredligt med honom hela tiden.
9 Och Josef var sjutton år gammal, och han höll fortfarande på att upphöja sig över sina bröder och tänkte på att höja sig över dem.
10 Vid den tiden drömde han en dröm, och han kom till sina bröder och berättade för dem sin dröm. Han sade till dem: Jag drömde en dröm. Vi band alla kärvar ute på åkern. Min kärve reste sig och lade sig på marken, och era kärvar omgav den och bugade sig för den.
11 Hans bröder svarade honom och sade till honom: ”Vad betyder den dröm du har haft? Har du i ditt hjärta tänkt dig att regera eller härska över oss?”
12 Och han kom åter och berättade allt för sin far Jakob. Och Jakob kysste Josef när han hörde dessa ord från hans mun, och Jakob välsignade Josef.
13 Och när Jakobs söner såg att deras far hade välsignat Josef och kysst honom, och att han älskade honom oerhört, blev de avundsjuka på honom och hatade honom ännu mer.
14 Och efter detta drömde Josef en annan dröm och berättade drömmen för sin far i närvaro av sina bröder. Och Josef sade till sin far och sina bröder: Se, jag har återigen drömt en dröm, och se, solen och månen och de elva stjärnorna bugade sig för mig.
15 Och hans far hörde Josefs ord och hans dröm, och när han såg att hans bröder hatade Josef för denna saks skull, tillrättavisade han Josef inför sina bröder för denna sak och sade: Vad betyder denna dröm som du har drömt, och att du förhäver dig inför dina bröder som är äldre än du?
16 Tror du att jag och din mor och dina elva bröder skall komma och buga oss för dig, eftersom du talar detta?
17 Och hans bröder avundsjukade honom för hans ord och drömmar, och de fortsatte att hata honom, och Jakob bevarade drömmarna i sitt hjärta.
18 Jakobs söner gick en dag för att valla sin fars får i Sikem, ty de var fortfarande herdar på den tiden. Men medan Jakobs söner den dagen betade i Sikem, dröjde de, och tiden för insamlingen av boskapen var förbi, och de hade ännu inte kommit fram.
19 Jakob såg att hans söner dröjde sig kvar i Sikem. Han sade vid sig själv: ”Kanske har Sikems invånare rest sig upp för att strida mot dem. Det är därför de har dröjt med att komma hit i dag.”
20 Och Jakob kallade till sig sin son Josef och befallde honom och sade: Se, dina bröder beta i dag i Sikem, och se, de har ännu inte kommit tillbaka. Gå därför nu och se var de är, och ge mig besked om hur det står till med dina bröder och hjorden.
21 Och Jakob sände sin son Josef till Hebrons dal. Josef kom och hämtade sina bröder i Sikem, men kunde inte finna dem. Josef gick omkring på fältet nära Sikem för att se vart hans bröder hade vänt sig. Men han missade vägen i öknen och visste inte vilken väg han skulle ta.
22 Och en Herrens ängel fann honom vandrande på vägen mot fältet, och Josef sade till Herrens ängel: Jag söker mina bröder. Har du inte hört var de beta? Och Herrens ängel sade till Josef: Jag såg dina bröder beta här, och jag hörde dem säga att de skulle gå för att beta i Dotan.
23 Och Josef lyssnade till Herrens ängels röst och gick till sina bröder i Dotan, och han fann dem i Dotan där de vallade fåren.
24 Och Josef gick fram till sina bröder, och innan han hade kommit nära dem, hade de beslutat att döda honom.
25 Simeon sade till sina bröder: ”Se, drömmannen kommer till oss i dag. Kom nu och låt oss döda honom och kasta honom i en av groparna i öknen. När hans far då söker efter honom hos oss, skall vi säga att ett odjur har slukat honom.”
26 Och Ruben hörde sina bröders ord om Josef, och han sade till dem: Ni skall inte göra detta, ty hur skulle vi kunna se upp till vår fader Jakob? Kasta honom i denna grop för att han skall dö där, men sträck inte ut handen mot honom för att spilla hans blod. Och Ruben sade detta för att rädda honom ur deras hand, för att föra honom tillbaka till hans fader.
27 Och när Josef kom till sina bröder satte han sig framför dem, och de överföll honom och grep tag i honom och slog honom till marken och klädde av honom den flerfärgade rocken som han hade på sig.
28 Och de tog honom och kastade honom i en grop, och i gropen fanns inget vatten, bara ormar och skorpioner. Och Josef blev rädd för ormarna och skorpionerna som var i gropen. Och Josef ropade med hög röst, och Herren gömde ormarna och skorpionerna i gropens sidor, och de gjorde Josef ingen skada.
29 Och Josef ropade ut ur gropen till sina bröder och sade till dem: ”Vad har jag gjort er, och vad har jag syndat med? Varför fruktar ni inte Herren för mig? Är jag inte av ert kött och ben, och är inte Jakob, er far, min far? Varför gör ni detta mot mig i dag? Hur skall ni kunna se upp till vår far Jakob?”

30 Och han fortsatte att ropa och kalla till sina bröder från gropen och sade: ”Juda, Simeon och Levi, mina bröder, lyft mig upp ur det mörker där ni har satt mig, och kom i dag och förbarma er över mig, ni Herrens barn och min far Jakobs söner. Och om jag har syndat mot er, är ni då inte Abrahams, Isaks och Jakobs söner? Om de såg en föräldralös, förbarmade de sig över honom, eller en som var hungrig, gav de honom bröd att äta, eller en som var törstig, gav de honom vatten att dricka, eller en som var naken, täckte de honom med kläder.”
31 Och hur kan du då undanhålla din medlidande med din broder? Jag är ju av ditt kött och ben, och om jag har syndat mot dig, så gör du säkert detta för min fars skull!
32 Och Josef talade dessa ord från gropen, och hans bröder kunde inte lyssna på honom eller lyssna till Josefs ord, utan Josef grät och grät i gropen.
33 Och Josef sade: ”Om min fader i dag visste vad mina bröder har gjort mot mig och vad de i dag har talat till mig.”
34 Och alla hans bröder hörde hans rop och gråt i gropen, och hans bröder gick och drog sig tillbaka från gropen, så att de inte skulle höra Josefs rop och hans gråt i gropen.

KAPITEL 42

1 Och de gick och satte sig på andra sidan, ungefär ett bågskotts avstånd, och där satte de sig ner för att äta bröd. Medan de åt rådslog de om vad som skulle göras med honom, antingen att döda honom eller att föra honom tillbaka till hans far.
2 Medan de höll fast vid rådet, lyfte de upp sina ögon och fick se en skara ismaeliter komma långt ifrån, vägen till Gilead, på väg ner till Egypten.
3 Juda sade till dem: ”Vad gagnar det oss att döda vår bror? Kanske Gud utkräver honom av oss. Detta är då det råd ni har gett honom, det som ni skall göra med honom: Se, denna ismaelitiska skara drar ner till Egypten.
4 Kom nu, låt oss ge honom till dem, och låt oss inte lägga vår hand på honom, utan de skall föra honom med sig, och han skall gå förlorad bland landets folk, och vi skall inte döda honom med våra egna händer. Och förslaget behagade hans bröder, och de gjorde enligt Judas ord.
5 Medan de diskuterade denna sak, innan ismaeliternas skara hade kommit upp till dem, gick sju midjanitiska handelsmän förbi dem. När de gick därifrån blev de törstiga. De lyfte upp sina ögon och såg gropen där Josef var gömd. De såg, och se, alla slags fåglar var över honom.
6 Och dessa midjaniter sprang till gropen för att dricka vatten, ty de trodde att den innehöll vatten, och när de kom fram till gropen hörde de Josefs röst gråta och gråta i gropen, och de tittade ner i gropen, och de såg, och se, där var en yngling med vackert utseende och vackert utseende.
7 Och de ropade till honom och sade: Vem är du, och vem har fört dig hit, och vem har placerat dig i denna grop i öknen? Och de hjälpte alla till att lyfta upp Josef, och de drog upp honom ur gropen, och tog honom med sig och gav sig av på sin resa och passerade hans bröder.
8 Och dessa sade till dem: ”Varför gör ni detta, att ni tar vår tjänare ifrån oss och går vår väg? Vi har väl kastat den här ynglingen i gropen därför att han gjorde uppror mot oss, och nu kommer ni och hämtar honom och för bort honom. Ge oss då nu tillbaka vår tjänare.”
9 Midjaniterna svarade Jakobs söner: ”Är detta er tjänare, eller är det denne man som tjänar er? Kanske är ni alla hans tjänare? Han är ju vackrare och mer väl ansedd än någon av er. Varför talar ni då alla falskt för oss?”
10 Nu skall vi därför inte lyssna till dina ord eller höra på dig, ty vi fann ynglingen i gropen i öknen och tog honom; vi skall därför gå vidare.
11 Och alla Jakobs söner trädde fram till dem och reste sig mot dem och sade till dem: Ge tillbaka vår tjänare, varför vill ni då alla dö för svärdsegg? Då ropade midjaniterna mot dem och drog sina svärd och trädde fram för att strida mot Jakobs söner.
12 Och se, Simeon reste sig från sin plats mot dem, och sprang ner på marken och drog sitt svärd och närmade sig midjaniterna. Han lät ett fruktansvärt rop höras framför dem, så att hans rop hördes på avstånd, och jorden skälvde vid Simeons rop.
13 Och midjaniterna blev förskräckta för Simeons skull och för hans rop, och de föll ner på sina ansikten och blev mycket förskräckta.
14 Och Simeon sade till dem: Sannerligen, jag är Simeon, hebrén Jakobs son, som allena med min broder har förstört staden Sikem och amoréernas städer. Så skall Gud göra med mig, att om alla era bröder, Midjans folk, och Kanaans kungar, skulle följa er, så skulle de inte kunna strida mot mig.
15 Ge oss nu tillbaka den yngling som du har tagit, så att jag inte ger ditt kött åt himlens fåglar och jordens djur.
16 Och midjaniterna blev ännu mer rädda för Simeon, och de närmade sig Jakobs söner med skräck och förskräckelse, och med sorgliga ord och sade:
17 Du har ju sagt att den unge mannen är din tjänare, och att han har gjort uppror mot dig, och därför har du kastat honom i gropen. Vad ska du då göra med en tjänare som gör uppror mot sin herre? Sälj honom nu till oss, så ska vi ge dig allt du behöver för honom. Herren behagade göra detta för att Jakobs söner inte skulle döda sin bror.
18 När midjaniterna såg att Josef var vacker och hade ett gott utseende, åtrådde de honom innerst inne och ville ivrigt köpa honom från hans bröder.
19 Jakobs söner lyssnade till midjaniterna och sålde sin bror Josef till dem för tjugo silverpenningar. Men deras bror Ruben var inte med dem. Midjaniterna tog Josef med sig och fortsatte sin resa till Gilead.
20 De var på väg längs vägen, och midjaniterna ångrade vad de hade gjort, att de hade köpt den unge mannen. De sade till varandra: "Vad är det för en gärning vi har gjort, att vi har tagit denne yngling från hebreerna, som har ett vackert utseende och en vacker ansikt."
21 Kanske är denne yngling stulen från hebreernas land, och varför har vi då gjort detta? Och om han söks efter och blir funnen i våra händer, kommer vi att dö genom honom.
22 Nu har säkerligen starka och mäktiga män sålt honom till oss, styrkan hos en av vilka ni såg i dag. Kanske stal de honom från hans land med sin kraft och med sin starka arm, och har därför sålt honom till oss för det ringa värde som vi gav dem.
23 Medan de sålunda samtalade med varandra, fick de se, och se, ismaeliternas skara som först kom, och som Jakobs söner hade sett, närmade sig midjaniterna. Midjaniterna sade då till varandra: "Kom, låt oss sälja den här ynglingen

till ismaeliternas skara som kommer mot oss. Vi skall ta emot det lilla vi gav för honom, så skall vi bli räddade från hans ondska."
24 Och de gjorde så, och de kom fram till ismaeliterna, och midjaniterna sålde Josef till ismaeliterna för tjugo silverpenningar som de hade gett åt hans bröder.
25 Och midjaniterna gav sig av på sin väg till Gilead, och ismaeliterna tog Josef och lät honom rida på en av kamelerna, och de ledde honom till Egypten.
26 Och Josef hörde att ismaeliterna var på väg till Egypten, och Josef sörjde och grät över att han skulle vara så långt borta från Kanaans land, från sin far, och han grät bittert medan han red på kamelen, och en av deras män såg honom och fick honom att gå ner från kamelen och gå till fots, och trots detta fortsatte Josef att gråta och gråta, och han sade: O min far, min far.
27 Och en av ismaeliterna reste sig upp och slog Josef på kinden, och han fortsatte att gråta; och Josef var utmattad på vägen och kunde inte fortsätta på grund av sin själs bitterhet, och de slog honom alla och plågade honom på vägen, och de skrämde honom för att han skulle sluta gråta.
28 Och Herren såg Josefs ärelystnad och hans nöd, och Herren lät mörker och förvirring komma över dessa män, och var och en som slog honom förtvinade.
29 Och de sade till varandra: ”Vad är det Gud har gjort mot oss på vägen?” De visste inte att detta drabbade dem för Josefs skull. Männen fortsatte vägen och gick förbi vägen till Efrat, där Rakel var begravd.
30 Och Josef kom fram till sin mors grav, och Josef skyndade sig och sprang till sin mors grav och föll ner på graven och grät.
31 Och Josef ropade högt vid sin mors grav och sade: ”Min mor, min mor, du som har fött mig, vakna nu upp och se din son, hur han har blivit såld till slav, och ingen har medlidande med honom.”
32 O, res dig upp och se din son, gråt med mig över mina bekymmer och se mina bröders hjärtan.
33 Väck min moder, vakna upp, vakna ur din sömn för mig, och rikta dina strider mot mina bröder. Hur har de inte klätt av mig min mantel och redan sålt mig två gånger till slav och skilt mig från min far, och det finns ingen som har medlidande med mig.
34 Vakna upp och lägg fram din sak mot dem inför Gud, och se vem Gud skall rättfärdiga i domen och vem han skall fördöma.
35 Res dig upp, min moder, res dig upp, vakna ur din sömn och se min far hur hans själ är med mig i dag, och trösta honom och lindra hans hjärta.
36 Och Josef fortsatte att tala dessa ord, och Josef ropade högt och grät bittert vid sin mors grav; och han upphörde att tala, och av hjärtats bitterhet blev han stilla som en sten på graven.
37 Och Josef hörde en röst tala till honom från jordens underfår, som svarade honom med bittert hjärta och med gråtande och bönande röst med dessa ord:
38 Min son, min son Josef, jag har hört din gråt och din klagan; jag har sett dina tårar; jag känner dina bekymmer, min son, och det bedrövar mig för din skull, och stor sorg läggs till min sorg.
39 Så nu, min son Josef, min son, hoppas på Herren och förtjäna honom och frukta inte, ty Herren är med dig, han skall befria dig ur all nöd.
40 Stå upp, min son, och dra ner till Egypten med dina herrar, och frukta inte, ty Herren är med dig, min son. Och hon fortsatte att tala till Josef på samma sätt, och hon var tyst.
41 Och Josef hörde detta, och han förundrade sig mycket över detta, och han fortsatte att gråta; och efter detta såg en av ismaeliterna honom gråta och gräta på graven, och hans vrede upptändes mot honom, och han drev honom därifrån, och han slog honom och förbannade honom.
42 Och Josef sade till männen: Må jag finna nåd för era ögon och föra mig tillbaka till min fars hus, så skall han ge er överflöd av rikedomar.
43 Och de svarade honom och sade: ”Är du inte en slav, och var är din far? Och om du hade en far skulle du inte redan ha blivit såld två gånger som slav för så litet värde. Deras vrede var fortfarande upptänd mot honom, och de fortsatte att slå honom och tukta honom, och Josef grät bittert.
44 Och Herren såg Josefs lidande, och Herren slog åter dessa män och tuktade dem, och Herren lät mörker omsluta dem över jorden, och blixtarna blixtrade och åskan dånade, och jorden skakade vid åskans och den starka vindens röst, och männen blev förskräckta och visste inte vart de skulle ta vägen.
45 Och djuren och kamelerna stannade och ledde dem, men de ville inte gå, de slog dem, och de böjde sig ner på marken. Och männen sade till varandra: Vad är det Gud har gjort mot oss? Vilka är våra överträdelser, och vilka är våra synder, eftersom detta har drabbat oss?
46 Och en av dem svarade och sade till dem: ”Kanske på grund av den synd vi har begått att plåga denne slav har detta hänt oss i dag. Bed honom därför nu innerligt att förlåta oss, så skall vi veta för vems skull detta onda drabbar oss. Och om Gud förbarmar sig över oss, då skall vi veta att allt detta drabbar oss på grund av den synd vi har begått att plåga denne slav.”
47 Männen gjorde så och bad Josef och trängde sig på honom att förlåta dem. De sade: "Vi har syndat mot Herren och mot dig. Be din Gud nu att han ska ta bort denna död från oss, ty vi har syndat mot honom."
48 Och Josef gjorde enligt deras ord, och Herren lyssnade till Josef, och Herren tog bort den plåga som han hade tillfogat dessa män för Josefs skull, och djuren reste sig upp från marken och de ledde dem, och de fortsatte, och den rasande stormen avtog och jorden blev lugn, och männen fortsatte sin resa ner till Egypten, och männen visste att detta onda hade drabbat dem för Josefs skull.
49 Och de sade till varandra: ”Se, vi vet att det var på grund av hans lidande som detta onda drabbade oss. Varför skall vi nu låta denna död komma över våra själar? Låt oss rådslå om vad vi ska göra med denne slav.”
50 Då svarade en av dem och sade: ”Han sa ju åt oss att föra honom tillbaka till hans far. Kom nu, låt oss hämta honom och gå till den plats han säger oss, och ta av hans familj det pris vi gav för honom, och sedan ge oss av.”
51 Och en av dem svarade återigen och sade: Se, detta råd är mycket gott, men vi kan inte göra det, ty vägen är mycket långt ifrån oss, och vi kan inte avvika från vår väg.

52 Och ytterligare en svarade och sade till dem: Detta är det råd som skall följas, vi skall inte avvika från det. Se, vi färdas i dag till Egypten, och när vi har kommit till Egypten skall vi sälja honom där för ett högt pris, och vi skall bli befriade från hans ondska.
53 Och detta behagade männen och de gjorde så, och de fortsatte sin resa till Egypten med Josef.

KAPITEL 43

1 Och när Jakobs söner hade sålt sin bror Josef till midjaniterna, blev deras hjärtan slagna för honom, och de ångrade sina handlingar, och de sökte efter honom för att föra honom tillbaka, men kunde inte finna honom.
2 Och Ruben återvände till den grope där Josef hade blivit kastad för att lyfta upp honom och föra honom tillbaka till hans far. Men Ruben stod kvar vid gropen, men hörde inte ett ord. Han ropade: Josef, Josef! Men ingen svarade eller ytrade ett ord.
3 Och Ruben sade: Josef har dött av skräck, eller så har någon orm orsakat hans död. Och Ruben steg ner i gropen och sökte efter Josef, men fann honom inte i gropen, och sedan kom han upp igen.
4 Ruben rev sönder sina kläder och sade: ”Pojken är inte där, hur ska jag då kunna försona min far med honom om han är död?” Och han gick till sina bröder och fann dem sörjande över Josef och rådslå med varandra hur de skulle försona sin far med honom. Ruben sade då till sina bröder: ”Jag kom till gropen, och se, Josef var inte där. Vad ska vi då säga till vår far? Min far vill bara söka pojken hos mig.”
5 Och hans bröder svarade honom och sade: Så och så gjorde vi, och våra hjärtan slog oss sedan för denna handlings skull, och vi sitter nu ner för att söka en förevändning hur vi ska försona vår far med den.
6 Ruben sade till dem: ”Vad har ni gjort för att låta vår fars grå hår dö med sorg till graven? Det är inte gott som ni har gjort.”
7 Och Ruben satte sig ner hos dem, och de reste sig alla upp och svor varandra att inte berätta detta för Jakob. De sade alla: "Den som berättar detta för vår far eller hans hushåll, eller som rapporterar detta till någon av landets barn, honom skall vi alla resa oss mot och döda med svärd."
8 Och Jakobs söner, från den yngste till den äldste, fruktade varandra i denna sak, och ingen sa ett ord, och de dolde saken i sina hjärtan.
9 Och därefter satte de sig ner för att besluta och uttänka något att säga till sin far Jakob om allt detta.
10 Och Isaskar sade till dem: ”Om ni finner det gott att göra detta, skall ni ta Josefs mantel och riva sönder den. Slakta en killing och doppa den i dess blod.”
11 Och skicka det till vår far, och när han ser det skall han säga att ett ont odjur har slukat honom. Riv därför sönder hans mantel, och se, hans blod skall komma över hans mantel. Genom att ni gör detta skall vi vara fria från vår fars knotande.
12 Och Isaskars råd behagade dem, och de lyssnade till honom och gjorde enligt det råd Isaskar hade gett dem.
13 Och de skyndade sig och tog Josefs mantel och rev sönder den, och de slaktade en killing och doppade manteln i killingens blod och trampade sedan ner den i stoftet. Sedan skickade de manteln till sin far Jakob genom Naftali och befallde honom att säga dessa ord:
14 Vi hade samlat in boskapen och kommit ända till vägen till Sikem och vidare, när vi fann denna mantel på vägen i öknen, doppad i blod och damm. Ta nu reda på om det är din sons mantel eller inte.
15 Och Naftali gick och kom till sin far, och han gav honom manteln och talade till honom alla de ord som hans bröder hade befallt honom.
16 Och Jakob såg Josefs mantel och kände igen den och föll med ansiktet mot marken och blev tyst som en sten. Därefter reste han sig upp och ropade med hög och gråtande röst och sade: "Det är min son Josefs mantel!"
17 Jakob skyndade sig och skickade en av sina tjänare till sina söner. Sönerna kom till dem och fann dem komma på vägen med hjorden.
18 Och Jakobs söner kom till sin far vid kvällen, och se, deras kläder var sönderrivna och stoft låg över deras huvuden. Och de fann sin far ropande och gråtande med hög röst.
19 Och Jakob sade till sina söner: ”Säg mig i sanning vad för ont ni plötsligt har dragit över mig i dag?” De svarade sin fader Jakob och sade: ”Vi kom i dag, efter att hjorden hade samlats in, och vi kom fram till staden Sikem vid vägen i öknen. Där fann vi denna mantel blodig på marken. Vi fick veta det och sände bud till dig om du kunde få veta det.”
20 Och Jakob hörde sina söners ord och ropade med hög röst och sade: Det är min sons mantel, ett odjur har ätit upp honom. Josef är sönderriven. Ty jag sände honom i dag för att se om det står väl till med dig och om hjordarna och för att ge mig besked från dig. Och han gick som jag befallde honom, och detta har hänt honom i dag, medan jag trodde att min son var hos dig.
21 Jakobs söner svarade och sade: ”Han har inte kommit till oss, och vi har inte heller sett honom från den tid då vi lämnade dig ända till nu.”
22 Och när Jakob hörde deras ord ropade han åter högt, och han reste sig upp och rev sönder sina kläder, och han satte säcktyg om sina höfter, och han grät bittert och han sörjde och höjde sin röst i gråt och utropade och sade dessa ord:
23 Josef, min son, o min son Josef, jag sände dig i dag för dina bröders välfärd, och se, du har blivit sliten i stycken; genom min hand har detta hänt min son.
24 Det sörjer mig för dig, Josef, min son, det sörjer mig för dig; hur ljuv du var för mig under livet, och hur oerhört bitter är inte din död för mig nu.
25 0 att jag hade dött i ditt ställe, Josef, min son, ty det sörjer mig djupt för dig, min son, o min son, min son. Josef, min son, var är du, och vart har du blivit dragen? Res dig upp, res dig upp från din plats, och kom och se min sorg för dig, o min son Josef.
26 Kom nu och räkna tårarna som rinner från mina ögon nerför mina kinder, och bär dem upp inför Herren, så att hans vrede må vända sig från mig.
27 0 Josef, min son, hur föll du för ens hand genom vilken ingen hade fallit från världens begynnelse till denna dag? Ty du har blivit dödad genom att bli slagen av en fiende, tillfogad grymhet, men jag vet sannerligen att detta har hänt dig på grund av mina många synder.

28 Vakna nu och se hur bittert mitt lidande är för dig, min son! Fastän jag inte har uppfostrat dig, format dig eller gett dig ande och själ, utan Gud har format dig och byggt dina ben och täckt dem med kött och blåst livets ande i dina näsborrar, och sedan gav han dig åt mig.
29 Nu sannerligen, Gud som gav dig åt mig, han har tagit dig ifrån mig, och detta har då hänt dig
30 Och Jakob fortsatte att tala liknande dessa ord om Josef, och han grät bittert; han föll till marken och blev tyst.
31 Och alla Jakobs söner, när de såg sin fars nöd, ångrade de vad de hade gjort, och de grät också bittert.
32 Juda reste sig upp och lyfte sin fars huvud från marken och lade det i sitt knä, och han torkade sin fars tårar från sina kinder. Juda grät mycket högljutt, medan hans fars huvud låg tillbakalutat i hans knä, stilla som en sten.
33 Och Jakobs söner såg sin fars nöd och höjde sina röster och fortsatte att gråta, och Jakob låg fortfarande på marken, orörlig som en sten.
34 Och alla hans söner och hans tjänare och hans tjänares barn reste sig och stod omkring honom för att trösta honom, men han vägrade att låta sig tröstas.
35 Och hela Jakobs hushåll reste sig upp och höll en stor sorg över Josefs och deras fars bekymmer. Och Isak, Abrahams son, Jakobs far, fick höra detta. Han grät bittert över Josef och hela hans hushåll. Och han lämnade Hebron där han bodde, tillsammans med sina män. Och han tröstade sin son Jakob, men han vägrade att låta sig tröstas.
36 Och efter detta reste sig Jakob från marken, och hans tårar rann nerför hans kinder, och han sade till sina söner: Stå upp och ta era svärd och era bågar, och gå ut på fälten, och sök om ni kan hitta min sons kropp och föra den till mig så att jag kan begrava den.
37 Sök också bland djuren och jaga dem, och det som kommer först, innan ni tar det och för det till mig. Kanske Herren i dag förbarmar sig över min nöd och bereder åt er det som slet sönder min son och för det till mig, så att jag kan hämnas min sons sak.
38 Och hans söner gjorde som deras far hade befallt dem. Tidigt på morgonen steg de upp och tog var och en sitt svärd och sin båge i handen och gick ut på marken för att jaga djuren.
39 Och Jakob ropade fortfarande högt och grät och gick fram och tillbaka i huset och slog händerna mot varandra och sade: Josef, min son, Josef, min son.
40 Och Jakobs söner gick ut i öknen för att fånga djuren, och se, en varg kom emot dem, och de grep tag i honom och förde honom till sin far, och de sade till honom: Detta är den första vi har funnit, och vi har fört honom till dig som du befallde oss, och din sons kropp kunde vi inte hitta.
41 Och Jakob tog djuret ur sina söners händer och ropade med hög och gråtande röst, medan han höll djuret i sin hand. Med bittert hjärta talade han till djuret: ”Varför slukade du min son Josef? Hur kunde du inte frukta jordens Gud eller min olycka för min son Josef?”
42 Och du slukade min son förgäves, eftersom han inte begick något våld, och därigenom gjorde dig skyldig för hans skull, därför kommer Gud att kräva den som förföljs.
43 Och Herren öppnade odjurets gap för att trösta Jakob med dess ord, och det svarade Jakob och talade dessa ord till honom:
44 Så sant Gud lever, han som skapade oss på jorden, och så sant din själ lever, min herre, jag såg inte din son, och jag slet honom inte i stycken, utan från ett avlägset land kom jag också för att söka upp min son, som i dag har lämnat mig, och jag vet inte om han lever eller är död.
45 Och jag kom i dag ut i fält för att söka efter min son, och dina söner fann mig och grep tag i mig och ökade min sorg. Och de har i dag fört mig fram inför dig, och jag har nu talat alla mina ord till dig.
46 Och nu, du människoson, jag är i din hand, och gör med mig i dag vad det behagar dig. Men så sant Gud lever, han som skapade mig, jag har inte sett din son, och jag har inte slitit honom i stycken, och ingen människokropp har kommit i min mun under alla mina livsdagar.
47 Och när Jakob hörde odjurets ord blev han mycket förvånad och skickade ut odjuret ur sin hand, och hon gick sin väg.
48 Och Jakob fortsatte att gråta högljutt över Josef dag efter dag, och han sörjde sin son i många dagar.

KAPITEL 44

1 Och Ismaels söner, som hade köpt Josef från midjaniterna, som hade köpt honom från hans bröder, for till Egypten med Josef. Och de kom till Egyptens gränser. Och när de närmade sig Egypten mötte de fyra män av Medans, Abrahams sons, söner, som hade dragit ut från Egyptens land på sin resa.
2 Ismaeliterna frågade dem: ”Vill ni köpa denne tjänare av oss?” De sade: ”Överlämna honom till oss.” De överlämnade Josef till dem, och de såg att han var en mycket vacker yngling, och de köpte honom för tjugo siklar.
3 Och ismaeliterna fortsatte sin resa till Egypten, och även medaniterna återvände samma dag till Egypten. Medaniterna sade till varandra: ”Vi har hört att Potifar, faraos hovman och överbefälhavare för livvakten, söker en god tjänare som kan stå inför honom och betjäna honom och göra honom till överordnad över sitt hus och allt han tillhör.”
4 Kom nu, låt oss sälja honom till honom för vad vi begär, om han kan ge oss vad vi behöver för honom.
5 Och dessa medaniter gick och kom till Potifars hus och sade till honom: Vi har hört att du söker en god tjänare som kan betjäna dig. Se, vi har en tjänare som du kommer att glädjas åt. Om du kan ge oss vad vi önskar, så skall vi sälja honom till dig.
6 Då sade Potifar: För honom fram till mig, så skall jag se honom. Om han då finner mig välbehag skall jag ge dig vad du behöver för honom.
7 Medaniterna gick och hämtade Josef och ställde honom inför Potifar. Potifar såg honom och tyckte mycket gott om honom. Potifar sade till dem: ”Säg mig vad ni behöver för den här ynglingen.”
8 Och de sade: ”Vi önskar få fyra hundra silvermynt för honom.” Potifar sade: ”Jag ska ge dig dem om du visar mig kvittot över hans försäljning och berättar för mig hans historia. Han kanske är stulen. Den här ynglingen är varken slav eller son till en slav, men jag ser att han ser ut som en vacker och ståtlig man.”

9 Medaniterna gick och hämtade till honom ismaeliterna som hade sålt honom till dem. De berättade för honom: ”Han är en slav, och vi har sålt honom till dem.”
10 Och Potifar hörde ismaeliternas ord, när han gav silvret till medaniterna, och medaniterna tog silvret och gav sig av, och ismaeliterna återvände också hem.
11 Och Potifar tog Josef och förde honom till sitt hus för att tjäna honom. Josef fann nåd för Potifars ögon, och han förtrodde honom och satte honom till förvaltare över sitt hus, och allt som ägde honom överlämnade han i hans hand.
12 Och Herren var med Josef, och han blev en framgångsrik man, och Herren välsignade Potifars hus för Josefs skull.
13 Och Potifar lämnade allt han ägde i Josefs hand, och Josef blev den som lät saker komma in och gå ut, och allt ordnades efter hans vilja i Potifars hus.
14 Och Josef var arton år gammal, en yngling med vackra ögon och ett vackert utseende, och hans like fanns inte i hela Egyptens land.
15 Vid den tiden, medan han var i sin herres hus och gick in och ut ur huset och betjänade sin herre, lyfte Selika, hans herres hustru, sina ögon mot Josef och såg på honom, och se, han var en ung man, vacker och vacker att se på.
16 Och hon åtrådde hans skönhet i sitt hjärta, och hennes själ var fäst vid Josef, och hon lockade honom dag efter dag, och Selika övertalade Josef dagligen, men Josef lyfte inte upp sina ögon för att se sin herres hustru.
17 Och Zelika sade till honom: ”Hur vackert ditt utseende och din gestalt är! Jag har sannerligen sett alla slavar, men aldrig sett en så vacker slavinna som du.” Och Josef sade till henne: ”Sannerligen, han som skapade mig i min mors livmoder skapade hela mänskligheten.”
18 Och hon sade till honom: ”Hur vackra är inte dina ögon, med vilka du har bländat alla Egyptens invånare, män och kvinnor. Och han sade till henne: ”Hur vackra är de medan vi lever, men om du skulle se dem i graven, skulle du säkert flytta dig bort från dem.”
19 Och hon sade till honom: "Hur vackra och behagliga är inte alla dina ord. Ta nu harpan som är i huset och spela med dina händer, så att vi kan höra dina ord."
20 Och han sade till henne: ”Hur vackra och behagliga är inte mina ord när jag lovar min Gud och hans ära.” Och hon sade till honom: ”Hur vackert är inte håret på ditt huvud! Se, den gyllene kammen som är i huset, ta den och locka håret på ditt huvud.”
21 Och han sade till henne: "Hur länge skall du tala dessa ord? Sluta tala dessa ord till mig, och stå upp och sköt om dina husliga angelägenheter."
22 Och hon sade till honom: ”Det finns ingen i mitt hus, och jag har inget annat att lyssna till än dina ord och din önskan. Men trots allt detta kunde hon inte föra Josef till henne, inte heller fäste han blicken på henne utan riktade blicken mot marken.
23 Och Selika åtrådde i sitt hjärta att Josef skulle ligga med henne, och när Josef satt i huset och utförde sitt arbete, kom Selika och satte sig framför honom, och hon lockade honom dagligen med sina ord att ligga med henne eller någonsin se på henne, men Josef ville inte lyssna på henne.
24 Och hon sade till honom: Om du inte gör efter mina ord, skall jag tukta dig med dödsstraff och lägga ett järnok på dig.
25 Och Josef sade till henne: Sannerligen, Gud, som skapade människan, löser fångarnas bojor, och det är han som skall befria mig från ditt fängelse och från din dom.
26 Och när hon inte kunde övertala honom, och hennes själ fortfarande var fäst vid honom, kastade hennes begär henne in i en svår sjukdom.
27 Och alla Egyptens kvinnor kom för att besöka henne och sade till henne: ”Varför är du i detta förfallna tillstånd? Du som inte saknar något; din man är sannerligen en stor och aktad furste i kungens ögon. Skulle du då sakna något av det ditt hjärta åstundar?”
28 Och Zelika svarade dem och sade: ”I dag skall det bli känt för er varifrån denna oordning som ni ser mig uppstår.” Och hon befallde sina tjänstekvinnor att laga mat åt alla kvinnorna, och hon gjorde en festmåltid för dem, och alla kvinnorna åt i Zelikas hus.
29 Och hon gav dem knivar för att skala citronerna för att äta dem, och hon befallde att de skulle klä Josef i dyrbara kläder, och att han skulle träda fram inför dem, och Josef kom fram inför deras ögon och alla kvinnorna såg på Josef, och kunde inte ta blicken från honom, och de skar sig alla i händerna med knivarna som de hade i sina händer, och alla citronerna som de hade i sina händer blev fyllda med blod.
30 Och de visste inte vad de hade gjort, utan de fortsatte att se på Josefs skönhet och vände inte sina ögonlock från honom.
31 Och Selika såg vad de hade gjort och sade till dem: ”Vad är det för ett arbete ni har gjort? Se, jag gav er citroner att äta, och ni har alla skurit era händer.”
32 Och alla kvinnorna såg deras händer, och se, de var fulla av blod, och deras blod flöt ner på deras kläder, och de sade till henne: Denna slav i ditt hus har övervunnit oss, och vi kunde inte vända våra ögonlock från honom för hans skönhets skull.
33 Och hon sade till dem: ”Detta hände er i samma ögonblick som ni såg honom och inte kunde hålla er borta från honom. Hur skulle jag då kunna avstå från att han ständigt är i mitt hus och jag ser honom dag efter dag gå in och ut ur mitt hus? Hur skulle jag då kunna undvika att förfalla eller till och med förgås på grund av detta?”
34 Och de sade till henne: Orden är sanna, ty vem kan se denna vackra gestalt i huset och avstå från honom, och är han inte din slav och tjänare i ditt hus, och varför säger du inte till honom vad som finns i ditt hjärta, och låter din själ förgås genom denna sak?
35 Och hon sade till dem: ”Jag försöker dagligen övertala honom, men han går inte med på mina önskningar. Jag lovade honom allt gott, men ändå kunde jag inte få något tillbaka från honom. Jag är därför i ett förfallande tillstånd, som ni ser.”
36 Och Zelicah blev mycket sjuk på grund av sin åtrå till Josef, och hon var desperat kärlekskrank på grund av honom, och allt folket i Zelicahs hus och hennes man visste ingenting om denna sak, att Zelicah var sjuk på grund av sin kärlek till Josef.
37 Och alla i hennes hus frågade henne: ”Varför är du sjuk och lider du sämre och saknar ingenting?” Hon svarade dem: ”Jag förstår inte vad som händer mig varje dag.”
38 Och alla kvinnorna och hennes väninnor kom dagligen för att se henne, och de talade med henne, och hon sade till dem: Detta kan endast ske genom Josefs kärlek; och de

sade till henne: Locka honom och grip honom i hemlighet, kanske han kan lyssna på dig och avvärja denna död från dig.
39 Och Selika blev allt sämre av sin kärlek till Josef, och hon fortsatte att förfalla, tills hon knappt hade kraft att stå upp.
40 Och en dag, när Josef utförde sin herres arbete i huset, kom Selika i hemlighet och överföll honom plötsligt. Josef reste sig mot henne, och han var mäktigare än hon, och han slog ner henne på marken.
41 Och Zelicah grät på grund av sitt hjärtas längtan efter honom, och hon bönföll honom gråtande, och hennes tårar rann nerför hennes kinder, och hon talade till honom med en bönens röst och i bitterhet i själen och sade:
42 Har du någonsin hört, sett eller känt om en så vacker kvinna som jag är, eller bättre än jag själv, som dagligen talar till dig, faller i nedgång av kärlek till dig, ger dig all denna ära, och ändå vill du inte lyssna till min röst?
43 Och om det är av fruktan för din herre, att han inte straffar dig, så sant kungen lever skall ingen skada drabba dig från din herre genom detta. Lyssna därför nu på mig och samtyck för den ära som jag har visat dig, och skjut denna död ifrån mig, och varför skulle jag dö för din skull? Och hon upphörde att tala.
44 Och Josef svarade henne och sade: ”Håll dig borta från mig och överlåt denna sak åt min herre. Se, min herre vet inte vad jag har i huset, ty allt som tillhör honom har han överlämnat i min hand. Hur skall jag då kunna göra detta i min herres hus?”
45 Ty han har också visat mig stor ära i sitt hus, och han har också satt mig till överordnad över sitt hus, och han har upphöjt mig, och det finns ingen större i detta hus än jag, och min herre har inte avhållit mig något, utom dig som är hans hustru, hur kan du då tala dessa ord till mig, och hur kan jag göra detta stora ont och synda mot Gud och mot din man?
46 Avstå nu därför från mig och tala inte mer sådana ord, ty jag vill inte lyssna till dina ord. Men Selika ville inte lyssna till Josef när han talade dessa ord till henne, utan hon lockade honom dagligen att lyssna till henne.
47 Och det var efter detta som Egyptens bäck fylldes över alla dess sidor, och alla Egyptens invånare drog ut, och även kungen och prinsarna drog ut med tamburiner och danser, ty det var en stor glädje i Egypten, och en helgdag vid tiden för havet Sihors översvämning, och de gick dit för att glädjas hela dagen.
48 Och när egyptierna gick ut till floden för att glädjas, som de brukade göra, följde alla i Potifars hus med dem. Men Selika ville inte följa med dem, ty hon sade: "Jag är sjuk." Och hon stannade ensam kvar i huset, och ingen annan människa var med henne i huset.
49 Och hon reste sig upp och steg upp till sitt tempel i huset och klädde sig i furstliga kläder och satte ädelstenar av onyx på sitt huvud, inlagda med silver och guld, och hon smyckade sitt ansikte och sin hud med alla möjliga kvinnliga reningsvätskor och parfymerade templet och huset med kassia och rökelse och strödde myrra och aloe vera. Därefter satte hon sig vid templets ingång, i husets passage, genom vilken Josef gick för att utföra sitt arbete. Och se, Josef kom från marken och gick in i huset för att utföra sin herres arbete.
50 Och han kom till den plats som han skulle gå igenom, och när han såg allt Selikas verk, vände han tillbaka.
51 Och Zelicah såg Josef vända sig tillbaka från henne, och hon ropade till honom och sade: Vad är det som fattas dig, Josef? Kom till ditt arbete, och se, jag skall göra plats för dig tills du har gått till din plats.
52 Och Josef återvände och kom till huset, och gick därifrån till sin plats, och han satte sig ner för att utföra sin herres arbete som vanligt och se, Zelicah kom till honom och stod framför honom i furstlig kläder, och doften från hennes kläder spred sig till fjärran.
53 Och hon skyndade sig och grep tag i Josef och hans kläder och sade till honom: Så sant kungen lever, om du inte uppfyller min begäran skall du dö i dag. Och hon skyndade sig och sträckte ut sin andra hand och drog fram ett svärd under sina kläder och satte det på Josefs hals och sade: Stå upp och uppfyll min begäran, och annars dör du i dag.
54 Och Josef blev rädd för henne, för att hon gjorde detta, och han reste sig upp för att fly från henne. Hon grep tag i framsidan av hans kläder, och i skräcken för hans flykt slets klädnaden som Zelika hade tagit sönder. Josef lämnade klädnaden i Zelikas hand, och han flydde och kom ut, ty han var rädd.
55 Och när Selika såg att Josefs mantel var sönderriven och att han hade lämnat den i hennes hand och flytt, fruktade hon för sitt liv, att ryktet skulle spridas om henne. Hon reste sig upp och handlade listigt och tog av sig kläderna hon var klädd i och tog på sig sina andra kläder.
56 Och hon tog Josefs mantel och lade den bredvid sig, och hon gick och satte sig på den plats där hon hade suttit under sin sjukdom, innan hennes husfolk hade gått ut till floden, och hon kallade på en ung pojke som då var i huset, och hon befallde honom att kalla husets folk till sig.
57 Och när hon såg dem sade hon till dem med hög röst och klagan: Se vad en hebreisk man er herre har fört in till mig i huset, ty han har kommit i dag för att ligga med mig.
58 Ty när du hade gått ut kom han till huset, och när han såg att ingen människa var i huset, kom han fram till mig och grep tag i mig för att ligga med mig.
59 Och jag grep tag i hans kläder och rev sönder dem och ropade mot honom med hög röst. Men när jag höjde min röst blev han rädd för sitt liv och lämnade sin mantel framför mig och flydde.
60 Men hennes husfolk sade ingenting, men deras vrede upptändes mycket mot Josef, och de gick till hans herre och berättade för honom vad han hade tänkt ut.
61 Då kom Potifar hem i raseri, och hans hustru ropade till honom och sade: ”Vad är det för en sak du har gjort mot mig, att du har tagit med dig en tjänare till mitt hus? Han kom till mig i dag för att leka med mig. Så gjorde han mot mig i dag.”
62 När Potifar hörde sin hustrus ord befallde han att Josef skulle straffas med svåra slag, och de gjorde så mot honom.
63 Medan de slog honom ropade Josef med hög röst och lyfte sina ögon mot himlen och sade: Herre Gud, du vet att jag är oskyldig till allt detta. Varför ska jag då dö i dag genom falskhet, genom dessa oomskurna, onda mäns hand, som du känner?
64 Medan Potifars män slog Josef fortsatte han att gråta och ropa. Där fanns ett barn, elva månader gammalt.

Herren öppnade barnets mun och talade dessa ord inför Potifars män, som slog Josef, och sade:
65 Vad vill ni denne man, och varför gör ni honom detta ont? Min mor talar falskt och ljuger; så gick det till.
66 Och barnet berättade noggrant för dem allt som hade hänt, och alla Zelikas ord till Josef dag efter dag förkunnade han för dem.
67 Och alla männen hörde barnets ord och förundrade sig mycket över barnets ord, och barnet upphörde att tala och blev tyst.
68 Och Potifar skämdes mycket över sin sons ord, och han befallde sina män att inte slå Josef mer, och männen upphörde att slå Josef.
69 Och Potifar tog Josef och befallde att han skulle ställas inför prästerna, som var kungens domare, för att de skulle döma honom i denna sak.
70 Då trädde Potifar och Josef fram inför prästerna, kungens domare, och han sade till dem: ”Bedöm vilken dom som är värdig en tjänare, ty så har han gjort.”
71 Prästerna sade till Josef: ”Varför gjorde du detta mot din herre?” Josef svarade dem: ”Icke så, mina herrar, så var det.” Potifar sade till Josef: ”Jag anförtrodde allt vad jag ägde i dina händer, och jag undanhöll dig ingenting annat än min hustru. Hur kunde du då göra detta ont?”
72 Och Josef svarade och sade: Icke så, min herre, så sant Herren lever, och så sant din själ lever, min herre, det ord du hörde av din hustru är osant, ty så var det i dag.
73 Ett år har förflutit sedan jag har varit i ditt hus. Har du sett någon orättfärdighet hos mig, eller något som skulle kunna föranleda dig att kräva mitt liv?
74 Prästerna sade till Potifar: ”Sänd bud och låt dem hämta Josefs sönderrivna mantel till oss, så att vi kan se vilken reva som finns i den. Om revan är framför manteln, då har hans ansikte vänts mot henne, och hon har gripit tag i honom för att komma till henne. Din hustru har gjort allt vad hon har sagt med bedrägeri.”
75 Och de förde Josefs mantel fram till domarnas präster, och de såg och se, revan låg framför Josefs ansikte. Alla domarna visste att hon hade pressat honom. De sade: "Denne slav har inte rätt till dödsdom, ty han har inte gjort något. Hans dom är att han ska placeras i fängelset på grund av det rykte som genom honom har gått ut mot din hustru."
76 Och Potifar hörde deras ord och satte honom i fängelset, det ställe där kungens fångar hålls fångna, och Josef satt i fängelset i tolv år.
77 Och trots detta vände sig hans herres hustru inte bort från honom, och hon upphörde inte att tala till honom dag efter dag för att lyssna till henne, och efter tre månader fortsatte Zelicah att gå till Josef till fängelsehuset dag efter dag, och hon lockade honom att lyssna till henne, och Zelicah sade till Josef: Hur länge ska du stanna i detta hus? Men lyssna nu till min röst, så skall jag föra dig ut ur detta hus.
78 Och Josef svarade henne och sade: Det är bättre för mig att stanna kvar i detta hus än att lyssna till dina ord och synda mot Gud. Och hon sade till honom: Om du inte uppfyller min önskan, skall jag riva ut dina ögon, lägga bojor vid dina fötter och överlämna dig i händerna på dem som du inte kände förut.
79 Och Josef svarade henne och sade: Se, hela jordens Gud kan befria mig från allt du kan göra mot mig, ty han öppnar de blindas ögon och löser de bundna och bevarar alla främlingar som är okända med landet.
80 Och när Zelicah inte kunde övertala Josef att lyssna på henne, slutade hon att gå för att locka honom; och Josef var fortfarande instängd i fängelsehuset. Och Jakob, Josefs far, och alla hans bröder som var i Kanaans land sörjde och grät fortfarande i de dagarna för Josefs skull, ty Jakob vägrade att låta sig tröstas över sin son Josef, och Jakob ropade högt och grät och sörjde alla dessa dagar.

KAPITEL 45

1 Vid den tiden det året, det år då Josef drog ner till Egypten efter att hans bröder hade sålt honom, begav sig Ruben, Jakobs son, till Timna och tog Eliuram, kanaanéen Avis dotter, till hustru, och han kom till henne.
2 Eliuram, Rubens hustru, blev havande och födde åt honom Hanok, Palu, Ketzron och Karmi, fyra söner. Hans bror Simeon tog hans syster Dina till hustru, och hon födde åt honom Memuel, Jamin, Ohad, Jakin och Sokar, fem söner.
3 Sedan kom han till Buna, den kanaaneitiska kvinnan, det var Buna som Simeon förde bort från staden Sikem. Buna var hos Dina och betjänade henne. Simeon kom till henne, och hon födde åt honom Saul.
4 Vid den tiden begav sig Juda till Adulam, och han kom till en man från Adulam, som hette Hira. Där såg Juda dottern till en kanaans man, som hette Aljat, Suas dotter. Han tog henne till sig och kom till henne. Aljat födde åt Juda tre söner: Er, Onan och Silo.
5 Levi och Isaskar drog till österlandet och tog sig till hustrur döttrarna till Jobab, son till Joktan, son till Eber. Jobab, son till Joktan, hade två döttrar. Den äldre hette Adina och den yngre Arida.
6 Och Levi tog Adina, och Isaskar tog Arida, och de kom till Kanaans land, till sin faders hus. Och Adina födde åt Levi Gerson, Kehat och Merari, tre söner.
7 Och Arida födde åt Isaskar Tola, Puva, Job och Shomron, fyra söner. Och Dan drog till Moabs land och tog Aflalet, moabiten Kamudans dotter, till hustru, och förde henne till Kanaans land.
8 Och Aflalet var ofruktsam, hon hade ingen avkomma. Och Gud kom därefter ihåg Aflalet, Dans hustru, och hon blev havande och födde en son, och hon gav honom namnet Kushim.
9 Och Gad och Naftali drog till Haran och tog därifrån Amurams, Us sons, Nahors sons, döttrar till hustrur.
10 Och dessa är namnen på Amurams döttrar: den äldre hette Merima och den yngre Usit. Naftali tog Merima till hustru, Gad tog Usit och förde dem till Kanaans land, till deras faders hus.
11 Merima födde åt Naftali Jakseel, Guni, Jaser och Salem, fyra söner; och Usit födde åt Gad Sefion, Chagi, Suni, Esbon, Eri, Arodi och Arali, sju söner.
12 Och Aser gick ut och tog Adon, dotter till Aflal, son till Hadad, son till Ismael, till hustru, och förde henne till Kanaans land.
13 Och Adon, Asers hustru, dog vid den tiden; hon hade ingen avkomma. Och efter Adons död drog Aser över till

andra sidan floden och tog till hustru Hadura, dotter till Abimael, son till Eber, son till Sem.
14 Och den unga kvinnan var av vackert utseende och en kvinna med förstånd, och hon hade varit hustru till Malkiel, son till Elam, son till Sem.
15 Och Hadura födde en dotter åt Malkiel, och han gav henne namnet Serach. Malkiel dog därefter, och Hadura gick och stannade kvar i sin fars hus.
16 Och efter hustruns död i Asher gick han och tog Hadura till hustru och förde henne till Kanaans land, och hennes dotter Serach tog han också med sig. Hon var tre år gammal, och flickan uppfostrades i Jakobs hus.
17 Och flickan var av vackert utseende, och hon vandrade Jakobs barns heliga vägar; hon saknade ingenting, och Herren gav henne visdom och förstånd.
18 Och Hadura, Asers hustru, blev havande och födde åt honom Jimna, Jisva, Jisvi och Beria, fyra söner.
19 Och Sebulon drog till Midjan och tog Merisha, dotter till Molad, son till Abida, son till Midjan, till hustru och förde henne till Kanaans land.
20 Och Merusha födde åt Sebulon Sered, Elon och Yakhleel; tre söner.
21 Och Jakob sände bud till Aram, son till Soba, son till Terach, och han tog Benjamin Mekalja, Arams dotter, till hustru åt sin son. Hon kom till Kanaans land till Jakobs hus. Benjamin var tio år gammal när han tog Mekalja, Arams dotter, till hustru.
22 Och Mekalja blev havande och födde åt Benjamin Bela, Beker, Asbel, Gera och Naaman, fem söner. Sedan tog Benjamin, utöver sin första hustru, Aribat, dotter till Shomron, Abrahams son, till hustru, och han var arton år gammal. Och Aribat födde åt Benjamin Achi, Vosh, Mupim, Kupim och Ord, fem söner.
23 I de dagarna gick Juda till Sems hus och tog Tamar, Elams dotter och Sems son, till hustru åt Er, hans förstfödde son.
24 Och Er kom till sin hustru Tamar, och hon blev hans hustru. Men när han kom till henne fördärvade han utvärtes hans avkomma. Hans gärning var ond i Herrens ögon, och Herren dödade honom.
25 Och efter Ers, Judas förstföddes, död sade Juda till Onan: Gå till din brors hustru och gift dig med henne som din närmaste släkting, och skaffa din bror avkomma.
26 Och Onan tog Tamar till hustru och gick in till henne. Även Onan gjorde som sin bror, ty hans gärning var ond i Herrens ögon, och han dödade även honom.
27 När Onan dog, sade Juda till Tamar: ”Stanna kvar i din fars hus tills min son Silo blir vuxen.” Juda fann inte längre behag i Tamar och gav henne åt Silo, ty han tänkte: ”Kanske kommer han också att dö liksom sina bröder.”
28 Tamar stod upp och gick och stannade kvar i sin fars hus, och Tamar stannade en tid i sin fars hus.
29 Vid årets omvälvning dog Aliyat, Judas hustru, och Juda fick tröst över sin hustru, och efter Aliyats död gick Juda upp med sin vän Hira till Timna för att klippa deras får.
30 Tamar hörde att Juda hade gått upp till Timna för att klippa fåren, och att Silo hade blivit vuxen, och att Juda inte tyckte om henne.
31 Då reste sig Tamar och lade av sig sina änkekläder och hängde en slöja över sig och täckte sig helt och hållet. Sedan gick hon och satte sig på den allmänna gatan som ligger vid vägen till Timna.
32 Juda gick förbi och såg henne och tog henne till sig. Han kom till henne, och hon blev havande genom honom. Och när hon skulle föda, se, då var det tvillingar i hennes livmoder. Den första gav han namnet Peres och den andra Serah.

KAPITEL 46

1 På den tiden var Josef fortfarande fången i fängelset i Egyptens land.
2 Vid den tiden stod Faraos tjänare framför honom, överste munskänkarna och överste bagarna som tillhörde den egyptiske kungen.
3 Och munskänken tog vin och ställde fram det för kungen att dricka, och bagaren ställde fram bröd för kungen att äta, och kungen drack av vinet och åt av brödet, han och hans tjänare och hovmän som åt vid kungens bord.
4 Medan de åt och drack, stannade munkskänken och bagaren kvar där. Faraos tjänare fann många flugor i vinet som munkskänken hade medfört, och salpeterstenar hittades i bagarens bröd.
5 Och översten för livvakten satte Josef till att vara med faraos hovmän, och faraos hovmän hölls fångna i ett år.
6 Och vid årets slut drömde de båda drömmar under en natt, i det fängelse där de var, och på morgonen kom Josef till dem för att ta hand om dem som vanligt, och han såg dem, och se, deras ansikten var modfällda och sorgsna.
7 Och Josef frågade dem: ”Varför är ni så sorgsna och modfällda i dag?” De svarade honom: ”Vi drömde en dröm, och det finns ingen som kan tyda den.” Josef sade till dem: ”Berätta er dröm för mig, så skall Gud ge er ett fridfullt svar, som ni önskar.”
8 Och munkskänken berättade sin dröm för Josef, och han sade: Jag såg i min dröm, och se, en stor vinstock stod framför mig, och på den vinstocken såg jag tre grenar, och vinstocken blommade snabbt och nådde en hög höjd, och dess klasar mognade och blev till druvor.
9 Och jag tog druvorna och pressade dem i en bägare och ställde den i Faraos hand, och han drack. Och Josef sade till honom: De tre grenarna på vinstocken är tre dagar.
10 Men inom tre dagar skall kungen beordra att du skall föras ut och återinsätta dig i ditt ämbete, och du skall ge kungen hans vin att dricka, liksom du först var hans munkskänk. Men låt mig finna nåd för dina ögon, så att du tänker på mig hos Farao, när det går dig väl, och gör mig godhet och för ut mig ur detta fängelse, ty jag blev stulen från Kanaans land och såld som slav här.
11 Och även det som har sagts dig om min herres hustru är falskt, ty de satte mig i denna fängelsehåla förgäves. Och munkskänken svarade Josef och sade: Om kungen gör gott mot mig som i början, som du förra gången uttydde för mig, skall jag göra allt du önskar och låta dig föras ut ur denna fängelsehåla.
12 Och när bagaren såg att Josef hade tydat munkskänkens dröm, kom han fram och berättade hela drömmen för Josef.
13 Och han sade till honom: I min dröm såg jag, och se, tre vita korgar på mitt huvud. Och jag såg, och i den översta

korgen fanns alla möjliga bakverk åt Farao, och fåglarna åt upp det från mitt huvud.
14 Och Josef sade till honom: De tre korgar som du såg är tre dagar, men om tre dagar skall Farao hugga av ditt huvud och hänga dig på ett trä, och fåglarna skall äta ditt kött av dig, såsom du såg i din dröm.
15 Vid den tiden skulle drottningen föda, och på den dagen födde hon en son åt Egyptens kung. Man utropade att kungen hade fått sin förstfödde son, och hela Egyptens folk, tillsammans med Faraos furstar och tjänare, jublade storligen.
16 Och på tredje dagen efter sin födelse gjorde Farao en fest för sina hovmän och tjänare, för härarna i Soars land och Egyptens land.
17 Och hela Egyptens folk och Faraos tjänare kom för att äta och dricka med kungen vid hans sons festmåltid och för att glädjas över kungens glädje.
18 Och alla kungens furstar och hans tjänare gladde sig vid den tiden i åtta dagar vid festen, och de festade med alla möjliga musikinstrument, med tamburiner och med dans i kungens palats i åtta dagar.
19 Men munkskänken, som Josef hade uttydt drömmen för, glömde Josef och nämnde honom inte för kungen, som han hade lovat. Detta var ett beslut från Herren för att straffa Josef, därför att han hade förtröstat på människor.
20 Och Josef stannade därefter i fängelset i två år, tills han hade fullgjort tolv år.

KAPITEL 47

1 Och Isak, Abrahams son, levde ännu vid den tiden i Kanaans land; han var mycket gammal, ett hundra åttio år gammal. Hans son Esau, Jakobs bror, levde i Edoms land, och han och hans söner hade besittningar där bland Seirs barn.
2 Och Esau hörde att hans fars död närmade sig, och han kom med sina söner och sitt hushåll till Kanaans land, till sin fars hus. Jakob och hans söner drog ut från den plats där de hade bott i Hebron, och de kom alla till sin far Isak, och de fann Esau och hans söner i tältet.
3 Och Jakob och hans söner satt inför hans far Isak, och Jakob sörjde fortfarande sin son Josef.
4 Och Isak sade till Jakob: För hit dina söner, så skall jag välsigna dem. Och Jakob förde sina elva barn fram inför sin fader Isak.
5 Och Isak lade sina händer över alla Jakobs söner och tog dem i famnen och kysste dem, en efter en. Och Isak välsignade dem den dagen och sade till dem: Må era fäders Gud välsigna er och göra era efterkommande talrika som himlens stjärnor.
6 Och Isak välsignade Esaus söner och sade: Må Gud göra er till en fruktan och skräck för alla som ser er, och för alla era fiender.
7 Och Isak kallade Jakob och hans söner, och de kom alla och satte sig ner inför Isak. Och Isak sade till Jakob: Herren, hela jordens Gud, har sagt till mig: Åt din säd skall jag ge detta land till arv, om dina barn håller mina stadgar och mina vägar. Och jag skall hålla den ed som jag svor din fader Abraham.
8 Så nu, min son, lär dina barn och dina barnbarn att frukta Herren och att vandra den väg som behagar Herren, din Gud. Ty om du håller Herrens vägar och hans stadgar, skall Herren hålla sitt förbund med Abraham mot dig och göra dig och din avkomma gott i alla dagar.
9 När Isak hade gett Jakob och hans barn alla sina befallningar, gav han upp andan och dog och samlades till sina fäder.
10 Och Jakob och Esau föll ner över sin fader Isaks ansikte och grät. Isak var ett hundra åttio år gammal när han dog i Kanaans land, i Hebron. Hans söner bar honom till Makpela-grottan, som Abraham hade köpt av Hets barn till gravplats.
11 Och alla kungar i Kanaans land följde med Jakob och Esau för att begrava Isak, och alla kungar i Kanaan visade Isak stor ära vid hans död.
12 Jakobs söner och Esaus söner gick barfota omkring, vandrande och klagande tills de kom till Kireat-Arba.
13 Och Jakob och Esau begravde sin far Isak i Makpela-grottan, som ligger i Kireat-Arba i Hebron, och de begravde honom med stor heder, såsom vid en kungabegravning.
14 Och Jakob och hans söner, Esau och hans söner och alla Kanaans kungar höll en stor och svår sorgestund, och de begravde honom och sörjde honom i långa dagar.
15 Och när Isak dog lämnade han sina boskapsdjur och sina ägodelar och allt som tillhörde honom till sina söner. Och Esau sade till Jakob: Se, jag ber dig, allt som vår far har lämnat skall vi dela i två delar, och jag skall ha valet. Och Jakob sade: Det skall vi göra.
16 Och Jakob tog allt som Isak hade lämnat kvar i Kanaans land, boskapen och egendomen, och lade det i två delar framför Esau och hans söner. Och han sade till Esau: Se, allt detta ligger framför dig; välj du själv den hälft som du vill ta.
17 Och Jakob sade till Esau: Hör du vad jag vill tala till dig: Herren, himmelens och jordens Gud, talade till våra fäder Abraham och Isak och sade: Åt din säd skall jag ge detta land till arvedel för evigt.
18 Nu ligger allt vad vår fader har lämnat kvar framför dig, och se, hela landet ligger framför dig. Välj bland dem vad du önskar.
19 Om du åstundar hela landet, så ta det åt dig och dina barn för evigt, och jag skall ta dessa rikedomar, och om du åstundar rikedomarna, så ta dem åt dig, och jag skall ta detta land åt mig och mina barn för att ärva det för evigt.
20 Och Nebajot, Ismaels son, var då i landet med sina barn, och Esau gick den dagen åstad och rådfrågade honom och sade:
21 Så har Jakob talat till mig, och så har han svarat mig: Ge nu ditt råd, så skall vi lyssna.
22 Och Nebajot sade: ”Vad är det som Jakob har sagt till dig? Se, alla Kanaans barn bor tryggt i sitt land, och Jakob säger att han skall ärva det med sina avkommor i alla dagar.”
23 Gå därför nu och ta all din fars rikedom och låt din bror Jakob bli kvar i landet, som han har sagt.
24 Esau stod upp och återvände till Jakob och gjorde allt som Nebajot, Ismaels son, hade rådt honom. Esau tog alla de rikedomar som Isak hade lämnat kvar: själarna, djuren, boskapen och egendomen, ja, alla rikedomar. Han gav ingenting åt sin broder Jakob. Jakob tog hela Kanaans land, från Egyptens bäck till floden Eufrat, och tog det till

egendom för evigt, åt sina barn och sina efterkommande efter honom.
25 Jakob tog också från sin bror Esau Makpela-grottan i Hebron, den som Abraham hade köpt av Efron för att han och hans avkomma skulle ha en gravplats för evigt.
26 Och Jakob skrev allt detta i köpeboken och undertecknade den, och han vittnade om allt detta med fyra trogna vittnen.
27 Och dessa är de ord som Jakob skrev i boken: Kanaans land och alla hettiternas, hivéernas, jebuséernas, amoréernas, perisséernas och gergaséernas städer, alla sju folken från Egyptens flod till floden Eufrat.
28 Och staden Hebron, Kireat-Arba, och grottan som finns i den, alltsammans köpte Jakob av sin broder Esau för betalning, till egendom och arv åt hans avkomma efter honom för evigt.
29 Och Jakob tog köpeboken och underskriften, budet och stadgarna och den uppenbarade boken, och han lade dem i ett lerkärl för att de skulle förbli där länge, och han överlämnade dem i sina barns händer.
30 Esau tog allt som hans far hade lämnat honom efter sin bror Jakob efter sin död. Han tog all egendom, både människor och djur, kameler och åsnor, oxar och lamm, silver och guld, stenar och bdellium, och alla skatter som hade tillhört Isak, Abrahams son. Intet blev kvar som Esau inte tog till sig av allt som Isak hade lämnat efter sin död.
31 Och Esau tog allt detta, och han och hans barn återvände till horéen Seirs land, bort från sin bror Jakob och hans barn.
32 Och Esau fick besittningar bland Seirs barn, och Esau återvände inte till Kanaans land från den dagen och framåt.
33 Och hela Kanaans land blev till arv åt Israels barn, en evig arv, och Esau med alla sina barn ärvde Seirs berg.

KAPITEL 48

1 På den tiden, efter Isaks död, befallde Herren att en hungersnöd skulle drabba hela jorden.
2 Vid den tiden satt Farao, kungen i Egypten, på sin tron i Egyptens land och låg i sin säng och drömde drömmar. Farao såg i sin dröm att han stod vid stranden av Egyptens flod.
3 Medan han stod där fick han se sju kor, feta och vackra att se på, komma upp ur floden.
4 Och sju andra kor, magra och fula, kom upp efter dem, och de sju fula slukade de vackra, och deras utseende var lika fula som i början.
5 Och han vaknade och somnade igen. Han drömde en andra gång. Då såg han sju ax, grova och fina, sköt upp på ett strå. Efter dem kom sju tunna ax, svedda av östanvinden, och de tunna axen slukade de fulla. Farao vaknade då ur sin dröm.
6 Och följande morgon kom kungen ihåg sina drömmar, och hans ande var djupt orolig över sina drömmar. Kungen skyndade sig och sände efter alla magikerna och de vise männen i Egypten, och de kom och ställde sig inför Farao.
7 Och kungen sade till dem: ”Jag har drömt drömmar, och det finns ingen som kan tyda dem.” Och de sade till kungen: ”Berätta dina drömmar för dina tjänare, och låt oss höra dem.”
8 Och kungen berättade sina drömmar för dem, och de svarade alla med en röst och sade till kungen: Må kungen leva för evigt; och detta är uttydningen av dina drömmar.
9 De sju goda korna som du såg betecknar sju döttrar som skall födas åt dig i de sista dagarna, och de sju korna som du såg komma upp efter dem och sluka dem är ett tecken på att de döttrar som skall födas åt dig alla skall dö under kungens livstid.
10 Och det som du såg i den andra drömmen om sju fulla, goda ax som växte upp på ett strå, detta är deras uttydning: att du i de sista dagarna skall bygga dig sju städer i hela Egyptens land; och det som du såg av de sju förkrossade axen som skjuter upp efter dem och uppslukar dem medan du betraktar dem med dina ögon, är ett tecken på att de städer som du skall bygga alla skall förstöras i de sista dagarna, under kungens livstid.
11 Och när de talade dessa ord, lyssnade kungen inte till deras ord, och han fäste inte heller sitt hjärta vid dem, ty kungen visste i sin visdom att de inte gav en rätt uttydning av drömmarna. Och när de hade slutat tala inför kungen, svarade kungen dem och sade: "Vad är det för något ni har sagt till mig? Ni har sannerligen talat lögn och falskhet. Ge därför nu den rätta uttydningen av mina drömmar, så att ni inte må dö."
12 Och kungen befallde därefter att han sände bud och kallade åter efter andra visa män, och de kom och stod inför kungen, och kungen berättade sina drömmar för dem, och de svarade honom alla enligt den första uttydningen. Då upptändes kungens vrede och han blev mycket vred, och kungen sade till dem: Sannerligen talar ni lögn och svär osanning i det ni har sagt.
13 Och kungen befallde att ett kungörelse skulle utfärdas i hela Egypten, lydande: Konungen och hans stormän har beslutat att var och en vis man som känner och förstår drömmars uttydning och inte i dag träder fram inför kungen, skall dö.
14 Och den man som kungör för kungen den rätta uttydningen av sina drömmar, honom skall allt han begär av kungen ges. Och alla de vise männen i Egyptens land trädde fram inför kungen, tillsammans med alla magikerna och trollkarlarna som fanns i Egypten och i Gosen, i Rameses, i Takpankes, i Soar och på alla platser längs Egyptens gränser, och de stod alla inför kungen.
15 Och alla adelsmännen och furstarna och kungens tjänare kom samman från alla Egyptens städer, och de satte sig alla ner inför kungen, och kungen berättade sina drömmar för de vise männen och furstarna, och alla som satt inför kungen häpnade över synen.
16 Och alla de vise männen som stod inför kungen var mycket oeniga om hur de skulle tyda hans drömmar. Några av dem uttydde dem för kungen och sade: De sju goda korna är sju kungar som av kungens avkomma skall uppstå över Egypten.
17 Och de sju onda korna är sju furstar som skall stå upp mot dem i de sista dagarna och förgöra dem; och de sju axen är de sju stora furstarna som tillhör Egypten, vilka skall falla i händerna på deras fienders sju mindre mäktiga furstar, i vår herre kungens krig.
18 Och några av dem uttydde detta för kungen på detta sätt och sade: De sju goda korna är Egyptens starka städer, och de sju onda korna är de sju folken i Kanaans land, som i de

sista dagarna skall dra an mot Egyptens sju städer och förgöra dem.
19 Och det som du såg i den andra drömmen, om sju goda och dåliga ax, är ett tecken på att Egyptens herravälde åter skall återvända till din säd som först.
20 Och under hans regeringstid skall folket i Egyptens städer vända sig mot de sju städer i Kanaan som är starkare än de, och de skall förgöra dem, och Egyptens herravälde skall återvända till din säd.
21 Och några av dem sade till kungen: Detta är uttydningen av dina drömmar: De sju goda korna är sju drottningar som du skall ta till hustrur i de sista dagarna, och de sju onda korna betecknar att dessa kvinnor alla skall dö under kungens livstid.
22 Och de sju goda och dåliga axen som du såg i den andra drömmen är fjorton barn, och det skall ske i de sista dagarna att de skall stå upp och strida mot varandra, och sju av dem skall slå de sju som är mäktigare.
23 Och några av dem sade dessa ord till kungen och sade: De sju goda korna betecknar att sju barn skall födas åt dig, och de skall döda sju av dina barnbarn i de sista dagarna; och de sju goda axen som du såg i den andra drömmen är de furstar mot vilka sju andra mindre mäktiga furstar skall strida och förgöra dem i de sista dagarna, och hämnas dina barns sak, och herradömet skall återvända till din avkomma.
24 Och kungen hörde alla de vise männen i Egypten och deras uttydning av hans drömmar, och ingen av dem behagade kungen.
25 Och kungen visste i sin visdom att de inte helt och hållet hade talat rätt i alla dessa ord, ty detta var från Herren för att omintetgöra de vise männen i Egypten, så att Josef kunde gå ut ur fängelsehuset och för att han skulle bli stor i Egypten.
26 När kungen såg att ingen av alla Egyptens vise män och magiker hade talat rätt till honom, upptändes kungens vrede, och hans förbittring brann inom honom.
27 Och kungen befallde att alla de vise männen och magikerna skulle gå ut från honom, och de gick alla ut från kungen med skam och smälek.
28 Och kungen befallde att ett utrop skulle sändas ut över hela Egypten om att alla magiker som fanns i Egypten skulle dödas, och att inte en enda av dem skulle få leva.
29 Och befälhavarna för kungens livvakter reste sig upp, och var och en drog sitt svärd, och de började slå ihjäl Egyptens magiker och de vise männen.
30 Och efter detta kom Merod, kungens överste munkskänk, och bugade sig för kungen och satte sig framför honom.
31 Och munkskänken sade till kungen: ”Må kungen leva för evigt, och må hans herravälde bli upphöjt i landet.”
32 Du var vred på din tjänare på den tiden, nu för två år sedan, och satte mig i fängelse, och jag var en tid i fängelse, jag och förste bagaren.
33 Och hos oss fanns en hebreisk tjänare som tillhörde översten för livvakten. Hans namn var Josef, ty hans herre hade blivit vred på honom och satt honom i fängelse, och han betjänade oss där.
34 Och efter en tid, när vi var i fängelset, drömde vi drömmar under en natt, jag och förste bagaren; vi drömde, var och en med sin dröms uttydning.
35 Och vi kom om morgonen och berättade för tjänaren, och han uttydde våra drömmar för oss, för var och en enligt sin dröm, om han rätt uttydde dem.
36 Och det skedde som han uttydde för oss, så skedde det; inget av hans ord föll till marken.
37 Och nu, min herre och kung, dräp inte Egyptens folk förgäves. Se, den där slaven är fortfarande inspärrad i huset av sin herre, befälhavaren för livvakten.
38 Om det behagar kungen, låt honom skicka bud efter honom, så att han kan komma till dig, och han kan då kungöra för dig den rätta uttydningen av drömmen du drömde.
39 Och kungen hörde överste munkskänkens ord, och kungen befallde att Egyptens vise män inte skulle dödas.
40 Och kungen befallde sina tjänare att föra Josef fram till honom, och kungen sade till dem: Gå till honom och skräm honom inte, för då blir han förvirrad och vet inte hur man talar rätt.
41 Och kungens tjänare gick till Josef och förde honom hastigt ut ur fängelsehålan. Kungens tjänare rakade honom, och han bytte ut sina fängelsekläder och trädde fram inför kungen.
42 Och kungen satt på sin kungliga tron i en furstlig dräkt, omgjord med en gyllene efod, och det fina guldet som var på den glänste, och karbunkeln, rubinen och smaragden, tillsammans med alla de ädelstenar som hade varit på kungens huvud, bländade ögat, och Josef förundrade sig mycket över kungen.
43 Och tronen som kungen satt på var klädd med guld och silver och onyxstenar, och den hade sjuttio trappsteg.
44 Och det var sedvänja i hela Egyptens land att var och en som kom för att tala med kungen, vare sig han var en furste eller en som var aktad i kungens ögon, steg upp på kungens tron ända till det trettiförsta trappsteget, och kungen gick ner till det trettiosjätte trappsteget och talade med honom.
45 Om han var bland vanligt folk, gick han upp på det tredje trappsteget, och kungen gick ner på det fjärde och talade till honom, och deras sed var dessutom att den som förstod att tala alla sjuttio språk, gick upp på de sjuttio trappstegen och gick upp och talade tills han nådde kungen.
46 Och den som inte kunde fullborda de sjuttio stegen, gick uppför lika många steg som han kunde tala de språk han kunde.
47 Och det var brukligt i Egypten på den tiden att ingen skulle regera över dem, utom den som förstod att tala sjuttio språk.
48 Och när Josef kom inför kungen bugade han sig ner till marken inför kungen och gick upp på det tredje trappsteget, och kungen satte sig på det fjärde trappsteget och talade med Josef.
49 Och kungen sade till Josef: Jag drömde en dröm, och det finns ingen som kan uttyda den rätt. Och jag befallde i dag att alla magiker och visa män i Egypten skulle komma inför mig. Jag berättade mina drömmar för dem, och ingen har uttydt dem rätt för mig.
50 Och efter detta hörde jag i dag om dig, att du är en vis man och kan rätt tyda varje dröm du hör.
51 Josef svarade Farao och sade: ”Farao skall berätta om sina drömmar, ty Gud har rätt att uttyda dem.” Farao berättade sina drömmar för Josef, drömmen om korna och drömmen om axen, och kungen upphörde att tala.

52 Och Josef blev då iklädd Guds ande inför kungen, och han visste allt som skulle hända kungen från den dagen och framåt, och han kände till den rätta uttydningen av kungens dröm, och han talade inför kungen.
53 Och Josef fann nåd för kungens ögon, och kungen böjde sina öron och sitt hjärta och hörde alla Josefs ord. Och Josef sade till kungen: Tro inte att det är två drömmar, ty det är bara en dröm, om det som Gud har valt att göra i hela landet har han visat kungen i sin dröm, och detta är den rätta uttydningen av din dröm:
54 De sju goda korna och axen är sju år, och de sju dåliga korna och axen är också sju år; det är en och samma dröm.
55 Se, under de sju år som komma skall det bli ett stort överflöd i hela landet, och därefter skall sju hungersår följa, en mycket svår hungersnöd; och allt överflöd skall glömmas bort från landet, och hungersnöden skall förtära landets invånare.
56 Kungen drömde en dröm, och drömmen upprepades därför för Farao, ty Gud har beslutat att detta ska ske, och Gud skall snart låta det gå i uppfyllelse.
57 Nu skall jag därför ge dig ett råd och befria din själ och landets invånare från hungersnödens onda öde: att du i hela ditt rike söker efter en mycket klok och vis man, som känner till alla regeringsangelägenheter, och utser honom till att leda Egyptens land.
58 Och den man som du sätter över Egypten skall utse tillsynsmän under sig, så att de samlar in all föda från de kommande goda åren, och de skall samla säd och lägga den i dina förråd.
59 Och låt dem spara den maten för de sju hungersåren, så att den kan finnas åt dig och ditt folk och hela ditt land, och att du och ditt land inte utrotas av hungersnöden.
60 Alla landets invånare skall också befallas att de, var och en, samlar in avkastningen från sin åker, av alla slags livsmedel, under de sju goda åren, och lägger det i sina förråd, så att det kan finnas åt dem under hungersnödens dagar och de kan leva av det.
61 Detta är den rätta tolkningen av din dröm, och detta är rådet som givits för att frälsa din själ och alla dina undersåtars själar.
62 Kungen svarade Josef: ”Vem säger och vem vet att dina ord är sanna?” Han sade till kungen: ”Detta skall vara dig ett tecken på att alla mina ord är sanna och att mitt råd är gott för dig.”
63 Se, din hustru sitter i dag på förlossningspallen, och hon skall föda dig en son, och du skall glädjas med honom. När ditt barn har kommit ut ur sin mors livmoder skall din förstfödde son, som har fötts för två år sedan, dö, och du skall finna tröst i det barn som skall födas åt dig i dag.
64 Och Josef hade talat dessa ord till kungen, och han bugade sig för kungen och gick ut. Och när Josef hade gått ut från kungens ansikte, uppfylldes de tecken som Josef hade talat till kungen den dagen.
65 Och drottningen födde en son den dagen, och kungen hörde det glada budskapet om sin son, och han gladde sig. Och när rapporteraren hade gått ut från kungens närvaro, fann kungens tjänare kungens förstfödde son död fallen på marken.
66 Och det blev stort klagomål och oväsen i kungens hus, och kungen hörde det och sade: "Vad är det för oväsen och klagomål som jag har hört i huset?" Och man berättade för kungen att hans förstfödde son hade dött. Då förstod kungen att alla Josefs ord som han hade talat var sanna, och kungen tröstades över sin son av det barn som föddes åt honom den dagen, såsom Josef hade talat.

KAPITEL 49

1 Efter detta sände kungen bud och samlade alla sina furstar och tjänare, och alla kungens furstar och adelsmän, och de kom alla inför kungen.
2 Och kungen sade till dem: ”Se, ni har sett och hört alla denne hebreiske mans ord och alla de tecken som han förkunnade skulle inträffa, och intet av hans ord har fallit till marken.”
3 Du vet att han har gett en rätt uttydning av drömmen, och den kommer säkerligen att gå i uppfyllelse. Rådgör därför nu och ta reda på vad du ska göra och hur landet ska räddas från hungersnöden.
4 Sök nu och se om någon kan finnas som han, i vilken visdom och kunskap finns, och jag skall sätta honom över landet.
5 Ty du har hört vad den hebreiske mannen har rådit angående detta för att rädda landet från hungersnöden, och jag vet att landet inte kommer att räddas från hungersnöden utan råd från den hebreiske mannen, hans som gav mig rådet.
6 Och de svarade alla kungen och sade: Det råd som hebrén har gett angående detta är gott. Se, vår herre och kung, hela landet är i din hand. Gör vad som tycks dig gott.
7 Den du utväljer, och som du i din visdom vet är vis och i stånd att befria landet med sin visdom, honom skall kungen utse att stå under honom över landet.
8 Och kungen sade till alla furstarna: Jag har tänkt mig att eftersom Gud har låtit den hebreiske mannen veta allt vad han har sagt, finns det ingen så klok och vis i hela landet som han. Om det finner er välbehagligt skall jag sätta honom över landet, ty han skall frälsa landet genom sin vishet.
9 Och alla furstarna svarade kungen och sade: Men det är ju skrivet i Egyptens lagar, och den får inte brytas, att ingen man skall regera över Egypten eller vara kungens nästföljare, utom någon som har kunskap i alla människors språk.
10 Och nu, vår herre och kung, se, denne hebreiske man kan endast tala hebreiska, och hur kan han då vara den andre underordnade oss, en man som inte ens kan vårt språk?
11 Nu ber vi dig att skicka bud efter honom, och låt honom komma inför dig och pröva honom i allt, och gör som du finner lämpligt.
12 Och kungen sade: ”Det skall ske i morgon, och det som du har sagt är gott.” Och alla furstarna kom inför kungen samma dag.
13 Och den natten sände Herren en av sina tjänande änglar, och han kom till Egyptens land till Josef. Herrens ängel stod över Josef. Och se, Josef låg i sin herres säng om natten i fängelsehålan, ty hans herre hade satt honom tillbaka i fängelsehålan för sin hustrus skull.
14 Och ängeln väckte honom ur sömnen, och Josef reste sig upp och stod på sina ben, och se, Herrens ängel stod mitt emot honom; och Herrens ängel talade med Josef, och

han lärde honom alla mänskliga språk den natten, och han gav honom namnet Josef.
15 Och Herrens ängel gick ifrån honom, och Josef vände tillbaka och lade sig på sin säng, och Josef häpnade över den syn han såg.
16 Och det hände sig följande morgon att kungen sände bud efter alla sina hovmän och tjänare, och de kom alla och satte sig inför kungen. Och kungen befallde att Josef skulle hämtas, och kungens tjänare gick och förde Josef inför Farao.
17 Och kungen kom fram och besteg trontrappan, och Josef talade till kungen på alla språk, och Josef gick fram till honom och talade till kungen tills han kom fram inför kungen på det sjuttionde trappsteget, och han satte sig inför kungen.
18 Och kungen gladde sig storligen för Josefs skull, och alla kungens hovmän gladde sig storligen med kungen när de hörde alla Josefs ord.
19 Och kungen och furstarna fann det gott att utse Josef till kungens andre man över hela Egyptens land. Då talade kungen till Josef och sade:
20 Nu har du gett mig rådet att utse en vis man över Egyptens land, för att med hans visdom rädda landet från hungersnöden. Sedan Gud nu har kungjort allt detta för dig och alla de ord som du har talat, finns det ingen klok och vis man som du i hela landet.
21 Och ditt namn skall inte längre vara Josef, utan Safanat-Paanea skall vara ditt namn. Du skall vara den andre efter mig, och enligt ditt ord skall alla mina regeringsärenden ske, och enligt ditt ord skall mitt folk gå ut och komma in.
22 Även från din hand skall mina tjänare och fogdar få sin månatliga lön, och inför dig skall hela folket i landet böja sig; endast på min tron skall jag vara större än du.
23 Och kungen tog av sin ring från sin hand och satte den på Josefs hand, och kungen klädde Josef i en furstlig klädnad, och han satte en gyllene krona på hans huvud och en gyllene kedja om hans hals.
24 Och kungen befallde sina tjänare att låt honom rida i kungens andra vagn, den som gick mitt emot kungens vagn. Han låt honom rida på en stor och stark häst bland kungens hästar och låta honom föras genom Egyptens gator.
25 Och kungen befallde att alla som spelade på tamburiner, harpor och andra musikinstrument skulle följa med Josef; ett tusen tamburiner, ett tusen mekoloter och ett tusen nebalim följde honom.
26 Och fem tusen män, med draget svärd som glittrade i sina händer, marscherade och spelade inför Josef, och tjugo tusen av kungens stormän, klädda i skinnbälten täckta med guld, marscherade vid Josefs högra sida och tjugo tusen vid hans vänstra, och alla kvinnor och flickor gick upp på taken eller stod på gatorna och spelade och jublade över Josef, och betraktade Josefs utseende och hans skönhet.
27 Och kungens folk gick före honom och efter honom och satte rökelse och kassia och alla möjliga fina välluktande växter längs vägen och strödde myrra och aloe längs vägen. Tjugo män ropade ut dessa ord inför honom över hela landet med hög röst:
28 Ser du denne man som kungen har utsett till sin assistent? Han skall styra alla regeringsangelägenheter, och den som överträder hans befallningar eller inte böjer sig ner inför honom till marken skall dö, ty han gör uppror mot kungen och hans assistent.
29 Och när härolderna hade upphört att ropa, bugade sig allt folket i Egypten ner till marken för Josef och sade: "Må kungen leva, må även hans andre leva." Och alla invånare i Egypten bugade sig ner längs vägen, och när härolderna närmade sig dem, bugade de sig ner och jublade med alla möjliga slags tamburiner, mekol och nebal inför Josef.
30 Och Josef lyfte sina ögon mot himlen på sin häst och ropade: Han uppväcker den fattige ur stoftet, han lyfter den behövande ur dyn. Herre Sebaot, lycklig är den man som förtröstar på dig.
31 Och Josef reste genom Egyptens land med Faraos tjänare och hovmän, och de visade honom hela Egyptens land och alla kungens skatter.
32 Och Josef återvände och kom samma dag inför Farao. Kungen gav Josef en besittning i Egyptens land, åkrar och vingårdar. Kungen gav Josef tre tusen talenter silver och ett tusen talenter guld, onyxstenar och bdellium och många gåvor.
33 Nästa dag befallde kungen hela Egyptens folk att de skulle bära fram offergåvor och gåvor till Josef, och att den som bröt mot kungens befallning skulle dö. De byggde en offerhöjd på stadens gata och bredde ut kläder där, och den som bar något till Josef lade det på offerhöjden.
34 Och hela Egyptens folk kastade något på offerplatsen, den ene en gyllene örring, och den andre ringar och örhängen, och olika föremål av guld och silver, och onyxstenar och bdellium kastade han på offerplatsen; var och en gav något av vad han ägde.
35 Och Josef tog allt detta och lade det i sina skattkammare, och alla kungens furstar och adelsmän prisade Josef och gav honom många gåvor, eftersom kungen hade utsett honom till sin nästkommande.
36 Och kungen sände bud till Potifera, son till Ahiram, prästen i On, och han tog hans unga dotter Osnat och gav henne åt Josef till hustru.
37 Och flickan var mycket vacker, en jungfru, en som ingen människa hade känt, och Josef tog henne till hustru. Och kungen sade till Josef: Jag är Farao, och förutom dig skall ingen våga lyfta sin hand eller sin fot för att rätta mitt folk i hela Egyptens land.
38 Och Josef var trettio år gammal när han stod inför Farao, och Josef gick ut från kungen och blev kungens nästkommande man i Egypten.
39 Och kungen gav Josef hundra tjänare att betjäna honom i hans hus, och Josef sände också bud och köpte många tjänare, och de stannade kvar i Josefs hus.
40 Josef byggde sedan åt sig ett mycket ståtligt hus likt kungahus, framför kungens palats gård, och han gjorde i huset ett stort tempel, mycket elegant till utseendet och lämpligt för hans bostad; tre år höll Josef på att bygga sitt hus.
41 Och Josef gjorde sig en mycket prydlig tron av överflöd av guld och silver, och han överdrog den med onyxstenar och bdellium, och han gjorde på den en avbild av hela Egyptens land, och en avbild av Egyptens flod som vattnar hela Egyptens land; och Josef satt tryggt på sin tron i sitt hus och Herren ökade Josefs visdom.

42 Och alla Egyptens invånare och Faraos tjänare och hans furstar älskade Josef mycket, ty detta var ett ord från Herren till Josef.
43 Och Josef hade en krigshär som drog ut i härar och trupper till ett antal på fyrtio tusen sex hundra man, vapenförmögna att bistå kungen och Josef mot fienden, förutom kungens officerare och hans tjänare och oräkneliga invånare i Egypten.
44 Och Josef gav åt sina hjältar och hela sin här sköldar och spjut, mössor och pansarpansar och stenar till slungor.

KAPITEL 50

1 Vid den tiden kom Tarsis barn mot Ismaels söner och förde krig mot dem, och Tarsis barn plundrade ismaeliterna under en lång tid.
2 Och Ismaels barn var få till antalet på den tiden, och de kunde inte besegra Tarsis barn, och de blev svårt förtryckta.
3 Och ismaeliternas äldste sände ett vittnesmål till Egyptens kung och lät säga: Sänd officerare och härar till dina tjänare, som kan hjälpa oss att strida mot Tarsis barn, ty vi har länge varit i färd med att förgöra oss.
4 Och Farao sände Josef med de hjältar och den här som var med honom, och även sina hjältar från kungens hus.
5 Och de drog till landet Havila till Ismaels barn för att hjälpa dem mot Tarsis barn, och Ismaels barn stred mot Tarsis barn, och Josef besegrade Tarsisiterna och underkuvade hela deras land, och Ismaels barn bor där än i dag.
6 När Tarsislandet var underkuvat, flydde alla tarsisiterna och kom till sina bröders, Javans barns, gräns. Josef återvände till Egypten med alla sina hjältar och hela sin här, utan en enda man saknades.
7 Och vid årets omvälvning, i Josefs andra regeringsår över Egypten, gav Herren stor överflöd över hela landet i sju år, såsom Josef hade sagt. Ty Herren välsignade all jordens gröda under de dagarna i sju år, och de åt och blev mycket mätta.
8 Och Josef hade vid den tiden fogdar under sig, och de samlade in all mat från de goda åren och samlade säd år efter år och lade den i Josefs skattkammare.
9 Och när de samlade in maten befallde Josef att de skulle ta med axen och även ta med sig lite av jorden från åkern, så att den inte skulle förstöras.
10 Och Josef gjorde så år efter år och samlade säd i överflöd som havets sand, ty hans förråd var ofantliga och oräkneliga.
11 Och alla Egyptens invånare samlade alla möjliga slags mat i sina förråd i stor mängd under de sju goda åren, men de gjorde inte med den som Josef gjorde.
12 Och all den mat som Josef och egyptierna hade samlat under de sju överflödsåren förvarades åt landet i förråd för de sju hungersåren, för att hela landet skulle kunna försörjas.
13 Och Egyptens invånare fyllde var och en sitt förråd och sitt gömställe med säd, för att de skulle kunna försörja sig under hungersnöden.
14 Och Josef placerade all mat som han hade samlat i alla städer i Egypten, och han stängde alla förråden och satte vakter över dem.
15 Josefs hustru Osnat, Potiferas dotter, födde honom två söner, Manasse och Efraim. Josef var trettiofyra år gammal när han födde dem.
16 Och pojkarna växte upp och vandrade i hans vägar och efter hans föreskrifter. De vek inte av från den väg som deras far hade lärt dem, vare sig till höger eller vänster.
17 Och Herren var med pojkarna, och de växte upp och fick förstånd och skicklighet i all visdom och i alla regeringsärenden. Alla kungens furstar och hans stormän bland Egyptens invånare upphöjde pojkarna, och de växte upp bland kungens barn.
18 Och de sju överflödsåren som hade varit i landet var över, och de sju hungersåren följde dem, såsom Josef hade sagt, och hungersnöden var över hela landet.
19 Och hela Egyptens folk såg att hungersnöden hade börjat i Egyptens land, och hela Egyptens folk öppnade sina sädförråd, ty hungersnöden överväldigade dem.
20 Och de fann all mat som fanns i deras förråd full av ohyra och otjänlig att äta, och hungersnöden övergick i hela landet, och alla Egyptens invånare kom och ropade till Farao, ty hungersnöden var svår över dem.
21 Och de sade till Farao: ”Giv dina tjänare mat, varför skall vi då dö av hunger inför dina ögon, vi och våra små?”
22 Farao svarade dem: ”Varför ropar ni till mig? Befallde inte Josef att säden skulle lagras under de sju överflödsåren, till förmån för hungersnödsåren? Varför lyssnade ni då inte till hans röst?”
23 Och egyptierna svarade kungen och sade: Så sant du lever, vår herre, dina tjänare har gjort allt som Josef befallde, ty dina tjänare samlade in all gröda från sina åkrar under de sju överflödsåren och lade den i förråden, som hålls kvar än i dag.
24 Och när hungersnöden övertog dina tjänare öppnade vi våra förråd, och se, all vår gröda var full av ohyra och inte tjänlig till föda.
25 När kungen hörde allt som hade drabbat Egyptens invånare, blev han mycket förskräckt på grund av hungersnöden och mycket förskräckt. Kungen svarade Egyptens folk och sade: "Eftersom allt detta har hänt er, gå till Josef och gör vad han än säger till er. Överträd inte hans befallningar."
26 Och hela Egyptens folk gick ut och kom till Josef och sade till honom: Ge oss mat, varför skall vi dö av hunger inför dig? Vi samlade ju in vår gröda under de sju åren, såsom du befallde, och vi lagrade den, och så har det gått oss.
27 När Josef hörde allt vad Egyptens folk hade sagt och vad som hade hänt dem, öppnade Josef alla sina förråd av grödor och sålde dem till Egyptens folk.
28 Och hungersnöden övergick i hela landet, och hungersnöden var i alla länder, men i Egyptens land fanns gröda till salu.
29 Och alla Egyptens invånare kom till Josef för att köpa säd, ty hungersnöden överväldigade dem, och all deras säd var förstörd, och Josef sålde den dagligen till allt folket i Egypten.
30 Och alla invånare i Kanaans land och filistéerna och de på andra sidan Jordan och österns barn och alla städer i länderna fjärran och närliggande hörde att det fanns säd i Egypten, och de kom alla till Egypten för att köpa säd, ty hungersnöden var överväldigande över dem.

31 Och Josef öppnade sädeslagren och satte tillsyningsmän över dem, och de stod dagligen och sålde till alla som kom.
32 Och Josef visste att även hans bröder skulle komma till Egypten för att köpa säd, ty hungersnöden härjade över hela landet. Och Josef befallde hela sitt folk att de skulle låta utropa det i hela Egyptens land och säga:
33 Det är kungens, hans andres och deras stormäns beslut att den som vill köpa säd i Egypten inte skall sända sina tjänare dit för att köpa, utan hans söner, och även den egyptier eller kanaané som kommer från någon av förråden för att köpa säd i Egypten och går och säljer den över hela landet, han skall dö, ty ingen skall köpa annat än för att försörja sitt hushåll.
34 Och var och en som leder två eller tre djur skall dö, ty en man får endast leda sina egna djur.
35 Och Josef satte vakter vid Egyptens portar och befallde dem och sade: "Den som kommer för att köpa säd skall inte låta honom komma in förrän hans namn och hans fars namn och hans fars fars namn är nedskrivet, och vad som än är nedskrivet om dagen skall jag skicka deras namn till mig på kvällen, så att jag kan få veta deras namn."
36 Och Josef utsåg tillsynsmän över hela Egyptens land och befallde dem att göra allt detta.
37 Och Josef gjorde allt detta och utfärdade dessa stadgar, för att han skulle veta när hans bröder skulle komma till Egypten för att köpa säd; och Josefs folk lät dagligen utropa det i Egypten enligt dessa ord och stadgar som Josef hade befallt.
38 Och alla invånare i öster och väster, ja, i hela jorden, hörde talas om de stadgar och förordningar som Josef hade utfärdat i Egypten, och invånarna från jordens yttersta gränser kom och köpte säd i Egypten dag efter dag, och sedan gav de sig av.
39 Och alla Egyptens furstar gjorde som Josef hade befallt. Portvaktarna skrev ner alla som kom till Egypten för att köpa säd, deras namn och deras fäders namn, och förde dem varje kväll fram inför Josef.

KAPITEL 51

1 Jakob hörde senare att det fanns säd i Egypten, och han kallade till sig sina söner att de skulle gå till Egypten för att köpa säd, ty hungersnöden blev också överväldigande över dem. Han kallade till sig sina söner och sade:
2 Se, jag hör att det finns säd i Egypten, och att alla folk på jorden går dit för att köpa. Varför vill ni då visa er nöjda inför hela jorden? Gå ni också ner till Egypten och köp lite säd åt oss bland dem som kommer dit, så att vi inte dör.
3 Och Jakobs söner lyssnade till sin fars röst och reste sig upp för att dra ner till Egypten för att köpa säd bland de andra som kom dit.
4 Och Jakob, deras fader, befallde dem och sade: När ni kommer in i staden, gå inte in tillsammans genom en och samma port, för landets invånares skull.
5 Jakobs söner drog iväg och kom till Egypten, och Jakobs söner gjorde allt som deras far hade befallt dem. Jakob sände inte Benjamin, ty han tänkte: "Att en olycka skulle hända honom på vägen, liksom hans bror." Och tio av Jakobs söner drog iväg.
6 Medan Jakobs söner vandrade på vägen ångrade de vad de hade gjort mot Josef och sade till varandra: ”Vi vet att vår bror Josef drog ner till Egypten, och nu skall vi söka efter honom vart vi än går. Om vi finner honom skall vi ta honom från hans herre som lösen. Om inte, skall vi dö med våld för honom.”
7 Jakobs söner gick med på detta och gav sig i kast med Josef för att rädda honom från hans herres hand. Jakobs söner begav sig till Egypten, och när de närmade sig Egypten skildes de från varandra och gick genom Egyptens tio portar. Portvaktarna skrev deras namn den dagen och förde dem till Josef på kvällen.
8 Och Josef läste namnen ur stadens portvaktares hand, och han fann att hans bröder hade gått in genom stadens tio portar. Och Josef befallde då att det skulle kungöras i hela Egyptens land och säga:
9 Gå ut, alla ni spannmålsvakter, stäng alla spannmålsförråd och låt endast ett vara öppet, så att de som kommer kan köpa därifrån.
10 Och alla Josefs fogdar gjorde så vid den tiden, och de stängde alla förråden och lämnade endast ett öppet.
11 Och Josef gav sina bröders namn skrivna till den som var överordnad för affären, och han sade till honom: "Vem som helst som kommer till dig för att köpa säd, fråga hans namn, och när män med dessa namn kommer till dig, ta dem och sänd dem." Och de gjorde så.
12 Och när Jakobs söner kom in i staden, förenade de sig i staden för att söka upp Josef innan de köpte sig säd.
13 Och de gick till skökornas murar och sökte efter Josef bland skökornas murar i tre dagar, ty de trodde att Josef skulle komma in bland skökornas murar, ty Josef var mycket vacker och hade ett vackert utseende, och Jakobs söner sökte efter Josef i tre dagar, men de kunde inte finna honom.
14 Och mannen som var satt över förrådet sökte efter de namn som Josef hade gett honom, men han fann dem inte.
15 Och han sände bud till Josef och lät säga: ”Tre dagar har gått, och de män vars namn du gav mig har inte kommit. Josef sände då ut tjänare för att söka upp männen i hela Egypten och föra dem fram inför Josef.”
16 Och Josefs tjänare gav sig av och kom till Egypten men kunde inte finna dem. De drog till Gosen, men där var de inte. Sedan drog de till staden Rameses men kunde inte finna dem.
17 Och Josef fortsatte att sända sexton tjänare för att söka efter sina bröder, och de gick och spred sig ut i stadens fyra hörn, och fyra av tjänarna gick in i skökornas hus, och de fann de tio männen där som sökte efter sin bror.
18 Och de fyra männen tog dem och förde dem fram inför honom, och de bugade sig ner för honom till marken. Och Josef satt på sin tron i hans tempel, klädd i furstliga kläder, och på sitt huvud bar han en stor guldkrona, och alla de mäktiga männen satt runt omkring honom.
19 Och Jakobs söner såg Josef, och hans gestalt och prakt och hans ansikte syntes underbart i deras ögon, och de bugade sig återigen ner för honom till marken.
20 Och Josef såg sina bröder och kände igen dem, men de kände inte igen honom, ty Josef var mycket ansedd i deras ögon, därför kände de inte igen honom.
21 Och Josef talade till dem och sade: ”Varifrån kommer ni?” Och de svarade alla och sade: ”Dina tjänare har kommit från Kanaans land för att köpa säd, ty hungersnöden härjar över hela landet, och dina tjänare har

hört att det finns säd i Egypten. Därför har de kommit bland de andra som har kommit för att köpa säd till sin uppehälle."
22 Och Josef svarade dem och sade: Om ni har kommit för att köpa, som ni säger, varför går ni då genom stadens tio portar? Det kan bara vara så att ni har kommit för att speja i landet.
23 Och de svarade alla tillsammans Josef och sade: "Inte så, min herre. Vi har rätt. Dina tjänare är inte spioner, utan vi har kommit för att köpa säd. Dina tjänare är alla bröder, söner till en och samma man i Kanaans land. Vår fader befallde oss att gå inte in genom samma port tillsammans, för landets invånares skull."
24 Och Josef svarade dem åter och sade: Det är vad jag sade till er: Ni har kommit för att speja i landet, därför har ni alla gått genom stadens tio portar; ni har kommit för att se landets öppning.
25 Var och en som kommer för att köpa säd går sin väg, och du har redan varit i landet i tre dagar. Vad gör du då bland skökornas murar där du har varit nu i tre dagar? Spioner brukar tycka om sådana saker.
26 Och de sade till Josef: "Det vare långt ifrån vår herre att tala så, ty vi är tolv bröder, söner till vår fader Jakob i Kanaans land, son till Isak, son till Abraham, hebrén. Och se, den yngste är i dag hos vår fader i Kanaans land, och en av dem är inte mer, ty han var borta från oss. Vi tänkte att han kanske kunde vara kvar i detta land. Därför söker vi honom över hela landet och har till och med kommit till skökor för att söka efter honom där."
27 Och Josef sade till dem: "Har ni då sökt efter honom över hela jorden, så att det bara finns kvar i Egypten för er att söka honom i? Och vad skulle er bror göra i skökornas hus, fastän han var i Egypten? Har du inte sagt: 'Du är av Isaks, Abrahams sons, söner', och vad skall då Jakobs söner göra i skökornas hus?"
28 Och de sade till honom: "Vi hörde att ismaeliterna hade stulit honom från oss, och det berättades för oss att de hade sålt honom i Egypten. Din tjänare, vår broder, är mycket vacker och ståtlig. Vi trodde att han skulle hamna i skökor. Därför gick dina tjänare dit för att söka upp honom och betala lösen för honom."
29 Och Josef svarade dem ytterligare och sade: "Ni talar sannerligen falskt och ljuger och säger om er själva att ni är Abrahams söner. Så sant Farao lever, ni är spioner. Därför har ni kommit till skökor för att inte bli kända."
30 Och Josef sade till dem: "Om ni nu finner honom, och hans herre kräver ett högt pris av er, vill ni då ge honom det?" De svarade: "Det skall ges."
31 Och han sade till dem: "Om hans herre inte går med på att skiljas från honom för en hög betalning, vad skall ni då göra med honom för hans skull?" De svarade honom och sade: "Om han inte ger honom till oss, skall vi döda honom och ta vår bror och gå vår väg."
32 Och Josef sade till dem: Det är vad jag har sagt till er: Ni är spioner, ty ni har kommit för att döda landets invånare. Vi har hört att två av era bröder har dödat alla invånare i Sikem i Kanaans land för er systers skull. Och nu har ni kommit för att göra likadant i Egypten för er broders skull.
33 Endast härigenom skall jag veta att ni är rättfärdiga män: om ni skickar hem en av era män för att hämta er yngste bror från er far och föra honom hit till mig, då skall jag genom att göra detta veta att ni har rätt.
34 Och Josef kallade till sig sjuttio av sina hjältar och sade till dem: "Tag dessa män och för dem in i fängelset."
35 Och de väldiga männen tog de tio männen, grep tag i dem och satte dem i fängelse, och de var i fängelse i tre dagar.
36 Och på tredje dagen lät Josef hämta dem ut ur fängelset och sade till dem: "Om ni är rättfärdiga män, gör så här för er själva, så att ni får leva. En av era bröder skall bli instängd i fängelset, medan ni går och hämtar säden till ert hushåll till Kanaans land. Hämta er yngste bror och för honom hit till mig, så att jag vet att ni är rättfärdiga män när ni gör detta."
37 Och Josef gick ut från dem och kom in i kammaren och grät djupt, ty han kände medlidande med dem. Han tvättade sitt ansikte och återvände till dem. Han tog Simeon ifrån dem och befallde att han skulle bindas, men Simeon ville inte låta sig bindas, ty han var en mycket mäktig man och de kunde inte binda honom.
38 Och Josef kallade till sig sina hjältar, och sjuttio tappra män kom inför honom med draget svärd i händerna, och Jakobs söner greps av skräck inför dem.
39 Och Josef sade till dem: Grip den här mannen och håll honom i fängelse tills hans bröder kommer till honom. Och Josefs tappra män skyndade sig och grep tag i Simeon för att binda honom. Simeon gav ifrån sig ett högt och fruktansvärt skrik, och ropet hördes på avstånd.
40 Och alla Josefs tappra män blev förskräckta vid ljudet av skriket, så att de föll ner på sina ansikten, och de blev mycket förskräckta och flydde.
41 Och alla männen som var med Josef flydde, ty de var mycket rädda för sina liv, och endast Josef och hans son Manasse blev kvar där. Och Manasse, Josefs son, såg Simeons styrka och blev mycket vred.
42 Och Manassah, Josefs son, reste sig upp mot Simeon, och Manassah gav Simeon ett hårt slag med knytnäven mot hans nacke, och Simeons raseri stillade sig.
43 Och Manasse grep tag i Simeon och grep honom med våld och band honom och förde honom till fängelset, och alla Jakobs söner blev förvånade över ynglingens gärning.
44 Simeon sade till sina bröder: "Ingen av er får säga att detta är ett slag mot en egyptier, utan det är ett slag mot min fars hus."
45 Och efter detta befallde Josef att den som var satt över förrådshuset skulle kallas till sig, för att fylla deras säckar med säd så mycket som de kunde bära, och lägga tillbaka vars och ens pengar i hans säck, och ge dem proviant för vägen, och så gjorde han med dem.
46 Och Josef befallde dem och sade: Se till att ni inte överträder mina befallningar att föra er bror, som jag har sagt er. När ni för er bror hit till mig, då vet jag att ni är rättfärdiga män. Ni kan då driva handel i landet. Jag ska ge er bror tillbaka, och ni kan återvända till er far i frid.
47 Och de svarade alla och sade: "Som vår herre säger, så skall vi göra." Och de bugade sig ner för honom till marken.
48 Och var och en lyfte sin säd på sin åsna, och de gav sig av för att gå till Kanaans land, till sin far. Och när de kom till värdshuset, bredde Levi ut sin säck för att ge foder åt sin åsna. Då såg han att hans pengar, i sin fulla vikt, ännu låg i hans säck.

49 Mannen blev mycket förskräckt och sade till sina bröder: ”Mina pengar är tillbaka, de ligger ju i min säck.” Männen blev mycket förskräckta och sade: ”Vad har Gud gjort mot oss?”
50 Och de sade alla: ”Var är då Herrens godhet mot våra fäder, mot Abraham, Isak och Jakob, eftersom Herren i dag har överlämnat oss i Egyptens kungs hand, så att han kan smida planer mot oss?”
51 Juda sade till dem: ”Vi har verkligen syndat inför Herren, vår Gud, eftersom vi har sålt vår broder, vårt eget kött och blod. Varför säger ni då: ’Var är Herrens godhet mot våra fäder?’”
52 Ruben sade till dem: ”Sade jag inte till er att ni inte skulle synda mot pojken? Och ni ville inte lyssna på mig. Nu kräver Gud honom av oss. Hur vågar ni då säga: ’Var är Herrens godhet mot våra fäder?’ Ni har ju syndat mot Herren?”
53 Och de stannade över natten på den platsen, och de steg upp tidigt på morgonen och lastade sina åsnor med sin säd, och de ledde dem och fortsatte och kom till sin fars hus i Kanaans land.
54 Och Jakob gick ut med sin familj för att möta sina söner. När Jakob såg att deras bror Simeon inte var med dem, sade Jakob till sina söner: ”Var är er bror Simeon, som jag inte ser?” Hans söner berättade för honom allt som hade hänt dem i Egypten.

KAPITEL 52

1 Och de gick in i sitt hus, och var och en öppnade sin säck och såg, och se, var och ens knippe med pengar låg där. Förskräckelsen grep både de och deras far.
2 Jakob sade till dem: ”Vad har ni gjort mot mig? Jag sände er bror Josef för att fråga hur det gick med er, och ni sade till mig: Ett vilddjur slukade honom.”
3 Och Simeon följde med er för att köpa mat, och ni säger att Egyptens kung har spärrat in honom i fängelse, och ni vill ta Benjamin för att också orsaka hans död, och låta mina grå hår med sorg ner i graven för Benjamins och hans bror Josefs skull.
4 Min son skall därför inte följa med er dit, ty hans bror är död och han är ensam kvar, och olycka kan drabba honom på den väg ni går, liksom det drabbade hans bror.
5 Ruben sade till sin fader: ”Du skall döda mina två söner om jag inte för med dig din son och ställer honom framför dig.” Jakob sade till sina söner: ”Stanna här och drag inte ner till Egypten, ty min son skall inte följa med er till Egypten och inte dö som sin bror.”
6 Juda sade till dem: ”Håll er borta från honom tills säden är slut.” Då skall han säga: ”Ta ner er bror”, när han finner sitt eget liv och sitt hushålls liv i fara på grund av hungersnöden.
7 Och på den tiden var hungersnöden svår över hela landet, och alla folk på jorden gick och kom till Egypten för att köpa mat, ty hungersnöden var svår bland dem, och Jakobs söner stannade i Kanaan ett år och två månader tills deras säd var slut.
8 Och det hände sig, efter att deras säd var slut, att hela Jakobs hushåll plågades av hunger, och alla Jakobs söners spädbarn kom samman och närmade sig Jakob, och alla omringade honom, och de sade till honom, Ge oss bröd, och varför skall vi alla förgås av hunger inför dig?
9 När Jakob hörde sina sons barns ord grät han djupt, och han kände medlidande med dem. Jakob kallade på sina söner, och de kom alla och satte sig ner framför honom.
10 Och Jakob sade till dem: "Har ni inte sett hur era barn gråter över mig i dag och säger: 'Giv oss bröd!' Men det finns inget mer? Kom nu tillbaka och köp lite mat åt oss."
11 Juda svarade sin far: ”Om du sänder vår bror med oss, ska vi gå ner och köpa säd åt dig. Om du inte sänder honom, ska vi inte gå ner. Ty Egyptens kung har verkligen befallt oss att inte komma inför mig, om inte er bror är med er. Egyptens kung är en stark och mäktig kung. Om vi går till honom utan vår bror, ska vi alla dödas.”
12 Vet du inte, och har du inte hört, att denne kung är mycket mäktig och vis, och att det inte finns någon som honom på hela jorden? Se, vi har sett alla jordens kungar, och vi har inte sett någon som denne kung, Egyptens kung. Bland alla jordens kungar finns ingen större än Abimelek, filistéernas kung, men Egyptens kung är större och mäktigare än han, och Abimelek kan bara jämföras med en av hans furstar.
13 Fader, du har inte sett hans palats och hans tron, och alla hans tjänare stå inför honom; du har inte sett den kungen på sin tron i sin prakt och kungliga gestalt, klädd i sina kungliga kläder med en stor gyllene krona på huvudet; du har inte sett den ära och härlighet som Gud har gett honom, ty det finns ingen som honom på hela jorden.
14 Fader, du har inte sett den visdom, den förståelse och den kunskap som Gud har gett i hans hjärta, och du har inte hört hans ljuva röst när han talade till oss.
15 Vi vet inte, fader, vem som lät honom veta våra namn och allt som hände oss, men han frågade också efter dig och sade: Lever din far ännu, och mår han väl?
16 Du har inte sett hur han styrde Egyptens regerings angelägenheter utan att fråga hans herre Farao; du har inte sett den vördnad och fruktan som han ingav alla egyptierna.
17 Och även när vi lämnade honom hotade vi att göra mot Egypten som mot amoréernas övriga städer, och vi var mycket vredgade mot alla hans ord som han talade om oss som spioner. Och när vi nu återigen kommer inför honom skall hans skräck falla över oss alla, och ingen av oss skall kunna tala till honom, vare sig det lilla eller det stora.
18 Så nu, fader, sänd pojken med oss, så att vi kan gå ner och köpa mat åt dig så att vi kan uppehålla oss, så att vi inte dör av hunger. Jakob sade: ”Varför har du handlat så illa mot mig att berätta för kungen att du har en bror? Vad är det du har gjort mot mig?”
19 Och Juda sade till sin fader Jakob: ”Ge pojken i min vård, så skall vi resa ner till Egypten och köpa säd, och sedan återvända. Och när vi återvänder, om pojken inte är med oss, då skall jag bära din skuld för evigt.”
20 Har du sett alla våra spädbarn gråta över dig av hunger, och du har ingen kraft i din hand att mätta dem? Låt nu din medlidande väckas med dem och skicka vår bror med oss, så vill vi gå.
21 Hur skall Herrens godhet mot våra fäder uppenbaras för dig, när du säger att Egyptens kung skall ta din son? Så sant Herren lever, jag skall inte överge honom förrän jag har fört honom fram och ställt honom inför dig. Be för oss till Herren, att han må behandla oss väl och låta oss bli

välvilligt mottagna av Egyptens kung och hans män. Ty om vi inte hade dröjt, skulle vi nu säkert ha återvänt en andra gång med din son.
22 Och Jakob sade till sina söner: Jag förtröstar på Herren Gud att han må frälsa er och låta er finna i ynnest hos Egyptens kung och hos alla hans män.
23 Stå nu upp och gå till mannen och ta med dig en gåva åt honom av vad som finns att få tag på i landet och bär den fram inför honom. Må Gud den allsmäktige förbarma sig över er, så att han sänder Benjamin och Simeon, era bröder, med er.
24 Då reste sig alla männen och tog sin bror Benjamin med sig, och de tog med sig en stor gåva av det bästa i landet, och de tog också dubbelt så mycket silver.
25 Och Jakob gav sina söner stränga befallningar angående Benjamin och sade: "Ta er till vara för honom på den väg ni går, och skilj er inte från honom på vägen, inte heller i Egypten."
26 Och Jakob reste sig från sina söner och räckte ut sina händer och bad till Herren för sina söner och sade: Herre, himmelens och jordens Gud, kom ihåg ditt förbund med vår fader Abraham, kom ihåg det med min fader Isak och var god mot mina söner och överlämna dem inte i Egyptens kungs händer. Gör det, jag ber dig, o Gud, för din barmhärtighets skull och förlös alla mina barn och rädda dem från egyptisk makt och sänd deras två bröder till dem.
27 Och alla Jakobs söners hustrur och deras barn lyfte sina ögon mot himlen och grät alla inför Herren och ropade till honom att befria deras fäder från Egyptens kungs hand.
28 Och Jakob skrev en krönika till Egyptens kung och gav den i Judas och hans söners hand för Egyptens kung, och sade:
29 Från din tjänare Jakob, Isaks son, Abrahams son, hebrén, Guds furste, till den mäktige och vise kungen, som uppenbarar hemligheter, Egyptens kung, hälsning.
30 Min herre, Egyptens kung, må det veta att hungersnöden var svår över oss i Kanaans land, och jag sände mina söner till dig för att de skulle köpa oss lite mat av dig till vår uppehälle.
31 Ty mina söner omringade mig, och jag, mycket gammal, kan inte se med mina ögon, ty mina ögon har blivit mycket tunga av ålderdom, och jag gråter dagligen över min son, över Josef, som var borta från mig. Och jag befallde mina söner att de inte skulle gå in genom stadens portar när de kom till Egypten, på grund av landets invånare.
32 Och jag befallde dem också att resa omkring i Egypten för att söka efter min son Josef, kanske de skulle finna honom där, och de gjorde det, och du ansåg dem vara spioner i landet.
33 Har vi inte hört om dig att du har uttydt Faraos dröm och talat sanning till honom? Hur kan du då inte i din visdom veta om mina söner är spioner eller inte?
34 Så nu, min herre och kung, se, jag har sänt min son framför dig, såsom du har sagt till mina söner. Jag ber dig att hålla dina ögon fästa på honom tills han återvänder till mig i fred med sina bröder.
35 Vet du inte, eller har du inte hört vad vår Gud gjorde mot Farao när han tog min mor Sara, och vad han gjorde mot Abimelek, filistéernas kung, för hennes skull, och även vad vår fader Abraham gjorde mot Elams nio kungar, hur han slog dem alla med de få män som var med honom?
36 Och vad mina två söner Simeon och Levi gjorde med amoréernas åtta städer, hur de förintade dem för deras syster Dinas skull?
37 Och även för sin bror Benjamins skull tröstade de sig över förlusten av hans bror Josef; vad skall de då göra för honom när de ser att något folk segrar över dem, för hans skull?
38 Vet du inte, o Egyptens kung, att Guds kraft är med oss, och att Gud alltid hör våra böner och inte överger oss alla dagar?
39 Och när mina söner berättade för mig om dina förhållande till dem, ropade jag inte till Herren för din skull, ty då skulle du ha förkommit med dina män innan min son Benjamin kom inför dig. Men jag tänkte att eftersom min son Simeon var i ditt hus, kanske du skulle kunna behandla honom vänligt, därför gjorde jag inte detta mot dig.
40 Se, min son Benjamin kommer till dig med mina söner. Var uppmärksam på honom och håll dina ögon fästa på honom, och då skall Gud sätta sina ögon över dig och över hela ditt rike.
41 Nu har jag berättat för dig allt som finns i mitt hjärta, och se, mina söner kommer till dig med sin bror. Undersök hela jorden för deras skull och låt dem sedan återvända i fred med sina bröder.
42 Och Jakob överlämnade uppteckningen till sina söner i Judas vård, för att de skulle ge den till Egyptens kung.

KAPITEL 53

1 Jakobs söner reste sig och tog Benjamin och alla gåvorna, och de gick och kom till Egypten och stod inför Josef.
2 Och Josef såg sin bror Benjamin med dem och hälsade dem, och dessa män kom till Josefs hus.
3 Och Josef befallde sin husföreståndare att ge hans bröder att äta, och han gjorde så med dem.
4 Vid middagstid sände Josef bud efter männen att komma till honom med Benjamin. Männen berättade för Josefs husföreståndare om silvret som hade återlämnats i deras säckar. Han sade till dem: "Det kommer att gå er väl, frukta inte." Och han förde deras bror Simeon till dem.
5 Och Simeon sade till sina bröder: Egyptiernas herre har handlat mycket gott mot mig. Han höll mig inte bunden, som ni har sett med era egna ögon. När ni gick ut ur staden släppte han mig fri och handlade gott mot mig i sitt hus.
6 Och Juda tog Benjamin vid handen, och de kom fram inför Josef och bugade sig ner för honom till marken.
7 Männen gav gåvan till Josef och satte sig alla ner framför honom. Josef sade till dem: ”Står det väl med er, står det väl med era barn, står det väl med er gamle far?” De svarade: ”Det står väl till.” Juda tog den uppteckning som Jakob hade sänt och gav den i Josefs hand.
8 Och Josef läste brevet och kände igen sin fars handstil, och han ville gråta och gick in i ett innerrum och grät mycket; och han gick ut.
9 Och han lyfte upp sina ögon och fick se sin bror Benjamin och sade: ”Är detta din bror som ni talade om?” Benjamin gick fram till Josef, och Josef lade sin hand på hans huvud och sade till honom: ”Må Gud vara dig nådig, min son.”
10 Och när Josef såg sin bror, sin mors son, började han gråta igen. Han gick in i kammaren och grät där. Han

tvättade sitt ansikte och gick ut och avstod från att gråta. Sedan sade han: ”Gör i ordning mat.”
11 Och Josef hade en bägare som han drack ur, och den var av silver, vackert inlagd med onyxstenar och bdellium, och Josef slog bägaren inför sina bröder medan de satt och åt med honom.
12 Och Josef sade till männen: ”Jag vet av denna bägare att Ruben, den förstfödde, Simeon, Levi, Juda, Isaskar och Sebulon är barn från en och samma mor. Sätt er ner och ät efter er födelsetid.”
13 Och han placerade även de andra efter deras födelse och sade: ”Jag vet att denne, er yngste bror, inte har någon bror, och jag har ingen bror, liksom han. Därför får han sitta ner och äta med mig.”
14 Och Benjamin gick fram inför Josef och satte sig på tronen, och männen såg Josefs gärningar och häpnade över dem. Männen åt och drack vid den tiden med Josef, och han gav dem sedan gåvor. Josef gav Benjamin en gåva, och Manasse och Efraim såg sin fars gärningar, och de gav honom också gåvor. Osnat gav honom en gåva, och det var fem gåvor i Benjamins hand.
15 Och Josef bar fram vin åt dem att dricka, men de ville inte dricka. De sade: ”Ända sedan Josef gick förlorad har vi inte druckit vin eller ätit några delikatesser.”
16 Och Josef svor dem, och han pressade dem hårt, och de drack rikligt med honom den dagen, och Josef vände sig därefter till sin bror Benjamin för att tala med honom, och Benjamin satt fortfarande på tronen inför Josef.
17 Och Josef sade till honom: ”Har du fått några barn?” Han sade: ”Din tjänare har tio söner, och dessa är deras namn: Bela, Beker, Asbal, Gera, Naaman, Aki, Rosh, Mupim, Kupim och Ord. Jag har uppkallat dem efter min bror, som jag aldrig har sett.”
18 Och han befallde dem att föra fram hans stjärnkarta, varigenom Josef kände till alla tider. Och Josef sade till Benjamin: ”Jag har hört att hebréerna är bekanta med all visdom. Vet du något om detta?”
19 Och Benjamin sade: ”Din tjänare vet allt det visdomsord som min far lärde mig.” Och Josef sade till Benjamin: ”Se på detta redskap och förstå var din bror Josef är i Egypten, han som du sade hade kommit ner till Egypten.”
20 Och Benjamin såg instrumentet med kartan över himlens stjärnor, och han blev vis och tittade däri för att veta var hans bror var, och Benjamin delade hela Egyptens land i fyra delar, och han fann att den som satt på tronen framför honom var hans bror Josef, och Benjamin förundrade sig mycket, och när Josef såg att hans bror Benjamin var så förvånad, sade han till Benjamin: Vad har du sett, och varför är du förvånad?
21 Och Benjamin sade till Josef: ”Jag kan av detta se att min bror Josef sitter här med mig på tronen.” Och Josef sade till honom: ”Jag är Josef, din bror. Uppenbara inte detta för dina bröder. Se, jag skall sända dig med dem när de ger sig av, och jag skall befalla att de skall föras tillbaka till staden, och jag skall hämta dig från dem.”
22 Och om de vågar sina liv och strider för dig, då skall jag veta att de har ångrat vad de gjorde mot mig, och jag skall göra mig känd för dem, och om de överger dig när jag tar dig, då skall du stanna hos mig, och jag skall strida med dem, och de skall gå sin väg, och jag skall inte göra mig känd för dem.
23 Vid den tiden befallde Josef sin hovman att fylla deras säckar med mat och lägga vars och ens pengar i hans säck och lägga bägaren i Benjamins säck och ge dem proviant för vägen. Och de gjorde så med dem.
24 Nästa dag steg männen upp tidigt på morgonen och lastade sina åsnor med sin säd och drog iväg med Benjamin, och de drog till Kanaans land med sin bror Benjamin.
25 De hade inte kommit långt från Egypten när Josef befallde sin husöverhuvud: ”Stå upp och förfölj dessa män innan de kommer för långt från Egypten, och säg till dem: Varför har ni stulit min herres bägare?”
26 Och Josefs hovman reste sig upp och nådde dem, och han framförde till dem alla Josefs ord; och när de hörde detta blev de mycket vredga och sade: Den som er herres bägare finns hos skall dö, och även vi skall bli slavar.
27 Och de skyndade sig och tog var och en ner sin säck från sin åsna. Och när de tittade i sina väskor, fann de bägaren i Benjamins väska. Och de rev sönder sina kläder och återvände till staden. Och de slog Benjamin på vägen och slog honom oavbrutet tills han kom in i staden. Och de stod inför Josef.
28 Då upptändes Judas vrede, och han sade: ”Denne mannen har bara fört mig tillbaka i dag för att förgöra Egypten.”
29 Och männen kom till Josefs hus, och de fann Josef sittande på sin tron, och alla de väldiga männen stod på hans högra och vänstra sida.
30 Och Josef sade till dem: ”Vad är det för en gärning ni har gjort, att ni tog min silverbägare och gick er väg? Jag vet att ni tog min bägare för att därigenom få veta i vilken del av landet er bror befann sig.”
31 Juda sade: ”Vad skall vi säga till vår herre, vad skall vi tala, och hur skall vi rättfärdiga oss? Gud har i dag funnit alla dina tjänares missgärning, därför har han i dag gjort detta mot oss.”
32 Då reste sig Josef och grep tag i Benjamin och tog honom med våld från hans bröder. Han kom in i huset och låste dörren bakom dem. Och Josef befallde den som var överordnad hans hus att säga till dem: Så säger kungen: Gå i frid till er far. Se, jag har tagit mannen i vars hand min bägare funnen blev.

KAPITEL 54

1 När Juda såg hur Josef hade att göra med dem, gick han fram till honom och bröt upp dörren och kom fram till Josef med sina bröder.
2 Juda sade till Josef: ”Må det inte tyckas illa för min herre, men må din tjänare få tala ett ord inför dig?” Josef sade till honom: ”Tala.”
3 Och Juda talade inför Josef, och hans bröder stod där framför dem. Och Juda sade till Josef: "När vi först kom till vår herre för att köpa mat, ansåg du oss sannerligen vara landets spejare, och vi förde Benjamin fram inför dig, och du driver fortfarande med oss i dag."
4 Låt nu kungen höra mina ord och sänd vår broder, så att han kan följa med oss till vår far, så att inte din själ förgås i dag tillsammans med alla Egyptens invånare.

5 Vet du inte vad mina två bröder, Simeon och Levi, gjorde mot staden Sikem och mot sju amoréerstäder för vår syster Dinas skull, och vad de tänkte göra för sin bror Benjamins skull?
6 Och jag med min styrka, som är större och mäktigare än dem båda, kommer i dag mot dig och ditt land om du inte är villig att sända vår broder.
7 Har du inte hört vad vår Gud, som utvalde oss, gjorde med Farao för vår mor Saras skull, som han tog från vår far? Han slog honom och hans hus med svåra plågor, så att egyptierna än i dag berättar detta under för varandra? Så skall vår Gud göra med dig för Benjamins skull, som du i dag har tagit från hans far, och för det onda som du i dag tillfogar oss i ditt land. Vår Gud skall komma ihåg sitt förbund med vår far Abraham och låta ont komma över dig, eftersom du i dag har bedrövat vår fars själ.
8 Hör nu därför mina ord som jag i dag har talat till dig, och sänd vår broder att ge sig av, så att han inte dör för svärd, ty ni kan inte alla få övertaget över mig.
9 Josef svarade Juda: ”Varför har du öppnat din mun vidöppet, och varför skryter du över oss och säger: ’Du har din styrka?’ Så sant Farao lever, om jag befaller alla mina tappra män att strida mot er, skulle du och dessa dina bröder sjunka ner i dyn.”
10 Och Juda sade till Josef: Sannerligen, det anstår dig och ditt folk att frukta mig. Så sant Herren lever, om jag en gång drar mitt svärd skall jag inte sticka det i skidan igen förrän jag i dag har besegrat hela Egypten. Och jag skall börja med dig och sluta med Farao, din herre.
11 Och Josef svarade och sade till honom: Sannerligen, styrkan tillhör inte bara dig. Jag är starkare och mäktigare än du. Om du drar ditt svärd skall jag sätta det om din hals och alla dina bröders halsar.
12 Juda sade till honom: ”Om jag i dag öppnar min mun mot dig, skulle jag uppsluka dig, så att du blev utrotad från jorden och i dag förgås ur ditt rike.” Josef sade: ”Om du öppnar din mun, har jag makt och kraft att stänga din mun med en sten, så att du inte kan uttala ett ord. Se hur många stenar som ligger framför oss. Jag kan ta en sten och trycka in den i din mun och krossa dina käkar.”
13 Juda sade: ”Gud är vittne mellan oss, att vi hittills inte har velat strida mot dig. Ge oss bara vår bror, så vill vi dra bort från dig.” Josef svarade: ”Så sant Farao lever, om alla Kanaans kungar förenar sig med er, så skulle ni inte ta honom från min hand.”
14 Gå nu därför till din far, och din bror skall bli min slav, ty han har plundrat kungens hus. Juda sade: ”Vad angår det dig eller kungens ståndaktighet? Kungen sänder ju ut silver och guld från sitt hus över hela landet, antingen i gåvor eller utgifter, och du säger fortfarande om din bägare som du lade i vår broders väska och säger att han har stulit den från dig?”
15 Gud förbjude att vår broder Benjamin eller någon av Abrahams ättlingar skulle göra något sådant genom att stjäla från dig eller från någon annan, vare sig kung, furste eller någon annan man.
16 Låt nu dessa anklagelser vara upphörda, så att inte hela jorden får höra dina ord: 'För litet silver tvistade Egyptens kung med männen, och han anklagade dem och tog deras bror till slav.'
17 Och Josef svarade och sade: ”Tag denna bägare och gå ifrån mig och lämna din bror som slav, ty det är en tjuvs dom att vara slav.”
18 Juda sade: ”Varför skäms du inte för dina ord, att du överger vår broder och tar din bägare? Om du ger oss din bägare, eller tusen gånger så mycket, så skall vi väl inte överge vår broder för de pengar som finns i någons hand, så att vi inte dör för hans skull.”
19 Och Josef svarade: Varför övergav du din bror och sålde honom för tjugo silverpenningar, och varför gör du då inte detsamma mot denne din bror?
20 Juda sade: ”Herren är vittne mellan mig och dig, att vi inte önskar dina strider. Ge oss nu vår broder, så skall vi gå ifrån dig utan att tvista.”
21 Josef svarade och sade: ”Om alla landets kungar skulle samlas, skulle de inte kunna ta er bror ur min hand.” Juda sade: ”Vad skall vi säga till vår far när han ser att vår bror inte kommer med oss och sörjer honom?”
22 Och Josef svarade och sade: Detta är vad du skall säga till din fader: Repet har ryckt efter hinken.
23 Juda sade: ”Du är ju en kung, och varför talar du då dessa ord och fäller en falsk dom? Ve den kung som är lik dig.”
24 Josef svarade och sade: ”Det finns ingen falsk dom i det ord jag talade om er bror Josef. Ni sålde honom alla till midjaniterna för tjugo silverpenningar, och ni förnekade det för er far och sade till honom: ’Ett odjur har ätit upp honom, Josef har blivit sönderriven.’”
25 Juda sade: ”Se, Sems eld brinner i mitt hjärta, nu skall jag bränna upp hela ditt land med eld.” Josef svarade: ”Det var säkert din svägerska Tamar, som dödade dina söner, som släckte Sikems eld.”
26 Och Juda sade: Om jag rycker ut ett enda hårstrå från min kropp, skall jag fylla hela Egypten med dess blod.
27 Josef svarade och sade: ”Så gör ni som ni gjorde med er bror som ni sålde. Ni doppade hans mantel i blod och bar den till er far, för att han skulle säga att ett odjur hade slukat honom, och här är hans blod.”
28 När Juda hörde detta blev han mycket vred, och hans vrede brann inom honom. Där låg en sten framför honom, vilken vägde vida fyra hundra siklar. Judas vrede upptändes, och han tog stenen i ena handen, kastade den mot himlen och grep tag i den med sin vänstra hand.
29 Och han lade den därefter under sina ben och satte sig på den av all sin kraft, och stenen förvandlades till stoft genom Judas våld.
30 Och Josef såg vad Juda hade gjort och blev mycket förskräckt. Men han befallde sin son Manasse att göra med en annan sten på samma sätt som Juda hade gjort. Juda sade till sina bröder: "Ingen av er skall säga: 'Denne mannen är en egyptier', utan att han genom att göra detta är av vår faders släkt."
31 Och Josef sade: ”Inte bara dig är styrkan given, vi är ju mäktiga män, varför vill du då skryta över oss alla?” Juda sade till Josef: ”Sänd vår broder och fördärva inte ditt land i dag.”
32 Och Josef svarade dem: Gå och säg till er far att ett odjur har slukat honom, precis som ni sa om er bror Josef.
33 Juda talade till sin bror Naftali och sade till honom: ”Skynda dig, gå och räkna alla gator i Egypten och kom och berätta för mig.” Simeon sade till honom: ”Låt

inte detta beröra dig. Jag ska gå upp på berget och hämta en stor sten från berget och kasta den mot alla i Egypten och döda alla som är där."
34 Och Josef hörde alla dessa ord som hans bröder talade inför honom, och de visste inte att Josef förstod dem, ty de trodde att han inte kunde tala hebreiska.
35 Och Josef blev mycket förskräckt av sina bröders ord, att de skulle förgöra Egypten, och han befallde sin son Manasse och sade: Gå nu och skynda dig och samla till mig alla Egyptens invånare och alla tappra män, och låt dem komma till mig till häst och till fots och med alla slags musikinstrument. Och Manasse gick och gjorde så.
36 Och Naftali gick som Juda hade befallt honom, ty Naftali var lättfotad som en av de snabba hjortarna, och han gick på ax utan att de bröts av under honom.
37 Och han gick och räknade alla gator i Egypten och fann att det var tolv. Han kom hastigt och berättade för Juda. Juda sade till sina bröder: "Skynda er och lägg var och en sitt svärd om höfterna. Vi skall dra in över Egypten och slå dem alla och inte låta någon bli kvar."
38 Och Juda sade: Se, jag skall med min kraft förstöra tre gator, och ni skall var och en förstöra en gata. Och när Juda talade detta, se, då kom Egyptens invånare och alla de hjältiga mot dem med alla möjliga musikinstrument och med höga rop.
39 Och deras antal var femhundra ryttare och tiotusen fotfolk, och fyrahundra män som kunde strida utan svärd eller spjut, endast med sina händer och sin styrka.
40 Och alla de hjältiga männen kom med stort stormskri och jubel, och de omringade alla Jakobs söner och skrämde dem, och marken darrade vid ljudet av deras rop.
41 Och när Jakobs söner såg dessa trupper blev de mycket rädda för sina liv, och Josef gjorde det för att skrämma Jakobs söner och lugna ner dem.
42 När Juda såg att några av sina bröder var förskräckta, sade han till dem: ”Varför är ni rädda, medan Guds nåd är med oss?” När Juda såg att hela Egyptens folk omringade dem på Josefs befallning för att skrämma dem, befallde allenast Josef dem och sade: ”Rör inte vid någon av dem.”
43 Då skyndade sig Juda och drog sitt svärd och utstötte ett högt och bittert skrik, och han högg med sitt svärd och sprang ner på marken och fortsatte att ropa mot allt folket.
44 Och när han gjorde detta, lät Herren skräck falla över Juda och hans bröder, de tappra männen och allt folket som omringade dem.
45 Och de flydde alla vid ljudet av ropen, och de blev förskräckta och föll över varandra, och många av dem dog när de föll, och de flydde alla för Juda och hans bröder och för Josef.
46 Och medan de flydde, förföljde Juda och hans bröder dem till Faraos hus, och de undkom alla, och Juda satte sig återigen framför Josef och röt mot honom som ett lejon, och gav ifrån sig ett högt och fruktansvärt skrik.
47 Och skriket hördes på avstånd, och alla invånare i Suckot hörde det, och hela Egypten darrade vid ljudet av skriket, och även Egyptens och Goshens land murar rasade samman av jordens skakningar, och Farao föll också från sin tron till marken, och även alla havande kvinnor i Egypten och Goshen fick missfall när de hörde ljudet av skakningarna, ty de var förskräckligt rädda.
48 Då sände Farao bud och lät säga: ”Vad är det som har hänt i Egyptens land i dag?” De kom och berättade för honom allt från början till slut. Farao blev förskräckt och förundrad och blev mycket förskräckt.
49 Och hans skräck tilltog när han hörde allt detta, och han sände bud till Josef och lät säga: Du har fört hit hebreerna för att förgöra hela Egypten. Vad vill du göra med den där tjuvaktige slaven? Sänd honom iväg och låt honom följa med sina bröder, så att vi inte går under genom deras ondska, varken vi, du eller hela Egypten.
50 Och om du inte önskar göra detta, så kasta bort alla mina värdefulla saker från dig och gå med dem till deras land, om du finner behag i det, ty de skall i dag förgöra hela mitt land och dräpa hela mitt folk; ja, alla kvinnor i Egypten har fått missfall genom sina skrik. Se vad de har gjort, bara genom sitt rop och tal. Ja, om de strider med svärd, skall de förgöra landet. Välj därför nu vad du önskar, vare sig jag eller hebréerna, vare sig Egypten eller hebréernas land.
51 Och de kom och berättade för Josef alla Faraos ord som han hade sagt om honom. Josef blev mycket förskräckt över Faraos ord, och Juda och hans bröder stod fortfarande inför Josef, upprörda och rasande. Alla Jakobs söner röt mot Josef, som havets och dess vågors dån.
52 Och Josef var mycket rädd för sina bröder och för Farao, och Josef sökte en förevändning för att göra sig känd för sina bröder, så att de inte skulle förgöra hela Egypten.
53 Och Josef befallde sin son Manasse, och Manasse gick fram till Juda och lade sin hand på hans axel, och Judas vrede stillades.
54 Juda sade till sina bröder: ”Ingen av er skall säga att detta är en egyptisk yngling, ty detta är min fars hus’ arbete.”
55 Och när Josef såg och förstod att Judas vrede hade stillat sig, gick han fram för att tala till Juda på ett milt språk.
56 Och Josef sade till Juda: ”Du talar sannerligen sanning och har i dag bekräftat dina påståenden om din styrka, och må din Gud, som har behag i dig, låta din välfärd förökas. Men säg mig sanningen varför du bland alla dina bröder tvistar med mig för pojkens skull, eftersom ingen av dem har sagt ett ord till mig om honom.”
57 Juda svarade Josef och sade: ”Du vet ju att jag har varit borgen för pojken hos hans far och sagt: Om jag inte förde honom till honom, kommer jag att bära hans skuld för evigt.”
58 Därför har jag kommit till dig bland alla mina bröder, ty jag såg att du inte var ovillig att låta honom gå ifrån dig. Må jag nu därför finna nåd för dina ögon och sända honom att följa med oss. Och se, jag skall stanna kvar som hans ställföreträdare för att tjäna dig i vad du än önskar, ty vart du än sänder mig skall jag gå och tjäna dig med stor energi.
59 Skicka mig nu till en mäktig kung som har gjort uppror mot dig, så skall du veta vad jag skall göra med honom och hans land. Även om han har kavalleri och fotfolk eller ett oerhört mäktigt folk, skall jag döda dem alla och föra fram kungens huvud inför dig.
60 Vet du inte, eller har du inte hört, att vår fader Abraham och hans tjänare Elieser besegrade alla Elams kungar och deras härar på en enda natt, så att de inte lämnade en enda

kvarleva? Och från den dagen har vår faders kraft getts åt oss som arv, åt oss och våra avkommor för evigt.
61 Och Josef svarade och sade: Du talar sanning, och lögn är inte i din mun, ty det har också blivit sagt oss att hebréerna har makt och att Herren, deras Gud, har stor behag i dem, och vem kan då bestå inför dem?
62 Men på detta villkor skall jag sända er bror, om ni för fram hans bror, hans mors son, till mig, om vilken ni sade att han hade gått från er ner till Egypten. Och det skall ske, när ni för fram hans bror till mig, skall jag ta honom i hans ställe, eftersom ingen av er har varit borgen för honom hos er far. Och när han kommer till mig skall jag sända med er hans bror, som ni har varit borgen för.
63 Och Judas vrede upptändes mot Josef när han talade detta, och hans ögon droppade blod av vrede, och han sade till sina bröder: Hur kan denne man i dag söka sin egen fördärv och hela Egyptens!
64 Och Simeon svarade Josef och sade: Sade vi dig inte först att vi inte visste exakt vart han hade gått, och om han var död eller levande, och varför talar min herre så här?
65 Och när Josef såg Judas ansikte, märkte han att hans vrede började flamma när han talade till honom och sade: För hit till mig er andre bror i stället för denne.
66 Och Josef sade till sina bröder: Ni sade väl att er bror antingen var död eller förlorad? Om jag nu skulle kalla på honom i dag och han skulle komma inför er, skulle ni då ge honom till mig istället för hans bror?
67 Och Josef började tala och ropa: ”Josef, Josef, kom i dag inför mig och visa dig för dina bröder och sätt dig inför dem.”
68 Och när Josef talade detta inför dem, tittade de åt olika håll för att se varifrån Josef skulle komma inför dem.
69 Och Josef iakttog allt vad de gjorde och sade till dem: ”Varför tittar ni här och där? Jag är Josef som ni sålde till Egypten. Låt det därför inte bedröva er att ni sålde mig, ty Gud sände mig framför er som ett stöd under hungersnöden.”
70 Och hans bröder blev förskräckta över honom när de hörde Josefs ord, och Juda blev mycket förskräckt över honom.
71 Och när Benjamin hörde Josefs ord, stod han framför dem i husets innersta del. Benjamin sprang till sin bror Josef och omfamnade honom och föll honom om halsen, och de grät.
72 Och när Josefs bröder sågo att Benjamin hade fallit hans bror om halsen och grät med honom, föll de också över Josef och omfamnade honom, och de grät en djup gråt med Josef.
73 Och rösten hördes i Josefs hus att de var Josefs bröder, och det behagade Farao mycket, ty han fruktade för dem att de skulle förgöra Egypten.
74 Och Farao sände sina tjänare till Josef för att gratulera honom för hans bröder som hade kommit till honom, och alla befälhavare för härarna och trupperna som var i Egypten kom för att glädjas med Josef, och hela Egypten gladde sig storligen över Josefs bröder.
75 Och Farao sände sina tjänare till Josef och lät säga: Säg till dina bröder att de ska hämta allt de tillhör och låta dem komma till mig, så skall jag bosätta dem i den bästa delen av Egyptens land. Och de gjorde så.
76 Och Josef befallde sin husöverhuvud att ge ut gåvor och kläder till hans bröder, och han gav ut många kläder, kungliga dräkter, och många gåvor, och Josef delade ut dem bland sina bröder.
77 Och han gav var och en av sina bröder ett byte av guld- och silverkläder och tre hundra silvermynt, och Josef befallde att de alla skulle klä sig i dessa kläder och föras fram inför Farao.
78 Och när Farao såg att alla Josefs bröder var tappra män och vackra att se på, gladde han sig storligen.
79 Och därefter gav de sig av från Faraos närvaro för att bege sig till Kanaans land, till sin far, och deras bror Benjamin var med dem.
80 Och Josef reste sig upp och gav dem elva vagnar från Farao, och Josef gav dem sin vagn, på vilken han red den dag han kröntes i Egypten, för att hämta sin far till Egypten; och Josef sände till alla sina bröders barn kläder i antal, och hundra silvermynt till var och en av dem, och han sände även kläder till sina bröders hustrur från kungens hustrurs kläder, och han sände dem.
81 Och han gav åt var och en av sina bröder tio män att följa med dem till Kanaans land för att tjäna dem, för att tjäna deras barn och allt som tillhörde dem när de kom till Egypten.
82 Och Josef sände med sin bror Benjamin tio dräkter åt sina tio söner, en andel utöver de övriga av Jakobs söners barn.
83 Och han sände till var och en femtio silvermynt och tio vagnar för Faraos räkning, och han sände till sin far tio åsnor lastade med alla Egyptens lyxvaror, och tio åsninnor lastade med säd och bröd och mat åt sin far och alla som var med honom som proviant för resan.
84 Och han sände till sin syster Dina kläder av silver och guld, rökelse och myrra, aloe vera och andra prydnader i stor mängd, och han sände lika mycket från Faraos hustrur till Benjamins hustrur.
85 Och han gav åt alla sina bröder, även åt deras hustrur, alla möjliga slags onyxstenar och bdellium, och av alla de värdefulla tingen bland Egyptens stormän blev ingenting kvar av alla de dyrbara tingen utöver det som Josef skickade till sin fars hushåll.
86 Och han sände sina bröder iväg, och de gav sig av, och han skickade sin bror Benjamin med dem.
87 Och Josef gick ut med dem för att följa med dem på vägen till Egyptens gränser, och han befallde dem angående sin far och hans hushåll att komma till Egypten.
88 Och han sade till dem: ”Tvista inte på vägen, ty detta var Herrens beslut att rädda ett stort folk från svält, ty det skall bli ytterligare fem år av hungersnöd i landet.”
89 Och han befallde dem och sade: När ni kommer till Kanaans land, kom inte plötsligt inför min far i denna sak, utan handla i er visdom.
90 Och Josef upphörde att befalla dem, och han vände om och återvände till Egypten, och Jakobs söner gick till Kanaans land med glädje och fröjd till sin fader Jakob.
91 Och de kom till landets gränser och sade till varandra: ”Vad skall vi göra i denna sak inför vår far? Ty om vi plötsligt kommer till honom och berättar allt för honom, kommer han att bli mycket förskräckt över våra ord och inte tro oss.”

92 Och de fortsatte tills de kom nära sina hus, och de fann Serach, Asers dotter, gå ut för att möta dem, och flickan var mycket duktig och listig, och visste hur man spelade på harpa.
93 Och de ropade på henne, och hon kom fram till dem, och hon kysste dem, och de tog henne och gav henne en harpa och sade: Gå nu inför vår fader, och sätt dig framför honom, och slå på harpan, och tala dessa ord.
94 Och de befallde henne att gå hem till dem, och hon tog harpan och skyndade sig framför dem, och hon kom och satte sig nära Jakob.
95 Och hon spelade väl och sjöng, och yttrade med sina ljuva ord: Josef, min farbror, lever, och han härskar över hela Egyptens land, och är inte död.
96 Och hon fortsatte att upprepa och uttala dessa ord, och Jakob hörde hennes ord och de behagade honom.
97 Han lyssnade medan hon upprepade dem två och tre gånger, och glädje fyllde Jakobs hjärta av ljuvligheten i hennes ord, och Guds ande var över honom, och han visste att alla hennes ord var sanna.
98 Och Jakob välsignade Serach när hon talade dessa ord inför honom, och han sade till henne: Min dotter, må döden aldrig få seger över dig, ty du har återupplivat min ande; tala endast ännu inför mig som du har talat, ty du har glatt mig med alla dina ord.
99 Och hon fortsatte att sjunga dessa ord, och Jakob lyssnade och det behagade honom, och han gladde sig, och Guds ande var över honom.
100 Medan han ännu talade med henne, se, då kom hans söner till honom med hästar och vagnar och kungliga kläder, och tjänare sprang framför dem.
101 Och Jakob reste sig upp för att möta dem och såg sina söner klädda i kungliga kläder och han såg alla de skatter som Josef hade skickat till dem.
102 Och de sade till honom: ”Var medveten om att vår broder Josef lever, och att det är han som härskar över hela Egyptens land, och det är han som talade till oss som vi sade till dig.”
103 Och Jakob hörde alla sina söners ord, och hans hjärta bultade vid deras ord, ty han kunde inte tro dem förrän han såg allt som Josef hade gett dem och vad han hade sänt honom, och alla de tecken som Josef hade talat till dem.
104 Och de öppnade för honom och visade honom allt som Josef hade sänt, de gav till var och en vad Josef hade sänt honom, och han visste att de hade talat sanning, och han gladde sig mycket över berättelsen om sin son.
105 Jakob sade: ”Det är nog för mig att min son Josef fortfarande lever. Jag vill gå och se honom innan jag dör.”
106 Hans söner berättade för honom allt som hade hänt dem, och Jakob sade: Jag vill dra ner till Egypten för att se min son och hans avkomma.
107 Och Jakob reste sig upp och tog på sig de kläder som Josef hade sänt honom, och sedan han hade tvättat och rakat av sig håret, satte han på sitt huvud turbanen som Josef hade sänt honom.
108 Och alla i Jakobs hus och deras hustrur klädde sig i de kläder som Josef hade sänt till dem, och de gladde sig storligen över att Josef fortfarande levde och att han regerade i Egypten,
109 Och alla Kanaans invånare hörde talas om detta, och de kom och gladde sig mycket med Jakob över att han fortfarande levde.
110 Och Jakob gjorde en fest för dem i tre dagar, och alla Kanaans kungar och landets ädlingar åt och drack och gladde sig i Jakobs hus.

KAPITEL 55

1 Efter detta sade Jakob: ”Jag vill gå och besöka min son i Egypten och sedan återvända till Kanaans land, om vilket Gud hade talat till Abraham. Ty jag kan inte lämna mitt födelseland.”
2 Se, Herrens ord kom till honom; han sade: ”Dra ner till Egypten med hela ditt hushåll och stanna kvar där. Frukta inte för att dra ner till Egypten, ty där skall jag göra dig till ett stort folk.”
3 Och Jakob sade vid sig själv: ”Jag vill gå och se om min son ännu fruktar sin Gud bland alla Egyptens invånare.”
4 Och Herren sade till Jakob: Frukta inte för Josef, ty han behåller sin ostrafflighet och tjänar mig, såsom det behagar dig. Och Jakob gladde sig storligen över sin son.
5 Vid den tiden befallde Jakob sina söner och hela sitt hushåll att bege sig till Egypten, enligt Herrens ord till honom. Jakob stod upp med sina söner och hela sitt hushåll och drog ut från Kanaans land, från Beersheba, med glädje och hjärtats fröjd, och de kom till Egyptens land.
6 När de kom nära Egypten sände Jakob Juda framför sig till Josef för att visa honom hur det var i Egypten. Juda gjorde som sin far hade sagt. Han skyndade sig och sprang till Josef. De anvisade åt dem en plats i landet Goshen åt hela hans hushåll. Juda återvände sedan och kom tillbaka till sin far på vägen.
7 Och Josef spände för vagnen och samlade alla sina hjältar och sina tjänare och alla Egyptens furstar för att gå och möta sin far Jakob. Och Josefs befallning kungjordes i Egypten: Alla som inte går Jakob till mötes skall dö.
8 Nästa dag drog Josef ut med hela Egypten, en stor och mäktig här, alla klädda i kläder av fint linne och purpur och med vapen av silver och guld och sina krigsvapen.
9 Och de gick alla för att möta Jakob med alla möjliga musikinstrument, med trummor och tamburiner, och strödde myrra och aloe längs hela vägen, och de gick alla på samma sätt, och jorden skakade av deras rop.
10 Och alla Egyptens kvinnor gick upp på Egyptens tak och på murarna för att möta Jakob, och på Josefs huvud bar Faraos kungliga krona, ty Farao hade sänt den till honom att sätta på sig den när han skulle gå för att möta sin far.
11 Och när Josef kom inom femtio alnar från sin far, steg han av vagnen och gick mot sin far. Och när alla Egyptens furstar och dess adelsmän såg att Josef hade gått till fots mot sin far, steg de också av och gick till fots mot Jakob.
12 När Jakob närmade sig Josefs läger, såg han lägret som kom mot honom med Josef, och det gladde honom och Jakob häpnade över det.
13 Och Jakob sade till Juda: ”Vem är den man som jag ser i Egyptens läger, klädd i kungliga kläder med en röd mantel på sig och en kunglig krona på sitt huvud, han som har stigit av sin vagn och kommer mot oss?” Juda svarade sin far och sade: ”Han är din son Josef, kungen.” Och Jakob gladde sig över att se sin sons härlighet.

14 Och Josef gick fram till sin far och bugade sig för honom, och alla männen i lägret bugade sig till marken med honom inför Jakob.
15 Och se, Jakob sprang och skyndade sig till sin son Josef och föll om hans hals och kysste honom, och de grät, och Josef omfamnade också sin far och kysste honom, och de grät och hela Egyptens folk grät med dem.
16 Och Jakob sade till Josef: Nu vill jag dö med glädje, sedan jag har sett ditt ansikte, ty du lever ännu i härlighet.
17 Och Jakobs söner och deras hustrur och deras barn och deras tjänare, och hela Jakobs hushåll grät djupt med Josef, och de kysste honom och grät djupt med honom.
18 Och Josef och allt hans folk återvände därefter hem till Egypten, och Jakob och hans söner och alla barn i hans hushåll följde med Josef till Egypten, och Josef bosatte dem i den bästa delen av Egypten, i landet Goshen.
19 Och Josef sade till sin far och sina bröder: Jag skall gå upp och berätta för Farao och säga: Mina bröder och min fars hushåll och allt de tillhör har kommit till mig, och se, de är i Gosen-landet.
20 Och Josef gjorde så och tog från sina bröder Ruben, Isaskar, Sebulon och sin bror Benjamin och ställde dem inför Farao.
21 Och Josef talade till Farao och sade: Mina bröder och min fars hushåll och allt de tillhör, tillsammans med deras får och boskap, har kommit till mig från Kanaans land för att bo som främlingar i Egypten, ty hungersnöden var svår över dem.
22 Och Farao sade till Josef: ”Låt din far och dina bröder bo i den bästa delen av landet. Undanhåll dem inte allt som är gott, och låt dem äta av landets fetma.”
23 Och Josef svarade och sade: Se, jag har ställt dem i Goshen, ty de är herdar. Låt dem därför stanna kvar i Goshen för att valla sina hjordar, åtskilda från egyptierna.
24 Och Farao sade till Josef: Gör med dina bröder allt vad de säger till dig. Och Jakobs söner bugade sig för Farao och gick därifrån i frid. Därefter förde Josef sin far inför Farao.
25 Och Jakob kom och bugade sig för Farao, och Jakob välsignade Farao, och sedan gick han ut; och Jakob och alla hans söner och hela hans hushåll bodde i Goshen-landet.
26 Under det andra året, det vill säga under Jakobs hundratrettionde levnadsår, försörjde Josef sin far och sina bröder och hela sin fars hushåll med bröd, alltefter deras barn, under alla hungersnödens dagar; de led ingen brist.
27 Och Josef gav dem det bästa av hela landet; det bästa av Egypten hade de i alla Josefs dagar; och Josef gav också åt dem och hela sin fars hushåll kläder och mantel år efter år; och Jakobs söner bodde tryggt i Egypten i alla sin brors dagar.
28 Och Jakob åt alltid vid Josefs bord. Jakob och hans söner lämnade inte Josefs bord, varken dag eller natt, förutom vad Jakobs barn åt i sina hus.
29 Och hela Egypten åt bröd från Josefs hus under hungersnödens dagar, ty alla egyptierna sålde allt vad de ägde på grund av hungersnöden.
30 Och Josef köpte all mark och alla åkrar i Egypten för bröd för Faraos räkning, och Josef försörjde hela Egypten med bröd under alla hungersnödens dagar, och Josef samlade allt silver och guld som kom till honom för den säd som de köpte i hela landet, och han samlade ihop mycket guld och silver, förutom en ofantlig mängd onyxstenar, bdellium och värdefulla kläder som de förde till Josef från alla delar av landet när deras pengar var slut.
31 Och Josef tog allt silver och guld som han fick, ungefär sjuttiotvå talenter guld och silver, och även onyxstenar och bdellium i stor mängd. Josef gick och gömde det i fyra delar, och han gömde en del i öknen nära Röda havet, och en del vid floden Perat, och den tredje och fjärde delen gömde han i öknen mittemot Persiens och Mediens öken.
32 Och han tog en del av det guld och silver som var kvar och gav det till alla sina bröder och till hela sin fars hushåll och till alla kvinnorna i sin fars hushåll. Resten förde han till Faraos hus, vida tjugo talenter guld och silver.
33 Och Josef gav allt det guld och silver som var kvar till Farao, och Farao lade det i skattkammaren, och hungersnödens dagar upphörde därefter i landet, och de sådde och skördade i hela landet, och de fick sin vanliga mängd år efter år; de saknade ingenting.
34 Och Josef bodde tryggt i Egypten, och hela landet var under hans råd, och hans far och alla hans bröder bodde i Goshen-landet och tog det i besittning.
35 Och Josef var mycket gammal, till åren kommen, och hans två söner, Efraim och Manasse, stannade ständigt i Jakobs hus, tillsammans med Jakobs söners barn, deras bröder, för att lära sig Herrens vägar och hans lag.
36 Och Jakob och hans söner bodde i Egyptens land, i Goshens land, och de tog det i besittning och var fruktsamma och förökade sig där.

KAPITEL 56

1 Jakob levde sjutton år i Egyptens land, och Jakobs dagar och levnadsår blev ett hundra fyrtiosju år.
2 Vid den tiden drabbades Jakob av den sjukdom som han dog av, och han sände bud och kallade till sig sin son Josef från Egypten, och hans son Josef kom från Egypten, och Josef kom till sin far.
3 Och Jakob sade till Josef och hans söner: Se, jag dör, och era fäders Gud skall se till er och föra er tillbaka till det land som Herren med ed har lovat er och era barn efter er. När jag nu är död, begrav mig i grottan i Makpela i Hebron i Kanaans land, nära mina fäder.
4 Och Jakob lät sina söner svära på att de skulle begrava honom i Makpela i Hebron, och hans söner svor honom detta.
5 Och han befallde dem och sade: Tjäna Herren, er Gud, ty han som frälste era fäder, han skall också frälsa er ur all nöd.
6 Och Jakob sade: ”Kalla alla era barn till mig.” Då kom alla Jakobs söners barn och satte sig ner inför honom. Och Jakob välsignade dem och sade till dem: ”Herren, era fäders Gud, skall ge er tusen gånger så mycket och välsigna er, och må han ge er er fader Abrahams välsignelse.” Och alla Jakobs söners barn gick ut den dagen efter att han hade välsignat dem.
7 Nästa dag kallade Jakob återigen till sig sina söner, och de samlades alla och kom till honom och satte sig ner inför honom. Den dagen välsignade Jakob sina söner före sin död. Var och en välsignade efter sin välsignelse. Se, det står skrivet i Herrens lagbok för Israel.

8 Och Jakob sade till Juda: ”Jag vet, min son, att du är en väldig man för dina bröder. Regera över dem, och dina söner skall regera över sina söner för evigt.”
9 Lär bara dina söner bågen och alla krigsvapen, så att de kan utkämpa sin broders strider, han som skall härska över hans fiender.
10 Och Jakob befallde åter sina söner samma dag och sade: Se, jag skall i dag samlas till mitt folk. För mig upp ur Egypten och begrav mig i Makpelas grotta, såsom jag har befallt dig.
11 Men se till att ingen av era söner bär mig, bara ni själva. Så skall ni göra med mig när ni bär min kropp för att gå med den till Kanaans land för att begrava mig.
12 Juda, Isaskar och Sebulon skall bära min bår på östra sidan, Ruben, Simeon och Gad på söder, Efraim, Manasse och Benjamin på väster, Dan, Asher och Naftali på norra sidan.
13 Levi skall inte bära med dig, ty han och hans söner skall bära Herrens förbundsark tillsammans med israeliterna i lägret. Inte heller skall min son Josef bära den, ty såsom en kung skall hans ära vara; men Efraim och Manasse skall stå i deras ställe.
14 Så skall ni göra mot mig när ni för bort mig; försumma inte något av allt vad jag befaller er. När ni gör detta mot mig skall Herren komma ihåg er och era barn efter er för evigt.
15 Och ni, mina söner, respektera var och en sin bror och sin släkting, och befäl era barn och era barnbarn efter er att tjäna Herren, era fäders Gud, alla dagar.
16 för att du må förlänga dina dagar i landet, du och dina barn och dina barnbarn för evigt, när du gör det som är gott och rätt i Herrens, din Guds, ögon, genom att vandra på alla hans vägar.
17 Och du, Josef, min son, förlåt dina bröder vad de har gjort och vad de har gjort mot dig, ty Gud avsåg det till din och dina barns bästa.
18 Och, min son, lämna inte dina bröder åt Egyptens invånare, och såra inte deras känslor, ty se, jag överlämnar dem i Guds hand och i din hand för att bevara dem från egyptierna. Och Jakobs söner svarade sin far och sade: O, vår far, allt vad du har befallt oss, så skall vi göra. Må Gud allena vara med oss.
19 Och Jakob sade till sina söner: Må Gud vara med er, när ni håller er alla efter hans vägar. Vik inte av från hans vägar, vare sig till höger eller vänster, i det ni gör det som är gott och rätt i hans ögon.
20 Ty jag vet att många och svåra nöden skall drabba er i kommande dagar i landet. Ja, era barn och barnbarn, tjäna endast Herren, så skall han frälsa er från all nöd.
21 Och det skall ske, när ni följer Gud för att tjäna honom och lär era barn efter er och era barnbarn att känna Herren, då skall Herren uppväcka en tjänare bland era barn åt er och era barn. Herren skall befria er genom sin hand från all lidande och föra er ut ur Egypten och föra er tillbaka till era fäders land, så att ni i trygghet kan ta det i besittning.
22 Och Jakob upphörde att ge sina söner befäl och drog ner fötterna i sängen. Han dog och samlades till sina fäder.
23 Och Josef föll över sin far och grät och ropade över honom och kysste honom, och han ropade med bitter röst och sade: Åh min far, min far.
24 Och hans söners hustrur och hela hans hushåll kom och överföll Jakob, och de grät över honom och ropade högljutt över Jakob.
25 Och alla Jakobs söner reste sig upp tillsammans, och de rev sönder sina kläder, och de satte alla säcktyg om sina höfter, och de föll ner på sina ansikten, och de kastade stoft över sina huvuden mot himlen.
26 Och detta berättades för Osnath, Josefs hustru, och hon reste sig upp och klädde sig i en säck. Och hon kom med alla de egyptiska kvinnorna och sörjde och grät över Jakob.
27 Och även alla egyptiska folk som kände Jakob kom den dagen när de hörde detta, och hela Egypten grät i många dagar.
28 Och även från Kanaans land kom kvinnorna till Egypten när de hörde att Jakob var död, och de grät honom i Egypten i sjuttio dagar.
29 Och det hände sig efter detta att Josef befallde sina tjänare läkarna att balsamera hans far med myrra och rökelse och alla slags rökelse och välluktande medel, och läkarna balsamerade Jakob såsom Josef hade befallt dem.
30 Och hela Egyptens folk och de äldste och alla invånare i Goshens land grät och sörjde Jakob, och alla hans söner och barnen i hans hushåll sörjde och sörjde sin far Jakob i långa dagar.
31 Och när de sjuttio dagar då han hade gråtit hade gått, sade Josef till Farao: Jag vill gå upp och begrava min far i Kanaans land, såsom han lät mig svära, och sedan vill jag återvända.
32 Och Farao sände Josef och lät säga: ”Gå upp och begrav din far, som han hade sagt och som han hade låtit dig svära.” Och Josef stod upp med alla sina bröder för att gå till Kanaans land för att begrava deras far Jakob, som han hade befallt dem.
33 Och Farao befallde att det skulle kungöras i hela Egypten och säga: Den som inte följer med Josef och hans bröder till Kanaans land för att begrava Jakob, skall dö.
34 Och hela Egypten hörde talas om Faraos kungörelse, och de reste sig alla upp tillsammans, och alla Faraos tjänare och de äldste i hans hus och alla de äldste i Egyptens land drog upp med Josef, och alla Faraos furstar och adelsmän drog upp som Josefs tjänare, och de gick för att begrava Jakob i Kanaans land.
35 Och Jakobs söner bar båren som han låg på; i allt vad deras far hade befallt dem, så gjorde hans söner med honom.
36 Och båren var av rent guld, och den var inlagd med onyxstenar och bdellium runt omkring; och bårens överdrag var av guldvävt arbete, sammanfogat med trådar, och över dem fanns krokar av onyxstenar och bdellium.
37 Och Josef satte en stor gyllene krona på sin far Jakobs huvud och en gyllene spira i hans hand, och de höll båren runtomkring, såsom kungars sed var under deras liv.
38 Och alla Egyptens trupper drog framför honom i denna slagordning, först alla Faraos hjältar och Josefs hjältar, och efter dem resten av Egyptens invånare, och de var alla utrustade med svärd och rustade med ringbrynjor, och de bar krigsutrustning.
39 Och alla de gråtande och sörjande gick på avstånd mitt emot båren, grätande och klagande, och resten av folket följde efter båren.

40 Och Josef och hans hushåll gick tillsammans vid båren, barfota och gråtande, och Josefs övriga tjänare gick runt omkring honom; var och en bar sina smycken och var och en var beväpnad med sina krigsvapen.
41 Och femtio av Jakobs tjänare gick framför båren och strödde myrra och aloe och alla möjliga slags välluktande medel längs vägen. Alla Jakobs söner som bar båren gick på välluktande medel, och Jakobs tjänare gick framför dem och strödde välluktande medel längs vägen.
42 Och Josef drog upp med en tung här, och de gjorde så varje dag tills de kom fram till Kanaans land. Och de kom till Atads tröskplats, som låg på andra sidan Jordan, och de sörjde en mycket stor och svår sorg på den platsen.
43 Och alla Kanaans kungar hörde talas om detta och drog alla ut, var och en från sitt hus, trettioen kungar av Kanaan, och de kom alla med sina män för att sörja och gråta över Jakob.
44 Och alla dessa kungar såg Jakobs bår, och se, Josefs krona var på den, och de satte också sina kronor på båren och omgav den med kronor.
45 Och alla dessa kungar höll på den platsen en stor och tung sorgestund över Jakob, tillsammans med Jakobs och Egyptens söner, ty alla Kanaans kungar kände till Jakobs och hans söners tapperhet.
46 Och Esau fick höra att Jakob hade dött i Egypten, och att hans söner och hela Egypten skulle föra honom till Kanaans land för att begrava honom.
47 Och Esau hörde detta, medan han bodde på Seirs berg. Han stod upp med sina söner och allt sitt folk och hela sitt hushåll, ett oerhört stort folk, och de kom för att sörja och gråta över Jakob.
48 Och när Esau kom dit sörjde han sin bror Jakob, och hela Egypten och hela Kanaan reste sig återigen och sörjde en stor sorgestund med Esau över Jakob på den platsen.
49 Och Josef och hans bröder hämtade sin far Jakob därifrån, och de foro till Hebron för att begrava Jakob i grottan hos hans fäder.
50 Och de kom till Kireath-Arba, till grottan, och när de kom dit, ställde Esau sig med sina söner mot Josef och sina bröder och höll dem i grottan och sade: Jakob skall inte begravas där, ty den tillhör oss och vår far.
51 Och Josef och hans bröder hörde Esaus söners ord, och de blev mycket vredgade. Och Josef gick fram till Esau och sade: Vad är det som de har sagt? Min fader Jakob köpte det av dig för stora rikedomar efter Isaks död, för tjugofem år sedan, och även hela Kanaans land köpte han av dig och av dina söner och din avkomma efter dig.
52 Och Jakob köpte det åt sina söner och sina efterkommande till arv för evigt. Varför talar du då detta i dag?
53 Esau svarade och sade: ”Du talar falskt och ljuger. Jag har inte sålt något av mitt i hela landet, som du säger, och min bror Jakob har inte heller köpt något av mitt i landet.”
54 Och Esau talade detta för att lura Josef med sina ord, ty Esau visste att Josef inte var närvarande vid den tiden då Esau sålde allt han ägde i Kanaans land till Jakob.
55 Och Josef sade till Esau: Min fader har säkerligen infört dessa saker hos dig i köpehandlingen och bevittnat handlingen med vittnen, och se, den är hos oss i Egypten.
56 Esau svarade honom: ”Hämta upptecknin gen, allt du finner i upptecknin gen, så skall vi göra.”
57 Och Josef kallade till sig sin bror Naftali och sade: Skynda dig, stanna inte, utan spring till Egypten och hämta alla skrifterna: köpebrevet, det förseglade och det offentliga brev, och även alla de första skrifterna där alla handlingar om förstfödslorätten är skrivna.
58 Och du skall föra dem hit till oss, så att vi av dem må få veta alla Esaus och hans söners ord, som de talade i dag.
59 Och Naftali lyssnade till Josefs röst och skyndade sig och sprang för att dra ner till Egypten, och Naftali var lättare till fots än alla hjortar som fanns i öknen, ty han gick på ax utan att krossa dem.
60 Och när Esau såg att Naftali hade gått för att hämta upptecknin garna, ökade han och hans söner sitt motstånd mot grottan, och Esau och hela hans folk reste sig mot Josef och hans bröder till strid.
61 Och alla Jakobs söner och Egyptens folk stred mot Esau och hans män, och Esaus söner och hans folk blev slagna av Jakobs söner, och Jakobs söner dödade fyrtio män av Esaus folk.
62 Och Kushim, Dans son, Jakobs son, var vid den tiden med Jakobs söner, men han var ungefär hundra alnar från slagplatsen, ty han stannade kvar med Jakobs söners barn vid Jakobs bår för att vakta den.
63 Och Kushim var stum och döv, men han förstod ändå rösten av bestörtning bland människorna.
64 Och han frågade och sade: ”Varför begraven ni inte de döda, och vad är denna stora bestörtning?” Och de svarade honom med Esaus och hans söners ord. Och han sprang till Esau mitt i striden, och han dödade Esau med ett svärd och högg av hans huvud, så att det sprang ut på avstånd, och Esau föll bland folket i striden.
65 Och när Kushim gjorde detta, fick Jakobs söner övertaget över Esaus söner, och Jakobs söner begravde sin fader Jakob med våld i grottan, och Esaus söner såg det.
66 Och Jakob begravdes i Hebron, i Makpelas grotta, som Abraham hade köpt av Hets söner för att ha en gravplats i besittning, och han begravdes i mycket dyrbara kläder.
67 Och ingen kung fick sådan ära som Josef visade sin far vid hans död, ty han begravde honom med stor heder, likt kungars begravningar.
68 Och Josef och hans bröder höll en sju dagar lång sorgestund för sin far.

KAPITEL 57

1 Efter detta förde Esaus söner krig mot Jakobs söner, och Esaus söner stred mot Jakobs söner i Hebron, och Esau låg fortfarande död och obegraven.
2 Och striden blev hård mellan dem, och Esaus söner blev slagna av Jakobs söner, och Jakobs söner dödade åttio män av Esaus söner, och inte en enda dog av Jakobs söners folk. Och Josefs hand blev starkare än hela Esaus söners folk, och han tog Sefo, son till Elifas, Esaus son, och femtio av hans män till fånga, och han band dem med järnkedjor och överlämnade dem i sina tjänares hand för att de skulle föra dem till Egypten.
3 Och det hände sig när Jakobs söner hade tagit Sefo och hans folk till fånga, att alla de som var kvar fruktade för sina liv från Esaus hus, av rädsla för att också de skulle bli tillfångatagna. De flydde alla med Elifas, Esaus son, och

hans folk, med Esaus kropp, och de fortsatte sin väg till berget Seir.
4 Och de kom till berget Seir och begravde Esau i Seir, men hans huvud hade de inte fört med sig till Seir, ty det var begravt på den plats där striden hade utkämpats i Hebron.
5 Och när Esaus söner hade flytt för Jakobs söner, förföljde Jakobs söner dem ända till Seirs gränser, men de dödade inte en enda man bland dem när de förföljde dem, ty Esaus kropp som de hade med sig väckte deras förvirring. Så de flydde, och Jakobs söner vände tillbaka från dem och kom upp till den plats där deras bröder var i Hebron, och de stannade där den dagen och nästa dag tills de hade vilat ut från striden.
6 Och på tredje dagen samlade de alla horén Seirs söner, och de samlade alla österländarnas barn, en folkmassa som havets sand, och de drog ner till Egypten för att strida mot Josef och hans bröder, för att befria sina bröder.
7 Och Josef och alla Jakobs söner hörde att Esaus söner och österns barn hade dragit mot dem för att strida för att befria sina bröder.
8 Och Josef och hans bröder och Egyptens starka män drog ut och stred i staden Rameses, och Josef och hans bröder tillfogade ett fruktansvärt slag bland Esaus söner och österns barn.
9 Och de dödade sex hundra tusen män bland dem, och de dödade bland dem alla de hjältiga männen av horén Seirs barn; det fanns bara ett fåtal kvar av dem, och de dödade också en stor mängd av österns barn och av Esaus barn; och Elifas, Esaus son, och österns barn flydde alla för Josef och hans bröder.
10 Och Josef och hans bröder förföljde dem tills de kom till Suckot, och de dödade ytterligare trettio män i Suckot, och de andra flydde, var och en till sin stad.
11 Och Josef och hans bröder och Egyptens hjältar vände tillbaka från dem med glädje och uppmuntran, ty de hade besegrat alla deras fiender.
12 Och Sefo, Elifas son, och hans män var fortfarande slavar i Egypten hos Jakobs söner, och deras mödor tilltog.
13 När Esaus söner och Seirs söner återvände till sitt land, såg Seirs söner att de alla hade fallit i Jakobs söners och Egyptens folks händer på grund av Esaus söners strid.
14 Och Seirs söner sade till Esaus söner: Ni har sett och därför vet ni att detta läger var för er skull, och inte en enda hjälte eller skicklig krigare finns kvar.
15 Gån nu ut ur vårt land, gå ifrån oss till Kanaans land, till det land där era fäder har bott. Varför skall era barn ärva våra barns ägodelar i de sista dagarna?
16 Esaus barn ville inte lyssna till Seirs barn, och Seirs barn övervägde att föra krig mot dem.
17 Esaus barn sände i hemlighet bud till Angeas, kungen i Afrika, det vill säga Dinhaba, och lät säga:
18 Skicka några av dina män till oss, så att de kan komma till oss. Vi skall strida mot horéerna Seirs barn, ty de har beslutit att strida mot oss och driva oss bort från landet.
19 Och Angeas, kungen i Dinhaba, gjorde så, ty han var på den tiden vän mot Esaus barn, och Angeas sände fem hundra tappra fotfolk och åtta hundra ryttare till Esaus barn.
20 Och Seirs barn sände bud till Österns barn och Midjans barn och lät säga: Ni har sett vad Esaus barn har gjort mot oss, för vilkas skull vi nästan alla har blivit utrotade i deras strid mot Jakobs söner.
21 Kom därför nu till oss och hjälp oss, så skall vi strida mot dem tillsammans, och vi skall driva dem ur landet och hämnas våra bröders sak, som dog för deras skull i striden mot sina bröder, Jakobs söner.
22 Och alla österlänningar lyssnade till Seirs barn, och de kom till dem vida åtta hundra män med draget svärd. Och Esaus barn stred vid den tiden mot Seirs barn i Parans öken.
23 Och Seirs barn vann då över Esaus söner, och Seirs barn dödade på den dagen i striden omkring två hundra man av Angeas, Dinhabas, folk.
24 Och på andra dagen kom Esaus barn åter för att strida en andra gång mot Seirs barn, och striden blev hård mot Esaus barn denna andra gång, och den förfärade dem mycket för Seirs barns skull.
25 När Esaus barn såg att Seirs barn var mäktigare än de själva, vände sig några av Esaus barn om och hjälpte Seirs barn, sina fiender.
26 Och ytterligare femtioåtta män av Esaus barns folk stupade i det andra slaget vid Angeas, Dinhabas kung.
27 På tredje dagen hörde Esaus barn att några av deras bröder hade vänt sig bort från dem för att strida mot dem i den andra striden, och Esaus barn sörjde när de hörde detta.
28 Och de frågade: ”Vad skall vi göra med våra bröder som har vänt sig bort från oss för att hjälpa Seirs barn, våra fiender?” Och Esaus barn sände åter bud till Angeas, kungen i Dinhaba, och lät säga:
29 Skicka åter andra män till oss, så att vi kan strida med dem mot Seirs barn, ty de har redan varit dubbelt så tunga som vi.
30 Och Angeas sände återigen till Esaus barn omkring sexhundra tappra män, och de kom för att bistå Esaus barn.
31 Och efter tio dagar förde Esaus barn åter krig mot Seirs barn i Parans öken, och striden blev mycket hård mot Seirs barn, och Esaus barn vann vid denna tidpunkt segern över Seirs barn, och Seirs barn blev slagna av Esaus barn, och Esaus barn dödade av dem omkring två tusen man.
32 Och alla Seirs barns hjältar stupade i denna strid, och endast deras små barn blev kvar i deras städer.
33 Och alla Midjaniterna och Österns barn flydde från striden, och de lämnade Seirs barn och flydde när de såg att striden var hård mot dem, och Esaus barn förföljde alla Österns barn tills de kom fram till sitt land.
34 Och Esaus barn dödade ytterligare av dem omkring tvåhundrafemtio män, och av Esaus barns folk föll i den striden omkring trettio män. Men detta onda drabbade dem genom att deras bröder vände sig bort från dem för att hjälpa horén Seirs barn. Esaus barn hörde återigen talas om sina bröders onda gärningar, och de sörjde återigen över detta.
35 Och efter striden vände Esaus barn tillbaka och kom hem till Seir, och Esaus barn dödade dem som hade blivit kvar i Seirs barns land. De dödade även deras hustrur och småbarn. De lämnade inte en enda själ vid liv utom femtio unga pojkar och flickor som de lät leva, och Esaus barn dödade dem inte, utan pojkarna blev deras slavar, och flickorna tog de till hustrur.
36 Esaus barn bosatte sig i Seir, i Seirs barns land, och de ärvde deras land och tog det i besittning.

37 Och Esaus barn tog allt som tillhörde Seirs barn i landet, deras hjordar, deras oxar och deras egendomar, och allt som tillhörde Seirs barn tog Esaus barn. Esaus barn bodde i Seir, i Seirs barns ställe, än i dag. Esaus barn delade ut landet i delar mellan Esaus fem söner, efter deras släkter.
38 Och det hände sig i de dagarna att Esaus barn beslutade att kröna en kung över sig i det land som de hade tagit i besittning. Och de sade till varandra: "Inte så, ty han skall regera över oss i vårt land, och vi skall lyda under hans råd och han skall utkämpa våra strider mot våra fiender." Och de gjorde så.
39 Och alla Esaus barn svor och sade: "Ingen av deras bröder skulle någonsin regera över dem, utom en främmande man som inte är av deras bröder. Ty alla Esaus barns själar var bittra mot sin son, bror och vän, på grund av det onda de hade lidit av sina bröder när de stred mot Seirs barn."
40 Därför svor Esaus söner och sade: Från den dagen och framåt skall de inte välja en kung bland sina bröder, utan en från ett främmande land, ända till denna dag.
41 Och där bodde en man av Angeas folk, kungen av Dinhaba; hans namn var Bela, Beors son. Han var en mycket tapper man, vacker och ståtlig och vis i all visdom, en man med förstånd och råd; och ingen av Angeas folk fanns som han.
42 Och alla Esaus barn tog honom och smorde honom och krönte honom till kung. De bugade sig för honom och sade till honom: "Må kungen leva, må kungen leva."
43 Och de bredde ut lakanet och gav honom örhängen av guld och silver, ringar eller armband, och de gjorde honom mycket rik på silver och guld, onyx och bdellium. De gjorde en kunglig tron åt honom och satte en kunglig krona på hans huvud. De byggde ett palats åt honom, och han bodde där. Han blev kung över alla Esaus barn.
44 Och Angeas folk tog emot sin lön för sin strid av Esaus barn, och de gick och återvände vid den tiden till sin herre i Dinhaba.
45 Och Bela regerade över Esaus barn i trettio år, och Esaus barn bodde i landet i Seirs barns ställe, och de bodde tryggt i deras ställe än i dag.

KAPITEL 58

1 Och det hände sig i det trettioandra året efter israeliternas nedtåg till Egypten, det vill säga i Josefs sjuttioförsta levnadsår, att Farao, kungen i Egypten, dog det året, och hans son Magron blev kung efter honom.
2 Och Farao befallde Josef före sin död att han skulle vara fader åt sin son Magron, och att Magron skulle vara under Josefs vård och råd.
3 Och hela Egypten samtyckte till att Josef skulle bli kung över dem, ty alla egyptierna älskade Josef ända från dess. Endast Magron, Faraos son, satt på sin fars tron, och han blev kung i de dagarna i sin fars ställe.
4 Magron var fyrtioett år gammal när han blev kung, och han regerade i fyrtio år i Egypten. Hela Egypten gav honom namnet Farao efter hans far, så som man i Egypten brukade göra med alla kungar som regerade över dem.
5 Och när Farao regerade efter sin far, lade han Egyptens lagar och alla regeringsangelägenheter i Josefs hand, så som hans far hade befallt honom.
6 Och Josef blev kung över Egypten, ty han hade överinseende över hela Egypten, och hela Egypten var under hans vård och råd, ty hela Egypten böjde sig för Josef efter Faraos död, och de älskade honom mycket att regera över dem.
7 Men bland dem fanns det några som ogillade honom och sade: ”Ingen främling skall regera över oss.” Likväl överlämnades hela Egyptens välde på den tiden till Josef, efter Faraos död. Han var den som styrde landet och gjorde som han ville utan att någon ingrep.
8 Och hela Egypten var under Josefs beskydd, och Josef förde krig mot alla sina omgivande fiender, och han kuvade dem; även hela landet och alla filistéerna, ända till Kanaans gränser, kuvade Josef, och de var alla under hans makt och de betalade en årlig skatt till Josef.
9 Och Farao, kungen i Egypten, satt på sin tron i sin fars ställe, men han stod under Josefs överinseende och råd, liksom han i början var under sin fars överinseende.
10 Han regerade inte utom i Egyptens land, enligt Josefs råd, utan Josef regerade över hela landet vid den tiden, från Egypten till den stora floden Perat.
11 Och Josef hade framgång i alla sina vägar, och Herren var med honom. Herren gav Josef ytterligare visdom, ära, härlighet och kärlek till honom i egyptiernas hjärtan och i hela landet. Och Josef regerade över hela landet i fyrtio år.
12 Och alla filistéernas länder, Kanaan, Sidon och andra sidan Jordan, kom med gåvor till Josef under hela hans livstid, och hela landet var i Josefs hand, och de kom med en årlig tribut enligt föreskrifterna, ty Josef hade stridit mot alla sina fiender runt omkring och kuvat dem, och hela landet var i Josefs hand, och Josef satt tryggt på sin tron i Egypten.
13 Och även alla hans bröder, Jakobs söner, bodde tryggt i landet under hela Josefs tid, och de var fruktsamma och förökade sig mycket i landet, och de tjänade Herren alla sina dagar, såsom deras far Jakob hade befallt dem.
14 Och efter många dagar och år, när Esaus barn hade bott i lugn och ro i sitt land hos sin kung Bela, blev Esaus barn fruktsamma och förökade sig i landet. De beslutade att gå ut och strida mot Jakobs söner och hela Egypten och befria sin bror Sefo, Elifas son, och hans män, ty de var ännu på den tiden slavar åt Josef.
15 Och Esaus barn sände bud till alla Österns barn, och de slöt fred med dem, och alla Österns barn kom till dem för att följa med Esaus barn till Egypten för att strida.
16 Och även av Angeas folk, Dinhabas kung, kom till dem, och de sände bud till Ismaels barn, och de kom också till dem.
17 Och allt detta folk samlades och kom till Seir för att bistå Esaus barn i deras strid, och detta läger var mycket stort och tungt med folk, talrikt som havets sand, omkring åtta hundra tusen man, infanterister och kavallerier, och alla dessa trupper drog ner till Egypten för att strida mot Jakobs söner, och de lägrade sig vid Rameses.
18 Och Josef drog ut med sina bröder, tillsammans med Egyptens hjältar, vida sexhundra man, och de stred mot dem i Ramses land. Och Jakobs söner stred vid den tiden återigen mot Esaus barn, i det femtionde året efter Jakobs söners drog ner till Egypten, det vill säga det trettionde året av Belas regering över Esaus barn i Seir.

19 Och Herren gav alla Esaus och Österns barns hjältar i Josefs och hans bröders hand, och Esaus barns folk och Österns barn blev slagna av Josef.
20 Och av Esaus barn och österns barn som stupade, föll för Jakobs söner omkring två hundra tusen män, och deras kung Bela, Beors son, föll med dem i striden. Och när Esaus barn såg att deras kung hade fallit i striden och var död, blev deras händer svaga i striden.
21 Och Josef och hans bröder och hela Egypten fortsatte att slå Esaus hus, och hela Esaus folk fruktade Jakobs söner och flydde för dem.
22 Och Josef och hans bröder och hela Egypten förföljde dem en dagsresa, och de dödade ytterligare av dem omkring tre hundra män och fortsatte att slå ner dem på vägen; och sedan vände de tillbaka från dem.
23 Och Josef och alla hans bröder återvände till Egypten, inte en enda man saknades bland dem, men av egyptierna stupade tolv män.
24 Och när Josef återvände till Egypten befallde han att Sefo och hans män skulle bindas ytterligare, och de band dem i järn och de ökade deras sorg.
25 Och alla Esaus barn och österns barn vände tillbaka med skam, var och en till sin stad, ty alla de hjältar som var med dem hade fallit i striden.
26 När Esaus barn såg att deras kung hade stupat i striden skyndade de sig att ta en man bland österlänningarnas folk; hans namn var Jobab, Sarachs son, från Botsras land, och de satte honom till kung över dem i Belas ställe, deras kung.
27 Och Jobab satt på Belas tron som kung i hans ställe, och Jobab regerade i Edom över alla Esaus barn i tio år, och Esaus barn drog inte mer i strid mot Jakobs söner från den dagen och framåt, ty Esaus söner kände till Jakobs söners tapperhet och fruktade dem mycket.
28 Men från den dagen hatade Esaus barn Jakobs söner, och hatet och fiendskapet mellan dem var mycket starkt alla dagar, ända till denna dag.
29 Efter tio år dog Jobab, Sarachs son, från Botsra. Esaus barn tog en man vid namn Kusham från Temans land och gjorde honom till kung över sig i Jobabs ställe. Kusham regerade i Edom över alla Esaus barn i tjugo år.
30 Och Josef, kungen i Egypten, och hans bröder och alla Israels barn bodde tryggt i Egypten på den tiden, tillsammans med alla Josefs barn och hans bröder, utan hinder eller onda händelser. Egyptens land var vid den tiden i ro från krig under Josefs och hans bröders tid.

KAPITEL 59

1 Och dessa är namnen på Israels söner som bodde i Egypten, som hade kommit med Jakob, alla Jakobs söner kom till Egypten, var och en med sitt hushåll.
2 Leas barn var Ruben, Simeon, Levi, Juda, Isaskar och Sebulon, och deras syster var Dina.
3 Och Rakels söner voro Josef och Benjamin.
4 Och Silpas, Leas tjänarinnas, söner voro Gad och Aser.
5 Och Bilhas, Rakels tjänarinnas, söner voro Dan och Naftali.
6 Och dessa var deras avkomma som föddes åt dem i Kanaans land, innan de kom till Egypten med sin fader Jakob.
7 Rubens söner var Hanok, Pallu, Ketzron och Karmi.
8 Simeons söner voro Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Sokar och Saul, den kanaaneitiska kvinnans son.
9 Och Levis barn voro Gerson, Kehat och Merari, och deras syster Jokebed, som föddes åt dem när de drog ner till Egypten.
10 Och Judas söner voro Er, Onan, Sela, Peres och Sarak.
11 Och Er och Onan dog i Kanaans land; och Peres söner voro Kesron och Kamul.
12 Isaskars söner var Tola, Puva, Job och Shomron.
13 Och Sebulons söner voro Sered, Elon och Jakleel, och Dans son var Kushim.
14 Naftalis söner var Jakseel, Guni, Jetser och Shilam.
15 Gads söner var Sifjon, Haggi, Suni, Esbon, Eri, Arodi och Areli.
16 Och Asers barn voro Jimna, Jisva, Jisvi, Beria och deras syster Serach; och Berias söner voro Keber och Malkiel.
17 Benjamins söner var Bela, Beker, Asbel, Gera, Naaman, Aki, Rosh, Mupim, Kupim och Ord.
18 Och Josefs söner, som föddes åt honom i Egypten, voro Manasse och Efraim.
19 Och alla själar som utgick från Jakobs länd var sjuttio själar. Dessa var de som kom med sin fader Jakob till Egypten för att bosätta sig där. Och Josef och alla hans bröder bodde tryggt i Egypten, och de åt av det bästa i Egypten alla Josefs levnadsdagar.
20 Och Josef levde i Egyptens land i nittiotre år, och Josef regerade över hela Egypten i åttio år.
21 När Josefs död närmade sig, sände han bud och kallade till sig sina bröder och hela sin fars hushåll, och de kom alla tillsammans och satte sig ner inför honom.
22 Och Josef sade till sina bröder och till hela sin fars hushåll: Se, jag dör, och Gud skall se till er och föra er upp från detta land till det land som han med ed lovade era fäder att ge dem.
23 Och när Gud besöker er och för er härifrån upp till era fäders land, då skall ni föra mina ben med er härifrån upp.
24 Och Josef lät Israels söner svära för sina efterkommande och sade: Gud skall förvisso besöka er, och ni skall föra mina ben med er upp härifrån.
25 Och det hände sig efter detta att Josef dog det året, det sjuttioförsta året sedan israeliterna drog ner till Egypten.
26 Och Josef var ett hundra tio år gammal när han dog i Egyptens land, och alla hans bröder och alla hans tjänare reste sig och balsamerade Josef, såsom de brukade göra. Och hans bröder och hela Egypten sörjde honom i sjuttio dagar.
27 Och de lade Josef i en kista fylld med väldoftande kryddor och alla möjliga slags välluktande vätskor, och de begravde honom vid floden, det är Sihor, tillsammans med hans söner och alla hans bröder, och hela hans fars hushåll höll sju dagars sorgestund för honom.
28 Och det hände sig efter Josefs död att alla egyptier i de dagarna började härska över Israels barn, och Farao, Egyptens kung, som regerade i sin fars ställe, tog alla Egyptens lagar och styrde hela Egyptens styre under hans råd, och han regerade tryggt över sitt folk.

KAPITEL 60

1 När året kom, det sjuttioandra året efter att israeliterna drog ner till Egypten, efter Josefs död, flydde Sefo, son till

Elifas, son till Esau, från Egypten, han och hans män, och de drog bort.
2 Och han kom till Afrika, det vill säga Dinhaba, till Angeas, Afrikas kung, och Angeas tog emot dem med stor ära, och han gjorde Sefo till hövding för sin här.
3 Och Sefo fann nåd för Angeas och hans folks ögon, och Sefo var härhövitsman för Angeas, Afrikas kung, i många dagar.
4 Och Sefo lockade Angeas, kungen av Afrika, att samla hela sin här för att gå ut och strida mot egyptierna och mot Jakobs söner och hämnas sina bröders sak på dem.
5 Men Angeas ville inte lyssna till Sefo och säga så, ty Angeas kände till Jakobs söners styrka och vad de hade gjort mot hans här i deras krig mot Esaus barn.
6 Och Sefo var på den tiden mycket ansedd hos Angeas och hela sitt folk, och han lockade dem ständigt till krig mot Egypten, men de ville inte.
7 Och det hände sig vid den tiden att det i Kittims land fanns en man i staden Pusimna, vars namn var Uzu, och han degenererades och blev gudomlig av Kittims barn, och mannen dog och hade ingen son, bara en dotter som hette Jania.
8 Och flickan var oerhört vacker, ståtlig och klok; ingen hade setts som henne i skönhet och visdom i hela landet.
9 Och Angeas folk, kungen av Afrika, såg henne och de kom och prisade henne för honom, och Angeas sände bud till Kittims barn, och han begärde att få ta henne till hustru, och Kittims folk gick med på att ge henne till honom till hustru.
10 Och när Angeas budbärare drog ut från Kittims land för att ge sig av, se, då kom Turnus, kung av Bibentu, budbärare till Kittim. Turnus, kung av Bibentu, sände nämligen sina budbärare för att be honom om Jania, så att han kunde ta henne till hustru. Alla hans män hade också lovordat henne hos honom. Därför sände han alla sina tjänare till henne.
11 Och Turnus tjänare kom till Kittim och bad om Jania, för att hon skulle bli tagen till Turnus, deras kung, till hustru.
12 Och folket i Kittim sade till dem: Vi kan inte ge henne, eftersom Angeas, kungen i Afrika, önskade att hon skulle ta henne till hustru åt sig innan du kom, och att vi skulle ge henne till honom, och nu kan vi därför inte göra detta för att beröva Angeas flickan för att ge henne till Turnus.
13 Ty vi är mycket rädda för Angeas, att han skall komma i strid mot oss och förgöra oss, och Turnus, er herre, skall inte kunna befria oss från hans hand.
14 När Turnus budbärare hörde alla Kittims barns ord, vände de tillbaka till sin herre och berättade för honom alla Kittims barns ord.
15 Och Kittims barn skickade ett minnesmeddelande till Angeas och lät säga: Se, Turnus har sänt efter Jania för att hon ska bli hustru, och så har vi svarat honom; och vi hörde att han har samlat hela sin här för att dra i krig mot dig, och han har för avsikt att dra längs vägen till Sardunien för att strida mot din bror Lukus, och därefter skall han komma för att strida mot dig.
16 Och Angeas hörde Kittims barns ord som de sände till honom i uppteckningen, och hans vrede upptändes och han reste sig upp och samlade hela sin här och drog genom havets öar, vägen till Sardunien, till sin bror Lukus, kungen av Sardunien.
17 Och Niblos, Lucus son, hörde att hans farbror Angeas var på väg, och han gick ut för att möta honom med en tung här, och han kysste honom och omfamnade honom, och Niblos sade till Angeas: När du frågar min far hur det går med honom, när jag ska gå med dig för att strida mot Turnus, be honom då att göra mig till hövding för hans här. Och Angeas gjorde det, och han kom till sin bror, och hans bror kom för att möta honom, och han frågade honom hur det gick med honom.
18 Och Angeas frågade sin bror Lucus om hans välbefinnande och att han skulle göra sin son Niblos till hövding för sin här, och Lucus gjorde det. Angeas och hans bror Lucus reste sig och drog mot Turnus för att strida, och med dem var en stor här och ett stort folk.
19 Och han kom med skepp, och de kom till provinsen Ashtorash, och se, Turnus kom emot dem, ty han drog ut till Sardunien och hade för avsikt att förstöra det och därefter resa därifrån till Angeas för att strida mot honom.
20 Och Angeas och hans bror Lucus mötte Turnus i Canopiadalen, och striden blev hård och mäktig mellan dem där.
21 Och striden blev hård mot Lukus, kungen av Sardunien, och hela hans här föll, och även hans son Niblos föll i den striden.
22 Och hans farbror Angeas befallde sina tjänare att de gjorde en gyllene kista åt Niblos och lade honom i den, och Angeas utkämpade återigen strid mot Turnus, och Angeas var starkare än han, och han dödade honom, och han slog hela sitt folk med svärdsegg, och Angeas hämnade sin brorsons Niblos och sin bror Lucus armé.
23 Och när Turnus dog, blev de som överlevde striden svaga, och de flydde för Angeas och hans bror Lucus.
24 Och Angeas och hans bror Lukus förföljde dem till den stora vägen, som ligger mellan Alphanu och Romah, och de dödade hela Turnus armé med svärdsegg.
25 Och Lukus, kungen av Sardunien, befallde sina tjänare att de skulle göra en kista av mässing och lägga hans son Niblos kropp i den, och de begravde honom där.
26 Och de byggde ett högt torn på det vid landsvägen, och de gav det namnet efter Niblos, vilket är så än idag, och de begravde även Turnus, kung av Bibentu, där på den platsen tillsammans med Niblos.
27 Och se, på landsvägen mellan Alphanu och Romah ligger Niblos grav på ena sidan och Turnus grav på den andra, och det finns en trottoar mellan dem än i dag.
28 Och när Niblos begravdes, återvände hans far Lucus med sin här till sitt land Sardunien, och hans bror Angeas, kungen av Afrika, drog med sitt folk till staden Bibentu, det vill säga Turnus stad.
29 Och invånarna i Bibentu hörde talas om hans rykte och de blev mycket rädda för honom, och de gick ut för att möta honom med gråt och bön, och invånarna i Bibentu bad Angeas att inte döda dem eller förstöra deras stad; och han gjorde så, ty Bibentu räknades på den tiden som en av Kittims barns städer; därför förstörde han inte staden.
30 Men från den dagen och framåt brukade Afrikas kungs trupper dra till Kittim för att plundra och plundra det, och när de drog dit följde Sefo, hövitsmannen för Angeas här, med dem.

31 Och det var efter detta som Angeas vände sig om med sin här och de kom till staden Puzimna, och Angeas tog därifrån Jania, Uzus dotter, till hustru och förde henne till sin stad i Afrika.

KAPITEL 61

1 Vid den tiden befallde farao, kungen i Egypten, hela sitt folk att bygga ett starkt palats åt honom i Egypten.
2 Och han befallde även Jakobs söner att bistå egyptierna med byggandet, och egyptierna byggde ett vackert och elegant palats för en kunglig boning, och han bodde där och han förnyade sitt styre och han regerade tryggt.
3 Och Sebulon, Jakobs son, dog det året, det sjuttioandra året efter israeliternas nedtåg till Egypten. Sebulon dog vid ett hundra fjorton års ålder och lades i en kista och överlämnades i sina barns händer.
4 Och i det sjuttiofemte året dog hans bror Simeon. Han var ett hundra tjugo år gammal vid sin död. Även han lades i en kista och överlämnades i sina barns händer.
5 Och Sefo, son till Elifas, son till Esau, härhövitsman åt Angeas kung i Dinhaba, lockade fortfarande dagligen Angeas att göra sig redo för strid för att strida mot Jakobs söner i Egypten, och Angeas var ovillig att göra detta, ty hans tjänare hade berättat för honom om Jakobs söners all makt, vad de hade gjort mot dem i deras strid mot Esaus barn.
6 Och Sefo lockade vid den tiden dagligen Angeas till strid mot Jakobs söner.
7 Och efter en tid lyssnade Angeas till Sefos ord och samtyckte till att han skulle strida mot Jakobs söner i Egypten, och Angeas samlade hela sitt folk i ordning, ett folk talrikt som sanden på havets strand, och han beslutade sig för att dra till Egypten för att strida.
8 Och bland Angeas tjänare fanns en yngling som var femton år gammal, vid namn Bileam, Beors son. Ynglingen var mycket vis och förstod sig på häxkonst.
9 Och Angeas sade till Bileam: ”Besvärj oss med trolldom, så att vi får veta vem som kommer att segra i den strid som vi nu går in i.”
10 Och Bileam beordrade att de skulle hämta vax åt honom, och han gjorde av det en avbild av vagnar och ryttare som representerade Angeas armé och Egyptens armé, och han satte dem i det listigt förberedda vattnet som han hade för detta ändamål, och han tog i sin hand myrtenträdens grenar, och han utövade sin list, och han förde dem över vattnet, och där uppenbarade sig för honom i vattnet de liknande bilderna av Angeas härar som föll framför de liknande bilderna av egyptierna och Jakobs söner.
11 Bileam berättade detta för Angeas, men Angeas förtvivlade och beväpnade sig inte för att dra ner till Egypten för att strida, utan stannade kvar i sin stad.
12 Och när Sefo, Elifas son, såg att Angeas misströstade sig inför att dra ut i strid mot egyptierna, flydde Sefo från Angeas från Afrika och drog av och kom till Kittim.
13 Och hela Kittims folk mottog honom med stor ära, och de lejde honom för att utkämpa deras strider alla dagar, och Sefo blev oerhört rik på den tiden, och Afrikas kungs trupper spred sig fortfarande på den tiden, och Kittims barn samlades och drog till berget Kuptizia på grund av Angeas, Afrikas kungs, trupper, som ryckte fram mot dem.
14 Och det hände sig en dag att Sefo förlorade en ung kviga, och han gick för att leta efter den, och han hörde den rava runt berget.
15 Och Sefo gick dit och såg, och se, där fanns en stor grotta vid foten av berget, och där fanns en stor sten vid ingången till grottan. Sefo klyvde stenen och gick in i grottan. Han såg, och se, ett stort djur slukade oxen. Från mitten och uppåt liknade det en människa, och från mitten och nedåt liknade det ett djur. Sefo reste sig mot djuret och dödade det med sina svärd.
16 När invånarna i Kittim hörde talas om detta, blev de mycket glada och sade: ”Vad skall vi göra med denne man som har dödat detta djur som ätit upp vår boskap?”
17 Och de samlades alla för att helga en dag om året åt honom, och de gav den namnet Sefo efter hans namn, och de bar fram dryckesoffer åt honom år efter år på den dagen, och de bar fram gåvor åt honom.
18 Vid den tiden blev Jania, dotter till Uzu, hustru till kung Angeas, sjuk, och hennes sjukdom blev svårt känd av Angeas och hans officerare. Angeas frågade sina visa män: "Vad ska jag göra med Jania, och hur ska jag bota henne från hennes sjukdom?" Hans visa män sade till honom: "Eftersom luften i vårt land inte är som luften i Kittims land, och vårt vatten inte är som deras vatten, därför har drottningen blivit sjuk."
19 Ty genom förändringen av luft och vatten blev hon sjuk, och även därför att hon i sitt land bara drack det vatten som kom från Purma, vilket hennes förfäder hade anlagt med broar.
20 Och Angeas befallde sina tjänare att föra till honom i kärl Purmas vatten som tillhörde Kittim, och de vägde detta vatten med allt vatten i Afrikas land, och de fann att vattnet var lättare än Afrikas vatten.
21 Och Angeas såg detta, och han befallde alla sina officerare att samla stenhuggarna i tusental och tiotusental, och de högg sten i oräknelighet, och byggarna kom och byggde en oerhört stark bro, och de förde vattenkällan från Kittims land till Afrika, och dessa vatten var till för drottningen Jania och för alla hennes bekymmer, att dricka ur och att baka, tvätta och bada med dem, och även att vattna allt utsäde från vilket man kan få föda, och all markens frukt.
22 Och kungen befallde att man skulle hämta jord från Kittim i stora skepp, och man hämtade även stenar för att bygga med dem, och byggarna byggde palats åt drottningen Jania, och drottningen blev helad från sin sjukdom.
23 Och vid årets revolution fortsatte Afrikas trupper att komma till Kittims land för att plundra som vanligt, och Sefo, Elifas son, hörde deras rapport, och han gav order om dem och stred mot dem, och de flydde för honom, och han befriade Kittims land från dem.
24 Och Kittims barn såg Sefos tapperhet, och Kittims barn beslöt sig och gjorde Sefo till kung över sig, och han blev kung över dem, och medan han regerade drog de ut för att kuva Tubals barn och alla omkringliggande öar.
25 Och deras kung Sefo drog i spetsen för dem och de förde krig mot Tubal och öarna, och de underkuvade dem, och när de återvände från striden förnyade de hans regering åt honom, och de byggde åt honom ett mycket stort palats för hans kungliga boning och säte, och de gjorde en stor

tron åt honom, och Sefo regerade över hela landet Kittim och över landet Italien i femtio år.

KAPITEL 62

1 Det året, det sjuttionionde året sedan israeliterna drog ner till Egypten, dog Ruben, Jakobs son, i Egyptens land. Ruben var ett hundra tjugofem år gammal när han dog, och man lade honom i en kista, och han överlämnades i sina barns händer.
2 Och i det åttionde året dog hans bror Dan; han var ett hundra tjugo år gammal vid sin död, och även han lades i en kista och överlämnades i sina barns händer.
3 Samma år dog Kusham, kungen i Edom, och efter honom regerade Hadad, Bedads son, i trettiofem år. Och under det åttioförsta året dog Isaskar, Jakobs son, i Egypten. Isaskar var ett hundra tjugotvå år gammal vid sin död. Han lades i en kista i Egypten och överlämnades i sina barns händer.
4 Och i det åttioandra året dog hans bror Aser. Han var ett hundra tjugotre år gammal när han dog. Han lades i en kista i Egypten och överlämnades i sina barns händer.
5 Och i det åttiotredje året dog Gad. Han var ett hundra tjugofem år gammal när han dog. Han lades i en kista i Egypten och överlämnades i sina barns händer.
6 Och det hände sig i det åttiofjärde året, det vill säga det femtionde året av Hadads, Bedads sons, Edoms kungs, regering, att Hadad samlade alla Esaus barn och beredde hela sin här, vid pass fyrahundratusen man, och han begav sig mot Moabs land och drog ut för att strida mot Moab och göra dem skattskyldiga till honom.
7 Moabs barn hörde detta och blev mycket förskräckta. De sände bud till Midjans barn för att de skulle hjälpa dem i striden mot Hadad, Bedads son, Edoms kung.
8 Och Hadad kom till Moabs land, och Moab och Midjans barn drog ut för att möta honom, och de ställde sig upp i slagordning mot honom på Moabs fält.
9 Och Hadad stred mot Moabiterna, och många slagna av Moabiterna och Midjaniterna föll, vid pass två hundra tusen män.
10 Och striden blev mycket hård mot Moab, och när Moabs barn sågo att striden var hård mot dem, försvagade de sina händer och vände ryggen till, och lät Midjans barn fortsätta striden.
11 Och Midjans barn visste inte vad Moab hade för avsikt, utan de tog mod till strid och stred mot Hadad och hela hans här, och hela Midjan föll inför honom.
12 Och Hadad slog ner hela Midjan med ett svårt slag, och han dödade dem med svärdsegg. Han lämnade ingen kvar av dem som hade kommit för att hjälpa Moab.
13 Och när alla Midjans barn hade fallit i striden, och barnen i Moab hade undkommit, lät Hadad hela Moab vid den tiden vara skattskyldiga åt sig, och de blev under hans hand, och de betalade en årlig skatt enligt föreskriften, och Hadad vände tillbaka och återvände till sitt land.
14 Och vid årets omvälvning, när resten av Midjans folk som var i landet hörde att alla deras bröder hade fallit i striden mot Hadad för Moabs skull, eftersom Moabs barn hade vänt ryggen till i striden och övergivit Midjan för att strida, då beslutade fem av Midjans furstar, tillsammans med resten av sina bröder som var kvar i deras land, att strida mot Moab för att hämnas sina bröders sak.
15 Och Midjans barn sände bud till alla sina bröder, österlandets barn, och alla sina bröder, alla Keturas barn, kom för att hjälpa Midjan i strid mot Moab.
16 Moabs barn hörde detta och blev mycket förskräckta över att alla österns barn hade samlats mot dem till strid. Moabs barn sände därför ett minnesord till Hadad, Bedads son, i Edoms land och lät säga:
17 Kom nu till oss och hjälp oss, så skall vi besegra Midjaniterna, ty de har alla samlats och kommit mot oss med alla sina bröder, österns barn, till strid för att hämnas de Midjaniter som stupat i striden.
18 Och Hadad, Bedads son, Edoms kung, drog ut med hela sin här och drog till Moabs land för att strida mot Midjan. Och Midjan och österns barn stred mot Moab på Moabs fält, och striden blev mycket hård mellan dem.
19 Och Hadad slog alla Midjaniternas barn och Österns barn med svärdsegg. Vid den tiden räddade Hadad Moab från Midjans hand. De som var kvar av Midjaniterna och Österns barn flydde för Hadad och hans här. Hadad förföljde dem till deras land och slog dem med ett mycket svårt nederlag, och de slagna föll på vägen.
20 Och Hadad räddade Moab från Midjans hand, ty alla Midjans barn hade fallit för svärdsegg. Hadad vände om och återvände till sitt land.
21 Från den dagen hatade Midjans barn Moabs barn, därför att de hade fallit i strid för deras skull, och fiendskapen mellan dem var stor och mäktig hela tiden.
22 Och alla midjaniter som funnes på vägen till Moabs land omkom genom moabs svärd, och alla moabiter som funnes på vägen till Midjans land omkom genom Midjans svärd. Så gjorde midjaniter mot moab, och moab mot midjaniter i många dagar.
23 Vid den tiden dog Juda, Jakobs son, i Egypten, i det åttiosjätte året efter Jakobs död. Juda var ett hundra tjugonio år gammal när han dog. Man balsamerade honom och lade honom i en kista, och han överlämnades i hans barns händer.
24 Och i det åttionionde året dog Naftali, han var ett hundra trettiotvå år gammal, och han lades i en kista och överlämnades i sina barns händer.
25 Och det hände sig i det nittioförsta året efter israeliternas nedtåg till Egypten, det vill säga i det trettionde året av Sefos, Elifas sons, Esaus sons, regering över Kittims barn, att Afrikas barn överföll Kittims barn för att plundra dem som vanligt, men de hade inte överföll dem på dessa tretton år.
26 Och de kom till dem det året, och Sefo, Elifas son, drog ut mot dem med några av sina män och slog dem förtvivlat, och Afrikas trupper flydde för Sefo och de slagna föll framför honom, och Sefo och hans män förföljde dem och fortsatte och slog dem tills de var nära Afrika.
27 Och Angeas, Afrikas kung, hörde vad Sefo hade gjort, och det förfärade honom djupt, och Angeas fruktade Sefo hela tiden.

KAPITEL 63

1 Och i det nittiotredje året dog Levi, Jakobs son, i Egypten. Levi var ett hundra trettiosju år gammal när han dog. Man lade honom i en kista och överlämnade honom i sina barns händer.

2 Och efter Levis död, när hela Egypten såg att Jakobs, Josefs bröders, söner var döda, började alla egyptierna plåga Jakobs barn och förbittra deras liv från den dagen till den dag de drog ut ur Egypten. De tog från dem alla vingårdar och åkrar som Josef hade gett dem, och alla de ståtliga hus där Israels barn bodde, och allt det rikaste i Egypten – allt tog egyptierna från Jakobs söner på den tiden.
3 Och hela Egyptens hand blev hårdare på den tiden mot Israels barn, och egyptierna förföljde israeliterna tills Israels barn var trötta på sina liv för egyptiernas skull.
4 Och det hände sig i de dagarna, i det hundra och andra året efter Israels nedtåg till Egypten, att Farao, kungen i Egypten, dog, och hans son Melol regerade efter honom. Och alla Egyptens mäktiga män och hela den generation som kände Josef och hans bröder dog i de dagarna.
5 Och en annan generation uppstod i deras ställe, som inte hade känt Jakobs söner och allt det goda som de hade gjort dem, och all deras bedrift i Egypten.
6 Från den dagen började hela Egypten förbittra Jakobs söners liv och plåga dem med alla möjliga slags hårt arbete, eftersom de inte kände sina förfäder som hade räddat dem under hungersnödens dagar.
7 Och detta kom också från Herren, för Israels barns skull, för att det skulle gynna dem i deras sista dagar, så att alla Israels barn skulle lära känna Herren, sin Gud.
8 Och för att man skulle få veta de tecken och under som Herren skulle göra i Egypten för sitt folk Israels skull, så att Israels barn skulle frukta Herren, sina fäders Gud, och vandra på alla hans vägar, de och deras avkomma efter dem alla dagar.
9 Melol var tjugo år gammal när han blev kung, och han regerade i nittiofyra år. Hela Egypten gav honom namnet Farao efter hans far, så som de brukade göra med alla kungar som regerade över dem i Egypten.
10 Vid den tiden drog alla Angeas, den afrikanska kungens, trupper ut för att som vanligt sprida ut sig över Kittims land för att plundra.
11 Och Sefo, son till Elifas, son till Esau, hörde deras rapporter och drog ut för att möta dem med sin här och stred mot dem där på vägen.
12 Och Sefo slog Afrikas kungs trupper med svärdsegg och lämnade ingen kvar av dem, och inte en enda återvände till sin herre i Afrika.
13 Och Angeas hörde talas om vad Sefo, Elifas son, hade gjort mot alla sina trupper, att han hade förintat dem, och Angeas samlade alla sina trupper, alla män från Afrikas land, ett folk talrikt som sanden vid havets strand.
14 Och Angeas sände bud till sin bror Lukus och lät säga: Kom till mig med alla dina män och hjälp mig att slå Sefo och alla Kittims barn som har förgjort mina män. Och Lukus kom med hela sin armé, en mycket stor styrka, för att hjälpa sin bror Angeas att strida mot Sefo och Kittims barn.
15 Och Sefo och Kittims barn hörde detta, och de blev mycket förskräckta, och en stor skräck föll över deras hjärtan.
16 Och Sefo sände också ett brev till Edoms land, till Hadad, Bedads son, kung i Edom, och till alla Esaus barn;
17 Jag har hört att Angeas, kung av Afrika, kommer till oss med sin bror för att strida mot oss, och vi är mycket rädda för honom, ty hans armé är mycket stor, särskilt som han kommer mot oss med sin bror och hans armé likaså.
18 Kom nu därför också du upp med mig och hjälp mig, så skall vi tillsammans strida mot Angeas och hans bror Lukus, och du skall rädda oss ur deras händer, men om inte, så vet att vi alla skall dö.
19 Och Esaus barn sände ett brev till Kittims barn och till sin kung Sefo och lät säga: Vi kan inte strida mot Angeas och hans folk, ty ett fredsförbund har varit mellan oss i många år, ända sedan Belas, den förste kungs, dagar och ända sedan Josefs, Jakobs sons, Egyptens kungs, dagar, mot vilken vi stred på andra sidan Jordan, när han begravde sin far.
20 Och när Sefo hörde sina bröders, Esaus barns, ord, avstod han från dem, och Sefo blev mycket rädd för Angeas.
21 Och Angeas och hans bror Lukus ställde upp hela sin styrka, omkring åtta hundra tusen man, mot Kittims barn.
22 Och alla Kittims barn sade till Sefo: Be för oss till dina fäders Gud, måhända han må befria oss från Angeas och hans härs hand, ty vi har hört att han är en stor Gud och att han befria alla som förtröstar på honom.
23 Och Sefo hörde deras ord, och Sefo sökte Herren och sade:
24 0 Herre, Abrahams och Isaks Gud, mina förfäders Gud, i dag vet jag att du är en sann Gud, och alla folkens gudar är fåfänga och onyttiga.
25 Kom nu i dag ihåg ditt förbund med Abraham, vår fader, som våra förfäder instiftade med oss, och gör mig i dag nådigt för Abrahams och Isaks skull, och fräls mig och Kittims barn från Afrikas kungs hand, när han kommer mot oss till strid.
26 Och Herren lyssnade till Sefos röst och försynade sig mot honom för Abrahams och Isaks skull. Herren befriade Sefo och Kittims barn från Angeas och hans folks hand.
27 Och Sefo stred mot Angeas, kungen av Afrika, och hela hans folk den dagen, och Herren gav hela Angeas folk i Kittims barns hand.
28 Och striden blev hård mot Angeas, och Sefo slog alla Angeas män och hans bror Lukus med svärdsegg, och av dem föll ända till kvällen den dagen omkring fyrahundra tusen man.
29 Och när Angeas såg att alla hans män hade omkommit, skickade han ett brev till alla Afrikas invånare att komma till honom och bistå honom i striden, och han skrev i brevet: "Alla som finns i Afrika skall komma till mig från tio år och uppåt; låt dem alla komma till mig, och se, om han inte kommer skall han dö, och allt han äger, med hela sitt hushåll, skall kungen ta."
30 Och alla övriga invånare i Afrika blev förskräckta av Angeas ord, och omkring tre hundra tusen män och pojkar, från tio år och uppåt, gick ut ur staden och kom till Angeas.
31 Och efter tio dagar återupptog Angeas striden mot Sefo och Kittims barn, och striden blev mycket stor och hård mellan dem.
32 Och från Angeas och Lukus här sände Sefo många sårade till sin hand, omkring två tusen man, och Sosiftar, Angeas härhövitsman, föll i den striden.
33 Och när Sosiphtar hade fallit, vände de afrikanska trupperna ryggen till för att fly, och de flydde, och Angeas och hans bror Lucus var med dem.

34 Och Sefo och Kittims barn förföljde dem och angrep dem ännu hårdt på vägen, vida tvåhundra man. De förföljde Asdrubal, Angeas son, som hade flytt med sin far, och de dödade tjugo av hans män på vägen. Asdrubal undkom Kittims barn, och de dödade honom inte.
35 Och Angeas och hans bror Lukus flydde med resten av sina män, och de undkom och kom till Afrika med skräck och bestörtning, och Angeas fruktade hela tiden att Sefo, Elifas son, skulle dra i krig mot honom.

KAPITEL 64

1 Bileam, Beors son, var vid den tiden med Angeas i striden. När han såg att Sefo hade segrat över Angeas flydde han därifrån och kom till Kittim.
2 Och Sefo och Kittims barn tog emot honom med stor ära, ty Sefo kände Bileams visdom, och Sefo gav Bileam många gåvor och stannade kvar hos honom.
3 Och när Sefo hade återvänt från kriget, befallde han att alla Kittims barn skulle räknas som hade dragit i strid med honom, och se, ingen saknades.
4 Och Sefo gladde sig över detta, och han förnyade sitt kungadöme och gjorde en fest för alla sina undersåtar.
5 Men Sefo tänkte inte på Herren och tänkte inte på att Herren hade hjälpt honom i striden och att han hade räddat honom och hans folk från Afrikas kungs hand. Han vandrade dock i Kittims barns och Esaus ogudaktiga barns vägar och tjänade andra gudar som hans bröder, Esaus barn, hade lärt honom. Därför sägs det: Från de ogudaktiga utgår ogudaktighet.
6 Och Sefo regerade tryggt över alla Kittims barn, men han kände inte Herren som hade räddat honom och hela hans folk från Afrikas kungs hand; och Afrikas trupper kom inte mer till Kittim för att plundra som vanligt, ty de kände till Sefos makt, som hade slagit dem alla med svärdsegg. Därför fruktade Angeas Sefo, Elifas son, och Kittims barn i alla dagar.
7 Vid den tiden, när Sefo hade återvänt från kriget, och när Sefo hade sett hur han segrade över alla Afrikas folk och hade slagit dem i strid med svärdsegg, då rådde Sefo Kittims barn att dra till Egypten för att strida mot Jakobs söner och mot Farao, kungen i Egypten.
8 Sefo hörde att Egyptens hjältar var döda och att Josef och hans bröder, Jakobs söner, var döda, och att alla deras barn, Israels barn, var kvar i Egypten.
9 Och Sefo övervägde att dra ut och strida mot dem och hela Egypten för att hämnas sina bröder, Esaus barn, som Josef med sina bröder och hela Egypten hade slagit i Kanaans land, när de drog upp för att begrava Jakob i Hebron.
10 Och Sefo sände budbärare till Hadad, Bedads son, Edoms kung, och till alla hans bröder, Esaus barn, och lät säga:
11 Sade du inte att du inte skulle strida mot Afrikas kung, eftersom han är en medlem av ditt förbund? Se, jag stred mot honom och slog honom och hela hans folk.
12 Nu har jag därför beslutit att strida mot Egypten och Jakobs barn som är där, och jag vill hämnas på dem för vad Josef och hans bröder och förfäder gjorde mot oss i Kanaans land när de drog upp för att begrava sin far i Hebron.
13 Om ni nu är villiga att komma till mig och hjälpa mig i striden mot dem och Egypten, då skall vi hämnas våra bröders sak.
14 Och Esaus barn lyssnade till Sefos ord, och Esaus barn samlades, ett mycket stort folk, och de drog ut för att bistå Sefo och Kittims barn i striden.
15 Och Sefo sände bud till alla Österns barn och till alla Ismaels barn med ord som dessa, och de samlades och kom till Sefos och Kittims barns undsättning i kriget mot Egypten.
16 Och alla dessa kungar, Edoms kung och Österns barn och alla Ismaels barn och Sefo, Kittims kung, drog ut och ställde upp alla sina härar i Hebron.
17 Och lägret var mycket tätt, det sträckte sig tre dagsresor, ett folk talrikt som sanden på havets strand, oräknelig.
18 Och alla dessa kungar och deras härar drog ner och anföll hela Egypten i strid, och de lägrade sig tillsammans i Patrosdalen.
19 Och hela Egypten hörde deras rapport, och de samlades också, allt folket i Egyptens land och från alla städer som tillhörde Egypten, vid pass tre hundra tusen män.
20 Och de egyptiska männen sände också bud till Israels barn som vid den tiden var i Goshen-landet, att de skulle komma till dem för att gå ut och strida mot dessa kungar.
21 Och Israels män samlades, och de var vida ett hundra femtio man, och de drog ut i strid för att hjälpa egyptierna.
22 Och Israels män och Egyptens män drog ut, vid pass trehundratusen män och etthundrafemtio män, och de drog mot dessa kungar till strid, och de ställde sig utanför Goshen-landet mitt emot Patros.
23 Och egyptierna trodde inte på Israel att de skulle dra med dem i deras läger tillsammans i strid, ty alla egyptierna sade: "Kanske kan Israels barn överlämna oss i Esaus och Ismaels barns hand, ty de är deras bröder."
24 Och alla egyptierna sade till Israels barn: Stanna kvar här tillsammans i er ställning, så skall vi gå och strida mot Esaus och Ismaels barn. Om dessa kungar får övertaget över oss, så kom alla mot dem och hjälp oss. Och Israels barn gjorde så.
25 Och Sefo, son till Elifas, son till Esau, kung i Kittim, och Hadad, son till Bedad, kung i Edom, och alla deras läger, och alla österlänningar och Ismaels barn, ett folk talrikt som sand, lägrade sig tillsammans i Patrosdalen mitt emot Takpankes.
26 Och Bileam, araméen Beors son, var där i Sefos läger, ty han hade kommit med Kittims barn till striden. Bileam var en man som var högt ansedd i Sefos och hans mäns ögon.
27 Och Sefo sade till Bileam: ”Gör oss spådomar, så att vi får veta vem som kommer att segra i striden, vi eller egyptierna.”
28 Bileam stod upp och prövade spådomskonsten, och han var skicklig i den, men han var förvirrad och verket förstördes i hans hand.
29 Och han försökte det igen, men det lyckades inte. Bileam misströstade sig och övergav det och fullbordade det inte, ty detta var från Herren, för att Sefo och hans folk skulle falla i Israels barns hand, som hade förtröstat på Herren, sina fäders Gud, i deras krig.
30 Och Sefo och Hadad ställde upp sina styrkor i slagordning, och alla egyptierna drog ensamma emot dem,

vid pass trehundra tusen man, och inte en enda man av Israel var med dem.
31 Och alla egyptierna stred mot dessa kungar mitt emot Patros och Takpankes, och striden mot egyptierna blev hård.
32 Och kungarna var starkare än egyptierna i den striden, och omkring ett hundra åttio män av Egypten stupade den dagen, och omkring trettio män av kungarnas styrkor, och alla egyptiska män flydde för kungarna, så Esaus och Ismaels barn förföljde egyptierna och fortsatte att slå dem ända till den plats där Israels barns läger var.
33 Och alla egyptierna ropade till Israels barn och sade: Skynda er till oss och hjälp oss och fräls oss från Esaus, Ismaels och Kittims barns hand.
34 Och etthundrafemtio män av Israels barn flydde från sina platser till dessa kungars läger, och Israels barn ropade till Herren, sin Gud, att han skulle befria dem.
35 Herren hörde Israel, och Herren gav alla kungarnas män i deras hand, och Israels barn stred mot dem, och Israels barn dödade vida fyra tusen av kungarnas män.
36 Och Herren sände stor förfäran över kungarnas läger, så att Israels barns fruktan föll över dem.
37 Och alla kungarnas härar flydde för Israels barn, och Israels barn förföljde dem och fortsatte att slå dem ända till Kushs landgräns.
38 Och Israels barn dödade ytterligare två tusen män av dem på vägen, och av Israels barn föll inte en enda.
39 Och när egyptierna såg att Israels barn hade stridat med så få män mot kungarna, och att striden var så hård mot dem,
40 Alla egyptierna fruktade storligen sina liv på grund av den hårda striden, och hela Egypten flydde, var och en gömde sig för de stridsklara styrkorna. De gömde sig på vägen och lämnade israeliterna kvar att strida.
41 Och Israels barn tillfogade kungarnas män ett fruktansvärt slag, och de återvände från dem efter att ha drivit dem till gränsen av landet Kush.
42 Och hela Israel fick veta vad egyptiernas män hade gjort mot dem, att de hade flytt för dem i striden och lämnat dem ensamma i strid.
43 Så gick också Israels barn tillväga med list, och när Israels barn återvände från striden fann de några egyptier på vägen och dödade dem där.
44 Och medan de dödade dem, sade de till dem dessa ord:
45 Varför lämnade ni oss och lämnade oss, ett litet folk, för att strida mot dessa kungar som hade ett stort folk att slå oss, för att därigenom kunna rädda era egna själar?
46 Och om några som israeliterna mötte på vägen, talade Israels barn med varandra och sade: Slå, slå! Ty han är ismaelit eller edomit eller av kittimernas barn. Och de trädde fram över honom och dödade honom, och de förstod att han var egyptier.
47 Och Israels barn gjorde detta med list mot egyptierna, eftersom de hade övergett dem i striden och flytt för dem.
48 Och Israels barn dödade på detta sätt av de egyptiska männen på vägen, vida tvåhundra man.
49 Och alla egyptiska män såg det onda som Israels barn hade gjort dem, och hela Egypten fruktade storligen Israels barn, ty de hade sett deras stora makt och att inte en enda av dem hade fallit.
50 Så återvände alla Israels barn med glädje på sin resa till Goshen, och resten av Egypten återvände var och en till sin plats.

KAPITEL 65

1 Efter detta hände sig att alla Faraos, Egyptens kungs, rådgivare och alla Egyptens äldste samlades och kom inför kungen och bugade sig ner till jorden och satte sig ner inför honom.
2 Och Egyptens rådgivare och äldste talade till kungen och sade:
3 Se, Israels barns folk är större och mäktigare än vi, och du vet allt ont de gjorde mot oss på vägen när vi återvände från striden.
4 Och du har också sett deras starka makt, ty denna makt har de fått från deras fäder, ty endast ett fåtal män stod upp mot ett folk, talrikt som sanden, och slog dem med svärdsegg, och av dem själva har inte en enda fallit, så att om de hade varit talrika skulle de då ha fullständigt förgjort dem.
5 Ge oss nu råd om hur vi ska göra med dem, tills vi gradvis utrotar dem ur vårt krets, så att de inte blir för många för oss i landet.
6 Ty om Israels barn förökar sig i landet, skall de bli ett hinder för oss, och om krig utbryter, skall de med sin stora styrka sluta sig till vår fiende mot oss och strida mot oss, utrota oss ur landet och dra bort därifrån.
7 Kungen svarade då Egyptens äldste och sade till dem: ”Detta är den plan som har aviserats mot Israel, och från vilken vi inte skall vika oss,
8 Se, Pitom och Rameses ligger i landet, städer som inte är befästa mot strid. Det anstår dig och oss att bygga dem och befästa dem.
9 Gå nu därför du och handla listigt mot dem och ropa ut en röst i Egypten och Gosen på kungens befallning:
10 Alla ni egyptiska män, Gosen-män, Patros-män och alla deras invånare, kungen har befallt oss att bygga Pitom och Rameses och befästa dem för strid. Vilka av er i hela Egypten, av Israels barn och av alla städernas invånare som är villiga att bygga med oss, skall var och en få sin lön utbetald dagligen på kungens befallning. Gå därför först och var kloka, och samla er och kom till Pitom och Rameses för att bygga.
11 Och medan du bygger, låt ett sådant utrop utfärdas i hela Egypten varje dag på kungens befallning.
12 Och när några av Israels barn kommer för att bygga med dig, skall du ge dem deras lön dagligen i några dagar.
13 Och efter att de har byggt med er för sin dagliga lön, släpa er bort från dem dagligen, en efter en, i hemlighet, och sedan skall ni resa er upp och bli deras arbetsledare och ämbetsmän, och ni skall sedan låta dem bygga utan lön, och om de vägrar, tvinga dem då med all er kraft att bygga.
14 Och om du gör detta, vore det bra för oss att befästa vårt land mot Israels barn, ty på grund av byggnadsarbetet och arbetet skall Israels barn förminskas, eftersom du dag för dag skall beröva dem sina hustrur.
15 Och alla de äldste i Egypten lyssnade till kungens råd, och rådet syntes väl för dem och för Faraos tjänares och för hela Egyptens ögon, och de gjorde enligt kungens ord.

16 Och alla tjänarna gick bort från kungen, och de lät utropa i hela Egypten, i Takpankes och Gosen, och i alla städer runt omkring Egypten, och lät säga:
17 Ni har sett vad Esaus och Ismaels barn gjorde mot oss, när de kom i krig mot oss och ville förgöra oss.
18 Nu befallde kungen oss att befästa landet, att bygga städerna Pitom och Rameses, och att befästa dem för strid, om de åter skulle komma mot oss.
19 Vem som helst av er från hela Egypten och från Israels barn som vill komma för att bygga med oss, han skall få sin dagliga lön av kungen, så som han har befallt oss.
20 När Egypten och alla Israels barn hörde allt vad Faraos tjänare hade sagt, kom Pitom och Rameses från Egypten och Israels barn för att bygga med Faraos tjänare. Men ingen av Levis barn följde med sina bröder för att bygga.
21 Och alla Faraos tjänare och hans furstar kom först med bedrägeri för att bygga med hela Israel som daglönare, och de gav Israel deras daglön från början.
22 Och Faraos tjänare byggde tillsammans med hela Israel, och de arbetade med det arbetet tillsammans med Israel i en månad.
23 Och vid månadens slut började alla Faraos tjänare i hemlighet dra sig tillbaka från Israels folk, dagligen.
24 Och Israel fortsatte arbetet vid den tiden, men de fick sedan sin dagliga lön, eftersom några av egyptiernas män ännu utförde arbetet med Israel vid den tiden. Därför gav egyptierna Israel sin lön på den tiden, så att de, egyptierna, deras medarbetare, också kunde ta emot lönen för deras arbete.
25 Och efter ett år och fyra månader hade alla egyptierna dragit sig ur Israels barn, så att Israels barn ensamma lämnades kvar med arbetet.
26 Och sedan alla egyptierna hade dragit sig ur Israels barn, återvände de och blev förtryckare och befälhavare över dem, och några av dem stod över Israels barn som arbetsföreståndare och tog emot från dem allt vad de gav dem som lön för deras arbete.
27 Och egyptierna gjorde så med Israels barn dag efter dag, för att plåga dem i deras arbete.
28 Och alla Israels barn var ensamma sysselsatta med arbetet, och egyptierna avstod från att ge Israels barn någon lön från den tiden och framåt.
29 Och när några av Israels män vägrade att arbeta eftersom de inte fick lön, förtryckte indrivarna och Faraos tjänare dem och slog dem med svåra slag och tvingade dem att återvända med våld för att arbeta med sina bröder. Så gjorde alla egyptierna mot Israels barn i alla dagar.
30 Och alla Israels barn fruktade mycket för egyptierna i denna sak, och alla Israels barn återvände och arbetade ensamma utan lön.
31 Och Israels barn byggde Pitom och Rameses, och alla Israels barn utförde arbetet; några tillverkade tegelstenar och andra byggde. Och Israels barn byggde och befäste hela Egyptens land och dess murar. Och Israels barn arbetade i många år, tills den tid kom då Herren tänkte på dem och förde dem ut ur Egypten.
32 Men Levi barn var inte sysselsatta med sina bröder i Israel, från begynnelsen ända till den dag då de drog ut ur Egypten.
33 Ty alla Levis barn visste att egyptierna hade talat alla dessa ord med bedrägeri till israeliterna, därför avstod Levis barn från att närma sig arbetet med sina bröder.
34 Och egyptierna lade inte längre märke till att Levis barn skulle arbeta efteråt, eftersom de inte hade varit med sina bröder från början. Därför lämnade egyptierna dem ensamma.
35 Och de egyptiska männens händer riktades med ständig hårdhet mot Israels barn i detta arbete, och egyptierna tvingade Israels barn att arbeta med flit.
36 Och egyptierna förbittrade Israels barns liv med hårt arbete, med murbruk och tegelstenar, och även med alla slags arbeten på åkern.
37 Och Israels barn kallade Melol, kungen av Egypten, "Meror, kungen av Egypten", eftersom egyptierna på hans tid hade förbittrat deras liv med alla möjliga slags arbete.
38 Och allt det arbete som egyptierna tvingade Israels barn att arbeta med, utförde de med stränghet för att plåga Israels barn. Men ju mer de plågade dem, desto mer växte de och förökade sig, och egyptierna bedrövades för Israels barns skull.

KAPITEL 66

1 Vid den tiden dog Hadad, Bedads son, kung i Edom, och Samla från Mesreka, från Österns barns land, blev kung efter honom.
2 I Faraos, den egyptiske kungens, trettonde regeringsår, det hundratjugofemte året efter att israeliterna drog ner till Egypten, hade Samla regerat över Edom i arton år.
3 Och när han regerade, drog han ut sina härar för att gå och strida mot Sefo, Elifas son, och Kittims barn, eftersom de hade fört krig mot Angeas, kungen av Afrika, och de hade förintat hela hans här.
4 Men han förhandlade inte med honom, ty Esaus barn hindrade honom och sade: "Han var deras bror." Därför lyssnade Samla till Esaus barns röst och vände tillbaka med hela sin här till Edoms land och drog inte ut för att strida mot Sefo, Elifas son.
5 Och Farao, kungen i Egypten, hörde detta och sade: Samla, kungen i Edom, har beslutit att strida mot Kittims barn, och därefter skall han komma för att strida mot Egypten.
6 När egyptierna hörde detta ökade de arbetet för Israels barn, för att de inte skulle göra med dem som de gjorde med dem i kriget mot Esaus barn på Hadads tid.
7 Då sade egyptierna till Israels barn: ”Skynda er och utför ert arbete och fullborda ert uppdrag och befäst landet, så att inte era bröder, Esaus barn, skall komma och strida mot oss. Ty för er skull skall de komma mot oss.”
8 Och Israels barn utförde dag efter dag de egyptiska männens arbete, och egyptierna förtryckte Israels barn för att förminska deras antal i landet.
9 Men allt eftersom egyptierna ökade arbetet på Israels barn, så växte och förökade sig Israels barn, och hela Egypten blev uppfyllt av Israels barn.
10 Och under det hundratjugofemte året efter Israels drog ner till Egypten, såg alla egyptierna att deras råd mot Israel inte hade lyckats, utan att de förökade sig och växte till, och Egyptens land och Goshens land blev uppfyllda av israeliter.

11 Då kom alla Egyptens äldste och dess visa män fram inför kungen och bugade sig för honom och satte sig ner inför honom.
12 Och alla Egyptens äldste och dess visa män sade till kungen: Må kungen leva för evigt! Du gav oss rådet mot Israels barn, och vi gjorde med dem enligt kungens ord.
13 Men i takt med att arbetet ökar, så ökar och växer de i landet, och se, hela landet är fullt av dem.
14 Nu är alltså hela Egyptens ögon riktade mot dig, vår herre och kung, så att du med din visdom kan ge dem råd, så att de kan övermanna Israel och förgöra dem eller utrota dem ur landet. Kungen svarade dem och sade: ”Ge er råd i denna sak, så att vi kan veta vad vi ska göra med dem.”
15 Och en hovman, en av kungens rådgivare, vid namn Job, från Mesopotamien i landet Us, svarade kungen och sade:
16 Om det behagar kungen, må han lyssna till sin tjänares råd. Kungen sade till honom: ”Tala.”
17 Och Job talade inför kungen, furstarna och alla Egyptens äldste och sade:
18 Se, det råd som kungen tidigare gav angående Israels barns arbete är mycket gott, och du skall inte för alltid ta bort från dem som arbetar.
19 Men detta är det råd som ni kan ge er för att förminska deras antal, om kungen finner det gott att plåga dem.
20 Se, vi har länge fruktat krig, och vi har sagt: När Israel blir fruktsamt i landet, skall de driva oss ur landet om ett krig skulle bryta ut.
21 Om det behagar kungen, må ett kungligt påbud utfärdas, och det må skrives i Egyptens lagar, ett sådant att det inte får återkallas, att varje manligt barn som föds bland israeliterna skall utgjutas på marken.
22 Och genom att du gör detta, när alla Israels pojkar har dött, skall ondskan i deras krig upphöra. Må kungen göra så och skicka bud efter alla hebreiska barnmorskor och beordra dem att utföra denna sak. Så behagade detta kungen och furstarna, och kungen gjorde enligt Jobs ord.
23 Och kungen lät kalla till sig de hebreiska barnmorskorna. Den ena hette Shefra och den andra Pua.
24 Och barnmorskorna kom fram inför kungen och stod inför honom.
25 Och kungen sade till dem: ”När ni utför barnmorskeyrket för de hebreiska kvinnorna och ser dem på barmarna, skall ni döda honom om det är en son, men om det är en dotter skall hon leva.”
26 Men om ni inte gör detta, då skall jag bränna upp er och alla era hus i eld.
27 Men barnmorskorna fruktade Gud och lyssnade inte till kungen i Egypten eller hans ord. När de hebreiska kvinnorna födde barn till barnmorskan, gjorde barnmorskan allt som krävdes för barnet och lät det leva. Så gjorde barnmorskorna alla dagar.
28 När detta berättades för kungen, sände han bud och kallade till sig barnmorskorna och sade till dem: Varför har ni gjort detta och låtit barnen leva?
29 Då svarade barnmorskorna och talade med varandra inför kungen och sade:
30 Låt inte kungen tro att de hebreiska kvinnorna är som de egyptiska, ty alla Israels barn är friska, och innan barnmorskan kommer till dem har de fött barn. Och vad oss beträffar, dina tjänarinnor, har ingen hebreisk kvinna fött barn åt oss i många dagar, ty alla de hebreiska kvinnorna är sina egna barnmorskor, eftersom de är friska.
31 Och Farao hörde deras ord och trodde dem i denna sak, och barnmorskorna gick bort från kungen, och Gud gjorde gott för dem, och folket förökade sig och växte mycket.

KAPITEL 67

1 I Egyptens land levde en man av Levis släkt. Hans namn var Amram, son till Kehat, son till Levi, son till Israel.
2 Och denne man gick och tog sig en hustru, Jokebed, dotter till sin fars syster Levi. Hon var ett hundra tjugosex år gammal, och han kom till henne.
3 Och kvinnan blev havande och födde en dotter, och hon gav henne namnet Mirjam, ty på den tiden hade egyptierna förbittrat Israels barns liv.
4 Och hon blev havande igen och födde en son och gav honom namnet Aron, ty i hennes havandeskaps dagar började Farao spilla Israels pojkars blod.
5 I den tiden dog Sefo, son till Elifas, son till Esau, kung i Kittim, och Janeas regerade efter honom.
6 Och den tid som Sefo regerade över Kittims barn var femtio år, och han dog och begravdes i staden Nabna i Kittims land.
7 Och Janeas, en av Kittims barns mäktiga män, regerade efter honom, och han regerade i femtio år.
8 Efter Kittims kungs död flydde Bileam, Beors son, från Kittims land och drog tillbaka till Egypten, till Farao, Egyptens kung.
9 Och Farao tog emot honom med stor ära, ty han hade hört talas om hans visdom, och han gav honom gåvor och gjorde honom till rådgivare och upphöjde honom.
10 Och Bileam bodde i Egypten, i ära bland alla kungens ädlingar, och ädlingarna prisade honom, eftersom de alla längtade efter att lära känna hans visdom.
11 Och i det hundratrettionde året efter Israels nedtåg till Egypten drömde Farao att han satt på sin kungatron. Han lyfte upp sina ögon och såg en gammal man stå framför honom, och i den gamle mannens hand hade han en våg, en sådan våg som köpmän använder.
12 Och den gamle mannen tog vågen och hängde upp den framför Farao.
13 Och den gamle mannen tog alla Egyptens äldste och alla dess ädlingar och stormän och band dem ihop och satte dem på en enda vågskål.
14 Och han tog ett mjölkbarn och lade det på den andra vågen, och killingen vägde över allt annat.
15 Och Farao blev förvånad över denna fruktansvärda syn, över varför killingen skulle vara överlägsen allt annat. Och Farao vaknade och se, det var en dröm.
16 Tidigt följande morgon stod Farao upp och kallade till sig alla sina tjänare och berättade drömmen för dem. Männen blev mycket förskräckta.
17 Och kungen sade till alla sina vise män: ”Tyska den dröm jag drömde, så att jag kan förstå den.”
18 Bileam, Beors son, svarade kungen och sade till honom: ”Detta betyder inget annat än en stor olycka som skall drabba Egypten i de sista dagarna.”
19 Ty en son skall födas åt Israel, och han skall förgöra hela Egypten och dess invånare och föra israeliterna ut ur Egypten med mäktig hand.

20 Så rådgör nu, o konung, i denna sak, så att du kan omintetgöra Israels barns hopp och deras förväntan, innan detta onda uppstår över Egypten.
21 Kungen sade till Bileam: ”Vad skall vi göra med Israel? Vi rådslog oss först mot dem på ett visst sätt, men vi kunde inte få överhanden.”
22 Ge dig nu därför också ett råd mot dem, så att vi kan besegra dem.
23 Bileam svarade kungen och sade: ”Sänd nu och låt kalla till dig dina två rådgivare, så skall vi se vad de råder i denna fråga. Därefter skall din tjänare tala.”
24 Då sände kungen bud och kallade till sig sina två rådgivare, midjaniten Reguel och uziten Job, och de kom och satte sig ner inför kungen.
25 Och kungen sade till dem: ”Ni har hört drömmen jag drömde och dess uttydning. Ge nu råd och se vad som ska göras med Israels barn, så att vi kan få övertaget över dem innan deras ondska bryter fram över oss.”
26 Midjaniten Reguel svarade kungen och sade: ”Må kungen leva, må kungen leva för evigt.”
27 Om det behagar kungen, må han då upphöra med hebréerna och lämna dem, och må han inte uträcka sin hand mot dem.
28 Ty dessa äro de som Herren utvalde i forna dagar och tog till sin arvedel bland alla jordens folk och jordens kungar. Vem har ostraffat uträckt sin hand mot dem, utan att deras Gud har tagit hämnd?
29 Du vet ju att när Abraham drog ner till Egypten, såg Farao, den förre kungen i Egypten, sin hustru Sara och tog henne till hustru, eftersom Abraham hade sagt: Hon är min syster, för han var rädd att de egyptiska männen skulle döda honom för hans hustrus skull.
30 Och när kungen i Egypten hade tagit Sara, lät Gud honom och hans hushåll drabbas av svåra plågor, tills han hade gett Abraham hans hustru Sara tillbaka. Då blev han helad.
31 Och Abimelek, gerariten, filistéernas kung, straffades av Gud för Saras, Abrahams hustrus, skull genom att stoppa alla moderliv, från människa till djur.
32 När deras Gud kom till Abimelek i en dröm om natten och skrämde honom för att han skulle kunna återlämna Sara som han hade tagit till Abraham, och därefter blev alla Gerars invånare straffade för Saras skull, bad Abraham till sin Gud för dem, och han hörde hans bön och helade dem.
33 Och Abimelek fruktade allt detta onda som hade drabbat honom och hans folk, och han återvände till Abraham, sin hustru Sara, och gav honom många gåvor tillsammans med henne.
34 Så gjorde han också med Isak när han hade fördrivit honom från Gerar. Gud gjorde under med honom, så att alla Gerars vattendrag torkade ut, och dess fruktbara träd bar ingen frukt.
35 Tills Abimelek från Gerar och Ahussat, hans vän, och Pikal, hans härhövitsman, kom till honom och böjde sig ner och bugade sig för honom till marken.
36 Och de bad honom att be för dem, och han bad till Herren för dem, och Herren hörde hans bön och han helade dem.
37 Även Jakob, den rättfärdige mannen, räddades genom sin ostrafflighet från sin bror Esaus hand och från Labans, araméens, hans morbrors, hand, som stod efter hans liv, likaså från alla Kanaans kungars hand, som hade förenat sig mot honom och hans barn för att förgöra dem. Och Herren räddade dem ur deras hand, så att de vände sig mot dem och slog dem. Ty vem hade någonsin sträckt ut sin hand mot dem ostraffat?
38 Farao den förre, din fars far, satte sannerligen Josef, Jakobs son, över alla furstar i Egyptens land, när han såg hans visdom, ty genom hans visdom räddade han alla landets invånare från hungersnöden.
39 Därefter befallde han Jakob och hans barn att komma ner till Egypten, för att genom deras kraft skulle Egyptens land och Goshens land kunna befrias från hungersnöden.
40 Om det nu finner gott i dina ögon, så sluta med att förgöra Israels barn. Men om det inte är din vilja att de skall bo i Egypten, så sänd dem härifrån, så att de kan gå till Kanaans land, det land där deras förfäder bodde som främlingar.
41 När Farao hörde Jetros ord blev han mycket vred på honom, så att han steg skamsen upp från kungen och begav sig till Midjan, sitt land, och tog Josefs stav med sig.
42 Kungen frågade uziten Job: ”Vad säger du Job, och vad är ditt råd angående hebréerna?”
43 Job sade då till kungen: ”Se, alla landets invånare är i din makt. Kungen gör som han finner gott.”
44 Då sade kungen till Bileam: ”Vad säger du, Bileam? Säg ditt ord, så att vi får höra det.”
45 Bileam svarade kungen: ”De skall bli räddade från allt som kungen har rådat mot hebréerna, och kungen skall inte kunna få övertaget över dem med något råd.”
46 Ty om du tänker förminska dem med flammande eld, kan du inte besegra dem, ty deras Gud räddade sannerligen Abraham, deras far, från Ur i kaldeerna; och om du tänker förgöra dem med svärd, räddades sannerligen Isak, deras far, därifrån, och en bagge sattes i hans ställe.
47 Och om du med hårt och strävande arbete tänker göra dem mindre, så kommer du inte ens att lyckas med detta, ty deras far Jakob tjänade Laban med allt slags hårt arbete och hade framgång.
48 Hör nu mina ord, o konung, ty detta är det råd som är råd mot dem, genom vilket du skall få överhanden över dem, och från vilket du inte skall avvika.
49 Om det behagar kungen, låt honom beordra att alla deras barn som föds från denna dag och framåt ska kastas i vattnet, ty genom detta kan du utplåna deras namn, ty ingen av dem, inte heller av deras fäder, har prövats på detta sätt.
50 Och konungen hörde Bileams ord, och detta behagade konungen och furstarna, och konungen gjorde enligt Bileams ord.
51 Och kungen befallde att en kungörelse skulle utfärdas och en lag skulle utfärdas i hela Egypten, och sägande: Varje pojke som föds åt hebreerna från denna dag och framåt skall kastas i vattnet.
52 Då kallade Farao till sig alla sina tjänare och sade: ”Gå och sök igenom hela Goshen-landet, där Israels barn bor, och se till att alla söner som föds åt hebreerna kastas i floden, men alla döttrar skall ni låta leva.”
53 När Israels barn hörde vad Farao hade befallt, att kasta deras pojkar i floden, skilde sig några av folket från sina hustrur, och andra höll fast vid dem.
54 Och från den dagen och framåt, när tiden för förlossningen kom för de israelitiska kvinnor som hade

stannat kvar med sina män, gick de ut på fälten för att föda där, och de födde ut på fälten och lämnade sina barn på fälten och återvände hem.
55 Och Herren, som hade svurit till deras fäder att föröka dem, sände en av sina tjänande änglar i himlen för att tvätta varje barn i vatten, smörja och svepa det och ge det två släta stenar i sina händer, från vilka det sög mjölk och från den andra honung, och han lät dess hår växa ända till knäna, så att det kunde täcka sig; för att trösta det och hålla fast vid det, genom sin medkänsla med det.
56 Och när Gud hade medlidande med dem och önskat föröka dem på landet, befallde han sin jord att ta emot dem och bevara dem där tills de skulle växa upp. Därefter öppnade jorden sin mun och spydde ut dem, och de växte fram ur staden likt jordens örter och skogens gräs. De återvände var och en till sin familj och till sin fars hus och stannade kvar hos dem.
57 Och Israels barns spädbarn var på jorden som markens örter, genom Guds nåd mot dem.
58 Och när alla egyptierna såg detta, gick de ut, var och en till sin åker med sitt ok oxar och sitt plogbillar, och de plöjde jorden som man plöjer jorden vid sådden.
59 Och när de plöjde kunde de inte skada Israels barns spädbarn, så folket förökade sig och växte oerhört mycket.
60 Och Farao befallde sina hovmän att varje dag gå till Gosen för att leta efter Israels barns spädbarn.
61 Och när de hade sökt och funit ett, tog de det med våld från dess mors famn och kastade det i floden, men flickebarnet lämnade de hos dess mor; så gjorde egyptierna mot israeliterna alla dagar.

KAPITEL 68

1 Vid den tiden kom Guds ande över Mirjam, Amrams dotter, Arons syster. Hon gick ut och profeterade om huset och sade: ”Se, en son skall födas åt oss av min far och min mor, och han skall frälsa Israel från Egyptens hand.”
2 När Amram hörde sin dotters ord gick han och tog sin hustru tillbaka till huset, efter att han hade drivit bort henne vid den tid då Farao befallde att alla pojkar i Jakobs hus skulle kastas i vattnet.
3 Så tog Amram sin hustru Jokebed, tre år efter att han hade drivit bort henne, och han kom till henne, och hon blev havande.
4 Och sju månader efter hennes befruktning födde hon en son, och hela huset fylldes av starkt ljus, såsom solens och månens ljus, när de sken.
5 Och när kvinnan såg att barnet var vackert och tilltalande att se, gömde hon det i tre månader i ett innerrum.
6 På den tiden sammansvärjde egyptierna sig för att förgöra alla hebreer som bodde där.
7 Och de egyptiska kvinnorna kom till Gosen, där Israels barn var, och de bar sina spädbarn på sina axlar, sina spädbarn som ännu inte kunde tala.
8 Och på den tiden, när Israels barns kvinnor födde, gömde varje kvinna sin son för egyptierna, för att egyptierna inte skulle få veta att de hade fött barn och förgöra dem ur landet.
9 Och de egyptiska kvinnorna kom till Gosen med sina barn, som inte kunde tala, på deras axlar. Och när en egyptisk kvinna kom in i en hebreisk kvinnas hus, började hennes barn gråta.
10 Och när barnet ropade, svarade barnet som var i det inre rummet. De egyptiska kvinnorna gick då och berättade det i Faraos hus.
11 Och Farao sände sina hovmän för att hämta barnen och döda dem; så gjorde egyptierna med de hebreiska kvinnorna alla dagar.
12 Och det var vid den tiden, ungefär tre månader efter att Jokebed hade gömt sin son, som saken blev känd i Faraos hus.
13 Och kvinnan skyndade sig att hämta sin son innan vaktarna kom, och hon tog åt honom en låda av vass och bestrykte den med lera och tjära. Däri lade hon barnet och lade det i stenarna vid flodens strand.
14 Och hans syster Mirjam stod på avstånd för att veta vad som skulle ske med honom och vad som skulle bli av hennes ord.
15 Och Gud sände vid den tiden en fruktansvärd hetta över Egyptens land, som förbrände människans kött likt solen i dess kretslopp, och den förtryckte egyptierna svårt.
16 Och alla egyptierna gick ner för att bada i floden, på grund av den förtärande hettan som brände upp deras kroppar.
17 Och Batia, Faraos dotter, gick också för att bada i floden på grund av den förtärande hettan, och hennes flickor vandrade vid flodstranden, liksom alla kvinnor i Egypten.
18 Och Batia lyfte sina ögon mot floden, och hon såg arken på vattnet, och skickade sin tjänarinna för att hämta den.
19 Och hon öppnade den och fick se barnet, och se, det grät. Hon ömkade sig över det och sade: "Detta är ett av de hebreiska barnen."
20 Och alla egyptiska kvinnor som gick vid flodens strand önskade att ge honom am, men han ville inte amma, ty detta var Herrens beslut, för att han skulle återvända till hans mors bröst.
21 Hans syster Mirjam var vid den tiden bland de egyptiska kvinnorna vid floden. Hon såg detta och sade till Faraos dotter: ”Ska jag gå och hämta en amma bland de hebreiska kvinnorna, så att hon kan amma barnet åt dig?”
22 Faraos dotter sade till henne: ”Gå.” Och den unga kvinnan gick och hämtade barnets mor.
23 Faraos dotter sade till Jokebed: ”Ta med dig detta barn och amma det åt mig, så skall jag betala dig din lön, två penningar silver om dagen.” Kvinnan tog då barnet och ammade det.
24 Och när två år var förbi, när barnet hade vuxit upp, förde hon honom till Faraos dotter, och han blev för henne som en son. Hon gav honom namnet Mose, ty hon sade: Jag drog upp honom ur vattnet.
25 Och hans fader Amram gav honom namnet Kebar, ty han sade: Det var för honom han umgicks med sin hustru som han hade vänt sig bort från.
26 Och hans moder Jokebed gav honom namnet Jekutiel, ty hon sade: Jag har hoppats på honom hos den Allsmäktige, och Gud har gett honom tillbaka till mig.
27 Och hans syster Mirjam kallade honom Jered, ty hon följde honom ner till floden för att veta vad hans slut skulle bli.

28 Och hans bror Aron gav honom namnet Abizanuk, ty han sade: Min far lämnade min mor och återvände till henne för hans skull.
29 Och Kehat, Amrams far, gav honom namnet Abigdor, ty för hans skull hade Gud återställt Jakobs hus sönderfall, så att de inte längre kunde kasta sina pojkar i vattnet.
30 Och deras barnsköterska kallade honom Abi Socho och sade: I hans tält var han gömd i tre månader, för Hams barns skull.
31 Och hela Israel gav honom namnet Semaja, Netanels son, ty de sade: I hans dagar har Gud hört deras rop och räddat dem från deras förtryckare.
32 Och Mose var i Faraos hus, och han var som en son åt Batja, Faraos dotter, och Mose växte upp bland kungens barn.

KAPITEL 69

1 Och Edoms kung dog vid den tiden, i sitt artonde regeringsår, och begravdes i det tempel som han hade byggt åt sig själv som sin kungliga residens i Edoms land.
2 Esaus barn sände bud till Petor, som ligger vid floden, och hämtade därifrån en ung man med vackra ögon och ett vackert utseende, som hette Saul, och gjorde honom till kung över sig i Samla.
3 Och Saul regerade över alla Esaus barn i Edoms land i fyrtio år.
4 När Farao, kungen i Egypten, såg att Bileams råd angående Israels barn inte hade lyckats, utan att de ändå var fruktsamma och förökade sig och växte i hela Egyptens land,
5 Vid den tiden befallde Farao att man skulle utfärda ett kungörelse i hela Egypten för Israels barn: Ingen får minska i sitt dagliga arbete.
6 Och om någon befinns vara för svag i sitt dagliga arbete, vare sig det är med murbruk eller tegel, då skall hans yngste son sättas i deras ställe.
7 Och Egyptens arbete ökade israeliternas arbete på den tiden, och se, om en enda tegelsten räckte till för någons dagliga arbete, tog egyptierna med våld hans yngste son från hans mor och satte honom in i byggnaden där den tegelsten som hans far hade lämnat saknas fanns kvar.
8 Och de egyptiska männen gjorde så med alla Israels barn dag efter dag, alla dagar under en lång tid.
9 Men Levi stam arbetade vid den tiden inte med israeliterna, sina bröder, från början, ty Levi barn kände till egyptiernas slughet som de i början hade utövat mot israeliterna.

KAPITEL 70

1 Och i det tredje året efter Moses födelse satt Farao vid en gästabud, och drottningen Alparanit satt till hans högra sida och Batia till hans vänstra sida, och pojken Moses låg vid hennes barm, och Bileam, Beors son, med sina två söner, och alla rikets furstar satt till bords inför kungen.
2 Och gossen sträckte ut sin hand över kungens huvud och tog kronan från kungens huvud och satte den på sitt eget huvud.
3 Och när kungen och furstarna såg det arbete som pojken hade utfört, blev kungen och furstarna förskräckta, och en av dem uttryckte sin förvåning för sin granne.
4 Och kungen sade till furstarna som suttit till bords inför honom: Vad talar ni, och vad säger ni, ni furstar, i denna sak, och vad skall domen bli över pojken för denna handlings skull?
5 Då svarade Bileam, Beors son, magikern, inför kungen och furstarna och sade: ”Kom ihåg, min herre och kung, den dröm som du har drömt för många dagar sedan, och vad din tjänare har uttydt för dig.”
6 Nu är detta alltså en pojke av de hebreiska barnen, i vilken Guds ande är. Min herre kungen må inte tro att denne pojke gjorde detta utan att veta det.
7 Ty han är en hebreisk pojke, och visdom och förstånd är med honom, fastän han ännu är ett barn, och med visdom har han gjort detta och utvalt åt sig Egyptens rike.
8 Ty så brukar alla hebreer bedra kungar och deras stormän, att de gör allt detta med list, för att få jordens kungar och deras män att darra.
9 Du vet ju att Abraham, deras far, handlade så, när han bedrog Nimrods, Babels kung, och Abimeleks, Gerars kung, armé och tog Hets barns land och alla Kanaans riken i besittning.
10 Och att han steg ner till Egypten och sade om sin hustru Sara: Hon är min syster, för att vilseleda Egypten och dess kung.
11 Hans son Isak gjorde också så när han kom till Gerar och bosatte sig där, och hans styrka övervann filistéernas kungs Abimeleks här.
12 Han tänkte också på att förgöra filistéernas rike, genom att säga att hans hustru Rebekka var hans syster.
13 Jakob var också trolös mot sin bror och tog hans förstfödslorätt och hans välsignelse.
14 Sedan begav han sig till Paddan-Aram, till sin morbror Labans hus, och tog listigt hans dotter, hans boskap och allt han ägde av honom. Sedan flydde han och återvände till sin far i Kanaans land.
15 Hans söner sålde sin bror Josef, som drog ner till Egypten och blev slav och satt fängslad i tolv år.
16 Tills den förre farao drömde drömmar och hämtade honom ur fängelset och upphöjde honom över alla furstar i Egypten, därför att han uttydde sina drömmar för honom.
17 Och när Gud sände hungersnöd över hela landet, sände han bud och hämtade hans far och alla hans bröder och hela hans fars hushåll. Han försörjde dem utan betalning eller belöning och köpte egyptierna som slavar.
18 Och nu, min herre kung, se, detta barn har uppstått i deras ställe i Egypten, för att göra som de gjorde och leka med varje kung, furste och domare.
19 Om det behagar kungen, låt oss då spilla hans blod på marken, så att han inte växer upp och tar ifrån dig herradömet och Egyptens hopp går under sedan han har regerat.
20 Bileam sade till kungen: ”Låt oss kalla till oss alla domare och visa män i Egypten, och låt oss veta om denne pojke har rätt till döden, som du har sagt. Då skall vi döda honom.”
21 Farao sände bud och kallade till sig alla Egyptens visa män, och de kom inför kungen. Då kom en Herrens ängel ibland dem, och han var som en av Egyptens visa män.

22 Kungen sade till de visa männen: ”Ni har väl hört vad den hebreiske pojken som är i huset har gjort, och så har Bileam dömt i saken.”
23 Döm nu också ni själva och se vad pojken har rätt till för den gärning han har begått.
24 Och ängeln, som såg ut att vara en av Faraos vise män, svarade och sade följande inför alla Egyptens vise män och inför kungen och furstarna:
25 Om det behagar kungen, må kungen sända efter män som kan föra fram en onyxsten och ett glödande kol till honom och lägga dem framför pojken. Om pojken sträcker ut handen och tar onyxstenen, då vet vi att den unge mannen har gjort allt vad han har gjort med visdom, och vi måste döda honom.
26 Men om han sträcker ut sin hand mot kolet, då skall vi veta att han inte gjorde detta med vetskap, och han skall leva.
27 Och detta tycktes välkommet för kungen och furstarna, och kungen gjorde enligt Herrens ängel.
28 Och kungen befallde att onyxstenen och kolet skulle hämtas och läggas fram inför Mose.
29 Och de ställde pojken framför sig, och pojken försökte sträcka ut sin hand till onyxstenen, men Herrens ängel tog hans hand och lade den på kolet, och kolet slocknade i hans hand, och han lyfte upp det och stoppade det i sin mun, och brände en del av hans läppar och en del av hans tunga, och han blev tung i mun och tunga.
30 När kungen och furstarna såg detta, förstod de att Mose inte hade handlat klokt genom att ta av kronan från kungens huvud.
31 Kungen och furstarna avstod från att döda barnet, så Mose stannade kvar i Faraos hus och växte upp, och Herren var med honom.
32 Och medan pojken var i kungens hus, var han klädd i purpur och växte upp bland kungens barn.
33 Och när Mose växte upp i kungens hus, betraktade Batja, Faraos dotter, honom som sin son, och hela Faraos hushåll hedrade honom, och alla egyptiska män fruktade honom.
34 Och han gick dagligen ut och kom till Goshen-landet, där hans bröder, Israels barn, bodde, och Mose såg dem dagligen andnödiga och mödosamma.
35 Och Mose frågade dem och sade: ”Varför har ni fått utdela detta arbete dag efter dag?”
36 Och de berättade för honom allt som hade hänt dem, och alla de föreskrifter som Farao hade gett dem före sin födelse.
37 Och de berättade för honom alla de råd som Bileam, Beors son, hade rådat mot dem, och vad han ock hade rådat mot honom för att döda honom när han hade tagit kungens krona från hans huvud.
38 När Mose hörde detta upptändes hans vrede mot Bileam, och han försökte döda honom och låg i bakhåll för honom dag efter dag.
39 Och Bileam fruktade Mose, och han och hans två söner reste sig upp och drog ut ur Egypten, och de flydde och överlämnade sina själar och begav sig till Kushs land till Kikianus, Kushs kung.
40 Och Mose var i kungens hus och gick ut och in. Herren lät honom finna ynnest hos Faraos och alla hans tjänares och hela Egyptens folk, och de älskade Mose mycket.
41 Och den dag kom då Mose gick till Gosen för att besöka sina bröder, då han såg Israels barn under deras hårda arbete, och Mose blev bedrövad för deras skull.
42 Och Mose återvände till Egypten och kom till Faraos hus och trädde fram inför kungen, och Mose bugade sig för kungen.
43 Mose sade till Farao: ”Jag ber dig, min herre, jag har kommit för att be dig om en liten bön. Vänd mig inte bort med tomma ögon.” Farao sade till honom: ”Tala.”
44 Och Mose sade till Farao: ”Låt dina tjänare, Israels barn som är i Gosen, få en dag att vila från sitt arbete.”
45 Kungen svarade Mose: ”Se, jag har upplyft ditt ansikte i denna sak för att uppfylla din begäran.”
46 Och Farao befallde att ett kungörande skulle utfärdas i hela Egypten och Goshen:
47 Till er, alla Israels barn, så säger kungen: I sex dagar skall ni utföra ert arbete och arbeta, men på den sjunde dagen skall ni vila och inte utföra något arbete. Så skall ni göra alla dagar, såsom kungen och Mose, Batjas son, har befallt.
48 Och Mose gladde sig över detta som kungen hade beviljat honom, och alla Israels barn gjorde som Mose befallde dem.
49 Ty detta var från Herren till Israels barn, ty Herren hade börjat tänka på Israels barn för att frälsa dem för deras fäders skull.
50 Och Herren var med Mose och hans rykte spred sig över hela Egypten.
51 Och Mose blev stor i alla egyptiers ögon och i alla Israels barns ögon, och han sökte det bästa för sitt folk Israel och talade fridsord till kungen om dem.

KAPITEL 71

1 När Mose var arton år gammal, önskade han att träffa sin far och mor och begav sig till dem i Gosen. När Mose hade kommit nära Gosen, kom han till den plats där Israels barn arbetade. Han såg deras arbete och såg en egyptier slå en av sina hebreiska bröder.
2 När den misshandlade mannen såg Mose sprang han till honom för att få hjälp, ty Mose var högt ansedd i Faraos hus. Han sade till honom: ”Min herre, se till mig! Denne egyptier kom till mitt hus om natten, band mig och kom till min hustru i min närvaro, och nu vill han ta mitt liv.”
3 När Mose hörde detta onda, upptändes hans vrede mot egyptiern, och han vände sig fram och tillbaka. Och när han såg att ingen var där, slog han egyptiern och gömde honom i sanden och räddade därmed hebrén från den som slog honom.
4 Och hebrén gick hem, och Mose återvände hem och gick ut och kom tillbaka till kungens hus.
5 Och när mannen hade återvänt hem, tänkte han på att förkasta sin hustru, ty det var inte rätt i Jakobs hus att någon man gick till sin hustru efter att hon hade blivit vanhelgad.
6 Kvinnan gick och berättade det för sina bröder, och kvinnans bröder ville döda honom, men han flydde hem och undkom.
7 På andra dagen gick Mose ut till sina bröder och såg att två män grälade. Då frågade han den onde: "Varför slår du din nästa?"

8 Då svarade han honom och sade till honom: Vem har satt dig till furste och domare över oss? Tänker du att döda mig såsom du dödade egyptiern? Då blev Mose förskräckt och sade: "Det är väl känt nu?"
9 När Farao hörde talas om denna händelse befallde han att Mose skulle dödas. Gud sände då sin ängel, och han uppenbarade sig för Farao i en livvaktshövdings gestalt.
10 Och Herrens ängel tog svärdet ur drabantöverstens hand och högg av hans huvud med det, ty drabantöverstens avbild hade förvandlats till Moses avbild.
11 Och Herrens ängel tog Mose i högra hand och förde honom ut ur Egypten och lät honom flytta utanför Egyptens gränser, en sträcka på fyrtio dagsresor.
12 Och hans bror Aron blev allena kvar i Egyptens land, och han profeterade för Israels barn och sade:
13 Så säger Herren, era fäders Gud: Var och en av er ska kasta bort sina ögons styggelser och orena er inte med Egyptens avgudar.
14 Men Israels barn gjorde uppror och ville inte lyssna till Aron vid den tiden.
15 Och Herren tänkte förgöra dem, om inte Herren hade tänkt på det förbund som han hade slutit med Abraham, Isak och Jakob.
16 På den tiden fortsatte Faraos hand att vara hård mot Israels barn, och han förtryckte och krossade dem ända till den tid då Gud sände ut sitt ord och gav akt på dem.

KAPITEL 72

1 I den tiden utbröt ett stort krig mellan Kushs barn och Österns barn och Arams barn, och de gjorde uppror mot Kushs kung, i vars hand de var.
2 Så drog Kikianus, kungen av Kush, ut med alla Kushs barn, ett folk talrikt som sanden, och han drog ut för att strida mot Aram och österns barn för att kuva dem.
3 Och när Kikianus gick ut, lämnade han magikern Bileam med sina två söner kvar för att vakta staden, och de lägsta mängen bland folket i landet.
4 Så drog Kikianus ut mot Aram och österns barn, och han stred mot dem och slog dem, och de föll alla sårade inför Kikianus och hans folk.
5 Och han tog många av dem till fånga och underkuvade dem som först, och han lägrade sig på deras land för att ta tribut från dem som vanligt.
6 Och Bileam, Beors son, hade lämnat honom av Kushs kung att vakta staden och de fattiga i staden, och han reste sig upp och rådde landets folk att göra uppror mot kung Kikianus och inte låta honom komma in i staden när han skulle komma hem.
7 Och folket i landet lyssnade till honom och svor honom en ed och gjorde honom till kung över sig och hans två söner till härhövitsmän.
8 Så reste de upp stadens murar i båda hörnen och byggde en mycket stark byggnad.
9 Och vid det tredje hörnet grävde de otaliga diken, mellan staden och floden som omgav hela Kushs land, och där lät de flodens vatten välla fram.
10 Vid det fjärde hörnet samlade de ihop talrika ormar genom sina besvärjelser och förtrollningar, och de befäste staden och bosatte sig där, och ingen gick ut eller in före dem.
11 Och Kikianus stred mot Aram och österns barn och kuvade dem som tidigare, och de gav honom sin vanliga tribut, och han gick och återvände till sitt land.
12 Och när Kikianus, kungen av Kush, närmade sig sin stad och alla krigshövdingarna med honom, lyfte de sina ögon och såg att stadens murar var uppbyggda och kraftigt förhöjda, så att männen blev förvånade över detta.
13 Och de sade till varandra: ”Det är därför att de såg att vi var försenade i striden och var mycket rädda för oss. Därför har de gjort detta och rest stadsmurarna och befäst dem, så att Kanaans kungar inte skulle kunna dra i strid mot dem.”
14 Kungen och trupperna närmade sig stadsporten och såg upp, och se, alla stadens portar var stängda. De ropade till vaktposterna och sade: "Öppna för oss, så att vi kan komma in i staden."
15 Men vaktarna vägrade att öppna för dem, på befallning av magikern Bileam, deras kungs, och de tillät dem inte att komma in i deras stad.
16 Så reste de sig till strid mot dem mitt emot stadsporten, och ett hundra trettio man av hären stupade vid Kikianus den dagen.
17 Och nästa dag fortsatte de att strida och de stred vid flodens strand; de försökte ta sig förbi men lyckades inte, så några av dem sjönk i gropar och dog.
18 Så befallde kungen dem att hugga ner träd för att göra flottar, med vilka de kunde ta sig dit, och de gjorde så.
19 Och när de kom till dikena, roterade vattnet i kvarnar, och tvåhundra män på tio flottar drunknade.
20 Och på tredje dagen kom de för att strida vid den sida där ormarna var, men de kunde inte komma dit, ty ormarna hade dödat ett hundra sjuttio man av dem. Och de upphörde att strida mot Kush, och de belägrade Kush i nio år, ingen kom ut eller in.
21 Vid den tid då kriget och belägringen var mot Kush flydde Mose från Egypten för Farao, som ville döda honom för att han hade dödat egyptiern.
22 Och Mose var arton år gammal när han flydde från Egypten undan Faraos närvaro, och han flydde och undkom till Kikianus läger, som vid den tiden belägrade Kush.
23 Och Mose var nio år i Kikianus, kungs av Kush, läger, hela den tid de belägrade Kush, och Mose gick ut och kom tillbaka med dem.
24 Och kungen och furstarna och alla krigsmännen älskade Mose, ty han var stor och värdig, hans gestalt var som ett ädelt lejon, hans ansikte var som solen och hans styrka var som ett lejons, och han var kungens rådgivare.
25 Och efter nio år drabbades Kikianus av en dödlig sjukdom, och hans sjukdom övervann honom, och han dog på sjunde dagen.
26 Hans tjänare balsamerade honom och bar honom och begravde honom mitt emot stadsporten, norr om Egyptens land.
27 Och de byggde över honom en ståtlig, stark och hög byggnad, och de lade stora stenar nedanför.
28 Och kungens skrivare inristade på dessa stenar hela sin kung Kikianus' makt och alla hans slag som han hade utkämpat, se, de är skrivna där än idag.
29 Efter Kikianus, kung av Kushs död, led kriget djupt bland hans män och trupper.

30 Då sade de till varandra: ”Ge oss råd om vad vi ska göra nu, eftersom vi har bott i öknen i nio år, borta från våra hem.”
31 Om vi säger att vi ska strida mot staden kommer många av oss att falla sårade eller dödade, och om vi stannar kvar här under belägringen kommer vi också att dö.
32 Ty nu skall alla Arams kungar och alla österlänningar få höra att vår kung är död, och de skall plötsligt anfalla oss med fiendskap och strida mot oss och inte lämna någon kvarleva av oss.
33 Låt oss därför nu gå och utse en kung över oss, och låt oss förbli belägrade tills staden är överlämnad till oss.
34 Och de ville den dagen utse en man till kung ur Kikianus armé, och de fann ingen annan som de ville ha, lik Moses, till att regera över dem.
35 Och de skyndade sig och klädde av var och en sina kläder och kastade dem på marken, och de gjorde en stor hög och lade Mose därpå.
36 Och de reste sig och blåste i trumpeter och ropade inför honom och sade: "Må kungen leva, må kungen leva!"
37 Och allt folket och alla ädlingar svor honom att de skulle ge honom drottning Adonia, etiopiern, Kikianus hustru, till hustru, och de gjorde Mose till kung över sig den dagen.
38 Och hela Kushs folk utfärdade den dagen en kungörelse och lät säga: Var och en skall ge Mose något av vad han äger.
39 Och de bredde ut en duk på högen, och var och en kastade däri något av vad han ägde, den ene en guldörring och den andre ett mynt.
40 Också onyxstenar, bdellium, pärlor och marmor kastade Kushs barn på högen till Mose, och även silver och guld i stor mängd.
41 Och Mose tog allt silver och guld, alla kärl och bdellium- och onyxstenar som alla Kushs barn hade gett honom, och lade dem bland sina skattkammare.
42 Och Mose regerade över Kushs barn den dagen i Kikianus, Kushs kungs, ställe.

KAPITEL 73

1 I det femtiofemte året av Faraos, den egyptiske kungens, regeringstid, det hundrafemtiosjunde året efter att israeliterna drog ner till Egypten, regerade Mose i Kush.
2 Mose var tjugosju år gammal när han blev kung över Kush, och han regerade i fyrtio år.
3 Och Herren lät Mose finna nåd och ynnest hos alla Kushs barn, och Kushs barn älskade honom mycket. Mose blev därför gynnad av Herren och människor.
4 Och på den sjunde dagen av hans regering samlades alla Kushs barn och kom inför Mose och bugade sig ner för honom till marken.
5 Och alla barnen talade med varandra inför kungen och sade: ”Ge oss råd, så att vi kan se vad som ska göras med denna stad.”
6 Ty det är nu nio år sedan vi belägrade staden och inte sett våra barn och våra hustrur.
7 Kungen svarade dem: ”Om ni lyssnar till min röst i allt vad jag befaller er, så skall Herren ge staden i vår hand, och vi skall lägga den under oss.”
8 Ty om vi strider mot dem som i den tidigare striden vi hade mot dem före Kikianus död, kommer många av oss att falla sårade som tidigare.
9 Se, här är alltså ett råd för er i denna sak: Om ni lyssnar till min röst, så skall staden överlämnas i vår hand.
10 Då svarade hela hären kungen och sade: Allt vad vår herre befaller skall vi göra.
11 Och Mose sade till dem: Gå igenom och ropa ut en röst i hela lägret till allt folket och säg:
12 Så säger kungen: Gå ut i skogen och hämta med dig några av storkarna, var och en med sin unge.
13 Och om någon bryter mot kungens befallning och inte tar med sig sitt barn, skall han dö, och kungen skall ta allt han äger.
14 Och när du hämtar dem skall du ta hand om dem. Du skall uppfostra dem tills de växer upp och lära dem att skjuta fram, som hökarnas ungar gör.
15 När alla Kushs barn hörde Moses ord, reste de sig och lät utropa i lägret:
16 Till er, alla Kushs barn, lyder kungens befallning: Gå tillsammans ut i skogen och fånga storkungarna där, var och en med sin unge i handen, och för hem dem.
17 Och den som bryter mot kungens befallning ska dö, och kungen ska ta allt som tillhör honom.
18 Och allt folket gjorde så, och de gick ut i skogen och klättrade upp i furuträden och fångade, var och en en ung i sin hand, alla storkarnas ungar, och de förde dem ut i öknen och uppfostrade dem på kungens befallning, och de lärde dem att kasta sig fram, liksom hökarnas ungfåglar.
19 Och efter att de unga storkarna hade fötts upp, befallde kungen att de skulle svältas i tre dagar, och allt folket gjorde så.
20 Och på tredje dagen sade kungen till dem: ”Var starka och tappra män, och ta på er var och en sin rustning och spänn om sig hans svärd, och rida var och en på sin häst och ta var och en sin ung stork i handen.”
21 Och vi skall resa oss upp och strida mot staden på den plats där ormarna är; och allt folket gjorde som kungen hade befallt.
22 Och de tog var och en sin unge i handen och gick sin väg. När de kom till ormarnas plats sade kungen till dem: "Skicka ut var och en sin storkunge bland ormarna."
23 Och de skickade ut var och en sin ung stork på kungens befallning, och ungstorkarna sprang på ormarna och slukade dem alla och förintade dem därifrån.
24 Och när kungen och folket såg att alla ormarna var utrotade på den platsen, höjde allt folket ett stort jubelrop.
25 Och de närmade sig och stred mot staden och intog den och underkuvade den, och de drog in i staden.
26 Och den dagen dog ett tusen ett hundra män av stadens invånare, alla som bodde i staden, men av det folk som belägrade staden dog inte en enda.
27 Så gick alla Kushs barn, var och en till sitt hem, till sin hustru och sina barn och till allt som han ägde.
28 När Bileam, trollkarlen, såg att staden var intagen öppnade han porten, och han och hans två söner och åtta bröder flydde och återvände till Egypten, till farao, kungen av Egypten.
29 Det är trollkarlarna och magikerna som omnämns i lagboken, de som stod emot Mose när Herren lät plågorna komma över Egypten.

30 Så intog Mose staden genom sin visdom, och Kushs barn satte honom på tronen i stället för Kikianus, Kushs kung.
31 Och de satte den kungliga kronan på hans huvud och gav honom till hustru Adonia, den kushitiska drottningen, Kikianus hustru.
32 Och Mose fruktade Herren, sina fäders Gud, så att han inte kom till henne, och han vände inte sina ögon till henne.
33 Mose kom ihåg hur Abraham hade låtit sin tjänare Elieser svära och sagt till honom: ”Du skall inte ta en kvinna bland Kanaans döttrar åt min son Isak.”
34 Och vad Isak gjorde när Jakob hade flytt för sin bror, när han befallde honom och sade: Du skall inte ta en hustru bland Kanaans döttrar, och du skall inte sluta förbund med någon av Hams barn.
35 Ty Herren, vår Gud, gav Ham, Noas son, och hans barn och alla hans avkommor, till slavar åt Sems barn och Jafets barn och deras avkommor efter dem, till slavar för evigt.
36 Därför vände Mose inte sitt hjärta eller sina ögon till Kikianus hustru under alla de dagar han regerade över Kush.
37 Och Mose fruktade Herren, sin Gud, hela sitt liv, och Mose vandrade inför Herren i trohet, av allt sitt hjärta och all sin själ. Han vek inte av från den rätta vägen i alla sina livsdagar; han vek inte av från den väg, vare sig till höger eller till vänster, som Abraham, Isak och Jakob hade vandrat på.
38 Och Mose stärkte sin makt i Kushs barns rike, och han vägledde Kushs barn med sin vanliga visdom, och Mose hade framgång i sitt rike.
39 Och vid den tiden hörde Aram och österns barn att Kikianus, kungen av Kush, var död, och Aram och österns barn gjorde uppror mot Kush på den tiden.
40 Och Mose samlade alla Kushs barn, ett mycket mäktigt folk, vid pass trettio tusen man, och drog ut för att strida mot Aram och österns barn.
41 Och de drog först till Österns barn, och när Österns barn hörde deras rapport, gick de emot dem och gav sig i strid mot dem.
42 Och kriget blev hårt mot österns barn, så att Herren gav alla österns barn i Moses hand, och omkring trehundra män föll slagna.
43 Och alla österns barn vände tillbaka och drog sig tillbaka, och Mose och Kushs barn följde efter dem och kuvade dem och lade ut en skatt på dem, såsom de brukade göra.
44 Så drog Mose och allt folket som var med honom därifrån till Aram för att strida.
45 Och även Arams folk drog ut för att möta dem och stred mot dem, och Herren gav dem i Moses hand, och många av Arams män föll sårade.
46 Även Aram kuvades av Mose och folket i Kush, och de betalade även sin vanliga skatt.
47 Och Mose lät Aram och österlandets barn underkuva Kushs barn, och Mose och allt folket som var med honom vände tillbaka till Kushs land.
48 Och Mose stärkte sin makt i Kushs barns rike, och Herren var med honom, och alla Kushs barn fruktade honom.

KAPITEL 74

1 Vid slutet av några år dog Saul, kungen i Edom, och Baal-Hanan, Akbors son, blev kung efter honom.
2 I Moses sextonde regeringsår över Kush regerade Baal-Hanan, Akbors son, i Edoms land över alla Edoms barn i trettioåtta år.
3 I hans tid gjorde Moab uppror mot Edoms välde. Edom hade varit underlagt dem sedan Hadad, Bedads son, slog dem och Midjan och underkuvade Moab.
4 När Baal-Kanan, Akbors son, blev kung över Edom, drog sig alla Moabs barn tillbaka från Edom.
5 Och Angeas, kung av Afrika, dog i de dagarna, och hans son Asdrubal regerade efter honom.
6 Och i de dagarna dog Janeas, kungen av Kittims barn, och man begravde honom i hans tempel som han hade byggt åt sig själv på Kanopias slätt som boning, och Latinus regerade i hans ställe.
7 I Moses tjugoandra regeringsår över Kushs barn regerade Latinus över Kittims barn i fyrtiofem år.
8 Och han byggde också åt sig själv ett stort och mäktigt torn, och han byggde däri ett elegant tempel till sin boning, för att utöva sitt styre, såsom sedvänja var.
9 Under sitt tredje regeringsår lät han utfärda en kungörelse till alla sina skickliga män, och de byggde många skepp åt honom.
10 Och Latinus samlade alla sina styrkor, och de anlände med skepp och for dit för att strida mot Azdrubal, Angeas son, kung av Afrika. De kom till Afrika och utkämpade strid mot Azdrubal och hans armé.
11 Och Latinus segrade över Azdrubal, och Latinus tog från Azdrubal den akvedukt som hans far hade hämtat från Kittims barn, när han tog Janja, Usis dotter, till hustru. Så välte Latinus bron över akvedukten och gav Azdrubals hela armé ett svårt slag.
12 Och de återstående starka männen från Azdrubal stärkte sig, och deras hjärtan fylldes av avund, och de uppvaktade döden och gav sig återigen ut i strid mot Latinus, kungen av Kittim.
13 Och striden var svår mot alla Afrikas män, och de föll alla sårade inför Latinus och hans folk, och även kungen Azdrubal föll i den striden.
14 Och kung Azdrubal hade en mycket vacker dotter, vars namn var Ushpezena, och alla män i Afrika broderade hennes avbild på sina kläder, för hennes stora skönhet och ståtliga utseende.
15 Och Latinus män såg Ushpezena, Azdrubals dotter, och prisade henne inför Latinus, sin kung.
16 Och Latinus befallde att hon skulle föras till honom, och Latinus tog Ushpezena till hustru och vände tillbaka för att gå till Kittim.
17 Och det var efter Azdrubals, Angeas sons, död, när Latinus hade återvänt till sitt land från striden, som alla Afrikas invånare reste sig och tog Anibal, Angeas son, Azdrubals yngre bror, och gjorde honom till kung i stället för sin bror över hela landet i Afrika.
18 Och när han regerade, bestämde han sig för att dra till Kittim för att strida mot Kittims barn, för att hämnas sin bror Asdrubals sak och Afrikas invånares sak, och han gjorde så.
19 Och han byggde många skepp och kom dit med hela sin här och for till Kittim.

20 Så stred Anibal mot Kittims barn, och Kittims barn föll sårade inför Anibal och hans här, och Anibal hämnades sin brors sak.
21 Och Anibal fortsatte kriget mot Kittims barn i arton år, och Anibal bodde i Kittims land och lägrade sig där under en lång tid.
22 Och Anibal slog Kittims barn mycket svårt, och han dödade deras stormän och furstar, och av resten av folket dödade han omkring åttio tusen män.
23 Och efter dagar och år återvände Anibal till sitt land Afrika, och han regerade tryggt efter sin bror Azdrubal.

KAPITEL 75

1 Vid den tiden, i det hundraåttionde året efter israeliternas nedtåg till Egypten, drog trettio tusen tappra män ut ur Egypten till fots av Israels barn, alla av Josefs stam, av Efraims, Josefs sons, barn.
2 Ty de sade att den tid var fullbordad som Herren hade bestämt för Israels barn i forna tider, den som han hade talat till Abraham.
3 Och dessa män omgjordade sig och lade var och en sitt svärd vid sidan och var och en sin rustning på sig. De förlitade sig på sin egen styrka och drog ut ur Egypten med mäktig hand.
4 Men de hade ingen proviant med sig för vägen, bara silver och guld, inte ens bröd för den dagen hade de med sig, ty de tänkte skaffa sig sin proviant från filistéerna, och annars skulle de ta den med våld.
5 Och dessa män var mycket tappra och tappra män. En man kunde förfölja tusen och två kunde driva tiotusen på flykten. De litade på sin egen styrka och drog iväg tillsammans som de var.
6 Och de styrde sin färd mot Gat-landet, och de kom ner och fann Gat-herdarna som vallade Gat-barnens boskap.
7 Och de sade till herdarna: ”Ge oss några av fåren mot betalning, så att vi kan äta, för vi är hungriga, eftersom vi inte har ätit något bröd i dag.”
8 Då sade herdarna: ”Är det våra får eller nötkreatur, eftersom vi skulle ge dem till er mot betalning?” Då kom Efraims barn fram för att ta dem med våld.
9 Och Gats herdar ropade över dem så att deras rop hördes på avstånd, och alla Gats barn gick ut till dem.
10 När Gats barn såg Efraims barns onda gärningar, vände de tillbaka och samlade Gats män, och var och en klädde sig i sin rustning och drog ut mot Efraims barn till strid.
11 Och de stred mot dem i Gatdalen, och striden blev hård, och de besegrade varandra i ett stort antal den dagen.
12 Och på andra dagen sände Gats barn bud till alla filistéernas städer och lät säga:
13 Kom upp till oss och hjälp oss, så att vi kan slå Efraims barn som har dragit ut ur Egypten för att ta vår boskap och strida mot oss utan orsak.
14 Efraims barns själar var utmattade av hunger och törst, ty de hade inte ätit bröd på tre dagar. Och fyrtio tusen män drog ut från filistéernas städer för att hjälpa männen i Gat.
15 Och dessa män var i strid mot Efraims barn, och Herren gav Efraims barn i filistéernas hand.
16 Och de dödade alla Efraims barn, alla som hade dragit ut ur Egypten; ingen blev kvar utom tio män som hade flytt från striden.
17 Ty detta onda kom från Herren över Efraims barn, ty de överträdde Herrens ord genom att dra ut ur Egypten, innan den tid hade kommit som Herren i forna dagar hade bestämt för Israel.
18 Och även av filistéerna stupade en stor skara, vid pass tjugo tusen män, och deras bröder bar dem och begravde dem i sina städer.
19 Och de slagna av Efraims barn låg övergivna i Gatdalen i många dagar och år, och de fördes inte till begravning, och dalen fylldes med människoben.
20 Och de män som hade flytt från striden kom till Egypten och berättade för alla Israels barn allt som hade hänt dem.
21 Och deras far Efraim sörjde dem i många dagar, och hans bröder kom för att trösta honom.
22 Och han kom till sin hustru, och hon födde en son, och han gav honom namnet Beria, ty hon hade det olyckligt i hans hus.

KAPITEL 76

1 Och Mose, Amrams son, var fortfarande kung i Kushs land på den tiden, och han hade framgång i sitt rike, och han styrde Kushs barn med rättvisa, rättfärdighet och ostrafflighet.
2 Och alla Kushs barn älskade Mose så länge han regerade över dem, och alla invånare i Kushs land fruktade honom mycket.
3 Och i Moses fyrtionde regeringsår över Kush satt Mose på kungatronen, medan drottningen Adonia satt framför honom, och alla förnäma män satt runt omkring honom.
4 Och drottningen Adonia sade inför kungen och furstarna: ”Vad är det för en gärning ni, Kushs barn, har gjort under så lång tid?”
5 Du vet ju att denne man i de fyrtio år som han har regerat över Kush har inte kommit nära mig, och han har inte heller tjänat Kushs barns gudar.
6 Hör nu därför, ni Kushs barn, och låt denne man inte längre regera över er, eftersom han inte är av vårt kött.
7 Se, min son Menakrus är vuxen, låt honom regera över er, ty det är bättre för er att tjäna er herres son än att tjäna en främling, slav åt Egyptens kung.
8 Och allt folket och alla adelsmännen bland Kushs barn hörde de ord som drottningen Adonia hade talat inför dem.
9 Och allt folket förberedde sig ända till kvällen, och på morgonen steg de upp tidigt och gjorde Menakrus, Kikianus son, till kung över sig.
10 Och alla Kushs barn fruktade för att uträcka sin hand mot Mose, ty Herren var med Mose, och Kushs barn kom ihåg den ed som de hade svurit Mose, därför gjorde de honom inget ont.
11 Men Kushs barn gav Mose många gåvor och skickade honom bort från dem med stor ära.
12 Så drog Mose ut ur Kushs land och återvände hem och upphörde att regera över Kush. Mose var sextiosex år gammal när han drog ut ur Kushs land, ty det var Herren som hade sagt det. Den tid hade kommit som han hade bestämt i forna dagar för att föra Israel ut ur Hams barns lidande.
13 Mose begav sig då till Midjan, ty han fruktade att återvända till Egypten för Farao. Han gick därför och satte sig vid en vattenbrunn i Midjan.

14 Och midjaniten Reguels sju döttrar gick ut för att vakta sin fars hjord.
15 Och de kom till brunnen och hämtade vatten för att vattna sin fars får.
16 Då kom Midjans herdar och drev bort dem, och Mose reste sig upp och hjälpte dem och vattnade fåren.
17 Och de kom hem till sin far Reguel och berättade för honom vad Mose hade gjort för dem.
18 Och de sade: En egyptisk man har räddat oss ur herdarnas hand. Han hämtade upp vatten åt oss och vattnade fåren.
19 Och Reguel sade till sina döttrar: Var är han då? Varför har ni lämnat mannen?
20 Då sände Reguel bud efter honom och hämtade honom och förde honom hem, och han åt bröd med honom.
21 Och Mose berättade för Reguel att han hade flytt från Egypten och att han regerade över Kush i fyrtio år, och att de därefter hade tagit ifrån honom herradömet och låtit honom gå i fred med ära och gåvor.
22 När Reguel hörde Moses ord, sade han vid sig själv: ”Jag skall sätta den här mannen i fängelset och genom det försona Kushs barn, ty han har flytt för dem.”
23 Och de tog honom och satte honom i fängelset, och Mose satt i fängelset i tio år. Och medan Mose var i fängelset, förbarmade sig Sippora, Reguels dotter, över honom och försörjde honom med bröd och vatten hela tiden.
24 Och alla Israels barn var fortfarande i Egyptens land och tjänade egyptierna med alla möjliga hårt arbete, och Egyptens hand förblev hård över Israels barn i de dagarna.
25 Vid den tiden slog Herren Farao, kungen i Egypten, och han drabbades av spetälska från fotsulan till hjässan. På grund av Israels barns grymma behandling kom denna plåga vid den tiden från Herren över Farao, kungen i Egypten.
26 Ty Herren hade hört sitt folks, Israels barns, bön, och deras rop nådde honom för deras hårda arbetes skull.
27 Hans vrede vände sig dock inte från dem, och Faraos hand var fortfarande uträckt mot Israels barn. Farao förhärdade sin nacke inför Herren och ökade sitt ok över Israels barn och förbittrade deras liv med allt slags hårt arbete.
28 Och när Herren hade sänt pesten över farao, kungen i Egypten, bad han sina visa män och trollkarlar att bota honom.
29 Och hans visa män och trollkarlar sade till honom: "Om man smet blod från små barn i såren, skulle han bli helad."
30 Och Farao lyssnade till dem och sände sina tjänare till Gosen till Israels barn för att de skulle hämta deras små barn.
31 Och Faraos tjänare gick och tog Israels barns spädbarn med våld från deras mödrars famn, och de förde dem till Farao varje dag, ett barn för varje dag, och läkarna dödade dem och läkte dem med pesten; så gjorde de alla dagar.
32 Och antalet barn som Farao dödade var tre hundra sjuttiofem.
33 Men Herren lyssnade inte till den egyptiske kungens läkare, och pesten tilltog i allt högre grad.
34 Och Farao led plågan i tio år, men Faraos hjärta förhärdades ännu mer mot Israels barn.
35 Och efter tio år fortsatte Herren att hemsöka Farao med förödande plågor.
36 Och Herren slog honom med en svår böld och sjukdom i magen, och plågan förvandlades till en svår böld.
37 Vid den tiden kom Faraos två tjänare från Goshen, där alla Israels barn bodde, och gick till Faraos hus och sade till honom: Vi har sett Israels barn vara slarviga i sitt arbete och försumliga i sitt arbete.
38 När Farao hörde sina tjänares ord, upptändes hans vrede mot Israels barn mycket, ty han sörjde djupt över sin kroppsliga smärta.
39 Han svarade och sade: ”Nu när Israels barn vet att jag är sjuk, vänder de sig om och hånar oss. Spänn nu för min vagn åt mig, så ska jag bege mig till Gosen och se hur Israels barn hånar mig.” Hans tjänare spännde för vagnen åt honom.
40 Och de tog honom och lät honom rida på en häst, ty han kunde inte rida själv;
41 Och han tog med sig tio ryttare och tio fotfolk och drog till Israels barn i Gosen.
42 Och när de hade kommit till Egyptens gräns, passerade kungens häst in i en smal plats, upphöjd i vingårdens hålighet, inhägnad på båda sidor, medan den låga, slätten låg på andra sidan.
43 Och hästarna sprang snabbt dit och trängde sig, och de andra hästarna trängde sig kungens häst.
44 Och kungens häst föll ner på lågslätten medan kungen red på den, och när han föll välte vagnen över kungens ansikte och hästen lade sig över kungen, och kungen ropade, ty hans hud var mycket öm.
45 Och kungens kött slets ifrån honom, och hans ben bröts, så att han inte kunde rida, ty detta var något som kom från Herren till honom, ty Herren hade hört sitt folks, Israels barns, rop och deras lidande.
46 Och hans tjänare bar honom på sina axlar, lite i taget, och förde honom tillbaka till Egypten, och ryttarna som var med honom kom också tillbaka till Egypten.
47 Och de lade honom i hans säng, och kungen visste att hans slut var inne. Därför kom hans hustru Aparanith, drottningen, och grät inför kungen, och kungen grät djupt med henne.
48 Och alla hans stormän och tjänare kom den dagen och såg kungen i denna nöd, och grät djupt med honom.
49 Och kungens furstar och alla hans rådgivare rådde kungen att utse en till kung i hans ställe i landet, vem han än utvalde bland sina söner.
50 Och kungen hade tre söner och två döttrar som hans hustru drottning Aparanith hade fött åt honom, förutom de konkubiner som kungen fick barn av.
51 Och dessa var deras namn: den förstfödde Othri, den andre Adikam och den tredje Morion, och deras systrar hette den äldre Bathia och den andra Acuzi.
52 Och Otri, kungens förstfödde, var en dåre, förhastad och hastig i sina ord.
53 Men Adikam var en listig och vis man och kunnig i all Egyptens visdom, men av otillbörligt utseende, tjockhudig och mycket kortväxt; hans längd var en aln.
54 Och när kungen såg att hans son Adikam var klok och vis i allt, beslutade kungen att han skulle bli kung i hans ställe efter hans död.

55 Och han tog åt sig hustru Geduda, Abilots dotter. Han var tio år gammal och hon födde honom fyra söner.
56 Och därefter gick han och tog tre hustrur och födde åtta söner och tre döttrar.
57 Och oron övermannade kungen, och hans kött stank som köttet av ett kadaver som kastats på fältet om sommaren, under solens hetta.
58 Och när kungen såg att hans sjukdom hade förvärrat honom mycket, befallde han att hans son Adikam skulle föras till honom, och de gjorde honom till kung över landet i hans ställe.
59 Och efter tre år dog kungen i skam, vanära och avsky, och hans tjänare bar honom och begravde honom i Egyptens kungars grav i Soan-Misraim.
60 Men de balsamerade honom inte som kungar brukade göra, ty hans kött var förruttet, och de kunde inte komma fram för att balsamera honom på grund av stanken, så de begravde honom i hast.
61 Ty detta onda kom från Herren mot honom, ty Herren hade vedergällt honom för det onda som han i hans tid hade gjort mot Israel.
62 Och han dog i skräck och skam, och hans son Adikam regerade efter honom.

KAPITEL 77

1 Adikam var tjugo år gammal när han regerade över Egypten, och han regerade i fyra år.
2 I det tvåhundrasjätte året efter Israels nedtåg till Egypten regerade Adikam över Egypten, men han regerade inte så länge som hans fäder hade regerat över Egypten.
3 Ty Melols far regerade i nittiofyra år i Egypten, men han var sjuk i tio år och dog, ty han hade varit ond inför Herren.
4 Och alla egyptierna gav Adikam Farao namnet efter hans fäders namn, så som de hade för sed att göra i Egypten.
5 Och alla Faraos vise män gav Adikam namnet Ahuz, ty det kallas Ahuz på egyptiska.
6 Och Adikam var oerhört ful, och han var en aln och ett spann lång och han hade ett stort skägg som nådde ner till fotsulorna.
7 Och Farao satte sig på sin fars tron för att regera över Egypten, och han styrde Egypten med sin visdom.
8 Och medan han regerade överträffade han sin far och alla föregående kungar i ondska, och han ökade sitt ok över Israels barn.
9 Och han begav sig med sina tjänare till Gosen, till Israels barn, och han förstärkte deras arbete och sade till dem: Fullborda ert arbete, varje dags uppgift, och låt inte era händer slarva från vårt arbete från denna dag och framåt, såsom ni gjorde i min fars dagar.
10 Och han satte över dem tillsynsmän bland Israels barn, och över dessa tillsynsmän satte han arbetsföreståndare bland sina tjänare.
11 Och han lade över dem ett visst mått tegelstenar, så att de kunde göra detsamma, dag för dag. Sedan vände han tillbaka och begav sig till Egypten.
12 Vid den tiden befallde Faraos arbetsföreståndare Israels barns tillsyningsmän enligt Faraos befallning och sade:
13 Så säger Farao: Gör ditt arbete var dag och fullborda ditt sysselsättning, och håll den dagliga mängden tegelstenar; minska inte på något.
14 Och det skall ske att om ni har brist på era dagliga tegelstenar, skall jag sätta era små barn i deras ställe.
15 Och arbetsfogdarna i Egypten gjorde på den tiden så som Farao hade befallt dem.
16 Och närhelst Israels barns mängd tegel för dagligen upptäcktes, gick Faraos arbetsföreståndare till Israels barns hustrur och tog Israels barns spädbarn i den mängd tegel som fattades. De tog dem med våld från deras mödrars famn och satte in dem i byggnaden istället för tegelstenarna.
17 Medan deras fäder och mödrar grät och grät över dem, hörde de sina spädbarns gråt i byggnadens vägg.
18 Och arbetsfogdarna fick övertaget över Israel, så att israeliterna skulle placera sina barn i byggnaden. En man placerade sin son i muren och lade murbruk över honom, medan hans ögon grät över honom och hans tårar rann ner över hans son.
19 Och arbetsfogdarna i Egypten gjorde så med Israels spädbarn i många dagar, och ingen tyckte medlidande eller barmhärtighet med Israels barns spädbarn.
20 Och antalet barn som dödades i byggnaden var tvåhundrasjuttio, några som de hade byggt på istället för de tegelstenar som deras fäder hade lämnat kvar, och några som de hade dragit ut döda ur byggnaden.
21 Och det arbete som ålades Israels barn under Adikams tid överträffade i möda det som de utförde under hans fars tid.
22 Och Israels barn suckade varje dag över sitt hårda arbete, ty de hade sagt till sig själva: Se, när Farao dör, skall hans son resa sig och göra vårt arbete lättare.
23 Men de ökade det senare arbetet mer än det förra, och Israels barn suckade åt detta och deras rop steg upp till Gud för deras möda.
24 Och Gud hörde Israels barns röst och deras rop i de dagarna, och Gud kom ihåg för dem sitt förbund som han hade slutit med Abraham, Isak och Jakob.
25 Och Gud såg Israels barns börda och deras möda i de dagarna, och han bestämde sig för att befria dem.
26 Och Mose, Amrams son, var fortfarande fången i fängelsehålan på den tiden, i midjaniten Reguels hus, och Sippora, Reguels dotter, försörjde honom i hemlighet med mat dag efter dag.
27 Och Mose hölls fången i fängelsehålan i Reguels hus i tio år.
28 Och efter tio år, vilket var det första året av Faraos regering över Egypten, i sin fars ställe,
29 Sippora sade till sin far Reguel: ”Ingen får fråga eller leta efter den hebreiske mannen som du nu har hållit fångslad i tio år.”
30 Om det nu finner dig gott, låt oss skicka bud och se om han lever eller är död. Men hennes far visste inte att hon hade försörjt honom.
31 Hennes fader Reguel svarade henne: ”Har det någonsin hänt att en man har blivit inspärrad i ett fängelse utan mat i tio år och ändå fått leva?”
32 Och Sippora svarade sin far och sade: Du har säkert hört att hebréernas Gud är stor och fruktansvärd, och att han gör under för dem ständigt.
33 Han var den som räddade Abraham från Ur i kaldeerna och Isak från hans fars svärd och Jakob från Herrens ängel som brottades med honom vid Jabbuks vadställe.

34 Även med denne man har han gjort mycket. Han räddade honom från floden i Egypten, från Faraos svärd och från Kushs barn. Han kan också rädda honom från hungersnöd och låta honom leva.
35 Och detta tycktes Reguel väl, och han gjorde som sin dotter hade sagt och sände bud till fängelsehålan för att ta reda på vad som hade hänt med Mose.
36 Och han såg, och se, mannen Mose bodde i fängelsehålan, stående på sina fötter och lovade och bad till sina förfäders Gud.
37 Och Reguel befallde att Mose skulle föras ut ur fängelsehålan, och de rakade honom, och han bytte fängelsekläder och åt bröd.
38 Därefter gick Mose in i Reguels trädgård, som låg bakom huset, och bad där till Herren, sin Gud, som hade gjort underverk för honom.
39 Och medan han bad, såg han sig fram emot honom, och se, en safirstav var placerad i jorden, planterad mitt i trädgården.
40 Och han gick fram till staven och såg, och se, Herren Gud Sebaots namn var inristat på den, skrivet och utpräglat på staven.
41 Och han läste den och sträckte ut sin hand och plockade upp den som ett skogsträd ur snåret, och staven var i hans hand.
42 Och detta är staven med vilken alla vår Guds verk utfördes, sedan han hade skapat himmel och jord och hela deras härskara, hav, floder och alla deras fiskar.
43 Och när Gud hade drivit ut Adam ur Edens lustgård, tog han staven i sin hand och gick och brukade marken varifrån han var tagen.
44 Och staven kom ner till Noa och gavs åt Sem och hans ättlingar, tills den kom i hebrén Abrahams hand.
45 Och när Abraham hade gett allt han ägde åt sin son Isak, gav han honom också denna stav.
46 Och när Jakob hade flydd till Paddan-Aram, tog han det i sin hand, och när han återvände till sin far hade han inte lämnat det kvar.
47 När han drog ner till Egypten tog han det i sin hand och gav det till Josef, en lott framför hans bröder, ty Jakob hade tagit det med våld från sin bror Esau.
48 Och efter Josefs död kom Egyptens ädlingar in i Josefs hus, och staven kom i midjaniten Reguels hand, och när han drog ut ur Egypten tog han den i sin hand och planterade den i sin trädgård.
49 Och alla kiniternas hjältar försökte plocka den när de försökte få tag på hans dotter Sippora, men de lyckades inte.
50 Så förblev den där kvisten planterad i Reguels trädgård, tills han som hade rätt till den kom och tog den.
51 När Reguel såg staven i Moses hand, förundrade han sig över den och gav honom sin dotter Sippora till hustru.

KAPITEL 78

1 Vid den tiden dog Baal Hanan, Akbors son, Edoms kung, och han begravdes i sitt hus i Edoms land.
2 Och efter hans död sände Esaus barn bud till Edoms land och hämtade därifrån en man som bodde i Edom, vars namn var Hadad, och gjorde honom till kung över sig i stället för sin kung Baal Hanan.
3 Och Hadad regerade över Edoms barn i fyrtioåtta år.
4 Och när han regerade beslutade han att strida mot Moabs barn och föra dem under Esaus barns välde, såsom de hade varit förut. Men han kunde inte, eftersom Moabs barn hörde detta, reste de sig och skyndade sig att välja en kung över sig bland sina bröder.
5 Och därefter samlade de ett stort folk och sände bud till Ammons barn, deras bröder, för att få hjälp att strida mot Hadad, Edoms kung.
6 Och Hadad hörde vad Moabs barn hade gjort, och han blev mycket förskräckt för dem och avstod från att strida mot dem.
7 Vid den tiden tog Mose, Amrams son, Sippora, midjaniten Reguels dotter, till hustru i Midjan.
8 Och Sippora vandrade i Jakobs döttrars vägar; hon var inte mindre än Saras, Rebeckas, Rakels och Leas rättfärdighet.
9 Och Sippora blev havande och födde en son, och hon gav honom namnet Gersom, ty han sade: Jag har varit främling i ett främmande land; men han omskar inte hans förhud, enligt sin svärfar Reguels befallning.
10 Och hon blev havande igen och födde en son, men omskar hans förhud och gav honom namnet Elieser, ty Mose hade sagt: Mina fäders Gud var min hjälp och räddade mig från Faraos svärd.
11 Och farao, kungen i Egypten, ökade israeliternas arbete avsevärt på den tiden och lade allt tyngre på Israels barn.
12 Och han befallde att man skulle kungöra i Egypten: Ge inte folket mer halm att göra tegel med, låt dem gå och samla sig halm, allt eftersom de kan finna det.
13 Och skall de ge varje dag det antal tegelstenar de skall tillverka, och inte minska något därav, ty de är sysslolösa i sitt arbete.
14 Och Israels barn hörde detta, och de sörjde och suckade, och de ropade till Herren på grund av sina själars bitterhet.
15 Och Herren hörde Israels barns rop och såg det förtryck som egyptierna utsatte dem för.
16 Och Herren avundsjukade sitt folk och sin arvedel och hörde deras röst. Han beslöt att föra dem ut ur Egyptens nöd och ge dem Kanaans land till besittning.

KAPITEL 79

1 Vid den tiden vallade Mose sin midjaniten Reguels, sin svärfars, får, bortom Sins öken. Han hade med sig den stav som han hade tagit från sin svärfar.
2 En dag kom en getter bort från hjorden, och Mose förföljde den, och den kom till Guds berg vid Horeb.
3 När han kom till Horeb, uppenbarade sig Herren där för honom i busken, och han fann busken brinna i eld, men elden hade ingen makt över busken så att den kunde förtära den.
4 Och Mose blev mycket förvånad över denna syn, därför att busken inte förtärdes, och han gick fram för att se denna mäktiga sak, och Herren kallade på Mose ur elden och befallde honom att gå ner till Egypten, till Farao, Egyptens kung, för att sända Israels barn från sin tjänst.
5 Herren sade till Mose: ”Gå och vänd tillbaka till Egypten, ty alla de män som ville ta ditt liv är döda. Säg sedan till Farao att han ska släppa ut Israels barn från hans land.”

6 Och Herren visade honom att han skulle göra tecken och under i Egypten inför Faraos och hans undersåtars ögon, för att de skulle tro att Herren hade sänt honom.
7 Mose lyssnade till allt vad Herren hade befallt honom. Han återvände till sin svärfar och berättade allt för honom. Reguel sade till honom: ”Gå i frid.”
8 Och Mose stod upp för att bege sig till Egypten, och han tog med sig sin hustru och sina söner. Och när han var på ett värdshus vid vägen, kom en Guds ängel ner och sökte anledning mot honom.
9 Och han ville döda honom för hans förstfödde sons skull, eftersom han inte hade omskurit honom och brutit det förbund som Herren hade slutit med Abraham.
10 Mose hade lyssnat till sin svärfars ord, som han hade talat till honom, att inte omskära hans förstfödde son, därför omskar han honom inte.
11 Och Sippora såg att Herrens ängel sökte anledning mot Mose, och hon förstod att detta berodde på att han inte hade omskurit hennes son Gersom.
12 Och Sippora skyndade sig och tog av de vassa klippstenarna som fanns där, och hon omskar sin son och räddade sin man och sin son från Herrens ängel.
13 Och Aron, Amrams son, Moses bror, var i Egypten och vandrade vid floden den dagen.
14 Och Herren uppenbarade sig för honom på den platsen och sade till honom: ”Gå nu till Mose i öknen. Då gick han och mötte honom på Guds berg och kysste honom.”
15 Då lyfte Aron upp sina ögon och såg Sippora, Moses hustru, och hennes barn. Han sade till Mose: ”Vilka är dessa för dig?”
16 Och Mose sade till honom: ”De är min hustru och mina söner, som Gud gav mig i Midjan.” Och detta bedrövade Aron för kvinnans och hennes barns skull.
17 Och Aron sade till Mose: ”Låt kvinnan och hennes barn gå hem till hennes fars hus.” Mose lyssnade till Arons ord och gjorde så.
18 Och Sippora återvände med sina barn, och de gick till Reguels hus och stannade där tills den tid kom då Herren hade besökt sitt folk och fört dem ut ur Egypten ur Faraos hand.
19 Och Mose och Aron kom till Egypten till Israels barns församling, och de talade till dem alla Herrens ord, och folket fröjdade sig mycket.
20 Nästa dag steg Mose och Aron upp tidigt och gick till Faraos hus och tog Guds stav i sina händer.
21 Och när de kom till kungens port, var två unga lejon instängda där med järnredskap, och ingen gick ut eller in framför dem, utom de som kungen befallt att komma, när besvärjarna kom och drog bort lejonen med sina besvärjelser, och detta förde dem till kungen.
22 Mose skyndade sig och lyfte upp staven över lejonen och släppte dem lös. Mose och Aron gick in i kungens hus.
23 Även lejonen följde dem i glädje, och de följde dem och jublade som en hund jublar över sin herre när han kommer från marken.
24 Och när Farao såg detta, blev han förvånad över det, och han blev mycket förskräckt av ryktet, ty de såg ut som Guds barns utseende.
25 Farao frågade Mose: ”Vad begär du?” De svarade honom: ”Herren, hebreernas Gud, har sänt oss till dig för att du ska säga: Sänd mitt folk, så att de kan tjäna mig.”
26 När Farao hörde deras ord blev han mycket förskräckt inför dem och sade till dem: ”Gå i dag och kom tillbaka till mig imorgon.” Och de gjorde som kungen hade sagt.
27 När de hade gått sände Farao bud efter magikern Bileam och hans söner Jannes och Jambres och alla kungens magiker, trollkarlar och rådgivare. De kom alla och satte sig ner inför kungen.
28 Och kungen berättade för dem alla de ord som Mose och hans bror Aron hade talat till honom. Då sade magikerna till kungen: "Men huru hade männen kommit till dig, för att det vore lejonen som var instängda vid porten?"
29 Och kungen sade: ”Eftersom de lyfte sin stav mot lejonen och släppte lös dem och kom till mig, och lejonen gladde sig över dem som en hund gläder sig över att möta sin herre.”
30 Då svarade Bileam, Beors son, magikern, kungen och sade: ”Dessa är inga andra än magiker som vi.”
31 Skicka nu bud efter dem, så att de kan komma, så skall vi pröva dem. Kungen gjorde så.
32 Och följande morgon sände Farao bud efter Mose och Aron till kungen. De tog Guds stav och kom till kungen och talade till honom och sade:
33 Så säger Herren, hebréernas Gud: Sänd mitt folk, så att de kan tjäna mig.
34 Kungen sade till dem: ”Men vem kan tro att ni är Guds budbärare och att ni kommer till mig på hans befallning?”
35 Ge nu ett under eller ett tecken i denna sak, så skall de ord som ni talar bli trodda.
36 Då skyndade sig Aron och kastade staven ur sin hand inför Farao och hans tjänare, och staven förvandlades till en orm.
37 Och trollkarlarna såg detta och kastade var och en sin stav på marken, och de förvandlades till ormar.
38 Och ormen, som var Arons stav, lyfte sitt huvud och öppnade sin mun för att svälja magikernas stavar.
39 Då svarade trollkarlen Bileam och sade: Detta har varit sedan forna dagar, att ormen slukar sin kompis, och att levande varelser slukar varandra.
40 Återställ den nu till en stav som den var från början, och vi skall också återställa våra stavar som de var från början. Och om din stav uppslukar våra stavar, då skall vi veta att Guds ande är i dig, och om inte, så är du bara en hantverkare liksom vi.
41 Och Aron skyndade sig och sträckte ut sin hand och grep tag i ormens stjärt, och den blev till en stav i hans hand. Och trollkarlarna gjorde likadant med sina stavar, och var och en grep tag i sin orms stjärt, och de blev till stavar som först.
42 Och när de återfick sina stavar, slukade Arons stav deras stavar.
43 Och när kungen såg detta, befallde han att man skulle hämta krönikorna om Egyptens kungar, och man hämtade krönikorna, Egyptens kungars krönika, i vilken alla Egyptens avgudar var inskrivna, ty de tänkte finna Herrens namn däri, men de fann det inte.
44 Och Farao sade till Mose och Aron: Se, jag har inte funnit er Guds namn skrivet i denna bok, och hans namn känner jag inte.
45 Rådgivarna och de vise männen svarade kungen: ”Vi har hört att hebréernas Gud är en son av de vises, son av forntida kungar.”

46 Farao vände sig då till Mose och Aron och sade till dem: ”Jag känner inte Herren som ni har förkunnat, och jag skall inte heller sända hans folk.”
47 De svarade och sade till kungen: Herren, gudarnas Gud, är hans namn, och han har låtit sitt namn utropa över oss allt ifrån våra förfäders dagar. Han sände oss och sade: Gå till Farao och säg till honom: Sänd mitt folk, så att de kan tjäna mig.
48 Sänd oss därför nu, så att vi kan ge oss ut i öknen i tre dagar och offra åt honom där. Ty alltsedan vi drog ner till Egypten har han inte tagit vare sig brännoffer, matoffer eller slaktoffer ur vår hand. Om du inte sänder oss, skall hans vrede upptändas mot dig, och han skall slå Egypten antingen med pest eller med svärd.
49 Och Farao sade till dem: ”Förklara nu hans makt och hans välde.” De svarade honom: ”Han skapade himmel och jord, haven och alla deras fiskar, han formade ljuset och skapade mörkret, han lät regn falla på jorden och vattnade den och lät örter och gräs gro. Han skapade människor och djur och skogens djur, himlens fåglar och havets fiskar, och genom hans mun lever och dör de.”
50 Sannerligen skapade han dig i din moders livmoder och gav dig livets ande, uppfostrade dig och satte dig på Egyptens kungatron. Han skall ta din ande och din själ ifrån dig och föra dig tillbaka till jorden varifrån du togs.
51 Då upptändes kungens vrede över deras ord, och han sade till dem: "Men vem bland alla folkens gudar kan göra detta? Min flod är min egen, och jag har skapat den åt mig själv."
52 Och han drev dem bort från sig, och han befallde att arbetet mot Israel skulle bli hårdare än det hade varit igår och förut.
53 Och Mose och Aron gick ut från kungens närvaro, och de sågo att Israels barn var i ett dåligt tillstånd, ty arbetsfogdarna hade gjort deras arbete oerhört tungt.
54 Då vände Mose sig till Herren och sade: ”Varför har du behandlat ditt folk illa? Alltsedan jag kom för att tala till Farao om vad du har sänt mig för, har han behandlat Israels barn ytterst illa.
55 Och Herren sade till Mose: Se, du skall få se att Farao med uträckt hand och svåra plågor skall sända Israels barn bort från sitt land.
56 Och Mose och Aron bodde bland sina bröder, Israels barn, i Egypten.
57 Och vad Israels barn beträffar, förbittrade egyptierna deras liv genom det hårda arbete som de påförde dem.

KAPITEL 80

1 Och efter två år sände Herren åter Mose till Farao för att föra ut Israels barn och sända dem ut ur Egyptens land.
2 Och Mose gick och kom till Faraos hus, och han talade till honom Herrens ord, som hade sänt honom. Men Farao ville inte lyssna till Herrens röst. Gud lät sin makt i Egypten komma över Farao och hans undersåtar, och Gud slog Farao och hans folk med mycket stora och svåra plågor.
3 Och Herren sände genom Aron och förvandlade alla vatten i Egypten till blod, med alla dess bäckar och floder.
4 När en egyptier kom för att dricka och hämta vatten, tittade han ner i sin kanna, och se, allt vattnet hade förvandlats till blod; och när han kom för att dricka ur sin bägare, blev vattnet i bägaren blod.
5 Och när en kvinna knådade sin deg och tillagade sin mat, förvandlades deras utseende till blod.
6 Och Herren sände åter bud och lät alla deras vatten föda upp grodor, och alla grodorna kom in i egyptiernas hus.
7 Och när egyptierna drack, fylldes deras magar av grodor och de dansade i sina magar som de dansar i floden.
8 Och allt deras dricksvatten och kokvatten förvandlades till grodor, och när de låg i sina sängar föd deras svett grodor.
9 Trots allt detta vände sig inte Herrens vrede från dem, och hans hand uträcktes mot alla egyptier och lät dem drabbas av alla möjliga svåra plågor.
10 Och han sände bud och slog deras stoft till löss, och lössen blev i Egypten två alnar höga på jorden.
11 Lössen var också mycket talrika, i kött av människor och djur, bland alla invånare i Egypten. Herren sände lössen även över kungen och drottningen, och lössen plågade Egypten mycket för deras skull.
12 Trots detta avtog inte Herrens vrede, och hans hand var fortfarande uträckt över Egypten.
13 Och Herren sände alla slags markens djur till Egypten, och de kom och förintade hela Egypten, människor och djur, träd och allt som fanns i Egypten.
14 Och Herren sände eldormar, skorpioner, möss, vesslor, paddor och andra djur som krypade i stoftet.
15 flugor, bålgetingar, loppor, insekter och myggor, varje svärm efter sitt slag.
16 Alla kräldjur och bevingade djur, efter deras arter, kom till Egypten och väckte stor bedrövelse hos egyptierna.
17 Och lopporna och flugorna kom in i egyptiernas ögon och öron.
18 Och getingen kom över dem och drev bort dem, och de drog sig bort från den till sina inre rum, och den förföljde dem.
19 Och när egyptierna gömde sig på grund av djursvärmen, låste de sina dörrar efter dem, och Gud befallde Sulanut, som var i havet, att komma upp och dra in i Egypten.
20 Och hon hade långa armar, tio alnar långa lika långa som en mans aln.
21 Och hon gick upp på taken och avtäckte takbjälkarna och golvet och högg av dem, och sträckte ut sin arm in i huset och tog bort låset och rigeln och öppnade Egyptens hus.
22 Därefter kom djursvärmen in i Egyptens hus, och djursvärmen förgjorde egyptierna och gjorde dem djupt bedrövade.
23 Trots detta vände sig inte Herrens vrede från egyptierna, och hans hand räcktes fortfarande ut mot dem.
24 Och Gud sände pest, och pest genomsyrade Egypten, bland hästar och åsnor och kameler, bland oxhjordar och får och bland människor.
25 Och när egyptierna steg upp tidigt på morgonen för att föra ut sin boskap på bete, fann de all sin boskap död.
26 Och av egyptiernas boskap återstod endast en av tio, och av Israels boskap i Goshen dog inte en enda.
27 Och Gud sände en brännande inflammation i egyptiernas kött, som sprängde deras hud, och det blev en svår klåda hos alla egyptier, från fotsulor till hjässor.

28 Och många bölder kom på deras kött, så att deras kött förtvinade tills det blev ruttent och förruttet.
29 Trots detta avtog inte Herrens vrede, och hans hand var fortfarande uträckt över hela Egypten.
30 Och Herren sände ett mycket kraftigt hagel, som slog ner deras vinstockar och bröt sönder deras fruktträd och förtorkade dem så att det föll ner på dem.
31 Även alla gröna örter torkade ut och förgick, ty en blandad eld föll ner mitt i haglet, därför förtärde haglet och elden allting.
32 Även människor och djur som fanns ute omkom genom eldslågor och hagel, och alla de unga lejonen var utmattade.
33 Herren sände bud och förde in många gräshoppor i Egypten: gräshoppor av alla slag, Chasel, Salom, Chargol och Chagole. De slukade allt som haglet hade lämnat kvar.
34 Då gladde sig egyptierna över gräshopporna, trots att de förtärde markens gröda, och de fångade dem i riklig mängd och saltade dem till mat.
35 Och Herren vände en stark havsvind som tog bort alla gräshopporna, även de som var saltade, och kastade dem i Röda havet; inte en enda gräshoppa fanns kvar inom Egyptens gränser.
36 Och Gud sände mörker över Egypten, så att hela Egyptens land och Patros blev mörkt i tre dagar, så att ingen kunde se sin hand när han lyfte den till munnen.
37 Vid den tiden dog många av Israels folk som hade gjort uppror mot Herren och som inte ville lyssna till Mose och Aron och inte trodde på dem att Gud hade sänt dem.
38 Och som hade sagt: Vi vilja inte dra ut ur Egypten, för att vi inte skall förgås av hunger i en öde öken, och som inte ville lyssna till Moses röst.
39 Och Herren lät tre dagar av mörker hemsöka dem, och israeliterna begravde dem under de dagarna, utan att egyptierna visste om dem eller gladde sig över dem.
40 Och mörkret var mycket stort i Egypten i tre dagar, och var och en som stod när mörkret föll, förblev stående på sin plats, och den som satt förblev sittande, och den som låg förblev liggande i samma tillstånd, och den som gick förblev sittande på marken på samma plats. Och detta hände alla egyptier, tills mörkret hade försvunnit.
41 Och mörkrets dagar försvann, och Herren sände Mose och Aron till Israels barn och sade: Fira er högtid och fira er påsk, ty se, jag kommer mitt i natten bland alla egyptier och skall slå alla förstfödda där, från det förstfödda bland människor till det förstfödda bland djur. Och när jag ser er påsk skall jag gå förbi er.
42 Och Israels barn gjorde alldeles som Herren hade befallt Mose och Aron, så gjorde de den natten.
43 Och mitt i natten gick Herren ut genom Egypten och slog alla förstfödda bland egyptierna, från förstfödda människor till förstfödda djur.
44 Och Farao steg upp på natten, han och alla hans tjänare och alla egyptierna, och det uppstod ett stort klagoskri i hela Egypten den natten, ty det fanns inte ett hus där det inte fanns ett lik.
45 Även de avbilder av Egyptens förstfödda, som var inristade i väggarna vid deras hus, förstördes och föll till marken.
46 Till och med benen av deras förstfödda, som hade dött före detta och som de hade begravt i sina hus, kraskades upp av Egyptens hundar den natten och släpades fram inför egyptierna och kastades framför dem.
47 Och alla egyptierna såg denna olycka som plötsligt hade drabbat dem, och alla egyptierna ropade högt.
48 Och alla Egyptens familjer grät den natten, var och en över sin son och var och en över sin dotter, eftersom hon var den förstfödde, och oväsendet från Egypten hördes långt borta den natten.
49 Och Batja, Faraos dotter, gick ut med kungen den natten för att söka upp Mose och Aron i deras hus, och de fann dem i deras hus, där de åt och drack och gladde sig med hela Israel.
50 Och Batja sade till Mose: ”Är detta lönen för det goda som jag har gjort dig, att jag har uppfostrat dig och uppfostrat dig, och att du har låtit detta ont drabba mig och min fars hus?”
51 Mose sade till henne: ”Tio plågor lät Herren komma över Egypten. Har någon av dem drabbat dig? Har någon av dem drabbat dig?” Hon svarade: ”Nej.”
52 Och Mose sade till henne: ”Även om du är din mors förstfödde, skall du inte dö, och inget ont skall drabba dig i Egypten.”
53 Och hon sade: ”Vad gagnar det mig att se kungen, min bror och hela hans hushåll och undersåtar drabbas av denna olycka, att vars förstfödda förgås tillsammans med alla förstfödda i Egypten?”
54 Och Mose sade till henne: ”Din bror och hans hushåll och hans undersåtar, Egyptens släkter, ville sannerligen inte lyssna till Herrens ord. Därför drabbade denna olycka dem.”
55 Och Farao, kungen i Egypten, gick fram till Mose och Aron och några av Israels barn som var med dem på den platsen, och han bad till dem och sade:
56 Stå upp och hämta era bröder, alla Israels barn som är i landet, med deras får och oxar, och allt som de tillhör. De skall inte lämna något kvar. Be bara för mig till Herren, er Gud.
57 Och Mose sade till Farao: Se, även om du är din mors förstfödde, frukta dock inte, ty du skall inte dö, ty Herren har befallt att du skall leva, för att visa dig sin stora makt och sin utsträckta starka arm.
58 Och Farao befallde att Israels barn skulle sändas iväg, och alla egyptierna tog mod till sig att sända iväg dem, ty de sade: Vi håller alla på att förgås.
59 Och alla egyptierna sände israeliterna iväg med stora rikedomar, får och oxar och dyrbara ting, enligt Herrens ed mellan honom och vår fader Abraham.
60 Men Israels barn dröjde med att ge sig ut på natten, och när egyptierna kom till dem för att föra dem ut, sade de till dem: Är vi tjuvar, eftersom vi skulle gå ut på natten?
61 Och Israels barn begärde av egyptierna silverkärl och guldkärl och kläder, och Israels barn plundrade egyptierna.
62 Och Mose skyndade sig och reste sig upp och gick till Egyptens flod och hämtade därifrån Josefs kista och tog den med sig.
63 Israels barn förde också upp, var och en sin fars kista, och var och en sin stams kistor.

KAPITEL 81

1 Och Israels barn reste från Rameses till Suckot, vid pass sex hundra tusen män till fots, förutom de små och deras hustrur.
2 Även en blandad skara drog upp med dem, och får och hjordar, ja, mycket boskap.
3 Och Israels barns vistelse i Egyptens land under hård arbetskraft var tvåhundratio år.
4 Och efter tvåhundratio år förde Herren Israels barn ut ur Egypten med stark hand.
5 Och Israels barn drogo upp från Egypten, Gosen och Rameses, och lägrade sig i Suckot på den femtonde dagen i den första månaden.
6 Och egyptierna begravde alla förstfödda som Herren hade slagit, och alla egyptierna begravde sina slagna i tre dagar.
7 Och Israels barn bröt upp från Suckot och lägrade sig i Etom, vid slutet av öknen.
8 Och på tredje dagen efter att egyptierna hade begravt sina förstfödda, reste sig många män från Egypten och gav sig i kast med Israel för att få dem tillbaka till Egypten, ty de ångrade att de hade skickat israeliterna bort från deras slaveri.
9 Och en man sade till sin granne: Mose och Aron hade talat till Farao och sagt: Vi vill gå tre dagsresor i öknen och offra åt Herren, vår Gud.
10 Låt oss därför stiga upp tidigt i morgon bitti och föra dem tillbaka. Om de återvänder med oss till Egypten, till sina herrar, då skall vi veta att de har förtroende. Men om de inte återvänder, skall vi strida mot dem och föra dem tillbaka med stor kraft och stark hand.
11 Och alla Faraos ädlingar stodo upp följande morgon, och med dem vid pass sju hundra tusen män, och de drog ut ur Egypten den dagen och kom till den plats där Israels barn var.
12 Och alla egyptierna såg, och se, Mose och Aron och alla Israels barn satt framför Pi-Hahirot och åt och drack och firade Herrens högtid.
13 Och alla egyptierna sade till Israels barn: Ni har väl sagt: Vi skall vandra tre dagsresor i öknen och offra åt vår Gud och sedan vända tillbaka.
14 I dag har det alltså gått fem dagar sedan du drog bort. Varför återvänder du då inte till dina herrar?
15 Mose och Aron svarade dem och sade: Herren, vår Gud, har vittnat för oss och sagt: Ni skall inte mer återvända till Egypten, utan vi skall bege oss till ett land som flyter av mjölk och honung, så som Herren, vår Gud, med ed har lovat våra fäder att ge oss.
16 När Egyptens ädlingar såg att Israels barn inte lyssnade till dem och inte återvände till Egypten, gjorde de sig redo att strida mot Israel.
17 Och Herren stärkte Israels barns hjärtan mot egyptierna, så att de gav dem ett hårt slag, och striden blev hård mot egyptierna, och alla egyptierna flydde för Israels barn, ty många av dem omkom för Israels hand.
18 Faraos ädlingar kommo till Egypten och berättade för Farao: Israels barn har flytt och skall inte mer återvända till Egypten. Och på detta sätt talade Mose och Aron till oss.
19 När Farao hörde detta, vände sig hans hjärta och alla hans undersåtars hjärtan mot Israel, och de ångrade att de hade sänt Israel. Alla egyptierna rådde Farao att förfölja Israels barn för att få dem att återvända till sina bördor.
20 Och de sade var och en till sin bror: ”Vad är det vi har gjort, att vi har låtit Israel komma ur vår slaveri?”
21 Och Herren gav alla egyptier kraft åt att förfölja israeliterna, ty Herren ville slå egyptierna i Röda havet.
22 Farao reste sig och spände för sin vagn och befallde alla egyptier att samlas. Ingen man blev kvar utom barnen och kvinnorna.
23 Och alla egyptierna drog ut med Farao för att förfölja Israels barn, och Egyptens läger var ett oerhört stort och tungt läger, vida tiohundra tusen man.
24 Och hela denna här gav sig av och förföljde Israels barn för att föra dem tillbaka till Egypten, och de kom fram till deras läger vid Röda havet.
25 Och Israels barn lyfte upp sina ögon och såg alla egyptierna förfölja dem, och Israels barn blev mycket förskräckta för dem, och Israels barn ropade till Herren.
26 Och för egyptiernas skull delade sig Israels barn i fyra avdelningar, och de var oeniga i sina åsikter, ty de fruktade egyptierna, och Mose talade till var och en av dem.
27 Den första gruppen bestod av Rubens, Simeons och Isaskars barn, och de beslöt att kasta sig i havet, ty de var mycket rädda för egyptierna.
28 Och Mose sade till dem: Frukta inte, stå kvar och se hur Herren i dag skall frälsa er.
29 Den andra divisionen bestod av Sebulons, Benjamins och Naftalis barn, och de bestämde sig för att återvända till Egypten med egyptierna.
30 Och Mose sade till dem: Frukta inte, ty såsom ni har sett egyptierna i dag, så skall ni aldrig mer se dem i evighet.
31 Den tredje divisionen bestod av Judas och Josefs barn, och de beslutade att gå ut och möta egyptierna för att strida mot dem.
32 Och Mose sade till dem: Stå på era platser, ty Herren skall strida för er, och ni skall vara tysta.
33 Och den fjärde divisionen bestod av Levi, Gads och Asers barn, och de beslutade att gå in bland egyptierna för att förvirra dem. Och Mose sade till dem: Stanna kvar på era platser och frukta inte, ropa bara till Herren, så att han kan frälsa er ur deras hand.
34 Efter detta reste sig Mose från folket och bad till Herren och sade:
35 Herre, hela jordens Gud, fräls nu ditt folk som du förde ut ur Egypten, och låt inte egyptierna skryta med att de har makt och välde.
36 Herren sade till Mose: ”Varför ropar du till mig? Säg till Israels barn att de skall gå fram, och du skall sträcka ut din stav över havet och klyva det, så att Israels barn kan gå igenom det.”
37 Och Mose gjorde så; han lyfte sin stav över havet och klöv det.
38 Och havets vatten delade sig i tolv delar, och Israels barn gick igenom till fots, i skor, som en man går på en beredd väg.
39 Och Herren uppenbarade sina under för Israels barn i Egypten och i havet genom Mose och Aron.
40 Och när Israels barn hade kommit ut i havet, kom egyptierna efter dem, och havets vatten flödade åter över dem, och de sjönk alla i vattnet, och inte en enda man blev kvar utom Farao, som tackade Herren och trodde på honom, därför lät Herren honom inte förgås vid den tiden tillsammans med egyptierna.

41 Och Herren befallde en ängel att hämta honom från egyptierna, och de kastade honom ner i Nineves land, och han regerade över det i lång tid.
42 Och på den dagen frälste Herren Israel från Egyptens hand, och alla Israels barn såg att egyptierna hade förgåtts, och de sågo Herrens stora hand, i vad han hade gjort i Egypten och i havet.
43 Då sjöng Mose och Israels barn denna sång till Herren, den dag då Herren lät egyptierna falla inför dem.
44 Och hela Israel sjöng i samklang och sade: Jag vill sjunga till Herrens ära, ty han är högt upphöjd. Häst och ryttare har han kastat i havet. Se, det är skrivet i Guds lagbok.
45 Därefter fortsatte Israels barn sin resa och lägrade sig i Mara. Herren gav Israels barn stadgar och rätter där i Mara. Herren befallde Israels barn att vandra på alla hans vägar och tjäna honom.
46 Och de bröt upp från Mara och kom till Elim. I Elim fanns tolv vattenkällor och sjuttio daddelträd, och barnen lägrade sig där vid vattnet.
47 Och de bröt upp från Elim och kom till Sins öken på den femtonde dagen i den andra månaden efter sin uttåg från Egypten.
48 Vid den tiden gav Herren manna åt Israels barn att äta, och Herren lät mat regna från himlen åt Israels barn dag efter dag.
49 Och Israels barn åt manna i fyrtio år, alla de dagar de var i öknen, tills de kom till Kanaans land för att ta det i besittning.
50 Och de bröt upp från Sins öken och lägrade sig i Alus.
51 Och de bröt upp från Alus och lägrade sig i Refidim.
52 När Israels barn var i Refidim, kom Amalek, son till Elifas, son till Esau, Sefos bror, för att strida mot Israel.
53 Och han förde med sig åtta hundra ett tusen män, magiker och besvärjare, och han gjorde sig redo för strid mot Israel i Refidim.
54 Och de utkämpade en stor och svår strid mot Israel, och Herren överlämnade Amalek och hans folk i Moses och Israels barns händer, och i Josuas, Nuns sons, efratiten, Moses tjänare.
55 Och Israels barn slog Amalek och hans folk med svärdsegg, men striden blev mycket hård mot Israels barn.
56 Herren sade till Mose: ”Skriv detta i en bok som en påminnelse åt dig och lägg det i din tjänare Josuas, Nuns sons, hand. Du skall befalla Israels barn att när ni kommer till Kanaans land ska ni utplåna minnet av Amalek, så att det inte längre finns under himlen.”
57 Och Mose gjorde så, och han tog boken och skrev i den dessa ord:
58 Kom ihåg vad Amalek gjorde mot dig på vägen, när du drog ut ur Egypten.
59 Han som mötte dig på vägen och slog dig i ryggen, de kraftlösa bakom dig när du var utmattad och trött.
60 När Herren, din Gud, har gett dig ro för alla dina fiender runt omkring i det land som Herren, din Gud, ger dig till arvedel, att ta i besittning, då skall du utplåna minnet av Amalek under himlen; du skall inte glömma det.
61 Och den kung som förbarmar sig över Amalek, eller över hans åminnelse eller hans avkomma, se, jag skall utkräva det av honom och utrota honom ur hans folk.
62 Och Mose skrev ner allt detta i en bok och föreslog Israels barn om allt detta.

KAPITEL 82

1 Och Israels barn bröt upp från Refidim och lägrade sig i Sinai öken, i den tredje månaden efter deras uttåg ur Egypten.
2 Vid den tiden kom midjaniten Reguel, Moses svärfar, med sin dotter Sippora och hennes två söner. Han hade ju hört talas om de underverk som Herren hade gjort med Israel, hur han hade räddat dem från Egyptens hand.
3 Och Reguel kom till Mose i öknen där han hade slagit läger, där Guds berg låg.
4 Och Mose gick ut för att möta sin svärfar med stor ära, och hela Israel var med honom.
5 Och Reguel och hans barn stannade kvar bland israeliterna i många dagar, och från den dagen och framåt kände Reguel Herren.
6 Och i den tredje månaden efter Israels barns uttåg ur Egypten, på den sjätte dagen i månaden, gav Herren Israel de tio budorden på berget Sinai.
7 Och hela Israel hörde alla dessa bud, och hela Israel gladde sig storligen i Herren den dagen.
8 Och Herrens härlighet vilade över Sinai berg, och han kallade på Mose, och Mose kom mitt i ett moln och steg upp på berget.
9 Och Mose var på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter; han åt inte bröd och drack inte vatten, och Herren undervisade honom i stadgar och rätter för att undervisa Israels barn.
10 Och Herren skrev de tio budorden som han hade gett Israels barn på två stentavlor, vilka han hade gett Mose för att han skulle ge dem en befallning.
11 Och när fyrtio dagar och fyrtio nätter hade gått, när Herren hade talat till Mose på Sinai berg, gav Herren åt Mose stentavlorna, skrivna med Guds finger.
12 När Israels barn såg att Mose dröjde med att komma ner från berget, samlades de kring Aron och sade: ”Vi vet inte vad som har hänt med denne Mose.”
13 Stå nu upp och gör oss en gud som kan gå framför oss, så att du inte dör.
14 Och Aron blev mycket rädd för folket, och han befallde dem att hämta guld åt honom, och han gjorde en gjuten kalv av det åt folket.
15 Och Herren sade till Mose, innan han hade stigit ner från berget: ”Stig ner, ty ditt folk som du har fört ut ur Egypten har begått ett fördärv.”
16 De har gjort sig en gjuten kalv och tillbett den. Lämna mig nu, så att jag kan utrota dem från jorden, ty de är ett hårdnackat folk.
17 Och Mose bönföll Herren och bad till Herren för folket för kalven som de hade gjort. Därefter steg han ner från berget och hade i sina händer de två stentavlor som Gud hade gett honom för att befalla israeliterna.
18 När Mose närmade sig lägret och såg kalven som folket hade gjort, upptändes Mose vrede och han krossade tavlorna som fanns under berget.
19 Och Mose kom till lägret och tog kalven och brände den i eld och malde den tills den blev fint stoft, och strödde det på vattnet och gav det åt israeliterna att dricka.

20 Och av folket dog för varandras svärd omkring tre tusen män som hade gjort kalven.
21 Nästa dag sade Mose till folket: ”Jag vill gå upp till Herren. Kanske kan jag bringa försoning för era synder som ni har begått inför Herren.”
22 Och Mose steg åter upp till Herren, och han stannade hos Herren i fyrtio dagar och fyrtio nätter.
23 Och under de fyrtio dagarna bad Mose till Herren för Israels barn, och Herren lyssnade till Mose bön, och Herren bönhörde honom för Israel.
24 Då sade Herren till Mose att han skulle hugga ut två stentavlor och föra dem upp till Herren, och han skulle skriva de tio budorden på dem.
25 Mose gjorde så. Han kom ner och högg ut de två tavlorna och gick upp på Sinai berg till Herren. Herren skrev de tio budorden på tavlorna.
26 Och Mose stannade fortfarande hos Herren i fyrtio dagar och fyrtio nätter, och Herren gav honom föreskrifter och rätter att kungöra för Israel.
27 Och Herren befallde honom angående Israels barn att de skulle bygga en helgedom åt Herren, för att hans namn skulle bo där. Och Herren visade honom helgedomens avbild och alla dess kärls avbild.
28 Och efter fyrtio dagar steg Mose ner från berget med de två tavlorna i sin hand.
29 Och Mose kom till Israels barn och talade till dem alla Herrens ord, och han lärde dem lagar, stadgar och rätter som Herren hade lärt honom.
30 Och Mose förkunnade för Israels barn Herrens ord, att en helgedom skulle upprättas åt honom, så att den kunde bo bland Israels barn.
31 Och folket gladde sig storligen över allt det goda som Herren hade talat till dem genom Mose, och de sade: Vi skall göra allt vad Herren har talat till dig.
32 Och folket reste sig upp som en man och gav stora gåvor till Herrens helgedom, och var och en bar fram Herrens gåva för arbetet i helgedomen och för allt arbete däri.
33 Och alla Israels barn förde, var och en av dem, allt som fanns i hans besittning för arbetet i Herrens helgedom, guld, silver och mässing, och allt som kunde användas i helgedomen.
34 Och alla de visa männen som var vana vid arbete kom och byggde Herrens helgedom, i enlighet med allt som Herren hade befallt, var och en i det arbete han hade varit van vid. Och alla de visa männen i hjärtat gjorde helgedomen och dess tillbehör och alla kärl för den heliga tjänsten, så som Herren hade befallt Mose.
35 Och arbetet med tabernaklet var färdigt efter fem månader, och Israels barn gjorde allt som Herren hade befallt Mose.
36 Och de förde helgedomen och alla dess tillbehör till Mose; i likhet med den bild som Herren hade visat Mose, så gjorde Israels barn.
37 Och Mose såg arbetet, och se, de utförde det såsom Herren hade befallt honom. Mose välsignade dem.

KAPITEL 83

1 Och i tolfte månaden, på tjugotredje dagen i månaden, tog Mose Aron och hans söner och klädde dem i deras kläder och smorde dem och gjorde med dem som Herren hade befallt honom. Och Mose bar fram alla de offergåvor som Herren den dagen hade befallt honom.
2 Därefter tog Mose Aron och hans söner och sade till dem: I sju dagar skall ni stanna vid ingången till tabernaklet, ty så har jag blivit befalld.
3 Och Aron och hans söner gjorde allt som Herren hade befallt dem genom Mose, och de stannade i sju dagar vid ingången till tabernaklet.
4 På den åttonde dagen, den första dagen i första månaden, under det andra året efter israeliternas uttåg ur Egypten, reste Mose helgedomen. Mose satte upp alla tillbehören till tabernaklet och alla tillbehören till helgedomen och gjorde allt som Herren hade befallt honom.
5 Och Mose kallade till sig Aron och hans söner, och de bar fram brännoffret och syndoffret för sig själva och Israels barn, så som Herren hade befallt Mose.
6 Den dagen tog Arons två söner, Nadab och Abihu, främmande eld och bar den fram inför Herren, en eld som inte hade befallt dem. Då for en eld ut från Herrens ansikte och förtärde dem, och de dog inför Herren den dagen.
7 Den dag då Mose hade färdigställt helgedomen började Israels barns furstar att bära fram sina offergåvor inför Herren för altarets invigning.
8 Och de bar fram sina offergåvor, var och en furste för en dag, en furste för varje dag i tolv dagar.
9 Och alla offergåvor som de bar fram, var och en på sin dag, ett silverfat som vägde ett hundra trettio siklar, en silverskål på sjuttio siklar efter helgedomens sikel, båda fulla med fint mjöl blandat med olja till matoffer.
10 En sked, som väger tio siklar guld, full med rökelse.
11 En ungtjur, en bagge och ett årsgammalt lamm till brännoffer.
12 Och en bock till syndoffer.
13 Och till tackoffer två oxar, fem baggar, fem bockar och fem årsgamla lamm.
14 Så gjorde Israels tolv furstar dag efter dag, var och en på sin tid.
15 Och det var efter detta, på trettonde dagen i månaden, som Mose befallde Israels barn att fira påsk.
16 Och Israels barn firade påsk på rätt tid, den fjortonde dagen i månaden, såsom Herren hade befallt Mose, så gjorde Israels barn.
17 Och i andra månaden, på den första dagen, talade Herren till Mose och sade:
18 Räkna alla manliga furstar bland Israels barn, de som är tjugo år gamla och uppåt, du och din bror Aron och Israels tolv hövdingar.
19 Och Mose gjorde så. Aron kom med Israels tolv hövdingar, och de räknade Israels barn i Sinai öken.
20 Och antalet av Israels barn, efter deras familjer, från tjugo år och uppåt, var sex hundra tre tusen fem hundra femtio.
21 Men Levis barn räknades inte bland sina bröder, Israels barn.
22 Och antalet av alla mankön bland Israels barn, från en månads ålder och uppåt, var tjugotvå tusen tvåhundrasjuttiotre.
23 Och antalet av Levis barn från en månads ålder och uppåt var tjugotvå tusen.

24 Och Mose satte prästerna och leviterna, var och en, till sin tjänst och till sin börda, för att utföra tjänstgöringen i tabernaklet, så som Herren hade befallt Mose.
25 Och på den tjugonde dagen i månaden försvann molnet från vittnesbördets tabernakel.
26 Vid den tiden fortsatte Israels barn sin resa från Sinai öken, och de gjorde en resa på tre dagsresor, och molnet vilade över Parans öken. Där upptändes Herrens vrede mot Israel, ty de hade retat Herren genom att be honom om mat att äta.
27 Och Herren lyssnade till deras röst och gav dem kött som de åt i en månad.
28 Men efter detta upptändes Herrens vrede mot dem, och han slog dem med ett stort blodbad, och de begravdes där på den platsen.
29 Och Israels barn kallade den platsen Kebrot-Hattaava, ty där begravde de människor som hade begär efter kött och blod.
30 Och de bröt upp från Kebrot-Hattaava och lägrade sig i Haserot, som ligger i Parans öken.
31 Medan Israels barn var i Haserot upptändes Herrens vrede mot Mirjam för Mose skull, och hon blev spetälsk, vit som snö.
32 Och hon hölls instängd utanför lägret i sju dagar, tills hon hade återupptagits från sin spetälska.
33 Israels barn bröt sedan upp från Haserot och lägrade sig vid utkanten av Paranöknen.
34 Vid den tiden sade Herren till Mose att han skulle sända ut tolv män från Israels barn, en man per stam, för att de skulle utse Kanaans land.
35 Och Mose sände ut de tolv männen, och de kom till Kanaans land för att utforska och undersöka det, och de utforskade hela landet från Sins öken till Rekob, ända till Kamoth.
36 Och efter fyrtio dagar kom de till Mose och Aron, och de framförde det budskap som de hade i sina hjärtan. Tio av männen kom med ett ont rykte till Israels barn om det land som de hade utforskat och sade: Det är bättre för oss att återvända till Egypten än att gå till detta land, ett land som förtär sina invånare.
37 Men Josua, Nuns son, och Kaleb, Jefunes son, som var bland dem som hade utforskat landet, sade: Landet är mycket gott.
38 Om Herren har behag i oss, så skall han föra oss till detta land och ge det åt oss, ty det är ett land som flyter av mjölk och honung.
39 Men Israels barn ville inte lyssna till dem, utan de lyssnade till de tio mäns ord som hade fört ut ett ont rykte om landet.
40 Och Herren hörde Israels barns knotande och blev vred och svor och sade:
41 Sannerligen skall ingen man av detta onda släkte, från tjugo års ålder och uppåt, få se landet, utom Kaleb, Jefunes son, och Josua, Nuns son.
42 Men sannerligen skall denna onda generation förgås i denna öken, och deras barn skall komma till landet och ta det i besittning. Därför upptändes Herrens vrede mot Israel, och han lät dem vandra i öknen i fyrtio år, ända till slutet för den onda generationen, eftersom de inte följde Herren.
43 Och folket bodde länge i Parans öken, och därefter fortsatte de till öknen längs vägen till Röda havet.

KAPITEL 84

1 Vid den tiden tog Korach, son till Jetser, son till Kehat, son till Levi, många män av Israels barn med sig, och de reste sig och grälade med Mose och Aron och hela menigheten.
2 Herren blev vred på dem, och jorden öppnade sin mun och uppslukade dem med deras hus och allt som de tillhörde, och alla Koras män.
3 Och efter detta lät Gud folket vandra runt längs vägen till berget Seir under en lång tid.
4 Vid den tiden sade Herren till Mose: ”Du ska inte försätta Esaus barn i krig, ty jag skall inte ge er så mycket som en fot kan trampa på av något som tillhör dem. Jag har gett Esau berget Seir till arvedel.”
5 Därför stred Esaus barn förr mot Seirs barn, och Herren hade överlämnat Seirs barn i Esaus barns hand och förgjort dem för dem, och Esaus barn bodde kvar i deras ställe än i dag.
6 Därför sade Herren till Israels barn: ”Strid inte mot Esaus barn, era bröder, ty ingenting i deras land tillhör er. Ni får köpa mat av dem för pengar och äta den, och vatten av dem får köpas för pengar och dricka den.”
7 Och Israels barn gjorde enligt Herrens ord.
8 Och Israels barn vandrade omkring i öknen, längs vägen till Sinai berg, under en lång tid, och rörde inte Esaus barn, och de stannade kvar i det området i nitton år.
9 Vid den tiden dog Latinus, kungen av Kittims barn, i hans fyrtiofemte regeringsår, vilket var det fjortonde året efter Israels barns uttåg ur Egypten.
10 Och man begravde honom på den plats som han hade byggt åt sig i Kittims land, och Abimnas regerade efter honom i trettioåtta år.
11 Och Israels barn passerade Esaus barns gräns på den tiden, efter nitton år, och de kom och passerade vägen till Moabs öken.
12 Herren sade till Mose: Belägra inte Moab och strid inte mot dem, ty jag skall inte ge er något av deras land.
13 Och Israels barn vandrade längs vägen genom Moabs öken i nitton år, utan att strida mot dem.
14 Och i det trettiosjätte året efter Israels barns uttåg ur Egypten slog Herren Sichon, amoréernas kungs, hjärta, och han förde krig och drog ut för att strida mot Moabs barn.
15 Och Sihon sände budbärare till Beor, son till Janeas, son till Bileam, rådgivare åt Egyptens kung, och till hans son Bileam, för att förbanna Moab, så att det skulle överlämnas i Sihons hand.
16 Och budbärarna gick och hämtade Beor, Janeas son, och hans son Bileam från Petor i Mesopotamien. Beor och hans son Bileam kom till Sichons stad och förbannade Moab och deras kung inför Sichon, amoréernas kung.
17 Så drog Sihon ut med hela sin här och drog mot Moab och stred mot dem, och han kuvade dem, och Herren gav dem i hans hand, och Sihon dödade Moabs kung.
18 Och Sihon intog alla Moabs städer i striden, och han tog även Hesbon från dem, ty Hesbon var en av Moabs städer, och Sihon satte sina furstar och adelsmän i Hesbon, och Hesbon tillhörde Sihon på den tiden.

19 Därför yttrade liknelserna Beor och hans son Bileam dessa ord och sade: Kom till Heshbon, Sichons stad skall byggas upp och befästas.
20 Ve dig, Moab! Du är förlorad, du Kemos folk! Se, det är skrivet i Guds lagbok.
21 Och när Sihon hade erövrat Moab, placerade han vakter i de städer som han hade tagit från Moab, och ett ansenligt antal av Moabs barn föll i striden i Sihons hand, och han tog en stor tillfångatagande av dem, söner och döttrar, och han dödade deras kung; så vände Sihon tillbaka till sitt eget land.
22 Och Sihon gav Beor och hans son Bileam många gåvor i silver och guld, och han sände dem bort, och de begav sig till Mesopotamien, hem till sitt land.
23 Vid den tiden drog alla Israels barn från vägen till Moabs öken och vände tillbaka och omringade Edoms öken.
24 Så kom hela menigheten till Sins öken i den första månaden av det fyrtionde året efter deras uttåg ur Egypten, och Israels barn bosatte sig där i Kadesh i Sins öken. Där dog Mirjam och begravdes hon.
25 Vid den tiden sände Mose budbärare till Hadad, Edoms kung, och lät säga: Så säger din broder Israel: Låt mig gå genom ditt land. Vi skall inte gå genom åkrar eller vingårdar, vi skall inte dricka vattnet ur brunnen. Vi skall vandra på kungsvägen.
26 Edom svarade honom: ”Du skall inte dra igenom mitt land.” Edom drog ut för att möta Israels barn med ett stort folk.
27 Esaus barn vägrade att låta Israels barn dra igenom sitt land, så israeliterna drog sig ifrån dem och stred inte mot dem.
28 Ty innan detta hade Herren befallt Israels barn och sagt: Ni skall inte strida mot Esaus barn. Därför drog sig israeliterna ifrån dem och stred inte mot dem.
29 Så drog Israels barn upp från Kadesh, och allt folket kom till berget Hor.
30 Vid den tiden sade Herren till Mose: ”Säg till din broder Aron att han skall dö där, ty han skall inte komma in i det land som jag har gett åt Israels barn.”
31 Och Aron drog, på Herrens befallning, upp till berget Hor i det fyrtionde året, i den femte månaden, på den första dagen i månaden.
32 Och Aron var ett hundra tjugotre år gammal när han dog på berget Hor.

KAPITEL 85

1 Kung Arad, kananéen, som bodde i södern, hörde att israeliterna hade kommit via spionernas väg, och han samlade sina styrkor för att strida mot israeliterna.
2 Och Israels barn fruktade honom mycket, ty han hade en stor och tung här, så Israels barn beslutade att återvända till Egypten.
3 Och Israels barn vände tillbaka ungefär tre dagsresor till Maserat Beni Jaakon, ty de var mycket rädda för kung Arad.
4 Men Israels barn ville inte återvända till sina platser, utan stannade kvar i Beni Jaakon i trettio dagar.
5 När Levi barn såg att Israels barn inte vände tillbaka, blev de nitälska för Herrens skull. De reste sig och stred mot israeliterna, sina bröder, och dödade en stor skara av dem och tvingade dem att vända tillbaka till sin plats, berget Hor.
6 Och när de återvände, höll kung Arad fortfarande på att ordna sin här till strid mot israeliterna.
7 Och Israel avlade ett löfte och sade: Om du ger detta folk i min hand, skall jag förgöra deras städer till spillo.
8 Herren lyssnade till Israels röst och gav kanaanéerna i deras hand. Han förintade dem och deras städer till spillo och gav platsen namnet Horma.
9 Och Israels barn bröt upp från berget Hor och lägrade sig i Obot, och de bröt upp från Obot och lägrade sig i Ije-Habarim, vid Moabs gräns.
10 Och Israels barn sände bud till Moab och lät säga: Låt oss nu dra genom ditt land till vår plats. Men Moabs barn tillät inte Israels barn att dra genom deras land, ty Moabs barn fruktade mycket att Israels barn skulle göra med dem som Sichon, amoréernas kung, hade gjort med dem, han som hade intagit deras land och dräpt många av dem.
11 Därför tillät inte Moab israeliterna att dra igenom hans land, och Herren befallde Israels barn att de inte skulle strida mot Moab. Därför bröt israeliterna upp från Moab.
12 Israels barn bröt upp från Moabs gräns och kom till andra sidan Arnon, Moabs gräns, mellan Moab och amoréerna. De lägrade sig vid Sichons, amoréernas kungs, gräns i Kedemots öken.
13 Och Israels barn sände budbärare till Sihon, amoréernas kung, och lät säga:
14 Låt oss dra igenom ditt land. Vi skall inte vika in på åkrar eller vingårdar. Vi skall gå längs kungens väg tills vi har passerat ditt gränsland. Men Sihon tillät inte israeliterna att dra igenom.
15 Så samlade Sihon alla amoreernas folk och drog ut i öknen för att möta Israels barn, och han stred mot Israel i Jahas.
16 Och Herren gav Sichon, amoreernas kung, i Israels barns hand, och Israel slog hela Sichonfolket med svärdsegg och hämnades Moabs sak.
17 Och Israels barn tog Sihons land i besittning från Aram ända till Jabuk, åt Ammons barn, och de tog allt byte från städerna.
18 Och Israel intog alla dessa städer, och Israel bosatte sig i alla amoréernas städer.
19 Och alla Israels barn beslutade att strida mot Ammons barn och inta även deras land.
20 Herren sade till Israels barn: Belägra inte Ammons barn och uppvigla inte till strid mot dem, ty jag skall inte ge er något av deras land. Israels barn lyssnade till Herrens ord och stred inte mot Ammons barn.
21 Israels barn vände sig om och drog upp längs vägen genom Basan till Ogs, Basans kungs, land. Og, Basans kung, drog ut för att möta israeliterna i strid. Han hade med sig många tappra män och en mycket stark styrka från amoréernas folk.
22 Og, kungen i Basan, var en mycket mäktig man, men hans son Naaron var oerhört mäktig, till och med starkare än han själv.
23 Och Og sade i sitt hjärta: Se, hela Israels läger upptar tre paraser. Nu skall jag slå ner dem på en gång, utan svärd eller spjut.

24 Och Og gick upp på berget Jahas och tog därifrån en stor sten, vars längd var tre parsa, och satte den på sitt huvud och beslöt att kasta den över Israels barns läger och slå ner alla israeliter med den stenen.
25 Och Herrens ängel kom och genomborrade stenen i Ogs huvud, och stenen föll ner på Ogs hals, den som Og föll till jorden på grund av stenens tyngd över hans hals.
26 Vid den tiden sade Herren till Israels barn: ”Var inte rädda för honom, ty jag har gett honom och hela hans folk och hela hans land i er hand. Ni skall göra med honom som ni gjorde med Sichon.”
27 Och Mose gick ner till honom med en liten skara av Israels barn, och Mose slog Og med en käpp vid hans fötter och dödade honom.
28 Israels barn förföljde sedan Ogs barn och hela hans folk, och de besegrade och förintade dem tills ingen kvarleva fanns kvar av dem.
29 Mose sände därefter ut några av Israels barn för att utspeja Jazer, ty Jazer var en mycket berömd stad.
30 Och spejarna gick till Jaeser och utforskade det, och spejarna förtröstade på Herren, och de stred mot männen i Jaeser.
31 Och dessa män intog Jaeser och dess byar, och Herren gav dem i deras hand, och de drev bort amoréerna som hade bott där.
32 Och Israels barn intog de två amoreiska kungarnas land, sextio städer som låg på andra sidan Jordan, från bäcken Arnon ända till berget Herman.
33 Och Israels barn bröt upp och kom till Moabs slätt, som ligger på andra sidan Jordan, gentemot Jeriko.
34 När Moabs barn hörde allt det ont som Israels barn hade gjort mot amoréernas två kungar, Sichon och Og, blev alla Moabs män mycket rädda för israeliterna.
35 Moabs äldste sade: ”Se, amoréernas två kungar, Sihon och Og, som var mäktigare än alla jordens kungar, kunde inte stå emot Israels barn. Hur skulle vi då kunna stå emot dem?”
36 De har säkerligen redan sänt oss ett bud att de skulle dra genom vårt land på vägen, och vi har inte tillåtit dem. Nu skall de vända sig mot oss med sina tunga svärd och förgöra oss. Moab var i nöd för Israels barns skull, och de fruktade dem mycket, och de rådslog med varandra vad som skulle göras med Israels barn.
37 Moabs äldste beslöt sig och tog en av sina män, Balak, Sippors son, moabiten, och gjorde honom till kung över sig vid den tiden. Balak var en mycket vis man.
38 Moabs äldste reste sig och sände bud till Midjans barn för att de skulle sluta fred med dem. Ty en svår strid och fiendskap hade på den tiden rått mellan Moab och Midjan, allt ifrån Hadads, Bedads sons, Edoms kungs, dagar då han slog Midjan på Moabs mark ända till dessa dagar.
39 Och Moabs barn sände bud till Midjans barn, och de slöt fred med dem. Och Midjans äldste kom till Moabs land för att sluta fred för Midjans barn.
40 Och Moabs äldste rådfrågade Midjans äldste om hur de skulle göra för att rädda deras liv från Israel.
41 Och alla Moabs barn sade till Midjans äldste: Nu slickar Israels barn upp allt som är runt omkring oss, såsom oxen slickar upp gräset på marken. Så gjorde de med amoréernas två kungar, som är starkare än vi.
42 Och Midjans äldste sade till Moab: Vi har hört att när Sihon, amoreernas kung, stred mot er, när han hade övertagit er och intagit ert land, sände han bud från Mesopotamien till Beor, Janeas son, och till Bileam, hans son. De kom och förbannade er. Därför blev Sihons hand över er, så att han intog ert land.
43 Skicka nu också till hans son Bileam, ty han bor fortfarande kvar i sitt land, och ge honom hans lön, så att han kan komma och förbanna alla de folk som du fruktar. Moabs äldste hörde detta, och de behagade sända till Bileam, Beors son.
44 Då sände Balak, Sippors son, Moabs kung, budbärare till Bileam och lät säga:
45 Se, ett folk har kommit ut ur Egypten, se, de täcker jordens yta och stannar kvar mitt emot mig.
46 Kom därför nu och förbanna detta folk åt mig, ty de är för mäktiga för mig. Kanske jag kan segra och strida mot dem och driva bort dem. Jag har hört att den du välsignar är välsignad och den du förbannar är förbannad.
47 Balaks sändebud kom då till Bileam och hämtade honom för att förbanna folket och strida mot Moab.
48 Bileam kom till Balak för att förbanna Israel. Herren sade till Bileam: ”Förbanna inte detta folk, ty det är välsignat.”
49 Och Balak uppmanade Bileam dag efter dag att förbanna Israel, men Bileam lyssnade inte till Balak för Herrens ords skull som han hade talat till Bileam.
50 När Balak såg att Bileam inte ville uppfylla hans önskan, reste han sig upp och gick hem, och även Bileam återvände till sitt land och drog därifrån till Midjan.
51 Och Israels barn bröt upp från Moabs slätter och lägrade sig vid Jordan från Bet-Hajesimot ända till Abel-Shittim, vid ändan av Moabs slätter.
52 När Israels barn bodde på Sittimslätten började de begå otukt med Moabs döttrar.
53 Och Israels barn närmade sig Moab, och Moabs barn slog upp sina läger mitt emot Israels barns läger.
54 Moabs barn fruktade Israels barn, och Moabs barn tog alla deras döttrar och deras hustrur, vackra och ståtliga åsyn, och klädde dem i guld och silver och dyrbara kläder.
55 Och Moabs barn lät dessa kvinnor sitta vid ingången till sina tält, så att Israels barn skulle se dem och vända sig till dem och inte strida mot Moab.
56 Och alla Moabs barn gjorde detta mot Israels barn, och var och en ställde sin hustru och dotter vid ingången till sitt tält. Och alla Israels barn såg vad Moabs barn hade gjort, och Israels barn vände sig till Moabs döttrar och åtrådde dem och gick till dem.
57 Och det hände sig att när en hebré kom till ingången till Moabs tält och såg en moabisk dotter och begärde henne i sitt hjärta och talade med henne vid ingången till tältet vad han begärde, medan de talade med varandra, kom tältets män ut och talade till hebrén på följande sätt:
58 Ni vet ju att vi är bröder, vi är alla Lots ättlingar och hans bror Abrahams ättlingar. Varför vill du då inte stanna kvar hos oss, och varför vill du inte äta vårt bröd och våra slaktoffer?
59 Och när Moabs barn hade överväldigat honom med sina ord och lockat honom med sina smickrande ord, lät de honom sitta i tältet och tillagade och offrade åt honom, och han åt av deras slaktoffer och av deras bröd.

60 De gav honom då vin, och han drack och blev berusad. De ställde en vacker flicka framför honom, och han gjorde med henne som han ville, ty han visste inte vad han gjorde, eftersom han hade druckit rikligt med vin.
61 Så gjorde Moabs barn mot Israel på den platsen, på Sittimslätten, och Herrens vrede upptändes mot Israel för denna saks skull, och han sände pest bland dem, och där dog tjugofyra tusen man av israeliterna.
62 Bland Simeons barn fanns en man vid namn Simri, Salus son. Han förenade sig med midjaniten Kosbi, dotter till Sur, Midjans kung, inför alla Israels barn.
63 Och Pinehas, son till Elaser, son till prästen Aron, såg den onda gärning som Simri hade gjort. Han tog ett spjut och reste sig upp och följde efter dem, genomborrade dem båda och dödade dem, och pesten upphörde bland Israels barn.

KAPITEL 86

1 Vid den tiden efter pesten talade Herren till Mose och till prästen Eleazar, Arons son, och sade:
2 Räkna huvudmännen för hela Israels barns menighet, alla som är tjugo år gamla och uppåt, alla som drog ut i hären.
3 Mose och Eleasar räknade Israels barn efter deras släkter, och antalet av hela Israel var sju hundra tusen sju hundra trettio.
4 Och antalet av Levis barn, från en månads ålder och uppåt, var tjugotre tusen, och bland dessa fanns inte en enda man av dem som Mose och Aron inmönstrade i Sinai öken.
5 Ty Herren hade sagt åt dem att de skulle dö i öknen, och de dog alla, och ingen av dem blev kvar utom Kaleb, Jefunes son, och Josua, Nuns son.
6 Efter detta sade Herren till Mose: ”Säg till Israels barn att de skall utkräva hämnd på Midjan för deras bröder, Israels barn.”
7 Mose gjorde så, och Israels barn utvalde bland sig tolv tusen män, tusen i varje stam, och de drog till Midjan.
8 Och Israels barn stred mot Midjan och dödade alla manliga, även Midjans fem furstar, och de dödade Bileam, Beors son, med svärd.
9 Och Israels barn tog Midjans hustrur till fånga, tillsammans med deras småbarn och deras boskap och allt som de tillhörde.
10 Och de tog allt byte och allt byte och förde det till Mose och Eleasar till Moabs hedar.
11 Och Mose och Elaser och alla församlingens hövdingar gick ut för att möta dem med glädje.
12 Och de delade allt byte från Midjan, och Israels barn hade tagit hämnd på Midjan för sina bröders, Israels barns, sak.

KAPITEL 87

1 Vid den tiden sade Herren till Mose: ”Se, dina dagar närmar sig sitt slut. Ta nu Josua, Nuns son, din tjänare, och sätt honom i tabernaklet, så skall jag ge honom befäl.” Och Mose gjorde så.
2 Och Herren uppenbarade sig i tabernaklet i en molnpelare, och molnpelaren stod vid ingången till tabernaklet.
3 Och Herren befallde Josua, Nuns son, och sade till honom: Var stark och modig, ty du skall föra Israels barn in i det land som jag med ed har lovat att ge dem, och jag skall vara med dig.
4 Och Mose sade till Josua: Var stark och modig, ty du skall låta Israels barn ta landet till arv, och Herren skall vara med dig. Han skall inte lämna dig eller överge dig. Var inte rädd och misströsta inte.
5 Och Mose kallade till sig alla Israels barn och sade till dem: Ni har sett allt det goda som Herren, er Gud, har gjort för er i öknen.
6 Håll därför nu alla denna lags ord och vandra på Herrens, er Guds, väg. Vik inte av från den väg som Herren har befallt er, vare sig till höger eller vänster.
7 Och Mose lärde Israels barn stadgar, rätter och lagar, så att de skulle göra i landet, såsom Herren hade befallt honom.
8 Och han lärde dem Herrens väg och hans lagar; se, de är skrivna i Guds lagbok som han gav till Israels barn genom Moses hand.
9 När Mose hade fullbordat sina befallningar till Israels barn, sade Herren till honom: ”Gå upp på berget Abarim och dö där, och samlas till ditt folk, liksom din broder Aron samlades.”
10 Och Mose drog upp, såsom Herren hade befallt honom, och han dog där i Moabs land, enligt Herrens befallning, i det fyrtionde året efter det att israeliterna hade dragit ut ur Egyptens land.
11 Och Israels barn grät Mose på Moabs hedar i trettio dagar, och dagarna av gråt och sorg över Mose var över.

KAPITEL 88

1 Efter Moses död talade Herren till Josua, Nuns son, och sade:
2 Stå upp och gå över Jordan till det land som jag har gett åt Israels barn, och du skall låta Israels barn ta landet i arv.
3 Varje plats där era fötter beträder skall tillhöra er, från Libanons öken till den stora floden, floden Perat, skall vara er gräns.
4 Ingen skall kunna stå emot dig i alla dina livsdagar. Liksom jag var med Mose skall jag vara med dig. Var allenast stark och modig, så att du följer hela den lag som Mose har befallt dig. Vik inte av från vägen, vare sig till höger eller vänster, på det att du må ha framgång i allt du gör.
5 Och Josua befallde Israels förmän: ”Gån igenom lägret och befall folket: ’Förbered er proviant, ty om tre dagar skall ni gå över Jordan för att ta landet i besittning.’”
6 Och Israels barns tillsyningsmän gjorde så, och de befallde folket, och de gjorde allt som Josua hade befallt.
7 Och Josua sände ut två män för att bespeja Jeriko, och männen gick och bespejade Jeriko.
8 Och efter sju dagar kom de till Josua i lägret och sade till honom: Herren har gett hela landet i vår hand, och dess invånare är förskräckta av fruktan för oss.
9 Därefter stod Josua upp om morgonen och hela Israel med honom, och de bröt upp från Sittim. Och Josua och hela Israel med honom gick över Jordan. Josua var åttiotvå år gammal när han gick över Jordan med Israel.

10 Och folket drog upp från Jordan på den tionde dagen i den första månaden och lägrade sig i Gilgal, vid Jeriko östra hörnet.
11 Och Israels barn firade påsk i Gilgal på Jerikos hedar, på fjortonde dagen i månaden, såsom det är skrivet i Moses lag.
12 Och mannat upphörde vid den tiden på påskdagen, och Israels barn fick inte mer manna, utan de åt av Kanaans lands gröda.
13 Och Jeriko var helt stängt för Israels barn, ingen gick ut eller in.
14 Och det var i andra månaden, på första dagen i månaden, som Herren sade till Josua: Stå upp, se, jag har gett Jeriko i din hand med allt dess folk. Och alla dina krigare skall gå runt staden, en gång om dagen, så skall du göra i sex dagar.
15 Och prästerna skall blåsa i trumpeterna, och när ni hör trumpetljudet skall hela folket utropa ett stort rop, så att stadens murar skall rasa; hela folket skall dra upp, var och en mot sin motståndare.
16 Och Josua gjorde i allo enlighet med vad Herren hade befallt honom.
17 Och på den sjunde dagen gick de sju gånger runt staden, och prästerna blåste i trumpeterna.
18 Och vid den sjunde omgången sade Josua till folket: ”Ropa, ty Herren har gett hela staden i vår hand.”
19 Endast staden och allt som den innehåller ska vara förbannad åt Herren, och akta er för det förbannade, så att ni inte gör Israels läger förbannat och orsakar det olycka.
20 Men allt silver och guld och koppar och järn skall helgas åt Herren, det skall komma in i Herrens skattkammare.
21 Då blåste folket i trumpeter och lät högljutt jubel uppstå, och Jerikos murar föll samman, och allt folket drog dit, var och en rakt framför sig, och de intog staden och förintade med svärdsegg allt som fanns där, både män och kvinnor, unga och gamla, oxar, får och åsnor.
22 Och de brände upp hela staden i eld; endast silver- och guldkärlen, mässings- och järnkärlen lade de i Herrens skattkammare.
23 Och Josua svor vid den tiden och sade: Förbannad vare den man som bygger upp Jeriko! Genom sin förstfödde son skall han lägga grunden och genom sin yngste son skall han resa dess portar.
24 Akan, son till Karmi, son till Sabdi, son till Serach, son till Juda, var trolös mot det förbannade godset. Han tog något av det förbannade och gömde det i tältet. Då upptändes Herrens vrede mot Israel.
25 Och det var efter detta, när Israels barn hade återvänt från att ha bränt ner Jeriko, att Josua sände ut män för att bespeja även Ai och för att strida mot det.
26 Männen drog upp och spejade i Ai. Sedan vände de tillbaka och sade: ”Låt inte hela folket dra upp med dig till Ai. Låt bara vid pass tre tusen man dra upp och inta staden, ty männen där är få.”
27 Och Josua gjorde så, och omkring tre tusen man av Israels barn drog upp med honom, och de stred mot männen i Ai.
28 Och striden mot Israel blev hård, och männen från Ai dödade trettiosex män av Israel, och Israels barn flydde för männen från Ai.
29 När Josua såg detta rev han sönder sina kläder och föll ner med ansiktet mot marken inför Herren, han och Israels äldste, och de strödde stoft på sina huvuden.
30 Och Josua sade: ”Varför, Herre, har du fört detta folk över Jordan? Vad skall jag säga sedan israeliterna har vänt sina fiender ryggen?”
31 Nu skall alla kanaanéer, landets invånare, höra detta och omringa oss och utrota vårt namn.
32 Herren sade till Josua: ”Varför faller du ner på ditt ansikte? Res dig upp och gå härifrån, ty israeliterna har syndat och tagit av det förbannade. Jag vill inte mer vara med dem om de inte utrotar det förbannade från sin mitt.”
33 Josua stod upp och samlade folket och hämtade urim på Herrens befallning. Då blev Juda stam uttagen, och Akan, Karmis son, blev uttagen.
34 Och Josua sade till Akan: ”Säg mig, min son, vad du har gjort.” Akan sade: ”Jag såg bland bytet en vacker mantel från Shinar, två hundra siklar silver och en guldklyfta som vägde femtio siklar. Jag åtrådde dem och tog dem, och se, de är alla gömda i jorden mitt i tältet.”
35 Och Josua sände ut män som hämtade dem från Akans tält och förde dem till Josua.
36 Och Josua tog Akan och dessa kärl, hans söner och döttrar och allt som han tillhörde, och förde dem till Akors dal.
37 Och Josua brände upp dem där i eld, och alla israeliterna stenade Akan med stenar, och man reste upp en stenhög över honom. Därför kallade han den platsen Akors dal, så att Herrens vrede stillades, och Josua kom därefter till staden och stred mot den.
38 Herren sade till Josua: ”Frukta inte och var inte förskräckt. Se, jag har gett Ai, dess kung och dess folk i din hand. Du skall göra med dem som du gjorde med Jeriko och dess kung. Bara bytet och dess boskap skall ni ta som byte. Lägg ett bakhåll mot staden bakom den.”
39 Josua gjorde som Herren hade sagt. Han utvalde trettio tusen tappra män bland krigarna och sände dem ut, och de lade sig i bakhåll mot staden.
40 Och han befallde dem och sade: När ni ser oss skall vi fly för dem med list, och de skall förfölja oss. Ni skall då resa er ur bakhållet och inta staden. Och de gjorde så.
41 Och Josua stred, och männen i staden drog ut mot Israel, utan att veta att de låg i bakhåll för dem bakom staden.
42 Och Josua och alla israeliterna låtsades vara utmattade inför dem och flydde listigt genom öknen.
43 Männen i Ai samlade allt folket som var i staden för att förfölja israeliterna. De drog ut och lockades bort från staden, inte en enda blev kvar. De lämnade staden öppen och förföljde israeliterna.
44 Och de som låg i bakhåll reste sig från sina platser och skyndade sig att komma till staden och intog den och satte eld på den. Männen från Ai vände tillbaka, och se, röken från staden steg upp till himlen, och de hade ingen möjlighet att dra sig tillbaka, vare sig åt ena eller andra hållet.
45 Och alla männen från Ai var mitt ibland Israel, några på den ena sidan och några på den andra, och de dödade dem så att inte en enda av dem blev kvar.
46 Och Israels barn tog Melos, kungen i Ai, levande till fånga och förde honom till Josua, och Josua hängde honom på en trä, så att han dog.

47 Och Israels barn återvände till staden efter att ha bränt ner den, och de högg ner alla som var där med svärdsegg.
48 Och antalet av de fallna av Ais män, både män och kvinnor, var tolv tusen; allenast boskapen och bytet från staden tog de till sig, enligt Herrens ord till Josua.
49 Och alla kungarna på andra sidan Jordan, alla Kanaans kungar, hörde talas om det onda som Israels barn hade gjort mot Jeriko och Ai, och de samlades för att strida mot Israel.
50 Men invånarna i Gibeon var mycket rädda för att strida mot israeliterna och bliva förliste. De gick därför tillväga för att komma till Josua och hela Israel och sade till dem: ”Vi har kommit från ett avlägset land. Slut nu ett förbund med oss.”
51 Och invånarna i Gibeon övermannade Israels barn, och Israels barn slöt ett förbund med dem och slöt fred med dem, och menighetens furstar svor det åt dem. Men efteråt förstod Israels barn att de var deras grannar och bodde bland dem.
52 Men Israels barn dödade dem inte, ty de hade svurit dem vid Herren, och de blev vedhuggare och vattenbärare.
53 Josua sade till dem: ”Varför har ni lurat mig genom att göra detta mot oss?” De svarade honom: ”Eftersom det har blivit berättat för dina tjänare allt vad ni hade gjort mot alla amoréernas kungar, blev vi mycket rädda för våra liv och gjorde detta.”
54 Och Josua utsåg dem den dagen till att hugga ved och hämta vatten, och han delade ut dem till slavar bland alla Israels stammar.
55 När Adoni-Sedek, kungen i Jerusalem, hörde allt vad Israels barn hade gjort med Jeriko och Ai, sände han bud till Hoham, kungen i Hebron, och till Piram, kungen i Jarmut, och till Jafia, kungen i Lakis, och till Deber, kungen i Eglon, och lät säga:
56 Kom upp till mig och hjälp mig, så att vi kan slå Israels barn och Gibeons invånare som har slutit fred med Israels barn.
57 Och de samlade sig, och amoréernas fem kungar drog upp med alla sina härar, ett mäktigt folk, talrikt som sanden på havets strand.
58 Och alla dessa kungar kom och lägrade sig framför Gibeon, och de började strida mot invånarna i Gibeon. Och alla männen i Gibeon sände bud till Josua och lät säga: Kom skynda upp till oss och hjälp oss, ty alla amoréernas kungar har samlats för att strida mot oss.
59 Och Josua drog upp från Gilgal med allt krigshären, och Josua kom plötsligt emot dem och slog dessa fem kungar med ett stort nederlag.
60 Och Herren lät dem förvirras av Israels barn, som slog dem med ett fruktansvärt blodbad i Gibeon och förföljde dem längs vägen som leder upp till Bet-Horon till Mackeda, och de flydde för Israels barn.
61 Medan de flydde sände Herren hagel från himlen över dem, och fler av dem dog av hagelstenarna än genom att Israels barn blev slaktade.
62 Och Israels barn förföljde dem, och de fortsatte att slå ner dem på vägen, allt eftersom de fortsatte att slå ner dem.
63 Medan de höll på att slå, och dagen led mot kvällen, sade Josua inför allt folket: ”Sol, stå stilla i Gibeon, och måne, i Ajalons dal, tills folket har fått hämnd på sina fiender.”
64 Herren lyssnade till Josuas röst, och solen stod stilla mitt på himlen, och den stod stilla i trettiosex sekunder, och månen stod stilla och skyndade sig inte att gå ner en hel dag.
65 Och ingen dag har varit som den, vare sig före eller efter den, då Herren lyssnade till en mans röst, ty Herren stred för Israel.

KAPITEL 89

1 Då framträdde denna sång för Josua, den dag då Herren gav amoréerna i Josuas och Israels barns hand, och han sade inför hela Israel:
2 Herre, du har gjort väldiga gärningar, du har utfört stora gärningar. Vem är som du? Mina läppar skall sjunga till ditt namn.
3 Min godhet och min borg, min höga borg, jag vill sjunga en ny sång till dig, med tacksägelse vill jag sjunga till dig, du är min frälsnings styrka.
4 Alla jordens kungar skall prisa dig, världens furstar skall sjunga till din lovsång, Israels barn skall glädjas över din frälsning, de skall sjunga och prisa din makt.
5 Till dig, Herre, anförtrodde vi oss, vi sade: Du är vår Gud, ty du var vår tillflykt och vårt starka torn mot våra fiender.
6 Till dig ropade vi och skämdes inte, på dig förtröstade vi och blev räddade. När vi ropade till dig hörde du vår röst, du räddade våra själar från svärdet, du visade oss din nåd, du gav oss din frälsning, du glädde våra hjärtan med din styrka.
7 Du drog ut till vår frälsning, med din arm förlossade du ditt folk; du svarade oss från din helighets himmel, du frälste oss från tiotusentals folk.
8 Solen och månen stod stilla på himlen, och du stod i din vrede mot våra förtryckare och befallde dina domar över dem.
9 Alla jordens furstar reste sig, folkens kungar hade samlat sig, de vacklade inte inför dig, de längtade efter dina strider.
10 Du reste dig mot dem i din vrede och lät din förtörnelse falla över dem; du förgjorde dem i din vrede och utrotade dem i ditt hjärta.
11 Folk har förtärts av din raseri, kungadömen har förfallit genom din förtörnelse. Du sårade kungar på din vredes dag.
12 Du utgöt din vrede över dem, din vredes glöd grep tag i dem; du vände deras missgärning mot dem och utrotade dem i deras ondska.
13 De lade ut en fälla och föll i den, de gömde sig i nätet och deras fot fastnade.
14 Din hand var redo mot alla dina fiender som sade: Med sitt svärd intog de landet, med sin arm bodde de i staden. Du fyllde deras ansikten med skam, du slog ner deras horn till marken, du förskräckte dem i din vrede och förgjorde dem i din ilska.
15 Jorden bävade och skälvde vid dånet av din storm över dem, du räddade inte deras själar från döden, utan lät deras liv gå ner i graven.
16 Du förföljde dem i din storm, du förgjorde dem i din virvelvind, du förvandlade deras regn till hagel, de föll i djupa gropar så att de inte kunde resa sig upp.
17 Deras kroppar var som skräp utslängda mitt på gatorna.
18 De förgicks och förgjordes i din vrede, du frälste ditt folk med din kraft.

19 Därför gläder sig våra hjärtan i dig, våra själar jublar över din frälsning.
20 Våra tungor skall förtälja din makt, vi skall sjunga och prisa dina under.
21 Ty du frälste oss från våra fiender, du befriade oss från dem som reste sig mot oss, du förgjorde dem för oss och trampade ner dem under våra fötter.
22 Så skall alla dina fiender förgås, Herre, och de ogudaktiga skall bli som agnar som drivs av vinden, och dina älskade skall bli som träd planterade vid vatten.
23 Josua återvände då och hela Israel med honom till lägret i Gilgal, sedan de hade slagit alla kungarna, så att ingen kvarleva blev kvar av dem.
24 Och de fem kungarna flydde ensamma till fots från striden och gömde sig i en grotta. Josua sökte efter dem på slagfältet men fann dem inte.
25 Därefter berättades det för Josua: ”Kungarna är funna, och se, de är gömda i en grotta.”
26 Och Josua sade: ”Utse män vid grottöppningen till att vakta dem, så att de inte råkar ut för något.” Och Israels barn gjorde så.
27 Och Josua kallade samman hela Israel och sade till krigshövitsmännen: Sätt era fötter på dessa kungars halsar. Och Josua sade: Så skall Herren göra med alla era fiender.
28 Och Josua befallde därefter att de skulle döda kungarna och kasta dem in i grottan, och att man skulle lägga stora stenar vid grottans ingång.
29 Och Josua drog därefter den dagen med allt det folk som var med honom till Makkeda och besegrade det med svärdsegg.
30 Och han förintade stadens själar och allt som tillhörde honom, och han gjorde med kungen och dess invånare som han hade gjort med Jeriko.
31 Och han drog därifrån till Libna och stred mot det, och Herren gav det i hans hand, och Josua slog det med svärdsegg, och alla dess själar, och han gjorde med det och dess kung som han hade gjort med Jeriko.
32 Därifrån drog han vidare till Lakis för att strida mot det. Horam, kungen i Gaza, drog upp för att hjälpa männen i Lakis. Josua slog honom och hans folk tills ingen blev kvar av honom.
33 Och Josua intog Lakis och allt dess folk, och han gjorde med det som han hade gjort med Libna.
34 Och Josua drog därifrån till Eglon, och han intog även det, och han slog det och allt dess folk med svärdsegg.
35 Och därifrån drog han till Hebron och stred mot det och intog det och förintade det till döds. Därifrån återvände han med hela Israel till Debir och stred mot det och slog det med svärdsegg.
36 Och han förintade varje själ i staden, han lämnade ingen kvar, och han gjorde med staden och dess kung som han hade gjort med Jeriko.
37 Och Josua besegrade alla amoreernas kungar från Kadesh-Barnea ända till Asa, och intog deras land med en gång, ty Herren hade stridit för Israel.
38 Och Josua kom med hela Israel till lägret i Gilgal.
39 När Jabin, kungen i Hasor, vid den tiden hörde allt vad Josua hade gjort mot amoréernas kungar, sände han bud till Jobat, kungen i Midjan, och till Laban, kungen i Simron, till Jefal, kungen i Aksaf, och till alla amoréernas kungar och lät säga:
40 Kom snabbt till oss och hjälp oss, så att vi kan slå Israels barn, innan de kommer över oss och gör med oss som de har gjort med amoréernas andra kungar.
41 Och alla dessa kungar lyssnade till Jabins, Hasors kungs, ord och drog ut med alla sina härar, sjutton kungar, och deras folk var talrikt som sanden på havets strand, tillsammans med oräkneliga hästar och vagnar. Och de kom och lägrade sig tillsammans vid Meroms vatten, och de möttes för att strida mot Israel.
42 Herren sade till Josua: ”Frukta inte för dem, ty i morgon vid den här tiden skall jag överlämna dem alla slagna inför dig. Du skall hugga av deras hästar och bränna upp deras vagnar i eld.”
43 Och Josua kom plötsligt över dem med alla sina krigsmän och slog dem, så att de föll i deras hand, ty Herren hade överlämnat dem i Israels barns hand.
44 Israels barn förföljde alla dessa kungar med deras härar och slogade dem tills ingen av dem fanns kvar. Och Josua gjorde med dem som Herren hade sagt till honom.
45 Vid den tiden återvände Josua till Hasor och slog staden med svärd och förintade alla själar därinne och brände upp den i eld. Från Hasor drog Josua vidare till Simron och slog staden och förintade den till grunden.
46 Därifrån drog han vidare till Aksaf och gjorde med det som han hade gjort med Simron.
47 Därifrån drog han över till Adulam och dödade alla som fanns där. Han gjorde med Adulam som han hade gjort med Aksaf och Simron.
48 Och han drog bort från dem till alla de kungastäder som han hade slagit, och han slog ner alla de människor som var kvar av dem och förintade dem till döds.
49 Endast deras byte och boskap tog israeliterna till sig som byte, men alla människor dödade de, de lät inte en själ leva.
50 Såsom Herren hade befallt Mose, så gjorde Josua och hela Israel; de försummade inte i någonting.
51 Så intog Josua och alla Israels barn hela Kanaans land, såsom Herren hade befallt dem, och de intog alla deras kungar, trettioen kungar, och Israels barn intog hela deras land.
52 Förutom Sihons och Ogs kungadömen, som ligger på andra sidan Jordan. Mose hade intagit många städer i dessa städer, och Mose gav dem åt rubeniterna, gaditerna och ena halva Manasse stam.
53 Och Josua besegrade alla kungarna som bodde på andra sidan Jordan, västerut, och gav dem som arvedel åt de nio stammarna och åt ena halva Israels stam.
54 I fem år förde Josua krig mot dessa kungar, och han gav deras städer till israeliterna, och landet fick lugn efter striden i amoréernas och kanaanéernas städer.

KAPITEL 90

1 Vid den tiden, i det femte året efter att Israels barn hade gått över Jordan, efter att Israels barn hade vilat från sitt krig mot kanaanéerna, uppstod vid den tiden stora och svåra strider mellan Edom och Kittims barn, och Kittims barn stred mot Edom.
2 Och Abianus, kungen i Kittim, drog ut det året, det var i sitt trettioförsta regeringsår, med en stor här av Kittims

barns tappra män, och han drog till Seir för att strida mot Esaus barn.
3 Och Hadad, Edoms kung, hörde hans rapport och drog ut för att möta honom med ett stort folk och en stark styrka, och han gav sig i strid mot honom på Edoms fält.
4 Och Kittims hand blev överväldigande över Esaus barn, och Kittims barn dödade tjugutweetusen män av Esaus barn, och alla Esaus barn flydde för dem.
5 Och Kittims barn förföljde dem och nådde fram till Hadad, Edoms kung, som flöt framför dem. De fångade honom levande och förde honom till Abianus, Kittims kung.
6 Och Abianus befallde att han skulle dödas, och Hadad, Edoms kung, dog i sitt fyrtioåttonde regeringsår.
7 Och Kittims barn fortsatte att förfölja Edom, och de besegrade dem med ett stort blodbad, och Edom blev Kittims barns undersåtar.
8 Och Kittims barn härskade över Edom, och Edom kom under Kittims barns hand och blev från den dagen ett enda kungarike.
9 Och från den tiden kunde de inte längre lyfta sina huvuden, och deras rike blev ett med Kittims barn.
10 Och Abianus utsåg furstar i Edom, och alla Edoms barn blev underlydiga och skattskyldiga till Abianus, och Abianus återvände till sitt eget land, Kittim.
11 Och när han återvände förnyade han sitt styre och byggde åt sig ett rymligt och befäst palats till kunglig residens, och regerade tryggt över Kittims barn och Edoms barn.
12 Vid den tiden, efter att Israels barn hade fördrivit alla kanaanéer och amoréer, var Josua gammal och kom till hög ålder.
13 Herren sade till Josua: ”Du är gammal och framskriden i livet, och en stor del av landet återstår att ta i besittning.”
14 Utdela nu detta land som arvedel åt de nio stammarna och åt ena halva Manasse stam. Josua reste sig och gjorde som Herren hade sagt till honom.
15 Och han delade ut hela landet till arv åt Israels stammar i enlighet med deras indelningar.
16 Men åt Levi stam gav han ingen arvedel. Herrens offergåvor är deras arvedel, så som Herren hade sagt om dem genom Mose.
17 Och Josua gav Kaleb, Jefunes son, berget Hebron, en lott jämte hans bröder, såsom Herren hade sagt genom Mose.
18 Därför blev Hebron Kalebs och hans barns arv, och det är det än i dag.
19 Och Josua utdelade genom lottkastning hela landet till arvedel åt hela Israel, såsom Herren hade befallt honom.
20 Och Israels barn gav leviterna städer av deras arvedel, och utmarker för deras boskap och egendom, såsom Herren hade befallt Mose, så gjorde Israels barn. De lottade ut landet, stort eller litet.
21 Och de gick för att ta landet i besittning enligt sina gränser, och Israels barn gav Josua, Nuns son, en arvedel bland dem.
22 Genom Herrens ord gav de honom den stad han behövde, Timnat-Serak i Efraims bergsbygd. Han byggde upp staden och bosatte sig där.
23 Detta är de arv som prästen Elaser och Josua, Nuns son, och huvudmännen för stammarnas familjer utdelade åt Israels barn genom lottkastning i Silo, inför Herren, vid ingången till tabernaklet, och sedan de slutade att dela ut landet.
24 Och Herren gav landet åt israeliterna, och de tog det i besittning, såsom Herren hade lovat dem och såsom Herren hade svurit åt deras fäder.
25 Och Herren gav israeliterna ro från alla deras fiender runt omkring dem, och ingen stod emot dem. Herren gav alla deras fiender i deras hand. Inget av allt det goda som Herren hade lovat Israels barn uteslöt. Ja, Herren fullbordade allt.
26 Och Josua kallade till sig alla Israels barn och välsignade dem och befallde dem att tjäna Herren. Därefter lät han dem gå, och de gick var och en till sin stad och var och en till sin arvedel.
27 Och Israels barn tjänade Herren så länge Josua levde, och Herren gav dem ro från alla håll runt omkring, och de bodde tryggt i sina städer.
28 Och det hände sig i de dagarna att Abianus, kungen i Kittim, dog i sitt trettioåttonde regeringsår, det är hans sjunde regeringsår över Edom, och man begravde honom på den plats som han hade byggt åt sig själv, och Latinus regerade efter honom i femtio år.
29 Och under sin regeringstid förde han fram en armé, och han drog ut och stred mot invånarna i Britannien och Kernanien, Elisas sons, Javans sons, barn, och han segrade över dem och gjorde dem skattskyldiga.
30 Då hörde han att Edom hade upproriterat från Kittims hand, och Latinus gick till dem och slog dem och kuvade dem, och lade dem under Kittims barns hand, och Edom blev ett enda kungarike med Kittims barn alla dagar.
31 Och under många år fanns ingen kung i Edom, och deras styre låg hos Kittims barn och deras kung.
32 Och det var i det tjugosjätte året efter att Israels barn hade gått över Jordan, det vill säga i det sextiosjätte året efter att Israels barn hade lämnat Egypten, som Josua blev gammal och till åren kom, ett hundraåtta år gammal vid den tiden.
33 Och Josua kallade till sig hela Israel, dess äldste, deras domare och deras förmän, sedan Herren hade gett alla israeliterna ro från alla deras fiender runt omkring. Och Josua sade till Israels äldste och deras domare: Se, jag är gammal och till åren kommen, och ni har sett vad Herren har gjort med alla de folk som han har fördrivit för er, ty det är Herren som har stridit för er.
34 Var nu starka att hålla och göra efter alla ord i Moses lag, att inte avvika från den, vare sig till höger eller vänster, och att inte gå in bland de folk som är kvar i landet. Ni skall inte heller nämna deras gudars namn, utan ni skall hålla fast vid Herren, er Gud, såsom ni har gjort än i dag.
35 Och Josua uppmanade enträget Israels barn att tjäna Herren alla sina dagar.
36 Och alla israeliterna sade: Vi skall tjäna Herren, vår Gud, alla våra dagar, vi och våra barn och våra barnbarn och vår avkomma till evig tid.
37 Och Josua slöt ett förbund med folket på den dagen, och han lät Israels barn gå, och de drog var och en till sin arvedel och sin stad.
38 Och det var i de dagarna, när Israels barn bodde tryggt i sina städer, som de begravde kistorna som tillhörde sina fäders stammar, dem de hade fört upp från Egypten, var

och en i sina barns arv. Jakobs tolv söner begravde Israels barn, var och en i sina barns arv.
39 Och dessa är namnen på de städer där man begravde Jakobs tolv söner, som Israels barn hade fört upp ur Egypten.
40 Och de begravde Ruben och Gad på andra sidan Jordan, i Rom, som Mose hade gett åt deras barn.
41 Och Simeon och Levi begravde de i staden Mauda, som han hade gett åt Simeons barn, och utmarken runt staden var för Levi barn.
42 Och Juda begravdes i Benjamins stad mitt emot Betlehem.
43 Och Isaskars och Sebulons ben begravde de i Sidon, i den del som deras barn tillföll.
44 Och Dan begravdes i sina barns stad i Eshtael, och Naftali och Asher begravdes i Kadesh-Naftali, var och en på den plats som han hade gett sina barn.
45 Och Josefs ben begravde de i Sikem, på den del av åkern som Jakob hade köpt av Hamor, och som tillkom Josef som arv.
46 Och de begravde Benjamin i Jerusalem mitt emot jebuséerna, som hade givits åt Benjamins barn; Israels barn begravde sina fäder, var och en i sina barns stad.
47 Två år senare dog Josua, Nuns son, ett hundratio år gammal. Josua dömde Israel i tjugoåtta år. Israel tjänade Herren så länge han levde.
48 Och vad som i övrigt rör Josua, hans strider och de tillrättavisningar han tillrättavisade Israel med, och allt vad han hade befallt dem, och namnen på de städer som Israels barn intog i hans tid, se, det är nedskrivet i boken med Josuas ord till Israels barn och i boken om Herrens krig, som Mose och Josua och Israels barn hade skrivit ner.
49 Och Israels barn begravde Josua vid hans arvedels område, i Timnat-Serak, som han hade fått på Efraims bergsbygd.
50 Och Elaser, Arons son, dog vid den tiden, och man begravde honom på en kulle som tillhörde hans son Pineas, vilken hade blivit given honom på Efraims berg.

KAPITEL 91

1 Vid den tiden, efter Josuas död, bodde kanaanéerna fortfarande kvar i landet, och israeliterna bestämde sig för att driva bort dem.
2 Och Israels barn frågade Herren och sade: Vem av oss skall först dra upp mot kanaanéerna för att strida mot dem? Herren svarade: Juda skall dra upp.
3 Judas barn sade till Simeon: ”Drag upp med oss till vår lott, så skall vi strida mot kanaanéerna, och vi skall också dra upp med dig, i din lott.” Så drog Simeons barn med Judas barn.
4 Juda barn drog upp och stred mot kanaanéerna. Herren gav kanaanéerna i Juda barns hand, och de besegrade dem i Besek, tio tusen man.
5 Och de stred mot Adoni-Besek i Besek, och han flydde för dem, och de förföljde honom och fångade honom, och de grep tag i honom och högg av hans tummar och stortår.
6 Adonibesek sade: ”Sjutio kungar med avhuggna tummar och stortår samlade sin mat under mitt bord, precis som jag har gjort, och Gud har vedergällt mig. De förde honom till Jerusalem, och där dog han.”
7 Simeons barn följde med Judas barn och slog kanaanéerna med svärdsegg.
8 Och Herren var med Juda barn, och de intog bergsbygden. Och Josefs barn drog upp till Betel, det vill säga Lus, och Herren var med dem.
9 Josefs barn spejade ut över Betel, och väktarna såg en man gå ut ur staden. De fångade honom och sade till honom: "Visa oss var staden går in, så skall vi visa dig godhet."
10 Och mannen visade dem var staden gick in, och Josefs barn kom och slog staden med svärdsegg.
11 Och mannen sände de iväg med sin familj, och han gick till hettiterna och byggde en stad, och han gav den namnet Lus. Så bodde alla israeliterna i sina städer, och Israels barn bodde i sina städer. Och Israels barn tjänade Herren så länge Josua levde, och så länge de äldste levde, de som hade förlängt sina dagar efter Josua och sett Herrens stora verk, som han hade utfört för Israel.
12 Och de äldste dömde Israel i sjutton år efter Josuas död.
13 Och alla de äldste utkämpade också Israels strider mot kanaanéerna, och Herren drev kanaanéerna för Israels barn för att låta israeliterna få bo i deras land.
14 Och han fullbordade alla de ord som han hade talat till Abraham, Isak och Jakob, och den ed som han hade svurit att ge dem och deras barn kanaanéernas land.
15 Och Herren gav åt Israels barn hela Kanaans land, såsom han hade svurit åt deras fäder, och Herren lät dem få ro från dem som bodde runt omkring dem, och Israels barn bodde tryggt i sina städer.
16 Lovad vare Herren för evigt, amen och amen.
17 Var starka, och låt alla er som förtröstar på Herren vara frimodiga. Slutet.